

Giới thiệu Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ

Truyện online hay Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ của Sói Quý là câu chuyện ngôn tình tác giả lấy từ nhiều bộ truyện về cáo, điển hình là Inu x Boku và Gugure Kokkuri-san, nếu ai từng xem hai loại này chắc không thể quên về loài cáo rất đẹp trai.

Tuy nhiên thì tác giả không lấy toàn bộ cốt truyện online hay này, chỉ lấy vài câu hội thoại hay và một số tình huống thực tế, còn lại tác giả tự sáng tác, cả tên nhân vật cũng hoàn toàn mới lạ, cách viết cũng thay đổi, câu chuyện đầu tiên mình viết về nước Nhật. Tác giả sẽ cố gắng đăng một tuần hai chương để phục vụ bạn đọc.

Giới thiệu truyện: Có ai đã từng nghĩ nước Nhật hiện nay còn xuất hiện Cáo thần, hay một vài động vật xung quanh chúng ta, có linh hồn và suy nghĩ giống con người, chắc hẳn là không ai tin... Được tập hợp từ các bộ hoạt hình kinh điển về Cáo, tác giả tự mình viết lên một câu chuyện, câu chuyện về Cừu Vĩ Hồ hiện thực và tương lai.

.....

Một giả thuyết cho rằng, loài Cáo Thần vẫn còn tồn tại, nhưng nó chỉ sống trong rừng mà thường xuất hiện về đêm, đó dường như là một loài rất quý hiếm, nếu ai mà được nhìn thấy nó thì người đó được an nhàn về sau, hơn hết còn được sống lâu hơn người bình thường...

Nó đang xem một anime nói về linh hồn cáo, nó đã cày hết 56 tập và không bỏ sót một đoạn nào, nó có thể nhìn ăn để xem cho xong truyện đó, nó còn thức khuya để xem kết thúc... Ngay sau đó nó nhìn về hiện thực, nhìn qua một con Cáo trắng trong phòng mình, nhìn thật lâu, thật lâu với gia khẩu vị quá nặng... rồi nó thờ dài...

“Haizz... Trên đời này làm gì còn tồn tại Cáo Thần chứ? Chắc chỉ là truyền thuyết chứ thực tế thì...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Dòng Tộc Sakurai

Nằm giữa lòng thành phố Tokyo, một dinh thự hoành tá tràng gần như tách biệt với thế giới bên ngoài, vị tiểu thư sống trong đó tên Sakurai Yukari Rumi, cô 16 tuổi đang học lớp 10.

Gia tộc Sakurai nằm trong danh sách năm tỷ phú giàu nhất Nhật Bản, được bảo tồn, lưu giữ và truyền từ đời này qua đời khác, con cháu trong gia tộc đều có một dinh thự riêng, nằm rải rác các quốc gia lớn, và người con gái lớn tiếp theo, kế nhiệm ba năm trọng trách của gia tộc chính là Yukari Rumi.

Truyền thống chung của các gia tộc tỷ phú là không nhất thiết phải lấy một vợ, một chồng, nhưng tất cả đều được tuyển chọn kỹ lưỡng mới được lấy nhau, những đứa con sau này sẽ là dòng dõi của dòng tộc, chúng được chăm sóc một cách đặc biệt, hơn hết chúng hoàn toàn không được giao tiếp với bất kỳ ai khác ngay sau khi ra khỏi ngôi trường đã học, tộc trưởng không phân biệt đứa con sinh ra là nam hay nữ, chỉ cần có dòng máu của dòng tộc Sakurai thì đều được quyền gách vác gia tộc theo nhiệm kỳ.

Từ khi lên tám tuổi Rumi đã sống trong dinh thự này, không người giúp việc, không quản gia, chỉ một mình sống đơn độc, trọng trách của Rumi là gánh vác cả một gia tộc Sakurai khi đủ 18 tuổi, nên được tách biệt sớm hơn những người em khác.

.....

Vào năm học được gần một tháng, tại trường trung học phổ thông Kashima Gakuen, chỉ dành cho top 10 tỷ phú học tại đây, chỉ nhìn qua ngôi trường thôi là cũng đủ biết thế lực như thế nào, điều đáng nói là ngôi trường này đều có sự “chung vốn” của 10 tỷ phú lớn nhất, họ làm vậy là muốn kết bạn đồng minh trong lớp, bọn chúng được nói chuyện đùa giỡn với nhau, nhưng khi bước chân ra khỏi trường thì không được nhìn hay làm quen bất kỳ ai, khuôn mặt lúc nào cũng làm lơ với mọi thứ.

Dinh thự của Rumi có ba tầng tất cả, bên trong có rất nhiều phòng khác nhau, phòng học, phòng sách, phòng nhạc, phòng piano, phòng để đồ, phòng nghiên cứu, phòng gấu bông... v... v... diện tích xung quanh thì hoàng tráng không thể tả, có đầy đủ mọi thứ, một cái sân thật rộng phía trước và sau, cả một công viên lớn nằm trong khuôn viên dinh thự, còn có cả một con đường dài đi từ sân nhà ra tới cổng, hai bên đều có cây bóng mát, nói chung thế giới bên ngoài có những trò vui gì, thì dinh thự đều có và thuộc hàng cao cấp nhất.

Tính đến nay, nó đã sống trong dinh thự này gần tám năm, trên miệng nó chỉ cười khi xem anime, khi tới trường thì lại là những nụ cười “giả dối”, nó thật không muốn sống nữa mất, dần dần nó trở thành con người lãnh cảm...

Sáng như thường lệ, nó ngồi đọc báo, và uống trà, vì sống một mình, nên giờ giấc với nó không quan trọng, chỉ khi có tiết lên học rồi về, còn lại nó thường dành thời gian cho việc này, rồi xem hoạt hình và chơi game.

Thông tin mới nhất mà nó xem được là: “Có người bán loài cáo màu trắng quý hiếm, thông tin chi tiết liên hệ website...”.

Cũng vì bị ảnh hưởng bởi các bộ truyện tranh và hoạt hình về loài cáo, mà nó đã quyết định lên trang web đó, đúng như dự đoán.

Trên một website bán thú cưng trực tuyến, chủ cửa hàng Aikirin hiện rao bán năm con cáo trắng với mức giá 100 triệu yên/con. Chỉ mua theo đơn đặt hàng, không đổi giá khi đổi trả lại, hàng nhập trực tiếp từ Thái Lan, số lượng có hạn.

Nó nhanh chóng gọi điện tới cửa hàng đó và đặt mua:

“Cửa hàng thú cưng Aikirin, chuyển đến dinh thự Sakurai Yukari Rumi một chú cáo trắng, tiền sẽ được chuyển vào tài khoản các người ngay khi nhận hàng”.

“Vâng ạ!”

Chỉ cần nghe cái tên thôi thì ai cũng phải làm một cách nhanh chóng nhất.

Mười phút sau, đã có người chuyển tới... và nó đã nhận được hàng, hiện tại đang nhìn chú cáo trắng đó và nhận xét.

“Chắc mới chỉ một năm tuổi, còn khá nhỏ, lông mịn màu trắng đẹp mắt, đôi mắt màu xanh lục... ta gọi mi là Riko nhé.”

Nó gần như tự kỉ, nói một mình với chú cáo và còn đặt tên cho cáo, rồi ôm vào lòng mà vuốt ve, có vẻ cáo này không ác cảm với nó, nên nhắm mắt mà hưởng thụ.

Thả cáo trắng vào cái nhà nhỏ, do nó thiết kế xong xuôi thì nó bắt đầu “ăn trưa”, nó không biết nấu ăn, ngoài việc ăn mì cốc ra thì nó gọi đồ ăn nhanh tới, và tất nhiên là đồ ăn nhanh cũng thuộc người làm trong gia tộc nấu ăn và gửi đến khi cần.

Trở về phòng và ngủ một giấc cho tới chiều, nó cảm thấy nặng nề trên bụng mình, rờ vào thì nó rất mềm và mượt óng, lim dim con mắt nhìn thấy chính là cáo trắng Riko, nó mỉm cười vuốt ve cáo, nhìn đồng hồ rồi dậy xem anime tiếp, xem phần kết của bộ phim:

“Một giả thuyết cho rằng, loài Cáo Thần vẫn còn tồn tại, nhưng nó chỉ sống trong rừng mà thường xuất hiện về đêm, đó dường như là một loài rất quý hiếm, nếu ai mà được nhìn thấy nó thì người đó được an nhàn về sau, hơn hết còn được sống lâu hơn người bình thường...”

Nó đang xem một anime nói về linh hồn cáo, nó đã cày hết 56 tập và không bỏ sót một đoạn nào, nó có thể nhin ăn để xem cho xong truyện đó, nó còn thức khuya để xem kết thúc... Ngay sau đó nó nhìn về hiện thực, nhìn qua một con cáo Riko trong phòng mình, nhìn thật lâu, thật lâu... rồi nó thở dài...

“Haizz... Trên đời này làm gì còn tồn tại Cáo Thần chứ? Chắc chỉ là truyền thuyết chứ thực tế thì...”

.....

Ngày mới nó lại tới trường... vuốt ve cáo một cái rồi nó tự lái xe đi, như mọi ngày bước vào trường nó cười rạng rỡ với vài người bạn, vào chỗ ngồi rồi bạn bè chào hỏi thăm nhau, trong ngôi trường này, thì nụ cười của ai cũng đều “giả dối”.

Lát sau thì thầy vào và mang theo một tên học sinh mới, lớp cũng không ai ý kiến vì nghĩ chắc là có việc của gia tộc nên học sinh đó giờ mới nhập học.

“Xin chào các bạn, mình là Yamanashi Zenshiro, vì một số lý do nên mình đi học trễ, mong các bạn giúp đỡ”.

Tràng pháo tay dồn dập của mọi người, nó cũng không ngoại lệ, nhìn tên con trai này một lượt, nó nói đủ nghe: “Cao 1m85, nặng 68kg, mái tóc màu trắng bạc, đôi mắt màu xanh lục – nó nghĩ tới Riko cũng có màu lông và đôi mắt như tên này - con của dòng tộc Yamanashi”, tiếng của thầy chủ nhiệm cất lên sau đó.

“Lớp phó... em kèm cặp Zenshiro nha, sẽ có nhiều bài vở trong một tháng qua, em giúp đỡ bạn nhé!”

Thầy chủ nhiệm nhìn nó nói, vì nó chính là lớp phó học tập.

“Vâng, mong được lớp phó học tập giúp đỡ!”.

Hắn cười và cúi đầu, nó cũng làm điều tương tự, sau khi kéo ghế ngồi cạnh nó, hắn mỉm cười thật tươi nhìn nó:

“Mong được lớp phó giúp đỡ nhiều”

“Tất nhiên”

Đáp trả bằng vẻ mặt hời hợt.

Hắn ta học cũng rất chăm chỉ, nhưng lâu lâu lại lén nhìn sang nó, đôi lúc giả làm rót cục tẩy, rót bút, rót thước, rót vở... và được nó nhặt lên, trong lòng nó khá là tức, nhưng thôi phải nhin, phải nhin... còn hắn thì cười như điên dại.

Reng... reng...

“Lớp phó, cho mình mượn vở chụp lại bài hôm trước được không?” Hấn lấy điện thoại trong túi ra.

“Được” Chìa vở ra cho hấn chụp.

“Xuống căn tin ăn với mình không?”

Hấn dùng nụ cười đẹp nhất có thể để nhìn và nói với nó.

“Xin lỗi, tôi có đồ ăn rồi!”

Nó lấy trong túi ra hộp bento rồi đứng dậy đi xuống dưới căn tin ăn.

“Đợi mình với”

Hấn đuổi theo sau.

Trường lớn nên căn tin rất to và rộng rãi, thoáng mát và sạch sẽ nữa, hai người chọn được cái bàn ưng ý ngồi ăn và hấn hỏi nó một vài chuyện, nó ăn và nhàn nhạt đáp trả, chỉ thấy tên này phiền toái thôi.

“Lớp phó thích ăn cơm hộp sao?”

“Có gì không? Sở thích mà cũng bị người khác quản sao?”

“Vậy mai tôi mang cho lớp phó một hộp bento nữa nhé!”

“Không cần phiền đến vậy! Tự tôi gọi người mang tới được rồi”

“Hay là lớp phó chê tôi nấu dở”

“Hừ... học sinh của trường này, biết nấu ăn hay không biết nấu ăn cũng chẳng ai khác dám chê đâu?”

“Lớp phó thật là khó tính”

“Quá khen”

Nó nghĩ cũng vì thầy bảo kèm cặp tên này, nên mình mới nói chuyện và ăn cùng bàn.

Bạn bè thì nó cũng có bạn, nhưng ít khi nào nó ngồi ăn với họ, nói chuyện với họ thì cũng chỉ là chào hỏi xã giao, hoặc làm bài tập nhóm thôi, còn ngoài ra thì nó vẫn được xét vào diện “ít bạn bè”.

Trở về dinh thự, nó đã thấy Riko vui mừng đón ở cửa, nó tới ôm vào lòng rồi đưa lên nhà... cho Riko ăn cơm và thịt giống như mình, thấy Riko ăn no và chui vào nhà nhỏ của mình ngủ, thì nó cũng lên thay đồ và ngủ tới chiều.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cuộc Chiến Giữa Cáo Và Sói

Lại bắt đầu một ngày học mới, nó tới lớp học và đã thấy cái tên Zenshiro, đang cười tươi với nó, môi nó nhếch lên một cái, cầm cặp đi tới đặt lên bàn và ngồi xuống, cũng không quên quay sang “chào hỏi” hấn ta.

“Nụ cười thật là biến thái”

“Á-Á-L-Lớp phó... hu hu... ức hiếp tôi... hu hu”

Cái điệu bộ thảm hại của hấn ta khi bị nó “khen” một vỏ, ôm mặt khóc nức nở.

“Thôi thôi, bài vở hôm nay đây, mau chụp lại đi”.

Nó cũng chẳng làm khó hấn nữa, mà đưa hấn toàn bộ vở học từ đầu năm tới giờ, để hấn chụp lại hay phô tô gì gì đó tùy hấn.

“Cảm ơn lớp phó nha, tớ đi phô rồi lên liền”

Hắn vẽ mặt khóc rống rã khi nãy, giờ thì quay ngoắt 180 độ rồi cảm hết đông vờ, lao như bay ra cửa... trên miệng mỉm cười “lớp phó thật tốt bụng”.

Lát sau cũng thấy hắn ta đi lên, vừa kịp chuông reo vào lớp, đặt trên bàn nhỏ rồi hắn đứng thờ hờn hờn như “cờ hó” ấy.

“Hừ, ai bảo chạy đâu mà khổ thế!”

Nó cũng lo lắng với bộ dạng của hắn một chút, nhưng ý nghĩ nhanh chóng vụt qua đầu, hắn ta đúng là lưu manh, không nên tiếp xúc nhiều.

“Vì là vợ của lớp phó, nên mình không thể để lớp phó đợi được, mình sẽ buồn và tủi thân lắm, nếu như lớp phó buồn và giận mình vì không có vợ để học rồi cả...”

Hắn thờ xong thì nói một lèo, đôi mắt ngấn lệ, giọng nói nhẹ nhàng, làm nó hết cả hồn, tưởng hắn uống nhầm thuốc, hay là hắn chạy nhanh quá vấp cục đá bị chấn thương sợ não chẳng.

“Đủ rồi, không cần làm quá lên đâu!”

Nó thờ dài, nhìn hắn đang rung rung.

Bỗng hắn cười lên một cái, rồi quỳ một chân trước mặt nó, cầm tay nó “ngửi ngửi”, còn khen bàn tay nó thật mềm và trắng lại thơm nữa, nó giật bắn mình, lần đầu tiên có người làm thế với mình, nhưng mà không phủ nhận là hắn thực sự rất đẹp, một vài học sinh đã nhìn qua, nó có nói với hắn mà hắn cứ như là không nghe thấy gì ấy, nó còn mường tượng ra cái đuôi và đôi tai mọc lên trên người hắn cũng đang ngo ngoáy nữa cơ, đúng là con người này “ma mãnh” kiểu gì cũng diễn được hết.

“Các bạn đừng hiểu nhầm, đây chỉ là cách cảm ơn của mình dành cho lớp phó thôi”

Hắn dùng nụ cười mê hồn rồi giải thích, ai cũng xuýt xoa vì hắn lễ phép, cũng không ai bàn tán nữa.

Nó bỗng nhìn qua tên Zenshiro này: “cậu ta thật là lạ...”

Giờ giải lao nó vào nhà vệ sinh... vừa mở cánh cửa phòng ra nó đã thấy cái gì đó màu đen vụt nhanh qua, cảm giác sợ hãi dâng trào, mặc dù nó đã sống một mình lâu như vậy, nhưng dinh thự của nó đều được làm hàng rào chắc chắn, không ai len vào được, chỉ cần nghe tiếng chuông báo động là sẽ có các thiết bị cực hiện đại để “đẹp” yên tên đó liền.

Nó trở về thực tại “Ồ trường này không có chế độ đó sao?”

“Ừa, lớp phó cũng đi vệ sinh sao, mà sao không vào, có chuyện gì thế à!”

Zenshiro cũng vừa từ trong nhà vệ sinh nam đi ra, thấy nó đứng nghĩ nghĩ cái gì đó khá lâu, mà tay chân có vẻ run và luống cuống.

Đột nhiên đôi lông mày hắn nhíu lại, khuôn mặt trở nên sắc lạnh thay vì tươi tỉnh cười như ban nãy, tới cầm tay nó đưa lên trên miệng mình và mỉm cười, thơm nhẹ lên ngón tay của nó.

“Lớp phó xuống tầng dưới đi vệ sinh được không? Trong này, tôi nghĩ là đang hỏng cần phải sửa lại”

“Hả hỏng ư, nhưng mà...”

Nó còn đang ngờ ngợ với những gì hắn làm khi nãy, giờ đây hắn lại nói cái lý do củ chuối làm nó đơ một cục.

“Nghe tôi một lần được không lớp phó”

Vẫn trạng thái và cái giọng cũ.

Nó buộc phải nghe theo cái kiểu quá sức chân thành này của hắn, nhưng hắn biết nó định nói thêm cái quan trọng nào đấy, hắn nhanh chóng chặn lại

“Lớp phó đừng nói ai việc này nhé! Chỉ một lát là xong ngay thôi”.

“Đồ ngốc”

Rồi nó rồi đi xuống tầng hai.

Còn hắn lấy lại vẻ “nghiêm túc” rồi nhanh chóng đi vào trong nhà vệ sinh nữ, bởi hắn biết có người ở trong... mà người này không cùng giới với lớp phó, hắn nhẹ giọng thờ hắt một cái.

“Makishi Hikaru, người tới đây làm gì? Định theo ta đến bao giờ? Không phải linh hồn người chết đăng nào rồi sao?”

“Ha ha... Zenshiro, người cũng thông minh khi nhận ra sự có mặt của ta ở đây! Mà người con gái này người gọi là lớp phó, học cùng lớp người, cũng là

người mà người thích ư”

Cái tên Hikaru mặc nguyên bộ đen tuyền, cộng thêm cái mặt nạ cùng màu, cười nham nhở và đặt điều với hắn.

“Ta nghĩ là không liên quan đến người, nhưng chớ có động vào người của ta? Người muốn gì nói mau”

Hắn không còn cười như khi ở bên nó, bây giờ khác hẳn cả giọng nói, khuôn mặt đánh thép hơn.

“Ái chà chà... đúng 10 giờ tối nay, chúng ta sẽ đấu với nhau trên sân thượng của trường này, người thấy sao? Lần đấu nhau này sẽ phân thắng bại và ta nhất định... sẽ không thua người?”

Nói rồi Hikaru biến mất, còn hắn chỉ ừm nhẹ, coi như chấp nhận lời thách đấu.

Nó ngồi thờ thẫn suy nghĩ chuyện bóng đen khi nãy, nó có chút sợ, nằm ra bàn lại thờ dài thườn thượt, hắn bảo không được nói ai biết chuyện, đồng nghĩa việc nó không được gọi thông báo cho người tới sửa, mà chắc khi đó nó ảo tưởng, nên mới cảm thấy bóng đen vụt qua, nó lắc lắc mạnh cái đầu của mình, trong miệng nói nói “không phải, là ảo giác, ảo giác thôi”.

Đi từ ngoài cửa vào hắn đã thấy bộ dạng của nó, có một chút lo lắng, hắn nhanh chân chạy tới nó và hỏi thăm, rồi còn ngồi ngay trước mặt nó để quan tâm hơn nữa.

“Lớp phó ổn đó chứ? Nhà vệ sinh sửa xong rồi? Lớp phó có muốn đi không?”

“Không... tôi ổn”

.....

Buổi tối hắn đã có mặt cùng với tên Hikaru quyết đấu trận cuối trên sân thượng của trường.

“Người tới sớm hơn ta tưởng đấy”

Hắn nhếch miệng cười với Hikaru.

“Chỉ là ta nôn nóng xem người bại trận dưới tay ta thế nào thôi?”

Đáp trả bằng điệu cười khinh khinh.

Hikaru vẫn mặc nguyên bộ đồ màu đen, và chiếc mặt nạ... lao như bay về hắn, Hikaru cầm hai con dao nhỏ nhưng sắc bén vô cùng, miệng hét lớn và lao về hắn...

Bây giờ đây hắn... Zenshiro không còn là một cậu học sinh cao trung nữa, bộ đồ trên người của hắn cũng biến thành bộ yukata... điều đặc biệt hơn là... một cái đuôi màu bạch kim mọc ra sau mông hắn, thêm đôi tai cùng màu mọc lên trên đầu hắn... và mái tóc màu bạch kim tự rụng mọc dài ra tới mông... nhìn hắn bây giờ chính là một con hồ ly, hay còn gọi là cáo trắng, nhưng vẫn rất đẹp trai, trên tay còn cầm thanh kiếm của dòng họ hồ ly, tổ tông để lại cho hắn, được truyền từ đời này sang đời nhà hắn, hắn chính là hồ ly cuối cùng của dòng họ.

Nhanh tay rút thanh kiếm sắc nhọn và sáng rực ra, trong miệng hét lớn và quyết đấu với Hikaru.

Sơ về Hikaru một chút, cậu ta chính là sói hoang, cũng như dòng tộc hồ ly, cậu là người cuối cùng còn sống sót và đang bảo tồn nòi giống, bằng cách cậu cần phải trở thành con người, giao tiếp với con người, sau đó lấy họ để sinh ra những đứa con nhằm bảo vệ dòng họ sói.

Trải qua mấy trăm năm, không một cô gái nào chịu lấy Hikaru khi biết được thân thế thật của cậu, nên cậu cho gia đình của các cô gái đó chết không toàn thây, sự việc cũng xảy ra lâu lắm rồi.

Giữa Zenshiro và Hikaru có một mối thù truyền kiếp, khi cả hai người đều đem lòng yêu một cô gái ở kiếp trước, nhưng sau đó biết được thân thế thì cô gái ấy cũng rời bỏ cả hai và đến với con người, quá thất vọng nên đã nảy sinh mâu thuẫn, chiến tranh giữa hai bên xảy ra ba ngày ba đêm, kết quả là vẫn chưa phân thắng bại, vì thế mà dòng họ cáo và sói không thể sống chung, cũng không thể kết giao tình bạn.

Hơn nữa Hikaru cũng tự nhủ bản thân, nếu như Zenshiro có bạn gái thì nhất định cậu sẽ không để cho hai người tới với nhau, điều này cũng chỉ mình cậu biết mà thôi.

Quay lại trận đấu...

Hai người dường như vẫn chưa phân được thắng bại, cả hai thấm mệt dừng lại và thở hổn hển, vài giây sau đã bình tâm lại tiếp tục chiến đấu... và kết quả là.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Yamanashi Zenshiro Chính Là Cáo Thần

Ở dinh thự... nó đang học bài cho ngày mai, nhận được cuộc gọi từ bà của mình, nhắc nhở vào tháng sau, có một buổi ra mắt người kế nhiệm của dòng họ Sakurai, hôm đó nó sẽ là người phát biểu ý kiến trước toàn thể dòng tộc, bảo nó hãy chuẩn bị một bài phát biểu, tối hôm đó sẽ có người đến đón.

Quen với cách đứng trước đám đông và phát biểu, nên không có gì đáng lo, bài phát biểu chính nó cũng đã chuẩn bị từ trước rồi...

Nó cảm thấy thật may mắn khi được sinh ra trong gia đình tỷ phú, điều đáng mừng hơn là đại gia đình này đều không hề có mâu thuẫn nội bộ hay là chiến tranh ngầm, các thành viên ai cũng tự ý thức được những việc mình làm, cũng biết những vị trí của mình, vì thế nó là người kế nhiệm tiếp theo cũng hoàn toàn được sự ủng hộ của mọi người trong dòng tộc.

Lấy trong ngăn bàn một tờ giấy, đó chính là bài phát biểu cho buổi ra mắt người kế nhiệm, cũng có một chút lo lắng, nên nó đã học thuộc cho tới sáng.

Ra ngoài phòng khách... mắt nó mở to nhìn Riko... đang thoi thóp, ngay bụng bị chảy máu, nó hốt hoảng tới xem chuyện gì xảy ra, may sao con Riko vẫn lim dim mở mắt và mỉm cười, nó cũng thấy là lạ... lập tức gọi bác sĩ thú y tới khám.

“Tiểu thư yên tâm đi ạ, con cáo này sự sống của nó cao lắm, chắc chắn không chết sớm được đâu, nó chỉ bị thương nhẹ ở bụng, chỉ cần uống thuốc này vài ngày sẽ lành lại”

Bác sĩ thú y vui vẻ đặt lọ thuốc lên bàn, và từ tốn giải thích cho nó hiểu, hoàn thành xong thì ông cũng ra về, thế là nó phải xin phép nghỉ học tiết một để ở nhà chăm sóc Riko.

Có thể nói rằng nó rất chịu khó học, lực học của nó đứng thứ hai, sau lớp trưởng, nhưng nó lại chẳng quan tâm chuyện đó, chỉ cần nó hiểu bài học hôm đó là được rồi, sống một mình tại Dinh thự thường không có bạn bè hay ai tới thăm hoặc chơi cùng nó, nên việc có thêm một hai con thú trong nhà cũng chẳng ăn nhằm gì, giờ có Riko mỗi ngày nó đều ôm vào lòng, rồi ngồi xem phim, ngay cả bữa ăn cũng gọi phần riêng cho Riko nữa, cũng được gần một tuần ở với Riko.

Chuyện Riko bị thương xảy ra vào tối hôm qua.

“Mệt quá, mệt quá, nghỉ một lát đi”

Cáo than mệt và đòi nghỉ ngơi, cũng may sao cái tên sói kia cũng mệt như thế, cả hai thở hổn hển, sói nói:

“Mỗi lần đấu với người... ta cảm thấy vui lắm, nhưng mà cũng mệt lắm, nghỉ chút cũng được”

“Quá khen, chỉ là sức hai ta ngang nhau, chưa phân thắng bại sau mấy trăm năm”

“Ừm... ừm”

Đồng quan điểm, thế nhưng trong suy nghĩ sâu xa của sói thì hoàn toàn ngược lại.

“Zenshiro người cũng khá lắm, nhưng để ta xem sức người chịu được tới đâu, người mệt chứ ta chưa mệt đâu”

Dứt suy nghĩ rồi cười nham hiểm, Hikaru lao như bay về phía cáo, còn giấu hai con dao sắc nhọn trong tay áo, lúc không phòng thủ... kết quả là cáo bị cửa mạnh vào bụng.

“Người... dám đánh lên”

Zenshiro nằm bất động dưới đất, nghe được nụ cười khoái chí của Hikaru, nhưng hắn vẫn có ý định phản kháng lại.

Lập tức cảm kiếm chém từ phía sau, nhưng Hikaru lại rất cảnh giác nên né được, bước lại gần hắn nhấc mặt hắn lên nói giọng bồn chồn:

“Thuốc có tác dụng trong 24 giờ, nếu không có thuốc giải, nhà người sẽ... chết”

Rồi biến mất trong không gian, chỉ còn mình hắn cố gắng dùng thuật biến thành cáo trở về dinh thự, thuốc có tác dụng rất mạnh, cả đêm hắn không ngủ được, biến thành dạng người và tìm tới phòng thuốc để tìm thuốc chữa, cố gắng lết thân đi trong khi người hắn cứ xoay như chong chóng, vậy là hắn nằm bẹp ra đất bất tỉnh nhân sự, tới sáng thì nó thấy và kêu bác sĩ thú y chữa trị.

“Riko nằm im đây cho khỏi bệnh, ta đến trường vài tiếng rồi về với người, nhớ đừng đi đâu đấy”

Nó dặn dò kỹ lưỡng rồi nhanh chóng cầm cặp đi ra ngoài.

“Lớp phó thật tốt bụng và dễ thương”

Riko bây giờ chỉ còn mong chờ vào liều thuốc của vị bác sĩ kia, thực ra thì loài cáo không sợ bị thương khi con người hại, mà chỉ sợ đồng loại hại thôi, tên sói kia cũng vậy, vì hắn cũng là sói thần, nên thuốc độc của hắn không phải bình thường.

Nói nhanh chóng hơn thì Riko chính là Zenshiro, cũng chính là loài cáo thần mà truyền thuyết kể lại, loài này đã mất tích từ hàng nghìn thập kỷ qua, nhưng ở một nơi mà người ta không ngờ tới thì vẫn còn tồn tại loài cáo này và còn được duy trì nòi giống từ đời này sang đời khác, đến thời của hắn thì đã tuyệt chủng gần hết.

Khi loài cáo được sinh nở nhiều, cần phải di cư đến những nơi có diện tích lớn và rộng rãi hơn, con người cũng càng thích khám phá những vùng đất mới lạ, dần dần họ tìm ra loài cáo thần này vẫn còn tồn tại và còn rất nhiều, họ bắt đầu săn bắn mang về bán với giá trên trời, còn xuất khẩu ra các nước khác vì mục đích cá nhân, nhưng đến một lúc nào đó, đạt được ước nguyện họ bắt đầu ghê lạnh và không cần những con cáo đó nữa, và những chú cáo trở thành một trò săn bắn và tiêu khiển của mọi người dân, dần thì cáo đã tuyệt chủng gần hết.

Hắn là con cáo cuối cùng của dòng họ, hắn cực ghét con người và muốn giết chết họ, nhưng khi hắn còn nhỏ không hiểu được điều đó, dần tiếp xúc với con người hắn càng yêu mến hơn, nhưng con người thường lại chẳng sống lâu được như loài cáo, họ chết dần theo năm tháng, còn hắn thì lớn lên cũng hiểu được luật sinh tử, hắn tạm thời tha cho những con người xấu số kia, và sống lang thang như vậy suốt năm trăm năm.

Hắn mãi suy nghĩ mà không ngờ rằng vết thương lại mau lành đến thế, trong người hắn cảm thấy khỏe hơn rất nhiều rồi, nhưng mà cái bụng hắn thì hơi đói... hắn nhanh chóng biến thành dạng người rồi xuống bếp xem có gì để ăn không?

Lại một giọng nói, hay đúng hơn là cái tên sói kia chưa tha cho hắn.

“Ha ha... chắc ta đưa nhảm thuốc cho ngươi đây nhỉ?”

Hikaru không ngờ hắn lại khỏe nhanh như thế, rõ ràng là cậu mua thuốc liều độc nhất dưới âm phủ rồi mà, sao hắn có thể đi lại còn ngồi ăn cơm ngon lành nữa.

“Cút khỏi đây... đừng làm phiền ta”

Hắn ngồi ăn cơm nhàn nhạt nói, cũng chẳng thèm nhìn cái tên kia lấy một cái.

“Ồ thì ra đây chính là dinh thự của người ngươi thích ư, rộng rãi và thoáng mát quá, ta có thể ở đây được không? Đẳng nào ta vẫn không có chỗ nào để đi!”

Cậu đứng dựa vào tường, cãi nhau hay chiến đấu mỗi ngày với hắn, là thú vui của Hikaru, càng thấy bản mặt tức giận của hắn khiến cậu càng muốn chọc tức nhiều hơn.

“Ngươi thay đổi nhanh quá đấy, mới hôm qua còn hại ta thê thảm mà giờ đòi đặt điều kiện với ta ư, biến khỏi đây mau”

Dứt câu nói một thanh kiếm cắm mạnh vào tường gần sát mặt của Hikaru, cậu ta có chút hốt hoảng và ớn lạnh.

“Cứ đợi đi, ta không tha cho ngươi đâu và cả người mà ngươi thích nữa”

“Ngươi dám động vào em ấy... ta giết ngươi ngay lập tức”

Hikaru nói nhanh chóng rồi phi như bay ra khỏi dinh thự, thế nhưng vấn đề không may mắn, là cậu bị mắc kẹt bởi dòng điện cực mạnh, làm người cậu giật giật điên loạn, nhìn thấy cả xương trong cơ thể, cũng may cậu là thần nên thoát ra là không ăn nhảm gì, nếu là người thường thì dễ bị đột tử lắm, hắn trong nhà nghe thấy tiếng chuông báo động, nhưng vẫn thản nhiên ngồi ăn cơm, vì biết đó là ai mà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bị Phát Hiện Thân Thế

Nó trở về dinh thự sau giờ học, nó thấy lạ là cái tên Zenshiro hôm nay không đi học, mà thôi cần gì quan tâm tới hắn ta chứ, nó lên mở cửa phòng và gọi tên Riko, thấy nó vào Riko giả ngủ say như chết, nó mỉm cười ôm nhẹ Riko vào lòng, kiểm tra vết thương thì thấy lành lặn rồi nên cũng an tâm.

Sau đó chợt nó nhớ lại cái tên Zenshiro và nhìn Riko, có gì đó giống giống nhau, nhưng nó chẳng thể nào nghĩ ra được điều gì?

Ngày đẹp trời... sau giờ học, nó đi dạo trong công viên gần đó, bất chợt nó thấy tiếng của một con chó con sủa, nó chạy theo tiếng gọi và dừng lại trước một cái thùng giấy, bên ngoài có chữ “Hãy nhận nuôi chú chó đáng thương này”.

Và con chó đó vẫy đuôi mừng rỡ, nhảy bổ lên người nó để được ôm, chú chó này chính là Hikaru, nếu hắn không cho cậu ở thì cậu sẽ tìm cách để được vào dinh thự đó ở, hơn nữa cậu cũng mới phát hiện ra, tổ tông của nó mà kiếp trước từng nhận nuôi ông nội và bà nội của cậu.

Hồi đó nạn dịch hoành hành, loài sói không thể sống được lâu, ông bà của cậu chỉ còn một cách là biến thành chó hoang và mong được sự chăm sóc của con người, như vậy sẽ mau khỏi hơn, và nó chính là người nhận nuôi hai con một đực một cái.

Ngay sau đó trời bắt chợt đổ mưa, Riko ở dinh thự biến thành dạng người cáo đang rất lo lắng cho nó, vì đi học mà giờ này chưa về, bình thường thì hẳn về sớm hơn nó chừng năm phút, mà giờ cả một tiếng, mà trời còn đổ mưa nữa.

Bíp bíp... Tiếng còi xe của nó về, giây phút lo lắng này làm cho hắn không kịp biến lại thành cáo và rồi tức tốc ra mở cửa lớn.

“Tiểu thư đã về rồi, làm tôi lo lắng quá”

Hắn nhanh chóng quỳ một chân trước mặt nó, hai tay cầm bàn tay đang run lên vì lạnh của nó và nói những lời ngọt ngào, làm nó giật thót tim, không biết hắn ta là ai, còn cái bộ dạng “không giống người” khiến nó càng thêm sợ hãi.

Nhìn hắn bây giờ đang có cái đuôi dài ngoe nguẩy, trên đầu mọc hai cái tai cũng đang ngoe nguẩy, mái tóc màu bạch kim dài đang bay lất phất trong gió lạnh, bàn tay thì mọc lên các móng vuốt dài năm cen ti mét.

“Người... người... người... là ai...”

Nó rút tay lại, trấn tĩnh bản thân rồi nhìn cái tên chẳng giống người trước mặt mình, nói một cách chậm rãi.

“À... ề... ề... aaa... bị phát hiện rồi”

Bộ dạng luống cuống của hắn, giờ đây hắn không phân biệt được mình là gì nữa rồi, người hắn đông cứng như tượng, rồi nhanh chóng biến ra thật nhiều hình dạng khác nhau, trên miệng hắn thì nhau nháy chữ:

“Biến thành thú nhồi bông, biến thành trẻ con, biến thành người, biến thành con cáo... aaa... biến thành gì bây giờ”

Chỉ trừ biến thành con gái ra thì dạng nào hắn cũng biến, hắn biến nhiều quá nên trở về trạng thái ban đầu luôn, ôm đầu khóc nức nở, chạy đi chạy lại trước mặt nó, làm nó chóng hết cả mặt, nhưng ngay sau đó nó cũng trấn an lại nói, trong số những thứ hắn biến ra, nó đã nhìn thấy cái tên:

“Yamanashi Zenshiro... là cậu à”

“À... không... không tôi là...”

Nó nhìn chăm chăm vào hắn, nghe câu trả lời, nhưng ngay tức khắc hắn cảm nhận được có ám khí quanh đây, người mù và xác định nhân vật, phát hiện ra cái tên Hikaru đang ngồi trong ô tô của nó, hắn bay nhanh tới túm cổ tên đó lôi ra ngoài, mắng một trận lòi đĩnh, bao nhiêu nước miếng văng tung tóe.

“Sao người ngồi trong xe của Rumi hả? Người có biết là ta muốn mà không được không? Sao người dám, người còn không tha cho ta ư, tuần trước ta không cho người ở dinh thự, là người bày trò sao, người dám động vào Rumi ta cho người chết”

“Ây, ây, ngài cáo đừng mạnh mẽ thế, giữ thể diện đi, nước miếng văng hết vào người tôi rồi đây này”

Hikaru lấy từ đâu ra một cái khăn, thản nhiên lau mặt, vẫn bị hắn túm cổ.

“Mà cái mặt nạ che mặt của người đâu rồi, sao không đeo vào cho nó giống người xấu... Người dám ngồi trên xe của Rumi, ta không tha cho người đâu!”

Dứt câu hắn lấy ngay thanh kiếm ra và chém tên Hikaru, nhưng cậu ta cũng nhanh tay, gạt tay hắn ra rồi nhảy bật ra sau, lấy hai con dao sắc nhọn chìa về hắn, cười nói:

“Nếu đeo mặt nạ vào thì người khác đâu thấy được vẻ đẹp của ta, ha ha”

Toàn cảnh bây giờ khiến nó chỉ muốn rút quai hàm, từ đâu mà dinh thự nó mọc ra hai người lạ mặt này, một tên thì cười như điên dại, còn một tên thì là người thể nào, nó cũng không rõ, mà cái con cún này nó mang về nuôi đi đằng nào rồi chứ, hai tên này còn đánh đấm, cãi nhau trước mặt nó nữa.

Tâm trí nó cũng không rõ chuyện gì, nhưng lại đứng cổ vũ cho hai tên khác người kia, vì nó thích được xem đánh nhau ngoài thực tế hơn là trên phim ảnh mà, cả hai nhìn nó gật đầu cái rụp rồi lao vào nhau mà chiến đấu.

Mười lăm phút sau, cả hai thở hổn hển, hắn nhìn qua nó, thấy nó đang rất tâm đắc cổ vũ mà không biết mệt, hắn mỉm cười một cái với nó rồi nhanh chân dùng chiêu thức cũ mà tên kia dùng với mình, đó là đánh giấu tay đẩy mà, thế nhưng kẻ sách này với Hikaru là vô nghĩa, vì chính con người cậu là thánh trò này, nên né tránh kịp thời, còn cười chế nhạo hắn nữa chứ, làm hắn què độ...

Một tiếng trôi qua... nó giờ không còn sức mà cổ vũ nữa rồi, hai tên đó trâu thật, đánh đến chiều rồi mà còn chưa ngừng, giọng của nó gần như không nói ra hơi nữa rồi, ngồi thừ ra rồi thở hổn hển, miệng không ngừng nói, một tay giữ cổ họng, một tay xua xua.

“Dừng... dừng... lại đi, dừng lại đi”

Hai tên kia cũng đứng thờ hồn hèn không khác gì nó, nhưng hần cũng nhanh chóng bay nhanh tới nắm tay nó, nói với giọng lo lắng:

“Rumi tiểu thư, em không sao chứ?”

“Nước, nước, tôi cần nước...”

Chân tay nó mồi rã rời vì cổ vũ, miệng nó cũng khô khan, tên Hikaru nhanh chân hơn hần, dứt câu nói của nó, thì cậu cũng mang được cốc nước đá mát lạnh giờ ra trước mặt nó, vì khát nó chẳng quan tâm mà uống ngay, lấy lại được phong độ thường ngày, bám sát vấn đề xảy ra và dùng lực đẩy mạnh hai tên kia ra trước mặt mình, ngồi vắt chéo một chân mà phân xử:

“Nói... hai người từ đâu chui ra?”

“Để tôi giới thiệu cho Rumi tiểu thư nhé?”

Tên Hikaru giành nói trước hần, trong khi hần cũng cùng nói nhưng bị tên đó ném ngay cái khăn dính nước miếng vào miệng, nên hần đang đứng khạc nhổ kia, nhưng cái tai vẫn luôn vênh lên nghe hần ta nói:

“Tôi tên là Makishi Hikaru, tôi là một con sói thần-đẹp-trai, dòng họ sói chỉ còn lại mình tôi, hiện giờ thì tôi không có chỗ nào để đi cả, tôi đã biến thành chó con để được tiểu thư mang về nuôi, mong được Rumi tiểu thư cho tôi ở lại dinh thự này, tôi sẽ làm người trông nhà cho tiểu thư.”

Hikaru nói xong thì ả mình, chưa đầy 0.1 giây sau, cậu đã xuất hiện ngay dưới chân nó, quỳ xuống cầu xin, biểu cảm trên khuôn mặt cũng thay đổi bất thường, hần và nó cũng phải bất ngờ với hành động vừa rồi, quá nhanh quá nguy hiểm, nhưng hần đâu thể đứng trơ trơ ra đó để cho tên sói đó lộ hành, cái bản mặt tên đó còn quay sang chế nhạo hần nữa, hần ném ngay cái khăn khi nãy đi rồi chạy nhanh tới nó, nhưng cái khăn vừa mới chạm đất đã nghe giọng tên sói:

“Khăn đó của Rumi tiểu thư đấy, nhà người dám ném đồ quý giá như vậy của tiểu thư đi sao?”

“A... Người... tên sói hoang chết tiệt này...”

Chửi mắng thì có, nhưng hần vẫn nhanh chóng chạy lại lấy cái khăn và phui phui, nâng niu rồi phi tới nó, quỳ một chân xuống, một tay cầm tay nó, giọng nói nghe êm tai lắm

“Rumi tiểu thư... tôi chính là Cáo thần-đẹp-trai trong truyền thuyết, tôi chính là Riko mà cũng chính là Yamanashi Zenshiro, tôi từ một người biến ra, mong tiểu thư cho tôi ở lại dinh thự này, tiểu thư chính là người mua tôi về từ tay của kẻ bắt cóc, tạ ơn Rumi tiểu thư nhiều lắm, tôi sẽ làm theo tất cả những gì tiểu thư sai bảo.”

Trước mặt nó là hai tên, nói đúng hơn thì tên nào cũng đẹp trai cả, một tên tự nhận mình đẹp-trai, tên còn lại tự nhận mình cực-đẹp-trai thật khiến nó nhức đầu mà, còn quấy đuôi với nó nữa, cái tai ngo nguậy... rồi nó như sực nhớ ra chuyện quan trọng.

“Cáo thần và Sói thần ư? Tôi nghĩ chỉ có trong phim ảnh và truyền thuyết thôi! Còn hai người chắc là từ rạp xiếc ảo thuật nào tới đây đúng không? Để ta gọi cảnh sát đưa hai người về nhà!”

Nó rất ngại thơ rút chiếc điện thoại trong túi ra và bấm số, hai tên biết tình thế không mấy ổn định, rồi rút giựt lấy điện thoại của nó, hần nhanh tay hơn lên cầm lên và có ý định tắt đi... thế nhưng con người của hần đang là thần, nên móng tay sắc nhọn của hần vừa chạm vào là màn hình và bàn phím “hồng” và còn có các dòng điện chạy chạy trước mặt hai người kia.

“Người không biết dùng điện thoại ư, thật mất mặt cho thần như chúng ta mà”

Hikaru ôm mặt xấu hổ với hần, cái tên này thường ngày thông minh lắm cơ mà, sao giờ lại “ngu” như thế chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tuyệt Chiêu Gia Phả

“Ặc... điện thoại của tôi! Hai tên này CÚT ra khỏi nhà tôi ngay”

Mất nó muốn rút xuống đất với tên này mất thôi, thời buổi này còn người không biết xài điện thoại như hần ta ư, đúng là mất mặt mất mặt quá thể, mà nếu hần ta là thần thật... không biết dùng điện thoại thì ai còn tin vào mấy cái đèn nữa đây, đúng là không thể tin tưởng được hai tên này.

Nhớ ra tuyệt chiêu của gia phả, chạy tới cái nút bấm gần đó, cái chiêu - đề phòng trộm cắp - mà được lắp ráp trong khuôn viên dinh thự, nói đúng ra thì nó chưa bao giờ sử dụng cả, chỉ những tên nào mà có ý định ăn trộm muốn vào rồi không muốn ra thôi, mà thường thì được xử lý trong im lặng, nên nó chẳng bao giờ được thấy, hôm nay thì đã thấy tận mắt rồi.

Dưới đất lòi lên hai cái xích sắt, được làm từ hợp kim cực kỳ chắc chắn, nó còn được bẻ ra những tua rua sắc nhọn, chỉ đâm nhẹ thôi là rỉ máu như chơi, bám chặt vào người cáo và sói, rồi bắt đầu nhô ra những cái ghim nhọn hoắt đâm thẳng vào cơ thể người, nó đang tưởng tượng ra... máu hai tên này sẽ bắn tung tóe, nên che nhẹ con mắt lại... nhưng...

“Ha ha ha... thả ta ra... ha ha... nhột quá... ha ha... Ru-mi... ha ha... tiểu thư... ha ha... cứu, cứu”

Bây giờ thì nó là người xấu hổ nhất rồi, mặt nó đỏ như cà chua chín tưởng mấy cái rào chắn của dinh thự đáng sợ thế nào, ai ngờ những cái kim nhọn ấy không cứng mà ngược lại rất mềm, chỉ khiến đối phương thấy “nhột” khi chạm vào người. Thế là hai tên cười như điên như dại, nó thấy mình thật lãng phí thời gian cho các việc nhảm chán này, vào trong nhà hất tay lên khóa trái cửa lại và đi lên phòng thay đồ tắm.

Hắn và Hikura thì cười không nhột được mồm, mà lạ là dây xích sắt này không chịu buông hai người ra, càng ngày độ nhột càng tăng cao, hai tên nói chuyện với nhau, làm cách nào để thoát ra được, nói chuyện buồn mà hai tên cứ cười um lên, giống như châu tức nhau ấy, khóc không ra nước mắt với bọn họ mất.

Tắm xong nó đang lau tóc... chợt thấy có gì đó không đúng lắm, vội nhìn qua cửa sổ dinh thự lầu hai, nhìn xuống sân trước cửa chính xem hai tên kia... bị gì mà không cười nữa... nó căng mắt miệng há to ra nhìn... hình như là ngòm củ tỏi rồi, thân thể không nhúc nhích nữa, người mềm nhũn ra, những cái ghim nhọn kia liên tục chọt vào người, mà hai tên đó không có phản ứng gì nữa, nó thấy mình cũng quá đáng nên xuống thả bọn họ ra.

“Này... các người có sao không? Thực ra thì ta cũng không có ý để hai người cười lâu như vậy, tỉnh dậy đi, này, này”

Nó lay lay hai người dậy, giọng nói và hành động rất lo lắng, nó không muốn hại chết người khi còn nhỏ tuổi vậy đâu, mà nó cũng chưa đủ tuổi đi tù nữa mà, nhưng hai tên kia nhận biết được sự “tối lỗi” của nó, liền cười nham nhở, mỗi tên cầm một tay nó và nhìn bằng đôi mắt rung rung, nó thoáng nghĩ trong đầu

“K... Khóc ư?”

“Vậy chúng tôi được ở lại rồi chứ?”

Cáo và Sói đã có giao ước trước đó rồi, Hikaru bày ra mưu để được thoát khỏi cái xích nhột này, còn hắn thì có nhiệm vụ khiến nó cho ở lại.

“Không được, dinh thự của ta không phải nhà chứa, cũng không phải nơi cho người lạ ở, hai người cái gì không rõ xuất thân và lai lịch, làm sao ta dám cho ở lại, lỡ hai người là tội bất cớ tống tiền dòng họ Sakurai ta thì sao?”

Nó cảm thấy có gì đó mờ ám ở đây, hai tên này mới cười như điên dại đó mà giờ lại thay đổi như chong chóng, hình như giả nai, không ngừng giảng giải cho hai tên này hiểu.

“Rumi tiểu thư đừng hiểu nhầm, chúng tôi là Thần nhưng là thần tốt chứ không phải người xấu, tiểu thư cho chúng tôi ở lại, chúng tôi sẽ đảm bảo sự an toàn cho tiểu thư, từ sinh hoạt đến công việc nhà”

Cáo sảo quyết, dùng lời mật ngọt dụ dỗ nó, giờ nó cũng không quan tâm chuyện thần thánh nữa rồi, với nó thực tế vẫn là nhất, chỉ là xem anime nên bị ảnh hưởng đầu óc một chút, một thời gian sẽ bình tĩnh lại thôi.

“An toàn trong sinh hoạt, không lẽ hai người là người hầu mà bà ta phải đến, tại sao lại không thấy nói gì? Trước nay ta chưa bao giờ cần người hầu cả, tóm lại là ta không cần, hai người mau đi đi, trước khi ta nổi giận”

Nó không muốn nhắc lại cái tuyệt chiêu của gia phả nhà Sakurai, chỉ mất mặt thêm thôi. Mà việc có người hầu bên cạnh mình là chuyện trước nay chưa bao giờ có cả, nó không thể không nghi ngờ hai tên này.

“Vậy là chúng tôi... không cần thiết ư”

“Ý ta là vậy đó...”

Nó đứng dậy và phẩy vài cọng tóc, giọng nói và sắc mặt thay đổi nhanh chóng, hắn lấy ra thanh kiếm của dòng họ hồ ly dùng hai tay đưa trước mặt nó, Hikaru không hiểu hắn muốn làm gì? Nó ngạc nhiên nhưng cũng nhận lấy, và mở thanh kiếm ra đúng thật là sáng loáng và sắc bén, hắn quỳ lùi ra phía sau vài bước cúi đầu xuống đất, nói:

“Vậy thì... hãy tống khứ chúng tôi đi”

“Hả? Ngươi á?”

Không chỉ nó đơ người mà Hikaru cũng đơ không kém “hắn ta điên thật rồi” đang định chạy lại xoa đuôi ý nghĩ ngờ ngẩn trong đầu tên cáo, thì hắn nhanh miệng nói:

“Chúng tôi được sống đến giờ là nhờ vào Rumi tiểu thư cứu giúp, vì thế tiểu thư chính là ân nhân của chúng tôi, chúng tôi tồn tại cũng chỉ vì tiểu thư, nếu tiểu thư không cần thì sinh mạng này cũng trở nên vô nghĩa”

“Trân trọng bản thân mình hơn một chút đi, ta đâu có đáng để hai người phải mất mạng đâu”

Nó như chết đứng với hắn ta, hắn nói như thế chẳng khác gì, nó cố tình ép bọn họ chết vì nó chứ, thanh kiếm trên tay nó rút mạnh xuống đất, Hikaru nghe cũng có chút mủn lòng với hắn, không ngờ hắn tốt như thế.

“Những lời nói của Rumi tiểu thư thật nhân từ... sự tuyệt vời của tiểu thư vượt xa những gì tôi tưởng tượng, hãy để chúng tôi làm nô bộc... làm người hầu cho tiểu thư”

Hắn cứ thế cầm tay nó và nói lia lịa, nó chẳng kịp nói câu gì, còn Hikaru thì tự nhận mình sẽ là con chó trông nhà và kết quả là...

Bữa ăn trong dinh thự:

“Rumi tiểu thư, để tôi đỡ xương cá ra cho tiểu thư”

“Không cần...”

“Vậy để tôi nhặt sạn trong bát cơm của tiểu thư”

“Đã bảo là không cần”

“Hay để tôi...”

“Ta tự có tay...”

Hai người cứ đầu võ mồm một hồi, kẻ vui mừng vì được làm việc, người thì hết muốn nạt cổ họ, nó suy nghĩ một chút:

“Sao tự xưng có hai tên phiên phức này ở đây, mà cứ cho là bà gửi đến người hầu đi, thì cũng là một tên... thật khó mắng chứ...”

Nó nhìn cái khuôn mặt tươi tỉnh của hắn ta, kèm thêm cái tai và cái đuôi thì nhau ngoe nguẩy giống như chủ mới đi làm về ấy, khiến mặt nó xám xịt lại, không biết nên làm gì? Nó khoanh tay thản nhiên nói:

“Nghĩ lại thì ta không cần người hầu và người trông nhà đâu, trước nay sống một mình quen rồi, chúng ta cũng chưa ký hợp đồng, vậy nên chấm dứt từ đây đi”

Hắn rút thanh kiếm trong người, quỳ xuống đất và gào ra trước mặt nó, cúi đầu.

“Vậy thì...”

Nó hiểu ra nhanh ý nghĩ của hắn giống như khi nãy, giữ lại thanh kiếm.

“Đừng có tự ý chết”

“Một người tồn tại chỉ vì tiểu thư, nếu như điều đó làm tiểu thư buồn hay phân tâm thì mong tiểu thư hãy giết tôi đi, tôi sống đâu vì điều gì khác nữa đây?”

Hắn lại cầm tay nó rồi nói những lời ngọt ngào ấy, nó không nỡ đuổi đi.

“Vì cái cuộc sống mà cho đến ngày hôm qua ngươi vẫn sống đây?”

“Từ khi đặt chân vào dinh thự và quen biết tiểu thư, thì với tôi cuộc sống đó đã chết từ lâu rồi! Nếu tiểu thư thấy phiền, thì cứ lờ tôi đi, chỉ cần phục vụ tiểu thư những lúc cần thiết, là tôi vui lắm rồi! Hơn nữa tôi còn biết rất rõ về tiểu thư nữa”

“Cái tên này đầu óc hắn có vấn đề sao?”

Nó chỉ nghĩ về trước... còn về sau thì nó quên bống luôn. Còn Hikaru chịu trách nhiệm trông nhà, nên nó đặt một cái nhà nhỏ dành cho chó cao cấp trước cửa lớn rồi, cộng thêm cái dây màu đỏ xích lên cổ Hikaru nữa, cũng chỉ vì cái miệng nên hại cái thân, còn cái tên Cáo ranh mà kia lại được ở bên Rumi tiểu thư, thật tức chết mà, bên trong dinh thự vọng ra tiếng nói của hai người, mặt cậu nhăn lại, tóm những cây cỏ, trút giận lên chúng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Một Chút Cảm Thông

Hôm nay là chủ nhật nên nó ngủ nướng, đến tận 10 giờ trưa, nó mặc một cái áo sơ mi đơn giản rồi suy nghĩ vài chuyện tối qua, chắc là do một mối nhiều chuyện gần đây nên mới nằm mơ như vậy, nhưng mà giấc mơ có hai tên lì lợm và khó dạy bảo, nó còn nhớ là đã chửi mắng tên đó thậm tệ lắm, còn bảo

đứng đi theo nó nữa, cười nhạt một cái.

Vệ sinh cá nhân xong nó muốn ra ngoài mua sắm ít đồ, đặc biệt là mua trang phục cho buổi ra mắt người kế nhiệm của dòng tộc, nó vừa mở cửa bước ra ngoài thì...

“Chào buổi sáng, Rumi tiểu thư”

“...”

Không nói được gì vì đơ như tượng.

“Hôm nay tiểu thư thật xinh đẹp với bộ áo sơ mi trắng, làn da trắng và vẻ diễm lệ của tiểu thư, thật đúng như cái tên”

Hắn không ngừng dùng lời lẽ mật ngọt để khiến nó chấp nhận cho hai người ở lại dinh thự.

“Người... người đợi ở đây bao lâu rồi”

Nó há hốc mồm hỏi, cũng cạn lời với thánh lầy này luôn.

“Vì không được biết tiểu thư dậy khi nào, nên tôi đã đợi ở đây từ sáu giờ sáng”

“Sáu giờ sáng, người đàn à!”

“Chỉ cần đợi tiểu thư dù bao lâu tôi cũng đợi được?”

“Người... haizzz... hết cách với người, thế cái tên Hikaru đâu rồi?”

Thế là chuyện không phải mơ nữa, chính xác là hiện thực, nó đang bị hai tên không rõ lai lịch này quấy rầy, và khó dạy bảo nữa chứ, mắng chửi mà vẫn cứ bám theo, rồi còn tự ý dùng kiếm dọa chết trước mặt nó nữa, tự ý làm theo ý mình, nhưng mà cũng may là tên này không làm hại gì tới nó cả, chỉ là quan tâm thái quá thôi.

“Cậu ta ra ngoài công lấy báo vào cho tiểu thư xem, trà thảo mộc và bữa sáng tôi cũng đã chuẩn bị xong, giờ mời tiểu thư tới dùng bữa”

“Ta tự kêu người mang đồ ăn tới là được”

“Tôi không muốn bàn tay ngọc ngà này của tiểu thư phải động vào hộp đồ ăn giờ bẩn đó đâu?”

Nó hết cách với thánh này.

“Rumi tiểu thư, hôm nay tiểu thư đẹp lắm... à... quên... mời tiểu thư xem báo, thời tiết hôm nay rất đẹp, khí hậu thoáng mát, thích hợp cho việc đi dạo và dắt chó đi dạo công viên đấy”

Hikaru biến thành chú chó như ban đầu, rồi nằm lên salon nói những suy nghĩ của mình.

“Ta cũng định đi mua ít đồ, vài hôm nữa tới dự lễ ở dinh thự chính bên Dubai”

“Thật chứ ạ! Tiểu thư thật đẹp, đẹp như thiên thần ấy”

Nó chẳng để tâm đến lời khen đó, chỉ nghe về thời tiết thôi, nó ngồi xuống ăn và uống trà, nhìn qua một lượt các món ăn do hắn làm, cũng rất bắt mắt đấy, và nó ăn một miếng... nó cũng phải thốt lên trong suy nghĩ là cực-kỳ-ngon ngay cả đồ ăn do đầu bếp cao cấp của dinh thự cũng không ngon bằng.

Ngon miệng nên nó ăn gần hết nửa bàn ăn, hoàn thành xong nó bắt đầu uống trà thảo mộc do hắn pha, mùi thơm của hoa oải hương khiến tâm trí nó cảm thấy rất thoải mái, nhìn qua hắn đang cười nhắm tịt mắt lại, không ngờ hắn ta lại giỏi và đảm đang như thế.

Một lát sau... nó bắt hai tên này nói thành thật tất cả mọi chuyện của mình, không sót một chi tiết nào, nếu nó nghe lọt tai thì mới cho ở lại, hai tên vui mừng nhảy cẫng lên rồi bắt đầu kể.

Mãi mười tiếng sau...

Nó thật sai lầm khi bảo hai tên này kể thân thế mình, bình thường một đời người chỉ sống được cao lắm là 80 năm, nếu kể từ bé đến lớn thì cũng chỉ mất chưa đầy 20 phút để tóm tắt, vậy mà hai tên này nói mình sống được 500 năm rồi, tôn ngộ không à, hay là phật tổ như lai.

Chưa hết, hai tên còn diễn tả y như thực tế, kể tất tần tật từ quá khứ làm những gì, hồi bé làm những việc “đáng thương” như thế nào, vì sao hai tên này quen biết nhau, vì sao xảy ra chiến tranh, vì sao lại mâu thuẫn, vì sao lại chỉ còn hai người trong dòng tộc hồ ly và sói, cho đến bây giờ sống thiếu vắng người thân, buồn tủi như thế nào?

Cả chuyện hắn chính là Zenshiro, vì gia tộc Yamanashi có đứa con đời thứ mười tám bị mất tích, nên hắn đến thế chỗ ấy, bây giờ không cần nữa thì thôi, hắn cũng muốn nó gọi hắn là Riko thay vì tên kia, hắn sẽ ở nhà làm các công việc nhà và chờ nó đi học mỗi sáng, kiêm luôn việc nấu ăn và đi chợ thay vì

gọi đồ ăn nhanh hay là nó thích ăn mì hộp mỗi ngày, còn cả việc hấn chính là con Riko được nó mua từ cửa hàng về nuôi nữa, trước đó hấn được nhốt trong lồng kính nên không biến hóa được, cũng không trốn thoát được ra ngoài, ngay sau đó thì nó đã cứu hấn.

Nó còn phải căng mắt đồng tai nghe và nhìn hai tên đánh nhau trước mặt mình, vẫn là trạng thái biểu cảm cũ, đánh mệt và dừng lại nghỉ ngơi, làm nó té xỉu đến mấy lần, vậy là nó tạm tin hai tên này là “Thần”, nhìn ra mặt trắng bên ngoài cửa sổ.

“Hôm nay không đi mua đồ được rồi!”

“Rồi... rồi... đi tắm rồi đi ngủ thôi mai tính tiếp”

“Vâng thư Rumi tiểu thư”

Phòng tắm của dinh thự được tách biệt riêng hấn một phòng trên lầu ba, bên trong có một bồn nước rất to, được thiết kế theo suy nghĩ, nếu mình muốn nước ấm hay lạnh thì chỉ cần nói trong suy nghĩ là được, mỗi lần tắm xong đều thái nước cũ và lấy nước mới, có sẵn cả một cái tủ lạnh cách bề tắm vài bước chân, còn cả một cái salon ngồi uống nước và nghỉ ngơi cho khô người sau khi tắm.

Tắm xong nó ngồi trong phòng tắm cầm một chai nước co-ca và uống, suy nghĩ về chuyện hôm nay, nó có nên tin bọn họ là thần thật không? Thời buổi này nhiều chuyện khiếm nhã xảy ra với nó quá, khiến nó không phân biệt được thật giả, nếu cứ tiếp tục sống bình thường như những năm trước, có khi nó lại thấy ổn hơn...

Nó cảm giác như có ai đó phía sau mình, lập tức ngoái nhìn... tên đó nhanh chóng bật mồm nó lại, nó bị ngã ra đất, tên trộm chìa súng vào người nó, chai co-ca cũng rớt xuống đất theo.

“Cái gì mà dinh thự này có an ninh cực cao chứ, vào đây dễ như ăn kẹo, cô lại ở một mình, lại còn đẹp thế này nữa, mới tắm xong, mùi thơm trên người cô rất thu hút tôi đấy... mà khoan trước hết cô nên dẫn tôi tới nơi cất giấu tiền, hoàn thành xong thì tôi sẽ thưởng cho cô”

“Hừ... gì chứ... người thật không may vì đã vào nhầm dinh thự rồi”

Nó không chút sợ hãi, tên kia phải thả tay bật miệng nó ra, nó nhếch miệng nói bằng giọng lạnh băng, khiến tên trộm cũng hoảng loạn một chút, nhưng nhìn lại tình thế thì hấn ta có súng nên có lợi hơn, vẫn cười nhạt chìa súng vào nó:

“Gì cơ? Cô nghĩ trộm như tôi chưa bao giờ vào dinh thự à! Đầu cũng thế cả thôi, để xem cô nhanh hay súng tôi nhanh”

Tên đó nhanh chóng bóp cò... đôi mắt nó sáng rực lên... và người nhận viên đạn đó không ai khác chính là... hấn cáo thần.

Hấn giơ tay lên đỡ viên đạn cho nó, máu từ lòng bàn tay chảy xuống đất, viên đạn cũng bị rớt xuống theo dòng máu, tên trộm hoảng loạn không biết nói gì hơn...

“Thành thật xin lỗi tiểu thư, tôi đã đến trễ”

Hấn nhìn nó nói bằng giọng nhẹ nhàng, rồi nhìn sang tên trộm trước mặt.

“Người dám chìa súng vào Rumi tiểu thư? Người thật chán sống rồi! Ta chính là vị thần canh giữ dinh thự này, bất kể ai vào đây đều không toàn mạng để rời khỏi?”

Từ một Zenshiro học sinh cấp ba, một luồng ánh sáng trắng, kèm theo những cánh hoa anh đào bay trong gió, kết thành những dây xích quấn xung quanh người hấn, hấn biến hình thành cáo Riko, mọc cái đuôi sau mông, đôi tai vênh lên, bộ quần áo cũng biến thành yukata màu trắng, nhìn hấn rất sát khí, không ai nghĩ hấn chính là Riko người mà nói chuyện một cách dịu dàng với nó vừa xong, tên trộm mặt tái mét, chỉ thốt lên được câu:

“Q-Quái vật”

“Hừ... quái vật ư, ta sẽ cho người biết quái vật là như thế nào?”

Màu sáng tỉnh khôi của thanh kiếm, chìa thẳng vào tên trộm trước mặt liên tục bắn những phát súng về hấn, hấn dùng kiếm đỡ lại và tới khi hết đạn, hấn kẻ thanh kiếm ngay cổ tên kia, vì phản kháng mạnh nên tên trộm bị cửa một ít máu đau rất ở cổ và rồi... người tên trộm đông cứng lại, ngất lịm ra đất, hấn quay người về sau bước tới gần nó, ngồi xồm trước mặt nó, giơ bàn tay lên đỡ nó đứng dậy, chẳng mau máu ở bàn tay đó chảy khá nhiều:

“Tiểu thư không sao chứ?”

“Tay người... bị thương kia”

“À... tôi sợ ý quá, vậy thì tay trái...”

“Không phải ý đó”

“Tiểu thư đừng lo cho tôi, tôi là thần sẽ không sao đâu? Tôi tới đây là để bảo vệ tiểu thư, hơn nữa...”

“Thật ngu ngốc... Lúc nào cũng tiểu thư, tiểu thư... giờ lại để bị thương như thế, người muốn hạ thấp mạng sống mình đến bao giờ?”

Một giọt nước mắt nóng hổi trên mặt nó, mặc dù tên đó nói mình là thần, nhưng mà máu chảy từ tay hắn đâu phải máu giả, chắc chắn hắn cũng là con người, chỉ là có một chút siêu năng lực thôi, để bị thương như thế, nó cũng đau lòng một chút, mắng hắn nặng lời.

“Cảm ơn tiểu thư quan tâm tôi...”

“Ngươi làm gì vậy?”

“Hôn vào đầu ngón chân, là biểu tượng của lòng trung thành và bảo vệ, lý do tôi ở đây đều là vì Rumi tiểu thư, không phải vì tiểu thư là con của gia đình giàu có hay bất kỳ lý do gì. Tôi nợ em một ơn cứu mạng, đó là em mà không phải ai khác, tôi đã luôn cố gắng ở bên em nhường nào, mà nay lại xảy ra thất bại này, tôi sẽ cố gắng hết sức để bù đắp cho em. Vậy nên... vậy nên... có thể làm ơn cho tôi được ở bên em được không?”

Hắn nhắc bàn chân nó lên rồi hôn vào ngón kế ngón chân cái, làm nó có chút ngượng, nói tất cả những suy nghĩ của mình trong nước mắt, nó rất ngạc nhiên vì điều đó, hắn ta đang làm gì vậy? Những lời hắn nói là sao?

“Tùy ngươi vậy. Cho dù ta có nói gì đi nữa, thì ngươi cũng đâu có nghe ta, đúng không? Vậy nên cứ làm theo những gì mà ngươi muốn đi, ta không quản nữa, cũng không cấm ngươi và Hikaru ở lại dinh thự này”

“Em chắc chứ”

“Hừ... mặc dù ta quen ở đây một mình, nhưng lâu lâu cũng có chút buồn, cũng cần người nói chuyện, và lại dinh thự cũng rất rộng rãi và nhiều phòng, ta cũng không keo kiệt mà để các ngươi ở ngoài đường, muốn ở đâu thì tùy các ngươi”

“Rumi tiểu thư. Cảm ơn em”

Hắn ôm nó chặt cứng, lòng biết ơn và cảm kích với nó, đây cũng là lần đầu tiên hắn ôm người con gái khác, ngoại trừ kiếp trước.

Nó cũng nói hết trong suy nghĩ của mình, có một chút gì đó rất vui trong lòng nó, nhưng mà cái tên đó mới gọi nó là em ư, à mà đúng đẳng nào tên đó cũng 500 năm tuổi, nó chắc phải gọi là ông cố của cố nội mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đi Mua Sắm

Ngày mới lại tới, đêm qua nó ngủ có vẻ ngon giấc hơn bình thường, hôm nay lại bắt đầu vào việc đến lớp.

Mở cửa ra vẫn là khuôn mặt đẹp trai của hắn và câu nói cung kính cúi đầu:

“Chào buổi sáng, Rumi tiểu thư”

Quen một chút nên nhàn nhạt đáp trả lại, ngồi bàn ăn bữa sáng do hắn nấu và uống trà thảo mộc do hắn pha, đọc báo của Hikaru mang vào, hoàn thành xong nó đi học và người chở đi là hắn, hắn biến thành dạng người thường rồi lái xe chở nó đi học, ô tô rất to và rộng rãi, có thể chứa được nhiều người bên trong, đúng là nhà giàu có khác.

“Ồ dạng này... không thấy tai và đuôi của cậu nữa”

Ngồi trong xe nó hỏi, bây giờ thì nó cũng có một cái tên cho hắn là Fukuhara Riko.

“À... tất nhiên rồi, mọi người mà biết tôi là thần thì đâu có tới trường như lần trước, và đâu đi ra ngoài được”

“Ồ... tay cậu thế nào rồi”

“Cảm ơn tiểu thư quan tâm, băng bó lại tôi thấy không đau nữa rồi, hơn nữa cơ thể của tôi có sức chịu đựng lớn hơn hẳn con người mà!”

“Ừm... Trưa 11 giờ tới đón tôi rồi chúng ta đi mua sắm, hôm qua bận quá nên không đi được, lát cậu về hỏi xem Hikaru thích mua gì thì nói lại”

“Vâng tiểu thư”

Trên lớp học thì không có gì đáng nói cả.

Hắn trở về dinh thự với cái tên Hikaru kia, nhìn bên chuồng không thấy cậu ta đâu, gọi khắp dinh thự thì thấy cậu ta... đang tắm trong bồn tắm của nó, hắn lập tức đuổi ra khỏi nơi đó, chỉ dành cho nó thôi, cả hắn cũng không dám tắm mà cái tên này dám làm điều đó sau lưng à, hôm nay thì ta cho ngươi

chết.

Hai người lao vào nhau và đánh tới tấp, đánh từ nhà tắm cho tới phòng khách, rồi đến nhà bếp thì dừng lại nghỉ vì mệt và đói.

“Này Riko, người nấu cái gì ăn đi?”

“Người mơ đấy à, tự đi mà nấu”

“Ta biết thì đâu có nhờ người, nấu đi rồi chúng ta đánh tiếp”

“Thôi cũng được, đợi ta một lát”

Mặc dù nói là hắn có ghét cái tên phá đám này, nhưng bây giờ đã là người một nhà, hắn cũng chẳng nhỏ mọn đi chấp nhặt với tên đó, hắn mặc ngay tạp dề quần khăn trên đầu rồi bắt tay vào việc nấu ăn sáng cho cả hai, còn tên Hikaru thì xem trong tủ lạnh nó có những cái gì... bày hết ra bàn rồi ngồi ăn, cậu ta ăn nào là sữa chua, kem, ngũ cốc, bánh ngọt, xúc xích... ôm cái bụng no căng rồi đi ngủ, bỏ mặc cho hắn đang tích cực nấu rất điều luyện.

Ba mươi phút sau thì...

“Này đồ ăn xong rồi, mau ăn đi...”

Hắn quay qua thì thấy trên bàn ăn toàn là vỏ đồ ăn nhanh trong tủ lạnh, hắn hét ầm lên “Hikaru” rồi ngồi ăn một mình, công sức hắn bỏ ra để nấu lại bị tên này làm lơ, thật mất mặt, hắn tức giận cũng chẳng thèm hỏi xem Hikaru thích mua gì để nó mua cho.

.....

Reng... reng... giờ ra về.

Nó ra ngoài đã thấy hắn ngồi chờ, rồi bước xuống mở cửa xe cho nó nữa, trường nổi tiếng nên chuyện người đưa đón là bình thường.

“Rumi tiểu thư, mừng tiểu thư về? Tiểu thư đi học có vui không?”

“Không có gì đặc biệt cả... chúng ta đi mua sắm thôi”

“Vâng”

Nó nhàn nhạt lên xe để cho hắn chờ, mà sự nhớ ra là sao hắn lại biết được những chuyện này, chuyện lái ô tô là một ví dụ, nó muốn hỏi hắn mà lại chẳng dám hỏi, vì cái tên này nói nhiều hơn nó tưởng, chỉ sợ lại không tới chỗ mua đồ được thôi, hắn lái xe cảm thấy có gì đó nhột nhột quay qua hỏi nó:

“Tiểu thư có chuyện gì sao?”

“À... không? Không có gì? Thế Hikaru thích mua gì?”

Nó bị hỏi bất ngờ nên trả lời một chút ấp úng, rồi đánh trống lảng.

Hắn vì ghét tên sói đó, nên chẳng thèm hỏi, trả lời qua loa cho nó là tên đó chẳng cần mua gì đâu, rồi cười cười... tên Hikaru ở nhà ngủ nhưng có cảm giác là lạ nên tìm tới hai người kia.

Dừng tại trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, cả hai bước vào đại sảnh, nhận được ánh mắt nhìn ngó của mọi người, vì nó rất đẹp lại còn mặc đồng phục của trường lớn, nên ai cũng thăm ngó ngó, đi bên nó còn có hắn cũng cực-đẹp-trai, nhìn cả hai rất giống một cặp.

Lượn một vòng quanh đại sảnh để mua thêm một vài vật dụng cá nhân khác, rồi lượn lên tầng hai, mua một vài món lưu niệm về trang trí căn phòng, lượn lên lầu ba để mua điện thoại, nó mua ba cái cho ba người, hắn thì lại nói là không cần thiết phải mua cho tên Hikaru đâu, một giọng nói phía sau cất lên, đầy sát khí và châm chọc:

“Riko người nói cái gì? Người định đánh lẻ một mình với Rumi tiểu thư sao?”

Hikaru từ phía sau đi đến, trên miệng nói những lời “hoa mĩ” rồi nhìn hắn bằng ánh mắt cực-sát-khí, khiến hắn dường như đông cứng người lại, quên mất là sói có khả năng đánh hơi, nên việc biết hai người ở đâu không phải chuyện khó khăn gì đối với Hikaru.

Nó bắt đầu giải thích cho Hikaru hiểu, và thế là tên Hikaru càng tức hơn, chẳng ai nói gì với mình cả, vậy là lại có chiến tranh lạnh xảy ra, nó đi trước lên trên còn hai tên đi sau thì nhau tóe lửa và hẹn nhau tối nay quyết đấu.

Lên lầu bốn nó lựa chọn một bộ váy rất đẹp và mới được bày bán tại đây, nó không cần thử mà bảo nhân viên gói lại luôn.

Kết thúc buổi shopping thì trời cũng về chiều, ba người họ ngồi ở cái bàn dưới hiên của trung tâm thương mại và ăn kem, tủ lạnh của nó có rất nhiều kem và đồ ăn khác nữa, nhưng mà Hikaru đã ăn gần hết rồi.

Trở về dinh thự sau một ngày dài, nó lại ngâm mình trong phòng tắm, mặc đồ xong thì nó nghe thấy tiếng của Riko và Hikaru dưới sân, đứng từ trên nhìn

xuống.

Một tên cầm “chảo” một tên cầm “súng” đang đánh nhau lia lịa, nó thờ dài chắc lại là chuyện lúc chiều đây mà, may mà dinh thự của nó cực rộng nên những “hàng xóm” ở xung quanh đây không thể nghe thấy, nó cũng chẳng còn cách nào mặc hai tên đánh nhau, trở về phòng nằm ngủ.

Riko đang nấu ăn trong bếp vì hần ta đói bụng, chuẩn bị xào đồ ăn thì không biết tên Hikaru này từ đâu chui ra, trên tay còn cầm súng nữa, nhanh như chớp Hikaru bắn phát súng đầu tiên, Riko không kịp biến thân nên cầm luôn cái chảo đỡ lấy, và hai người vòn nhau ra tận ngoài sân. Còn Hikaru vì tức chuyện lúc trưa nên mới xung đột với hần. Trong dinh thự bây giờ chỉ nghe tiếng hai con cáo và sói đánh nhau. .

Sáng như thường ngày, hôm nay tới giờ nó trực nhật nên nó đã ăn sáng trước khi Riko tới gọi nó, hoàn thành bữa ăn nó về phòng thay đồng phục đi học và mở cửa ra. .

“Chào buổi sáng, Rumi tiểu thư”

Vẫn là hần Riko cúi chào nó một cách chân thành và thân thiết nhất, hôm nay hần ta mặc đồng phục của người làm, một bộ vest đen rất lịch lãm, nhưng không kém phần cực đẹp trai, nó có chút ngơ ngác, Riko mỉm cười rồi tiếp tục nói:

“Hôm nay vẫn xin được tiểu thư chiều cố, đồng phục hôm nay của tiểu thư đẹp lắm, Rumi tiểu thư có nét mặt đẹp rất riêng. . . nên mặc đồ gì cũng đẹp hết”

“Đừng có nịnh nữa, chào buổi sáng. . . mà mau chở ta tới trường”

Ngày nào hần cũng chào hỏi nó rồi khen nó đẹp, riết rồi nó không biết hôm nào thì nó mới “hết” đẹp đây.

“Hả. . . tới trường, Rumi tiểu thư, chúng ta xuống sảnh dùng bữa sáng trước rồi tới trường?”

“Ta ăn rồi!”

Nói xong câu nói rất ngây thơ của nó, nhưng ngược Riko lại cảm thấy đơ người, tiểu thư ăn rồi sao? Không nói với mình tiếng nào, có phải cô ấy ghét mình rồi không? Hay là đồ ăn mình nấu không ngon, tiểu thư phải tự mình gọi đồ ăn tới, tự đem nó ra bàn ăn, bàn tay cô ấy động vào những cái hộp giờ bản đó ư, không thể nào, tiểu thư không thể như thế! Thậm chí còn tự rót nước uống ư, có khi nào tiểu thư không cần mình nữa không? Ôi mình điên mất thôi, hần ngồi thụp xuống đất một tay giữ ngực, một tay đặt dưới đất nhìn có vẻ rất tiêu tụy và khổ sở.

“Rốt cuộc người muốn làm những gì?”

Nó nhìn cũng có chút cảm động, nhưng hần làm vậy là hơi quá rồi, làm như nó là người thực vật ấy.

“Tất cả. . . từ khi tiểu thư dậy đến khi tiểu thư đi ngủ. . .”

“Người. . . có biết giới hạn là gì không hả?”

“Sao có thể, tôi chỉ mong muốn. . . được chăm lo cho tiểu thư và tiểu thư cũng đã cho phép tôi rồi cơ mà”

Nó chợt nghĩ “Cái miệng hại cái thân rồi” khi không lại có tên muốn cung phụng mình, muốn làm mọi thứ trong dinh thự này, thế chẳng phải chỉ xem nó như bù nhìn thôi sao?

“Rumi tiểu thư. . . mời tiểu thư xem báo sáng nay”

Hikaru từ xa đi tới, cậu ngồi dưới đọi mà nó lâu xuống nên đi lên, nghe mấy lời sến súa của tên cáo già kia, là cậu tức điên lên rồi?

“Được rồi. . . người đọc từ đây xuống dưới lầu, ta đi học luôn”

Rồi Hikaru mỉm cười thông báo thời tiết hôm nay mát mẻ, trời trong xanh không mây mù, không âm u và không mưa, giá cổ phiếu đang có xu hướng giảm nhẹ, về lãi suất thuế thì không có gì đặc biệt. . . v. . . v dừng lại cửa xe và nó gọi Riko ra chở, mặt hần ta này giờ cũng tươi tỉnh hẳn lên, ngồi trong xe nó cũng nói lý do nó ăn sáng trước, nên Riko cũng đỡ lo lắng, đứng trước cổng trường vẫn là câu nói “chúc tiểu thư học tập vui vẻ”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tin Nhắn Rác

Riko lại trở về dinh thự rồi dọn dẹp công việc.

Riko quả là một chú cáo chăm chỉ nhiều đấy, cáo đang trồng một vườn hoa ở sau nhà, còn có một cái biển rất đẹp mắt, một vườn hoa tuy lúp vì cáo rất thích màu hoa đỏ, điều lạ là Hikaru cũng bị cáo bắt phải làm, nếu không sẽ nhịn cơm trưa, chỉ tại Hikaru không biết nấu ăn mà phải làm chân sai vặt của hắn, công việc cũng nhẹ là cuốc đất... mà vừa cuốc được ba phát thì Hikaru vào ghé ngồi vì mệt, nhưng cũng bị cáo lôi ra cho bằng được, cuốc được vài phát nữa thì bị cuốc bập vào chân, lại ngồi nghỉ... nhưng đã là thần thì việc đó chẳng có quan trọng gì, chỉ biết một cái là vết thương sẽ lành, cũng chẳng đau đớn, mà có đau thì cũng là cố ý thôi. Sau đó cáo ra chợ mua hoa về trồng và đồ ăn về nấu cơm trưa cho nó luôn.

Trang phục của cáo hiện giờ rất bình thường, không mọc tai hay mọc đuôi, hắn đi dạo một hồi gần cả tiếng đồng hồ thì mới tìm được một cửa hàng bán hoa giống cực đẹp, nhưng khổ nỗi... hắn không có tiền, chỉ có vài đồng xu lẻ của thời trước thôi, hắn hỏi xem Hikaru có không thì gửi nhanh qua cho hắn.

“Ừm... ta có... ta có này... đợi ta gửi qua cho”

“Ngươi lấy đâu ra”

“À thì... đó là tiền tích góp từ thế kỷ trước, đến giờ ta đổi ta đồng Yên Nhật để xài”

“Oh, ngươi cũng thông minh lắm, về ta trả ngươi sau”

Vì một phút lơ là mà Riko không để ý, rằng trước nay tên sói này làm gì cũng xài tiền của Riko, cậu ta cũng chẳng có tiền để cho cáo mượn đâu mà, cáo đã bị lừa.

Một lần Hikaru nhìn thấy ví tiền của nó, nên nghĩ nó giàu như thế, nếu lấy vài đồng cũng chẳng sao đâu, nhưng trong đầu cậu lại nghĩ chuyện sâu xa hơn cơ, chỉ là không nổi ra thôi, thực hiện luôn kế hoạch, gửi bằng đường không gian chưa đầy mười giây đã tới giỏ của hắn và Hikaru cười nham hiểm “lần này ngươi chết chắc... hí hí”.

Sau đó thì Hikaru mong chờ giây phút nó đi học về, nên tức tốc làm việc nhanh cho xong, bỗng nhìn dưới đất cậu thấy có rất nhiều con gì đó đang ngo ngoáy, rất to và dài nữa... cậu hét ầm lên vì đó là con giun đất...

Hikaru rất sợ những con vật như giun, rắn, dế và chuột, mà trọng lượng con giun này chẳng bé tí nào, lòi ngay khẩu sủng ra và cho những con vật “to đùng” đó phun máu vì chết, hoàn thành xong thì Hikaru chạy ngay lên phòng tắm của nó ngâm mình vào đó cho hết ngứa.

Riko ra chợ mua hoa xong thì tới lúc mua đồ ăn, Riko còn khéo lựa hơn cả mấy bà thường xuyên đi chợ, đi dạo hết cái chợ mới mua được một ít thịt và vài cọng rau rất tươi và sạch, một con cá còn giấy đánh đập, lựa chọn các món ăn cho tiểu thư không phải dễ dàng chút nào, qua cách ăn uống của tiểu thư thời gian gần đây, thì cáo nhanh chóng nắm bắt được những món tiểu thư thích ăn và không thích ăn.

“Tôi về rồi đây, Hikaru... ngươi cuốc đất xong chưa đấy?”

“Ừm rồi... ta bị dìm ụng lông của mấy con giống con rắn dưới vườn, cho ta tắm một lát”

Hikaru trên phòng tắm vọng xuống, Riko nhanh chóng ra sau vườn xem tên Hikaru này có nói dối là mình làm việc xong rồi không, cười hài lòng thấy đất đã được xới tung lên, nhưng mà có rất nhiều da của giun trên đó nữa, Riko nghĩ mấy con này mà tên Hikaru không biết ư, mà... bọn chúng đâu có “lông”. Haizzz... chắc là tên Hikaru này làm rồi, dinh thự này đúng là đất toi xộp quá nên giun mới sinh trưởng và to như vậy, cũng tha cho cậu ta tắm trên phòng tắm của nó vì lý do chấp nhận được.

Vì còn nhiều thời gian, Riko háo hức ra vườn trồng hoa luôn, dùng một chút phép thuật bằng cách... Riko giơ một ngón tay lên và nghiêm mặt nói một câu thần chú nào đó, những cái xác giun kia cháy thành tro, ngấm vào đất làm đất càng xộp hơn, vừa hát vừa làm việc.

.....

Tan giờ học nó không thấy Riko tới đón, mà cũng lâu rồi chưa đi bộ nên nó dạo bộ cho tới nhà, đi được nửa đường nó thấy một tiệm bán các loại phong bì để dành cho người thân, cũng không định vào cửa hàng bé tí thế này, nhưng nhìn những phong bì lưu niệm đó, nó cảm thấy rất đẹp, nó tò mò nên bước vào cửa hàng nhưng nhận được tin nhắn của số “rác”

“Lần đầu tiên thấy cô đi một mình”

Nó xem nhưng không trả lời lại, vào bên trong cửa hàng, chỉ là số ảo thôi mà mấy chuyện này xảy ra với nó thường xuyên, nên nó không chút sợ hãi hay gì cả, lựa chọn được cả một hộp lớn phong bao và một vài quyển sổ lưu bút, trở ra và tiếp tục đi bộ về, tin nhắn lại tiếp tục tới.

“Đi một mình nguy hiểm lắm đó, chúng ta sẽ sớm gặp nhau, ta ở ngay bên cô đây”

Nó mở ra xem rồi nhàn nhạt cất điện thoại vào túi và tiếp tục đi, trong miệng nói thầm.

“Hắn ta đang ở gần đây ư? Ảo tưởng”

Chiếc hộp của nó bị rớt xuống đất, nó cúi xuống... nghe có tiếng bước chân nhanh dần phía sau, nó nhanh chóng quay lại nhìn, bàn tay tên đó chuẩn bị chạm vào vai của nó thì, một bàn tay khác tóm lấy tay tên bám đuôi nó giữ mạnh tay tên đó đẩy về sau.

“Ngươi định làm gì Rumi tiểu thư?”

“Giờ chứ... có bạn trai rồi à”

“Hà?”

Thì ra chỉ là một tên say rượu, tên đó nói xong rồi đi nghiêng ngả như sắp ngã, người nắm tay tên đó chính là hân Riko, vì ham làm việc nên hân quên mất việc đi đón nó, mà nó cũng chẳng nhắn tin cho hân làm hân có chút bực dọc.

“Tiểu thư... tôi xin lỗi vì đến trễ, mà sao tiểu thư không nhắn tin cho tôi biết”

“Người quan tâm ta hay trách ta vậy?”

“Tiểu thư có biết trái tim tôi đau lắm khi tôi trường mà không gặp tiểu thư không? Tôi đã rất buồn vì điều đó?”

Hân có tới trường mà không gặp được nó, nghĩ giờ đó nó đã tan trường cũng chẳng thông báo cho hân biết.

“Về nhà thôi?”

Nó nhàn nhạt, đứng nghe hân nói thêm nữa chắc tới chiều tối, cái bụng nó kêu ọt ọt rồi.

“Tiểu thư, cẩn thận?”

Hân liền ôm nó trọn vào lòng và giữ người nó né sang một bên, một tay còn lại cầm thanh kiếm đỡ lại một cây gậy của tên trước mặt, ngay tức khắc hân biến thành cáo với hai cái tai trên đầu, mọc cái đuôi và bộ quần áo cũng thay đổi, khuôn mặt hân lạnh lùng hơn bao giờ hết, hân nhìn sang nó bằng ánh mắt triu mến, nó thoáng đỏ mặt.

“Rumi tiểu thư lùi ra sau vài bước đi”

Nó gật nhẹ đầu rồi làm theo, nhưng trước đó nó nhìn cái tên nhắn mấy tin vớ vẩn cho nó.

“Là người à... người nhắn tin rác đến cho ta”

“Ha... ha... cô thông minh lắm, nhưng mà ta sẽ không tha cho cô đâu”

Hai người đấu nhau lia lịa, để ý thấy cái tên đó chỉ là người thường, còn Riko lại là cáo thần, nên nó có bảo hân nhẹ tay thôi để còn hỏi vài chuyện, sau khi thanh gậy của tên kia rớt xuống đất, thanh kiếm của Riko kề cổ tên kia thì mới dừng lại, tên đó mặt tái xanh lại vì sợ hãi, lần đầu tiên gặp một tên khác người như hân, còn biết biến hình nữa, nhưng Riko nhanh chóng nghĩ ra tuyệt chiêu đó là “người trong rạp xiếc”.

“Rumi muốn xử lý thế nào?”

“Tại sao người nhắn những tin đó cho ta? Tổng tiền nữa sao?”

“Đúng thì sao? Những người giàu có như người đầu có hiểu được người nghèo bọn ta đâu, hằng ngày phải làm nô bộc cho lũ nhà giàu, còn phải đi giết người nếu như đó là mệnh lệnh của chủ nhân, còn phải làm con mồi cho bọn người săn bắn, các người... các người giàu nên chẳng bao giờ hiểu hết”

Vì sợ và có chút hồi lỗi nên tên kia nói toàn bộ sự thật, nó và Riko cũng có chút mún lòng, bước lại gần tên đó nhìn sâu vào mắt hân ta xem có nói dối không, đôi mắt hân đỏ ngầu... ngẩng lên nhìn nó “Khóc ư” đó là suy nghĩ của nó.

“Tạm tin người... mau trở về nói với chủ nhân của người, đừng dùng cách để tổng tiền ta, lần này ta nhẹ tay, chắc chắn không có lần sau, Riko... thả hân đi”

Và sau đó hai người lên xe về dinh thự, trên xe hân cũng xin lỗi nó vì có chút nặng lời, nó cười mỉm một cái như kiểu không có gì?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Buổi Lễ Ra Mắt Người Kế Nhiệm

Trên phòng tắm... đã gần mười giờ khuya, nó ngồi xoa cho khô tóc, nó nghĩ vài chuyện... Riko và Hikaru cũng ở đây một thời gian ngắn rồi, nó cảm thấy hai tên này cũng rất vui vẻ, mặc dù động một xú là dùng chảo và súng đánh nhau, nhưng sau đó Riko và hân vẫn ngồi ăn cơm chung, Riko bảo gì Hikaru cũng vâng lời, nếu như mỗi người nhường nhau một chút chắc là không sao rồi?

“Tiểu thư uống chút nước đi”

Hikaru cảm giác không ngủ được, thấy phòng tắm vẫn có đèn sáng, ghé qua phòng Riko thì hắn đã say giấc nồng rồi, nên cậu lên đây “tâm sự” với nó.

“Hikaru, cảm ơn”

Nó cười tươi cầm chai nước không độ và uống, bình thường thì cái tên Riko hay làm giúp nó, còn hôm nay là Hikaru, nên vui hay buồn đây nhỉ?

“Tiểu thư không ngủ được sao?”

“Oh... mai là lễ ra mắt người kế nhiệm của dòng tộc ta, nên cũng có chút lo lắng”

“Tiếc là chúng tôi không được đi theo nhỉ?”

Buổi lễ ngày mai ở bên Dubai... nó sẽ phải thi các vòng thi sơ tuyển xem như là một nghi thức dành cho người sắp tiếp quản công việc, phải nấu một bữa búp phê thật lớn dành cho cả dòng tộc, phải tham gia đấu kiếm và bắn cung, còn phải trả lời các câu hỏi do các vị trưởng lão soạn thảo, mấy cái đó nó đã được học qua nên không có gì đáng lo, chỉ sợ hôm đó nó sẽ gặp một người...

“Rumi tiểu thư, tiểu thư sao vậy?”

Hikaru thấy nó suy nghĩ gì đó rất đăm chiêu, gọi mãi mà chẳng thấy nó trả lời.

“À... không sao? Hikaru này... người đã từng thích ai bao giờ chưa?”

Câu hỏi bất ngờ làm Hikaru luống cuống.

“Rumi tiểu thư sao lại hỏi vậy, không lẽ tiểu thư thích ai rồi?”

“Không? Chỉ là mai tới đó ta sẽ gặp một người, bà ta nói hắn có hôn ước với ta, đợi đủ tuổi rồi sẽ cho cưới nhau, vào lễ kế nhiệm ta sẽ được gặp mặt người đó, nhưng ta... cứ cảm thấy không thích cái tên mới này, dù là chưa gặp thì ta vẫn không muốn hôn nhân có sự sắp xếp trước”

Nó giải bày tâm sự với Hikaru, nhìn cách nó nắm chặt chai nước, đôi mắt nâu buồn và khuôn mặt đỏ hồng lên, trái tim Hikaru đập lệch nhịp và cậu có cảm giác yêu mến nó hơn bình thường, và nghe là nó có hôn phu, trái tim Hikaru có chút đau, rồi nước mắt cậu chảy ra, làm nó hoảng loạn không biết làm sao đỡ dành đây...

“Hikaru người... người làm sao vậy?”

“À... không sao đâu tiểu thư, tôi bị bụi vào mắt thôi?”

Chủ nhật cuối tuần...

Nó đã có mặt ở dinh thự lớn nhất bên Dubai, sau khi gặp và nói chuyện với những người trong dòng tộc, thống kê được số lượng người và số lượng quan khách sẽ tới đây, nó bắt tay vào nấu nướng, cũng may là không chỉ mình nó nấu mà có thêm gần bốn mươi đầu bếp nổi tiếng và một trăm phụ bếp cùng chuẩn bị với nó.

Hoàn thành xong thì cũng tới giờ nó tham gia đấu kiếm và bắn cung, đầu tiên là đấu kiếm.

Một mình nó đấu với một người ở dòng tộc và một người ở dòng tộc khác, theo từng cấp độ khách nhau mà nó đã học được.

Hắn và Hikaru ở dinh thự... nó cũng đã kết nối mấy để hai người có thể xem được toàn bộ cuộc đấu của nó, cả hai đang cổ vũ cho nó rất nhiệt tình đấy.

“Rumi tiểu thư cố lên”

Mình hắn ôm cả cái laptop và cổ vũ nó.

“Rumi tiểu thư là số một”

Còn Hikaru thì lấy từ đâu ra hai bó hoa và tung hoa cổ vũ.

Những đường kiếm tuyệt vời đã học, lướt nhanh nhẹ nhàng qua tên vừa rồi, ai cũng trầm trồ khen ngợi nó, sau khi dùng chiêu mèo vờn chuột, nó cũng cắt đứt được một đoạn tóc của đối phương... kết quả nó thắng, hai tên cáo và sói ở nhà đập tay nhau... à không “ôm nhau luôn” và cười lớn

“Rumi tiểu thư thắng rồi”... sau đó thì cả hai buông nhau ra và nôn... ọe... ọe... ọe...

“Sao người dám ôm ta”

“Sao người không cản lại thú tính của mình”

Phần bắn cung thì chỉ một mình nó bắn ba mươi phát nếu vào trúng hết là nó được qua vòng, nếu rớt một hoặc nhiều hơn thì sẽ bị rơi mây quất lên

người... vì số đã định nó là người kế nhiệm tiếp theo của dòng tộc, nên sẽ chẳng có sự ganh đua, cũng chẳng có thắng bại gì, chỉ là để mọi người tin vào thực lực của người đó thôi, nếu làm tốt thì có thể được tiếp quản thêm vài năm.

Phát thứ ba mươi nó vẫn bắn trúng trọng tâm, mà điều đáng ngạc nhiên hơn là nó bắn phát nào trúng hồng tâm phát đó, cung tên cũng rớt dần xuống đất chỉ để lại duy nhất một cây cung cuối cùng, quy luật của bắn cung là cho dù bắn bao nhiêu phát thì những cây cung bắn đầu tiên đều phải rớt xuống đất để cho cây cung cuối cùng trong hồng tâm.

Hai tên ở nhà lại tiếp tục vui sướng... nhưng đã biết ý nên hai người không ôm nhau nữa.

Phần thi cuối cùng là phần hỏi đáp, cái này khỏi phải nói, nó đã được đọc qua tất cả các loại sách mạng tầm cỡ quốc tế, ngay cả thứ tiếng khác nó cũng hoàn toàn thông thạo chỉ sau một lần học, các trưởng lão đặt ra bao nhiêu câu hỏi thì nó đều đáp nhanh gọn câu đó, cũng chẳng cần chừ suy nghĩ.

Hoàn thành xong cả ba phần thi trời cũng về chiều, tiếng vỗ tay không ngớt của mọi người, bà của nó cũng ngồi cạnh nắm tay nó và chúc mừng nó, trước nay nó luôn yêu quý tất cả mọi người trong dòng tộc, và bà là người nó yêu quý nhất, bà luôn đặt niềm tin vào người khác, luôn lắng nghe và thấu hiểu con người khác, nó rất hạnh diện vì điều đó...

Rồi... một giọt... hai giọt... ba giọt... nước mắt nó rớt xuống, nó ôm chầm lấy bà từ phía sau và nói vào tai bà lời cảm ơn bằng nước mắt, ắt hẳn bà là người hạnh phúc nhất rồi, sau đó nó lên phát biểu.

“Xin chân thành cảm ơn các em, các cô, dì, chú bác và ông bà, bố mẹ, và các vị quan khách đã đến tham dự lễ kế nhiệm của cháu, tự giới thiệu cháu là Sakurai Yukari Runi là người kế nhiệm tiếp theo của dòng tộc Sakurai, cháu đã luôn tự hào với dòng tộc của mình, bà cháu là người cho cháu nhiều sự tự tin để làm điều cháu muốn, qua các phần thi cháu cũng đã cảm nhận được mình phải đối mặt với những gì trong cuộc sống, cháu cũng sẽ cố gắng làm tốt bổn phận của một người kế nhiệm, cháu xin cảm ơn”

Tiếng vỗ tay và cả nước mắt của mọi người dưới khán đài, họ đã từng chứng kiến nhiều người kế nhiệm, nhưng có lẽ nó chính là người hoàn hảo nhất, nó không chỉ xinh đẹp mà còn rất giỏi giang trong mọi việc nữa, họ tin là dòng tộc Sakurai luôn đứng vị trí đầu tiên trong danh sách tỷ phú lớn nhất Nhật Bản.

Sau đó bà lên nói về hôn phu tương lai của nó... một người con trai bước ra, người đó đủ 18 tuổi và đang là người kế nhiệm của dòng tộc Kasugai, top năm trong danh sách tỷ phú, nhìn cậu ta rất chững chạc và người lớn... đôi mắt màu vàng nâu... cậu ta cũng rất lịch sự, tới chào hỏi nó và nói đôi lời với mọi người... ai cũng có chút không đồng tình với người này vì mới hôm qua cậu có một tấm hình không đứng đắn với một cô gái, mặc dù đã thanh minh nhưng ai cũng nghĩ là bản mặt cậu ta không đáng tin lắm...

Rồi sau đó những hình ảnh khác được chiếu lên trên khán đài, điều đáng buồn là cậu ta đã có hôn phu trước đó rồi, nên sẽ không làm hôn phu của nó nữa, nhiều người xì xầm bàn tán, nhưng nó lại vô cũng nhẹ nhõm bởi nó không thích cái tên này chút nào.

Nó đành nói vài lời với mọi người để trấn an tinh thần... cậu ta nhìn qua nó bằng ánh mắt triu mến, kiểu cảm ơn nó đã giúp đỡ... nếu không thì hẳn đã mang tiếng xấu tới dòng tộc rồi.

Mọi người nhập tiệc... nó cầm một ít rượu đắt giá mời từng người, một vòng thì tới bên người con trai xem làm hôn phu của nó, mỉm cười nó cụng ly với cậu ta, cậu ta nói “Cảm ơn tiểu thư... hôm nay tiểu thư đẹp lắm, tiếc là tôi gặp tiểu thư sau cô ấy, nếu không thì tôi đã không để tuột mất tiểu thư rồi”.

“Hừ... thật may cho ta, nói thật thì ta cũng chưa có ý định có hôn phu vào tuổi này”

“Vậy tới đây thôi, tôi có chút việc... gặp tiểu thư sao, chào nhé... bái bai”

“Hừ... chào”

Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nó uống rượu, chỉ vì ngày đặc biệt nên nó phải làm thế, cảm giác hơi nóng ở cổ, nó xin phép vào trong nghỉ ngơi, bước vào phòng cũ của mình lúc còn nhỏ, nằm trên giường mà lâu lắm nó chưa được nằm, cảm giác thật thoải mái, đột nhiên nó nhớ tới hân cảo thần... bình thường là hân ta đã không cho nó uống rượu rồi, hơn nữa nó còn nhớ chuyện Hikaru lấy tiền của nó để đưa cho Riko mua hoa về trồng rồi đổ tội cho Riko lấy.

Nói đúng ra thì hai người đó chưa bao giờ có thói ăn trộm vặt, và lại nó cũng quên mất là phải trả tiền công cho hai người đó nữa chứ, nên từ giờ nó sẽ trả đều đặn hàng tháng.

Nó cảm thấy má nó lạnh buốt... mở mắt ra nhìn thì thấy lon co-ca đang áp vào má nó... Riko đang mỉm cười với nó.

“Rumi tiểu thư quên là từ lượng rượu của mình rất kém sao?”

“Riko... người tới đây làm gì? Có ai thấy không?”

“Tiểu thư đừng lo, không ai thấy đâu ạ”

Hân và Hikaru đang xem qua lap top tới khúc chảy nước mắt, thì hân khóc làm cháy cả laptop, thế là hết xem được... đành phải tới đây với nó xem có chuyện gì không? Hikaru thì đang “ăn tiệc” bên ngoài, giờ quan khách về vài người, nên cậu giả dạng thành người khác rồi vào ngồi ăn, mọi người cũng không để ý nhiều.

Hikaru khen thầm trong miệng là “Tiểu thư nấu ăn thật là ngon, cái tên cáo kia không ăn đúng là không hiểu Rumi tí nào”.

Nó và hán đang nói vài chuyện thì bà của nó vào và thấy hán, trong bộ dạng người bình thường, hán mặc nguyên bộ đồ đen dành cho người hầu cao cấp, do nó cấp cho hán thôi mà, chỉ khi nào cần thiết thì hán biến thành dạng người cáo, nhưng hán toát lên vẻ cực lịch lãm và đẹp trai, bao nhiêu độ sáng chói đều đổ dồn về hán, còn tâm trạng nó thì “đứng hình”.

Vì đã được thấy khi nãy, hán nhanh trí đi tới và cúi chào bà một cách lịch sự nhất.

“Cháu là...”

“À... tự giới thiệu cháu là Fukuhara Riko, cháu là...”

“Đội đã”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Khế Ước Thật

“Bà... đây là bạn cháu còn ở trường, cháu xin lỗi vì không nói bà biết”

Nó nhanh trí nghĩ ra nhưng mà nó lại ngu ngơ, quên là hán nói tên khác chứ không phải tên Zenshiro nằm trong top tỷ phú.

Và sau đó thì nó đành phải giải thích lại toàn bộ, nhưng chỉ là không nói bà biết chuyện hán là thần, chỉ nói hán vô gia cư rồi đưa về cho làm vệ sĩ, ngay khi giải thích thì có Hikaru đánh hơi được phòng nhỏ và bước vào, cũng trong bộ dạng lịch lãm vô cùng, thế là lại thêm lời giải thích.

Sau đó thì nó cúi đầu nhận lỗi, để người lạ vào biệt thự cũng không thông báo cho ai đây là một cái tội rất lớn của dòng tộc, hơn nữa còn không phải top tỷ phú, chỉ là người thường thì càng bị tội nặng, nó lấy cây roi đưa trước mặt bà và quỳ xin lỗi.

“Rumi... cháu có thấy vui khi dinh thự có thêm người không? Thực ra thì ta cũng muốn cháu có được người hầu, mặc dù là trái với quy định, nhưng giờ cũng sắp trở thành người kế nhiệm thì cháu có quyền làm theo ý mình, miễn là phù hợp và cảm thấy thích là được, ta không cấm khi cháu nói chuyện với người ngoài”

“Bà...”

“Hai người đó, nhìn qua thì bà không thấy họ có ý xấu với cháu, nếu họ đã nhất quyết muốn làm người hầu thì ta không ép, cháu hãy kí hợp đồng với họ... bao lâu thì tùy... những anh chị em khác của cháu đều có rất nhiều hầu gái, riêng cháu thì không vì ta nghĩ cháu là người mạnh mẽ, không cần đến người hầu”

“Cháu cảm ơn bà nhiều lắm”

Nó đã khóc khi bà nói thế, đúng là bà luôn làm điều tốt nhất với nó, Riko và Hikaru cũng ôm nhau khóc... nó và bà chỉ cười trừ thôi, lâu lâu nó nghĩ “không biết họ có phải là kẻ thù của nhau không nữa”

Và sau đó bà đi ra ngoài... nó và hán và Hikaru ký hợp đồng làm người hầu dài hạn của nó, trước khi trở về dinh thự, thì Hikaru lại ra ngoài ăn uống thêm nữa, về dinh thự thì cái tên cáo ấy chẳng bao giờ nấu được một bữa thịnh soạn như thế cả, trong phòng còn nó và hán.

“Người đúng là... một tên đại ngốc”

“Lần này thì đến lượt tôi đề nghị... Fukuhara Riko hãy trở thành nhân viên Secret Service của tôi”.

Secret Service đại loại như là người hầu cận thân tín của chủ nhân, chủ nhân bảo gì thì làm theo không được trái lệnh.

“Tiểu thư chắc chứ? Với một kẻ như tôi...”

Vì là yêu cầu bất ngờ nên hán cũng có chút bất ngờ với nó, trước nay hán muốn ở bên để cảm ơn nó vì đã cứu hán, nhưng dần thì hán chẳng muốn rời xa nó.

“Ừm”

“Lần này... em sẽ không nuốt lời được đâu đấy”

“Ừm”

“Lần này... chúng ta sẽ không chia cắt được đâu đấy. Nếu nuốt lời sẽ có ngàn mũi kim... đâm vào bụng. Tôi sẽ là người nhận những mũi kim đó. Vậy nên xin đừng giết tôi đấy nhé?”

“Hả?”

... Và lời thề được ký kết... hai tay móc ngoéo và nhau, nụ cười trên môi của nó cũng tươi hơn mọi ngày, Riko cảm thấy tim đập rộn ràng, không ngờ Rumi cười đẹp như thế, trước nay nó rất ít khi cười như vậy... bên ngoài kia Hikaru say bí tỉ và hẳn là người đưa Hikaru về dinh thự.

Nằm trần trọc cả đêm để suy nghĩ về chuyện hợp đồng ký kết với Riko, mãi gần sáng nó mới chợp mắt được cho tới sáng.

“Chào buổi sáng Rumi tiểu thư”

Nó mặc đồng phục tới trường và cầm túi xách, vừa mở cửa ra thì đã thấy hẳn cười tươi và chào, làm nó nhớ tới chuyện tối qua, mặc dù giờ hẳn chính thức là người của dinh thự, nhưng thực sự thì nó không biết đối mặt với hẳn sao nữa, có khi cứ để hẳn như trước lại tốt hơn ấy.

“C-Chào buổi sáng, Riko”

Chào xong thì nó mới thấy mặt mình đỏ lên vì ngượng.

“Hôm qua tôi đã rất vui... Vì được tham gia buổi lễ quan trọng của tiểu thư, lại còn được đích thân tiểu thư kí hợp đồng dài hạn nữa. Vậy là từ nay, tôi có thể phục vụ tiểu thư rồi?”

Hắn nói mà không chớp mắt, chuyện hôm qua làm hẳn mong được gặp nó lắm, nên sáng sớm đã đứng trước cửa phòng tận mười lăm phút.

“Hử... Ta thấy đôi khi có thêm người hầu thì tiện hơn thôi nhé.”

Nó rối trí nên giọng nói cũng thay đổi luôn...

“Vâng... Dù như vậy, nhưng tôi vẫn rất vui”

Hắn vui không còn từ nào diễn tả nữa rồi.

Nó nghe hẳn nói kiểu hoa lệ... đột nhiên tim nó đập nhanh hơn mọi ngày, kiểu như là...

Hắn nắm tay nó xuống dưới nhà dùng bữa sáng và chở nó tới trường, một tay hẳn cầm cặp nó tay còn lại thì cầm tay nó dắt đi, cứ như là anh dắt em đi học đấy.

Cho dù là ngồi ăn, ngồi uống nước hay là ngồi trong lớp học thì tim nó khác lạ hơn mọi ngày, cảm giác tim đập thành thịch, cứ như muốn nhảy ra ngoài vậy.

Tan giờ học, trên đường trở về dinh thự, ngồi trong xe nó cũng không nói câu nào với hẳn, tại sao làm người hầu thật sự lại khó như thế này, còn hẳn thì lái xe nhìn qua gương thấy nó như vậy, hẳn mỉm cười.

Tối nó lại ngâm mình trong phòng tắm... mà nó vẫn không thôi nghĩ về hẳn và những lời nói của hẳn... nằm trong phòng điện thoại nó reo lên, mở ra xem thì đó là tin nhắn của hẳn:

“Một lần nữa cảm ơn tiểu thư nhiều lắm, tôi sẽ làm tất cả mọi việc vì tiểu thư”

Hắn nằm trên phòng của mình, nó đã cấp cho hẳn một căn phòng trong dinh thự, trên lầu hai, bên trong phòng cũng đầy đủ mọi thứ như phòng của nó, cũng có cả một cái lap riêng, hẳn cũng trở thành người bình thường để được động vào máy tính và sử dụng sao cho không bị hỏng, hẳn đang xem cách sử dụng máy tính, và những thứ bình thường khác, mọi thứ cần thiết nhất về nó, hẳn đều phải học qua...

Nó cảm giác tim mình đập rất nhanh... tình trạng này cũng kéo dài mấy hôm nay rồi, nó cứ cảm thấy không yên... tim nó lại đập nhanh như thế khi đọc xong tin nhắn của hẳn... nó nghĩ “Phải chăng đây là cái người ta gọi là... rối loạn nhịp tim”, có lẽ thời gian gần đây nó hoạt động mạnh nhiều quá, nên cần phải cẩn thận hơn với sức khỏe của mình mới được, sau đó thì nó cũng nhấn tin lại.

“Tôi biết mình còn nhiều khiếm khuyết, nhưng từ nay xin phiền người nhiều”

Rồi nó bỏ điện thoại sang một bên và nằm ngủ, nó suy nghĩ một chút là nó gửi như vậy có được hay không? Viết thế này có hay không, lần đầu tiên nó gửi tin nhắn cho một người con trai mà đúng hơn thì là một con cáo? Nhưng nếu tiếp tục ở cạnh hẳn... có khi nó sẽ tìm ra được một điều gì đó về cái căn bệnh “rối loạn nhịp tim” mà nó hiện giờ đang chống trời, nhắc lại rồi nó đặt tay lên ngực và cảm nhận trái tim mình đập thật nhanh.

Hắn ở phòng đang xem máy tính... nhận được tin nhắn tới của nó thì hẳn vui mừng không còn từ gì diễn tả, ôm luôn cái điện thoại vào ngực rồi một tia sáng lóe lên trong đầu... hẳn làm việc tới tận khuya mới ngủ.

Sáng sớm hẳn lại đứng trước phòng chờ nó dậy... chưa đầy mười giây sau cánh cửa mở ra...

“Rumi tiểu thư... cô đã dậy rồi, chào buổi sáng”

Vẫn là điệu bộ cung kính cúi đầu trước mặt nó.

“Chào buổi sáng, Riko”

“Cảm ơn bức thư hoa lệ của cô hôm qua, tôi đã rất cảm động”

Cả đêm hần học cách gửi tin nhắn sao cho đối phương cảm thấy yên tâm nhất, còn nó thì nhớ lại rồi có chút ngượng.

“Hử... ta chỉ tập gửi tin bằng điện thoại thôi?”

“Tôi sẽ đọc nó mỗi tối trước khi đi ngủ”

Trên tay hần cầm điện thoại trong bộ dạng rất khoái chí khi được nó nhắn tin cho mình, cũng là lần đầu tiên hần biết sử dụng điện thoại.

“Đưa đây... phải xóa nó”

Nó chạy tới giật lấy cái điện thoại trên tay của hần, mặc dù nó thấp hơn hần nhưng nó cũng rất giỏi võ đay chứ, thế nhưng mà nó lại không lấy được điện thoại trên tay hần, hần cũng là cáo thần chứ phải người thường đâu, tất nhiên là né rất chuẩn.

“Không được”

Hần nói chữ “không được” một cách ngọt ngào và có phần “chêu” tức nó.

“Cái gì mà ~không được~ chứ”

Nó nhắc lại cái chữ đó theo kiểu ngọt ngào của hần, nghe mà thấy giả tạo lắm.

“Hơn nữa, tôi đã lưu một bản trong máy tính, thẻ SD và cả trong dịch vụ phục hồi tin nhắn. Tôi cũng đã in và ép dẻo đoạn thư, cất nó ở một nơi an toàn”.

Bản mặt hần sáng lạng và rạng rỡ hơn bao giờ hết, cả đêm qua hần cũng đã xem cách nào để lưu giữ được tin nhắn lâu và không bị mất, có rất nhiều cách... hần đọc bao nhiêu và đã làm bấy nhiêu...

“Làm đến vậy ư?”

Nó chỉ muốn đập đầu vào tường và chết đi thôi, đúng là cáo hại người.

Sau đó Hikaru cũng gọi hai người xuống ăn sáng, nó thật thà tự nhiên khi đề nghị cáo và sói ngồi ăn cơm cùng nó luôn... tất nhiên là cả hai đều đồng ý hai chân hai tay rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Riko Và Hikaru

Giới thiệu lại một chút.

Giữa lòng thành phố Tokyo... Nằm lọt thỏm giữa trung tâm, bạn có biết một dinh thự hoành tá tràng thế nào? Trong dinh thự có một vị tiểu thư tên Sakurai Yukari Rumi năm nay học lớp mười, sống ở đó một mình tám năm, nhưng đến năm thứ chín thì dường như ông trời thương cô vì quá cô đơn, nên phái thêm hai vệ sĩ cho cô.

Một vệ sĩ rất đẹp trai tên Fukuhara Riko, nhưng hần ta lại là một con cáo tự nhận mình là cáo thần sống được năm trăm năm tuổi, đảm đương mọi việc nội trợ trong dinh thự này, làm việc ngày đêm chỉ cần phục vụ cho vị tiểu thư tên Rumi.

Một vệ sĩ thứ hai là một chú chó canh nhà, cực đẹp trai tên Makishi Hikaru, là một con sói cũng tự nhận mình là thần, đã biến thành một chú chó siêu dễ thương để được nó nhận nuôi và vào sống trong dinh thự này, chính cậu nói mình sẽ là chó canh nhà, và giờ đây phải ngồi ngoài trời sương gió lạnh, đem báo mỗi sáng về và... bắt lỗi Riko.

Trời trong xanh gió mát, nó đã đi học, ở dinh thự còn lại cáo và sói... cáo đang lau dọn nhà cửa, sói từ ngoài đi vào và... dùng tay quét lên cái bàn mà

cáo mới lau, rồi thôi... phù... một cái.

“Chắc, nhiều bụi quá”

Cáo tức điên người lên... cả người nổi lửa vì tức giận, nhưng nhẫn nhịn bỏ qua và đi làm việc khác.

Trong bữa ăn ở dinh thự...

“Ngươi lại lên con lười nên làm ít thức ăn hơn hả?”

Hikaru kiểm chuyện với Riko... trong khi Riko thấy thức ăn mình nấu vẫn như mọi khi thôi mà hơn nữa cả một bàn đầy đồ ăn chứ có ít như cậu ta nói đâu.

“Đợi chút, ngươi làm hơi nhạt đó”

Tay Hikaru gấp thức ăn lia lịa, nhưng miệng vẫn không ngừng nói.

“Không thích thì đừng có ăn”

Riko không chịu được bữa ăn mà cứ càu nhàu, nên quát lớn.

“Không, vẫn phải ăn chứ”

Luôn luôn chọc tức Riko... rồi Hikaru húp món mà mình khá là yêu thích đó là món súp miso... nhưng vừa nuốt được một ít, cậu liền nhổ ra và ném ngay bát súp về phía hắn, mặt tím bầm lên.

“Đã nói đừng cho hành vào súp miso”

“Phiền nhiều quá đó, ngươi lấy hột... mà ăn”

Bị chửi không đáng nên hắn đáp trả cũng chẳng câu nệ.

Khi cả hai đang gấp quần áo cho gọn gàng... thì Hikaru không ngừng kiểm chuyện thêm nữa, Riko gấp áo gọn và rất đẹp mắt thì Hikaru lấy ngay cái áo đó lại vò vò quần quần... rồi không ngừng khinh rẻ hắn.

“Đồ kém tầm. Có gấp quần áo cũng làm không nên thân”

“Đừng có đề ra thêm việc nữa”

Trong phòng hắn... nói vậy thôi chứ hắn cũng “điệu” lắm đấy, đang tự mình ngồi soi gương rồi nói.

“Mình có nên cắt tóc cho ngắn đi không nhỉ?”

Từ bên ngoài Hikaru kiểm chuyện với hắn ở mọi lúc... Hikaru đã mở nhẹ cửa và bước vào phía sau lưng hắn, nó nhỏ vào tai hắn làm hắn như chết đứng.

“Tóc dài sẽ che nếp nhăn tốt hơn đó”

“Ể?”

Nghe xong câu nói, thì Hikaru nhanh chóng chạy ra phía cánh cửa nấp mình ở đó, hề hề... Riko phải uống một ít thuốc bổ vì mới nghe cú sốc lớn... rồi Hikaru cười khoái chí, kiểm chuyện với hắn là nghề của sói mà.

Mục đích của Hikaru là muốn hắn không được lại gần nó nữa... bởi vì Hikaru đã có tình cảm với nó trước rồi “Tên con lai, ta sẽ không tha thứ cho ngươi vì dám thân mật với chủ nhân”.

Nhưng sau khi đến bữa tối... Riko không thấy tên sói kia vào ăn cơm, liền ra ngoài gọi.

“Hikaru, bữa tối nè?”

“Không ăn à?”

Hắn đứng trước cửa của Hikaru và gọi vào ăn tối, nhưng không thấy trả lời... hắn liền ngó đầu vào bên trong và... dường như bị thu hút vào trong đó. Riko được biến thành nhỏ hơn để chứa được cả người mình vào trong nhà Hikaru.

Bên trong làm hắn không khỏi kinh ngạc, không ngờ mọi thứ bên trong lại đầy đủ tiện nghi như vậy, chẳng khác gì một dinh thự thu nhỏ, lại còn rất nhiều hình nộm toàn là nó... chẳng biết cậu ta làm nó khi nào... nhưng mà nhìn rất tò mò.

“Cái chỗ gì thế này?”

“Ngạc nhiên hả? Ta đã dùng sức mạnh để làm rộng không gian bên trong ra đó”

Hikaru vừa mới tắm xong, chuẩn bị lên ăn cơm thì hắn đã vào tới phòng cậu rồi.

“Không, cái đó không làm ta ngạc nhiên, không ngờ người cũng có những thứ này đó”

Hắn cảm một hình nộm của nó lên, mà nhìn chẳng khác gì đồng rom, đúng là tên Hikaru này chẳng làm ăn được việc gì?

“Ta tự làm đó, đừng chạm vào Rumi tiểu thư bằng đôi tay bẩn thỉu đó, ta còn làm một con búp bê hình người để giải tỏa stress đó”

“Đừng có làm thế”

Riko nghĩ... làm hình nộm của nó xấu như thế này thì hình nộm của người mà cậu ta ghét thì còn xấu như thế nào nữa đây, chưa kể là hắn còn tưởng tượng ra rất nhiều kim tiêm và đinh bị cắm lên hình nộm đó, viễn cảnh quá đáng sợ, nhưng rồi để ý lại tên này một chút.

“Này, người... Đang coi trường hả?”

“Đúng thế! Ta đang coi trường đây, sao nào? Đây là phòng riêng của ta”

Hikaru mới tắm nên chưa mặc đồ vào... nói một cách thân nhiên nhất.

“Sao trắng gì, mặc quần áo vào? Không biết xấu hổ à, Nếu để Rumi tới thì sao?”

“Ta có mặc quần lót đâu mà đáng xấu hổ?”

“Còn tòm hơn đấy”

“Ngài cáo, ngài không thấy ép một con sói mặc quần áo là lạm dụng sao? Xin hãy nghĩ lại đi”

“Thôi lý lẽ đi! Mặc quần áo vào”

Riko tức điên người, đá ngay tên sói vào phòng thay đồ rồi đi ra khỏi nơi “đáng xấu hổ” đó.

Nhiều lúc nó cũng chẳng hiểu nổi Hikaru, cậu ta không nghe lời ai cả, kể cả nó cũng vậy, nếu như nó rù cậu chơi đánh bóng với nó thì cậu hiểu, nhưng khi nó bảo cậu hãy bình tĩnh, bình tĩnh lại... thì Hikaru lại chẳng hiểu gì? Trí khôn của sói không bằng cáo thì phải, ít ra thì cáo còn biết nấu nướng và làm mọi việc, còn sói thì luôn chêu tức cáo, nó nghĩ ra được một tuyệt chiêu... đó là dạy dỗ lại Hikaru.

Lần trước nó đã thấy Riko và Hikaru ở dạng thú nhồi bông, nhìn cả hai dễ thương vô cùng, cáo với bộ lông màu vàng mềm mượt... cái đuôi ngoe nguẩy lại còn có cả đệm chân êm ái nữa, nó cũng có thể ngồi cả ngày để sờ nệm chân của cáo, còn Hikaru thì biến thành một con thú nhồi bông màu tím, đôi cả giọng nói cho dễ thương nhất... lông cũng mịn màng không kém gì cáo.

Nó đọc cách huấn luyện chó thường... nó nghĩ là sẽ có tác dụng với Hikaru.

Nhưng cáo lại ngăn lại, bởi hắn ta có trí khôn chỉ là không bằng con người, nhưng không thể đối xử với hắn ta như động vật được, nó phản bác bằng cách nói Hikaru chỉ có vẻ ngoài là con người thôi còn bên trong thì hoàn toàn là động vật mà, còn là động vật hoang dã nữa chứ.

Khi đêm xuống, cậu ta thường hú một mình đấy thôi. Hơn nữa cậu ta nhiều lúc còn “gặm dép” của nó và Riko nữa, vì cậu ta thích nhai dai dép, cậu ta còn có vẻ rất vui khi chôn cái gì đó trong vườn nữa, mà nó nghĩ là dép của bọn họ đấy, nhìn cậu ta giống hệt chó thật luôn. Nó cũng có chút không hài lòng về Riko lúc này, có phải hắn đang bệnh vực cho đồng loại của mình không? Rồi nó nhìn chăm chăm vào Riko bằng ánh mắt... ghét.

Riko mới đầu còn bênh nhưng khi thấy nó bảo nhai dép của hắn, rồi còn chôn dép hắn trong vườn là hắn tức điên lên, đồng ý cho nó huấn luyện cậu ta, nhưng vẫn còn vương vấn một câu.

“Tôi nghĩ tiểu thư không nên đứng xem? Phải ngăn hắn ta lại ấy chứ?”

Hikaru đứng bên ngoài cửa nghe thấy liền về xụ mặt xuống.

“Tiểu thư nghĩ có thể huấn luyện tôi như chó thường sao? Thật là?”

Rồi Hikaru nghĩ ra cảnh nếu không nghe lệnh của nó thì sẽ bị nó dùng roi quất vào mông, cảm giác đau đớn, làm cậu xị máu mũi.

Và như thế buổi huấn luyện Hikaru bắt đầu. Lúc này... Hikaru trong bộ dạng thú nhồi bông, đứng trước mặt và nhìn nó.

Đầu tiên là nó bảo Hikaru bắt tay, nhưng sau đó không hiểu hay có vẻ cậu sợ, nên quay mặt đi chỗ khác, một hồi lâu... tay nó để ở không trung, có chút thất vọng, cáo thì tức điên người dám bỏ tiểu thư như thế, phải dạy dỗ hắn lại mới được, nhưng Hikaru buồn... giọng nói rất buồn vì cậu tưởng tượng ra là nó sẽ dùng roi đánh cậu, nên hỏi lại.

“Tiểu thư chưa quật roi tôi à?”

“Ngươi muốn ta đánh ngươi sao?”

Ngày hôm sau, nó lại tiếp tục xem quyển sách đó... Riko đã đi chợ rồi.

Trong quyển đó có viết: cần dắt chó đi dạo hai lần một ngày để giải tỏa căng thẳng.

Và sau đó nó ra ngoài sân trước nói với Hikaru.

“Kể từ giờ, chúng ta sẽ đi dạo mỗi ngày”

Hikaru mọc cái đuôi ngoe nguẩy, và vui mừng... “Được đi dạo với Rumi tiểu thư... đúng là một giấc mơ. Thế này thì mình sẽ sớm ngoan ngoãn thôi... Xin hãy dắt tôi đi dạo mãi mãi”

Ba ngày liên tiếp nó dắt Hikaru đi dạo hai lần một ngày... nhưng tới ngày thứ tư thì nó có chút “nản” vì sắp thi giữa kỳ nên nó còn bận bịu nhiều vì thế nó giao cho hần dắt Hikaru đi dạo.

“Đã biết là sẽ thế này mà... Trẻ con đều cả thèm chóng chán. Cuối cùng thì chúng cũng sẽ nhờ mẹ dắt chó đi dạo... haizzz”

Vừa dắt Hikaru đi dạo, Riko còn phải nghe cậu ta lảm nhảm bên tai, phiền não hỏi một câu.

“Này, sao ngươi lại ở dạng người vậy?”

“Để chọc tức ngươi. Vấn đề gì à? Haizzz”

Hikaru đã cảm thấy chán nản. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vt Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bệnh Rối Loạn Nhịp Tim

Một buổi trưa của ngày cuối tuần, Hikaru đứng canh nhà tại cửa trước, ai vào và muốn vào dinh thự đưa đồ hoặc nhân viên đổi ga thì Hikaru là người tiếp đón và chỉ hướng công việc cho họ làm.

Dinh thự cứ một tháng là sẽ có nhân viên tới làm vườn một lần, nhân viên lau dọn trong dinh thự thì giờ đã có Riko nên không cần thêm người, lát sau thì có người ở trường đưa tới một tờ giấy được bao gói cẩn thận trong cái thiệp, Hikaru nhanh tay mang lên cho nó trên phòng đang ngồi xem tivi.

“Rumi tiểu thư, bên dưới có người đưa giấy này, hình như của trường tiểu thư”

“Vậy à... chắc lại là mấy cái thông báo chương trình gì đấy mà?”

Nó khá là hiểu rõ các trò chơi và các hoạt động ngoại khóa của trường, có phong trào gì đó là nhà trường sẽ cử người gửi tới tận nhà của từng học sinh giấy thông báo, nên nó chỉ nhàn nhạt rồi mở ra xem... đúng như dự đoán của nó, trường tổ chức cuộc thi chạy “Marathon” điều đặc biệt hơn là cuộc thi này dành cho “quản gia” riêng, nó nhìn qua hai tên trước mặt mình, rồi thần nhiên nói:

“Hai người... ai là người chạy marathon?”

Hai tên kia cứng họng... vì cả hai đều không biết chạy càng không biết cuộc thi này là gì nữa cơ, cả hai im lặng không nói và lắc đầu, suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu nó là cả hai là thần thì thi chắc chắn sẽ dành chiến thắng, giải thưởng ở đây là 150 triệu yên mà nó không quan tâm tới số tiền đó, cuộc thi này cũng tới tay nó vì giờ nó đã có vệ sĩ bên cạnh, nên cũng coi như lần đầu tiên nó đến tham gia, mà hai tên kia phải giành chiến thắng thì nó mới nở mày nở mặt được, đằng nào thì vệ sĩ của tốp đầu tỷ phú cũng phải có cái khác người chứ.

Và nó đã quyết định để Riko tham gia, Hikaru nhanh miệng đồng ý và còn chêu hấn là hần rất giỏi mấy việc chạy như thế này, hần nhất định sẽ dành chiến thắng.

“Vậy Riko ngươi tham gia cuộc thi này, ta sẽ gọi điện tới trường thông báo đăng ký cho ngươi, cuộc thi sẽ diễn ra vào năm ngày nữa, ngươi cứ chuẩn bị đi”

Nó nhanh chân đứng dậy đi ra phía điện thoại bàn gọi tới trường, điện thoại này chỉ sử dụng khi có công việc ở trường, ở trong dòng họ, còn điện thoại

di động thì chỉ sử dụng cá nhân.

“Rumi tiểu thư”

Hắn không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ nói toẹt ra là mình không biết chạy ư, như thế thì làm nó thất vọng nhiều hơn, hắn cứ ngập ngừng một hồi lâu... Hikaru thấy tình hình không ổn nên nói thay hắn.

“Hắn ta không biết chạy đấy tiểu thư Rumi”

Câu nói ngây thơ của Hikaru, trên mặt cậu còn thờ hất ra một tiếng, nghe mà cảm thấy nản lòng.

Nó nghe xong thì nó cười thật lớn, không ngờ thần cũng có những cái không biết, chợt nghe thấy không khí quá im lặng, nó lấy lại vẻ bình thường như hàng ngày rồi nhẹ nhàng nói:

“Được rồi, ta sẽ dạy ngươi. Chiều bốn giờ ra sân sau của dinh thự”

Nói rồi nó đi làm việc cần và lên lầu ngủ một giấc. nhớ lại khuôn mặt ngây ngốc của hắn tìm nó lại đập mạnh lên, nằm trần trọc mãi mà nó chẳng thể ngủ được, quyết định ngồi dậy và đi lên thư viện sách trên lầu ba.

Một dãy hành lang dài bên trái có đầy đủ các phòng khác nhau, bên phải là những cánh cửa sổ cách nhau vài mét, tầm tầm dưới chân được dệt bằng len với phong cách Kilim, còn có vài bức tượng hình conan, thủy thủ mặt trắng, những tác tượng của các anime mà nó thích, còn có vài chậu hoa đặt cạnh cửa phòng, đều là những món đồ đắt giá, nó đi tới gần giữa hành lang là phòng sách, thờ hất một cái rồi mở cửa bước vào.

Bên trong có đủ tất cả các loại sách khác nhau, có rất nhiều giá để sách xếp thành hai bên giống như một thư viện sách của thế giới, còn có một bậc thang hình vòng cung dùng cho những quyển sách đặt trên cao.

Nó lựa được một vài quyển nói về bệnh rối loạn nhịp tim rồi ngồi tại cái bàn lớn, đeo một cái kính cổ điển được thiết kế làm mất tính nhanh khi đọc sách.

Tại đây có thể nhìn thấy được phía sân sau của dinh thự, một thảm cỏ xanh rờn và một vườn hoa tuy líp của hắn trồng, cũng lớn nhanh thật đấy, nó mở nhẹ cửa sổ và ngồi đọc.

Gần hai tiếng đồng hồ nó đọc được bốn quyển, đọc nhanh nhưng nhớ rõ những gì mình đọc... nằm gác mặt ra bàn, nó thờ dài vì chẳng có cái nào giống với căn bệnh của nó cả.

“Tiểu thư uống chút trà thảo mộc cho dễ đọc sách”

Giọng nói nhẹ nhàng của hắn cất lên bên tai, trên tay hắn cầm một ly trà thảo mộc mới pha, bước chân nhanh chóng đi tới gần nó và đặt lên bàn.

Khi này hắn lên dọn dẹp trên tầng ba thì thấy phòng sách mở hé cửa, nên hắn nhìn vào thì thấy nó, đứng xem nó đang rất chăm chú đọc sách, nhìn ở một độ nghiêng nhưng lại khiến hắn bị thu hút mà đắm mình nhìn thật lâu, thật lâu vào nó, nhớ lại nụ cười tươi lúc trưa của nó làm tim hắn đập rộn ràng.

“Cảm ơn”

Giọng nói đưa hắn về thực tại, thực ra thì nó cũng là đang muốn uống một chút trà để cho tâm trạng thoải mái hơn, nhấp một ngụm trà thảo mộc, vẫn là mùi hoa oải hương khiến tâm trạng nó tốt hơn rất nhiều, nó nhìn trên người hắn một chút... người mà khiến nó bị... rối loạn nhịp tim.

“Tiểu thư có việc gì cần sai bảo tôi à?”

Hắn thấy nó nhìn mình một hồi lâu, môi hắn giật khẽ mà lên tiếng hỏi.

“À... không? Lát ra sân sau của dinh thự ta sẽ dạy ngươi chạy”

Vì câu hỏi bất ngờ nó có chút bối rối, nhưng cũng lấy lại phong độ thường ngày, chỉ ra ngoài cửa sổ phía xa xa có một chỗ nhìn khá trống trải.

“Vâng”

Hắn nhẹ nhàng trả lời rồi nhìn ra phía cửa sổ, thật bất ngờ là có cả mùi hoa tuy líp của hắn dưới sân bay lên, mùi hoa rất thơm làm hai người lại say đắm vào những suy nghĩ của riêng mình, riêng hắn thì chỉ cảm thấy rất vui vì được ở gần nó, nhìn lại trên bàn thì nó đang xem quyển sách về sức khỏe, hắn hỏi vì trong lòng có chút lo lắng:

“Tiểu thư khó chịu trong người sao?”

“Hả?”

Nó xém thì làm rớt tách trà, đặt nhẹ lên bàn rồi ngược nhìn lên hắn, con mắt hắn đang tươi cười nhìn, làm nó có chút đỏ mặt rồi ngạc nhiên, hắn mới hỏi nó cái gì vậy nhỉ, nó nhanh chóng xua tay ra kiểu không có chuyện đó, chỉ là dạo này tâm trạng nó không được ổn định lắm, vì sau này còn phải gánh vác cả gia tộc.

Rồi thở dài vì hân cũng chịu tin, nó đứng dậy cắt sách đi thì chẳng may vấp chân vào ghế, hân lường trước sự việc nên nhanh tay đỡ eo của nó, vì phản xạ nên nó ôm chặt lấy cổ hân, một tay hân giữ eo... tay còn lại cầm chặt tay đang bám lên cổ hân.

Một lúc lâu sau một cơn gió nhẹ thổi qua, bốn mắt nhìn nhau cuối cùng thì cũng chớp mắt rồi hân buông nó ra, nó vội quay mặt đi vì mặt nó đỏ lên trông thấy, còn hân thì chỉ mỉm cười: “Tiểu thư thật dễ thương”

Hân cắt toàn bộ sách nó mới đọc vào giá sách, nó trở về phòng mình và nằm mạnh xuống giường, lại thở dài... nằm nghiêng một bên nó co rúm người lại suy nghĩ và nhớ lại cái cảnh mới xảy ra, tay đặt lên ngực mình cảm thấy tim đập mạnh hô hấp trở nên khó khăn hơn.

Trong suy nghĩ của nó khi đọc mấy quyển sách kia, nó nhớ lại một chỗ có viết là: “Đến tuổi trưởng thành thì việc rối loạn nhịp tim là chuyện thường xuyên xảy ra khi tiếp xúc thân mật với người khác giới” nó lại suy nghĩ:

“Cảm giác này là sao? Mỗi lần ở gần Riko là lại xảy ra chuyện này? Bởi vậy mình ghét trưởng thành” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cuộc Thi Chạy Marathon

Ba người đã có mặt tại sân chạy Marathon của dinh thự Sakurai, Riko và Hikaru không ngừng há mồm không ngờ dinh thự lại có một khuôn viên lớn đến thế, nhìn mà không thấy cuối con đường là nơi nào nữa, nhìn xung quanh cứ như mình đang đứng ở sa mạc ấy.

“Hai người không cần ngạc nhiên đến thế đâu, ở lâu rồi sẽ quen thôi”

Nó khẽ cười bình thường hai tên này nhanh nhẹn và nắm bắt thông tin kịp thời lắm mà, sao giờ lại ngạc nhiên như thế này chứ, mà nói đúng ra thì nó chưa dắt hai người tham quan dinh thự, mà chính xác thì nó cũng chưa rảnh mà đi hết được, nó chỉ nhớ có lần đi lạc rồi không biết đường ra thôi, chuyện đó cũng xảy ra lâu lắm rồi.

“Không ngờ dinh thự lại rộng thế này mà chỉ có mình tiểu thư ở”

Hân còn nhìn thấy xa xa có sân golf nữa thì phải, đúng là bọn hân chưa bao giờ ra ngoài dinh thự ở một độ xa thế này, nếu mà đi thăm quan hết chắc cũng phải mất mấy ngày.

“Rumi tiểu thư sống trong nơi rộng rãi thế này cơ à”

Hikaru cũng là một chú sói “ngoan ngoãn” lúc này cậu biến thành dạng thú nhồi bông và bám trụ trên vai của nó, giọng nói cũng trở nên trẻ con hơn để nó cảm thấy dễ thương hơn khi nói chuyện.

“Ủm dinh thự này nhỏ mà, đâu cần nhiều người ở đâu, mà thôi chúng ta bắt đầu tập chạy thôi?”

Nó cười cười vì ở quen nên nó thấy “nhỏ”.

“Vâng”

Sau đó nó giải thích sơ qua cho hân cách chạy như thế nào, vì là cuộc thi chạy tự do nên chạy nhanh hay cực nhanh thì cũng không vấn đề gì, mình có đủ sức thì chạy nhanh hơn người khác thôi, rồi nó cùng chạy theo hân chạy tầm hai mét thì đột nhiên Hikaru ấn một cái nút gì đó trên cổ áo hân, đôi chân của hân giống như có hai bánh xe và sức mạnh đến từ đâu đó khiến hân chạy nhanh như ma đuổi, mái tóc của nó bị xối tung lên, chiếc váy nó mặc cũng bị tốc mạnh lên nhưng mà không sao hết bởi nó có mặc quần thể dục bên trong.

Chắc phải mất hai mươi phút thì hân mới dừng lại ấy chứ, Hikaru thì ngồi chồm trể trên vai nó cười nắc nẻ, nó cũng chả hiểu chuyện gì xảy ra nên hỏi Hikaru, cậu vừa cười vừa giải thích.

Trong truyền thuyết thì các loài đã gọi là thần trên người thường có rất nhiều các nút khác nhau, tùy từng chỗ khác nhau, nếu ấn phải nút nào đó thì phản ứng sẽ ngược lại với tính cách thật, thời gian thì tùy thuộc vào các nút trên người... bất kể người đó mặc trang phục gì miễn là có các nút điển hình là cúc áo, nhìn thì bình thường nhưng khi chạm vào thì sẽ giống như hân ta bây giờ vậy.

“Vậy sao, Hikaru cậu cũng có nút mà phải không?”

Nghe giải thích thì nó hiểu cũng chỉ một chút, tóm lại là trên người hai tên này đều có các nút cúc áo, ấn vào các nút khác nhau thì nảy sinh tính cách khác nhau, nó ngậy thò túm sau cổ áo tên Hikaru bằng một tay xoay tròn tròn xem có cái nút nào không, nhận dạng được một nút và thò tay ấn nhẹ... kết quả là...

Hikaru khóc um lên, vậy là nó ấn vào nút “khóc” rồi... Riko đứng cạnh nó hai tay chống xuống đầu gối và thở hổn hển, có ý định muốn cười cái tên kia nhưng mà còn mệt nên tạm thời dừng lại đã.

Hikaru khóc mà nước mắt chảy ra như suối ấy, nước mũi cũng chảy theo nữa, thật khó hiểu tên này mà, nó đặt tên này lên vai rồi đưa cho cái khăn lau nước mắt, nước mũi quay qua nói với Riko.

“Ta nghĩ cuộc thi này ngươi sẽ dành giải nhất rồi, nên không cần tập chạy nữa đâu, này uống đi chúng ta về dinh thự thôi”

Trước khi ra ngoài sân tập, nó có đem theo ba lon nước pepsi nhưng mà Hikaru còn đang khóc thì chắc không uống được, nó đưa cho hắn khi hết mệt rồi cả hai đi vào dinh thự.

Hắn cầm rồi nâng niu mãi mới uống, trước nay chưa bao giờ có chuyện nó mang cho hắn nước cả, nên hắn cảm thấy ấm lòng vô cùng.

Trên đường đi vào nó hỏi những nút còn lại trên người hắn có tác dụng gì, hắn ngây thơ đáp và chỉ từng nút một, như là nút này là đổi ngược tính cách, nút này là khóc như Hikaru, nút này là cười như hôm tiểu thư dùng tuyệt chiêu gia phả, nút này là lặp lại một từ nào đó, nút này là chạy nhanh... v... v.

Nắm bắt sơ sơ rồi nó cười cười, dự tính hôm đó là ấn cái nút chạy nhanh để hắn về đích sớm nhất. Cuộc thi đó cũng là cuộc thi đầu tiên mà nó tham gia từ khi học tại trường Gakuen, trường này là ngôi trường cực rộng lớn nhưng chỉ bằng nửa dinh thự của nó, có đủ các cấp từ tiểu học đến trung học phổ thông, được đặt ở từng nơi khác nhau theo từng cấp.

Từ bé nó không có vệ sĩ hay người hầu thân cận nên các cuộc thi hay phong trào nó đều không tham gia nhiều.

.....

Và rồi ngày hội Marathon tự do đã tới... cả ngôi trường rất đông học sinh từ các cấp tới xem và cổ vũ, còn có một ban quản trị để tường thuật trực tiếp trận đua, thường ít tham gia nên nó cũng không thoải mái khi ở nơi đông người thế này.

Hắn thấy nó đứng và trầm tư suy nghĩ cái gì đó, rồi nhìn xung quanh đúng là người đông như kiến ấy, hắn thường đi cùng nó nhưng nó thường tới những nơi ít người, ngay cả trung tâm thương mại lần trước nó đi cũng chỉ có nhân viên bán hàng và vài người khách sang trọng, nó không thích tới nơi đông người.

Hikaru cũng thấy nó trầm tư suy nghĩ, thì cậu nhanh chân tới gần và mỉm cười bắt chuyện với nó.

Cuộc thi sắp bắt đầu và hắn là người đứng ở dưới sân, còn nó và Hikaru ngồi trên chỗ khán giả nhìn xuống hắn, hai vị thần truyền cho nhau lời nói rằng lát chạy vào chỗ rừng thì Hikaru sẽ xuất hiện và ấn cái nút đó để hắn nhanh về đích để không làm cho gia tộc Sakurai mất mặt. Cuộc thi này cũng được tường thuật trong top mười tỷ phú cùng xem.

Đây cũng là dịp để các học sinh được chiêm ngưỡng dung mạo của vệ sĩ dòng họ đứng đầu tỷ phú, nên ai cũng háo hức muốn xem và hắn là người được nhắc tên, trong đó có nó và Hikaru.

Riko mặc trang phục của quân gia cao cấp kiêm vệ sĩ bảo vệ nó, vest đen và đôi bao tay da nhưng chỉ nửa bàn tay để lộ ra vẻ trắng trẻo của mình, mái tóc màu bạch kim, đôi mắt màu xanh lục và trên miệng nở nụ cười tà mị, khiến bao nhiêu fan nữ đổ gục trước vẻ đẹp trai và lịch lãm của hắn.

Hikaru cũng trong trang phục vest đen, mái tóc màu đen, đôi mắt cũng màu đen, cười tươi với các bạn nữ làm bao trái tim nở hoa rầm rộ.

Nó hôm nay mặc áo phông trắng và quần cạp cao màu vàng nhạt, đôi boot màu trắng, mái tóc màu đen hơi nâu được buộc cao năng động, nhìn nó siêu đáng yêu, các bạn nam thì nhau chảy nước miếng và xịt máu mũi.

Màn giới thiệu hoàn thành và người chơi cũng chuẩn bị vào vị trí và... sẵn sàng... “Pằng” tiếng súng đã nổ các quân gia bắt đầu vào vị trí chạy.

Một người hầu gái của dòng họ Anzai chỉ tới mang com cho cô chủ thì vô tình được mời tham gia bình luận và ngồi vào vị trí cạnh ban giám khảo, mà ban giám khảo chỉ có một người nằm trong hội học sinh của trường.

“Chúng tôi rất vinh dự được mời đến đây khách mời đầu tiên là hầu gái của nhà Anzai top ba tỷ phú, và sau đây chúng ta sẽ nghe hầu gái xinh đẹp nói vài lời, cảm ơn chị đã tới?”

“C... Cảm ơn đã mời tôi”

“Chị nghĩ ai sẽ giành chiến thắng trong cuộc thi này?”

Ban giám khảo cầm mic nói to chĩa sang phía cô hầu gái đó, làm cô hầu gái có chút run run và lo lắng, trong miệng nghĩ thầm rằng mình chỉ tới đưa com cho cô chủ mà không ngờ lại thành ra thế này, nhưng mà đã được nhắc tên trước đông đảo khán giả thì không thể không nói gì được.

“À...ê...đ...để xem... à tôi nghĩ người nào về đích đầu tiên sẽ giành chiến thắng... hi hi”

Mặt hầu gái đỏ lên và giọng nói ấp a ấp úng, ban giám khảo đỏ mặt hỏi vì câu trả lời quá bá đạo của hầu gái, ban giám khảo cũng cười cười nói:

“Còn người về thứ hai sẽ đoạt giải nhì, phải không ạ. Câu trả lời quả là thú vị. Vâng cảm ơn chị đã tham gia bình luận với chúng tôi, nữ hầu gái của Anzai Manami Umeko, Orochi-san”.

Mọi người phía dưới nghe mà che miệng cười, câu hỏi và trả lời của hai người quả là bá đạo thật, còn một người ngồi phía dưới khán đài đang xù mặt nổi đom đóm đầy đầu.

“Orochi đàn...”

Đó chính là cô chủ của hầu gái đó, cũng ngồi ghế cạnh chỗ nó và Hikaru, nó nghe thì cũng cười chút chút quay sang thấy ngay chủ nhân đang nổi đóa nó nhin cười. Người con gái top ba tỷ phú chính là lớp trưởng của lớp nó tên Umeko.

“Đây là một trong năm hoạt động thường niên của học viện Gakuen, nhằm đáp lại yêu cầu của những người Bảo Hộ”

Giọng nói của cô gái trong bộ váy len màu xám bạch kim, cất giọng ngay cạnh chỗ ngồi của nó vì hai người đang nói chuyện về lý do có cuộc thi này, cô là lớp trưởng nên biết rõ những chuyện này và cô nằm trong ban kỷ luật của trường.

“Ồ...”

Nó đáp trả hơi hột vì nó không để ý và không quan tâm lắm, cũng tại nhận giấy báo thì nó cho quản gia mình tham gia thôi, nếu không thì noi đồng người này đâu xuất hiện nó.

Lớp trưởng này cũng là người kế nhiệm tiếp theo của dòng họ, nữ hầu gái của cô khá nhút nhát nên không tham gia cuộc thi này, mà thay vào đó là một nam vệ sĩ tham gia.

Trước nay nó rất ít khi nói chuyện với người này, đơn giản là nó không thích thôi, xét về mọi thứ từ học tập ra thì nó là người vượt lên cả lớp trưởng, bởi nó giỏi về võ nghệ còn lớp trưởng giỏi về văn học, cuộc thi cho buổi ra mắt người kế nhiệm của các dòng tộc là khác nhau, nên không giỏi võ cũng không có vấn đề gì? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Lý Do Ở Bên Rumi

Trở lại với trận đấu thì Hikaru biến mất nhanh chóng xác định hướng mà Riko đang chạy rồi ấn cái nút đó để hấn vận hết tốc lực chạy nhanh.

Trước khi Hikaru đến thì Riko vướng vào một chuyện cá nhân.

Riko đang chạy trong khu rừng của trường, hấn vừa mới nhảy qua nơi gọi là “vực thẳm” và tới bên cây cầu treo, chỉ có một mình hấn ở đây.

“Cứu tôi... cứu tôi với”

Một giọng kêu cứu của con gái cất lên, trong khi cô gái đó đang rất bình thường.

Bình thường ở đây có nghĩa là cô gái ấy không có bị bắt cóc, không bị đánh đập cũng không bị vấp ngã, hấn có chút thắc mắc và ngạc nhiên đi tới bên cô gái à không là hầu gái của một top tỷ phú nào đấy, đứng ngay cạnh cây cầu kẻ hầu gái đó hỏi?

“Cô mới kêu c...cứu sao?”

“Ừm... thực ra t... tôi s...sợ độ cao”

Hầu gái nhìn cây cầu treo trước mặt, để giành chiến thắng thì phải vượt qua cây cầu này đến bên đích nhanh hơn, mà hầu gái lại sợ độ cao nên không dám đi qua cầu treo này.

“À... vậy để tôi đưa cô qua bên kia”

Dứt câu nói thì Riko nhanh tay bế hầu gái lên và chạy thật nhanh qua cầu, cây cầu có khả năng đựng được rất lớn, nhưng với hấn chẳng ăn nhằm gì, cây cầu treo này cũng khá dài, bên dưới là nước từ khe suối nào đó chảy tới nên nếu rút xuống cũng không chết được.

“C... Cảm ơn anh”

Hầu gái đỏ mặt vì lần đầu tiên có người con trai ôm mình ở độ gần như thế này, hầu gái này là người tham gia thế cho hầu gái chính thức của cô, thực ra

cô chính là tiểu thư của dòng họ Kindaichi trong top 10 tỷ phú.

Hầu gái của cô không đủ sức chạy, nên cô thể chỗ sau khi về đích thì cô hầu gái thật sẽ chạy, cách này cũng thường xuyên được các hầu gái và tiểu thư làm nhưng cũng ít ai biết được, mà có biết thì cũng không ai phản nản gì, các vị tiểu thư họ có võ nghệ và sức khỏe tốt, còn hầu gái thì ít dòng họ mới có được, cô chính là Kindaichi Nawata.

Đưa cô gái về bên cây cầu thành công, Riko đặt cô gái xuống rồi vụt chạy nhanh chóng, cũng không kịp nghe câu cảm ơn của cô, nhưng khoe môi Misaki khẽ nhếch lên cười, một nụ cười khiến cô đỏ cả mặt.

Hikaru lén hắt và ấn nút... chưa đầy hai giây thì Riko giống như có lực mạnh của ai đẩy phía sau, chạy như bay và về đích đầu tiên, tràng pháo tay của mọi người, nó cũng được lên trên khán đài đứng chụp một tấm ảnh chung với Riko, rồi rất nhiều bó hoa được gửi tặng cho hân chủ yếu là từ các bạn nữ, Hikaru cũng có phần quà nhưng cậu là người cầm quà hộ cho hân, chụp hình xong là nó rời khỏi đó liền không thích cái cảnh đông người bao vây nữa.

Hai cô gái nằm trong top ba và top 10 tỷ phú thì mỉm cười ngại ngùng.

Bà của nó ở dinh thự lớn ngồi xem thì không ngớt lời khen hài lòng về hân, đúng là con mắt nhìn người của Rumi quả là tinh tế.

Giải thưởng mà Riko nhận được là 150 triệu yên, hân có chia cho Hikaru 50 triệu yên vì có công nhấn nút đưa hân giành chiến thắng.

Một ngày một môi cơ thể lại ra mồ hôi, vừa về tới dinh thự là nó leo ngay lên phòng tắm ngâm mình trong đó một lúc lâu mới xuống dưới nhà, đi gần tới phòng khách nghe thấy hai tên kia ngồi nói chuyện với nhau, cả hai tên này bây giờ đều ở dạng thú nhồi bông.

“Riko... ta có thắc mắc là tại sao người lại chọn Rumi là người người muốn hầu hạ”

Hikaru trong miệng nhai osi giòn giòn, nằm ườn ra salon tay bấm bấm điều khiển ti vi không ngừng chuyển các kênh khác nhau, mà cậu là sói hoang nên xem mấy kênh nói về động vật.

Nghe câu hỏi của Hikaru hân có chút bất ngờ, nhưng hân ôn tồn nói, trên tay còn ngồi đếm tiền mới thu được.

“Đó là... người biết đấy, khi người nói chuyện với người bán hàng thật lâu, thì đó là vì người chẳng có ai để nói chuyện”.

“Người là ai? Ông già cô đơn à! Mà chắc người thích ngắm mấy cô nhân viên ngưng ngưng. Khẩu vị được đấy”

Hikaru chẳng hiểu tên cáo này nói gì cả, nên hàm ý chêm chọc hân.

“Không phải thế”

Hân dựng ngược lông lên khi sói nói kiểu đùa cợt đấy, nhanh chóng đáp trả mà không biết tên sói kia chẳng thêm quan tâm tới hân có ở bên nó hay không, dù sao thì bây giờ Hikaru cũng đã tìm được người con gái trong lòng rồi, nhưng cậu vẫn muốn ở bên nó hơn là cô lớp trưởng Anzai Manami Usagi.

“Mà thôi ta chả quan tâm đâu. Vậy nhè ta đi ngủ đây”

Hikaru biến thành dạng người rồi ngáp ngắn ngáp dài đi về phòng ngủ, bỏ mặt cáo đang tức lồng lộn, còn cố gắng nặn ra một câu mắng Hikaru.

“Vậy thì đừng có hỏi?”

Riko một mình suy nghĩ về câu hỏi của Hikaru, một mình tự nghĩ trong lòng “Lý do hả?... Đó là vì lời hứa ngày xưa hay còn gọi là lời hứa của kiếp trước với nó, được viết trong một lá thư và được chôn cất dưới đền của hân.

“Riko, người đang nghĩ cái gì thế?”

Nó đứng cầu thang nghe được cuộc nói chuyện chẳng giống người vừa rồi, nó cũng muốn biết lý do mà hân lại làm vệ sĩ cho nó, mà nói cách khác thì chính hân từng nói là người được nó cứu, nhưng nó vẫn không tin tưởng nhiều lắm.

Riko vì thoáng giật mình nên cũng không biết nói sao với nó, nhưng lại tạo cơ hội để hân hỏi nó về quá khứ một chút, mà cho dù hỏi thì chắc gì nó đã nhớ, cũng khá lâu rồi người bình thường như nó thì quá khứ sẽ khó nhớ chính xác lắm.

“Rumi tiểu thư, cô còn nhớ chút nào về quá khứ không?”

Đột nhiên trán nó nhăn nhúm lại, nó cố gắng nhớ về quá khứ của mình, mà nó còn chẳng nhớ là lúc trưa nay ăn món gì nữa, nét mặt hân có chút buồn rồi nó hỏi về quá khứ của hân, trên tay đang cầm cốc trà và đặt xuống bàn kể lại.

Nhắc lại quá khứ một chút.

Trước kia khi hân còn trẻ hân là thần ở đền được mọi người thờ phụng và luôn cần đến hân. Thời gian qua đi thì chẳng còn ai tin vào thần thánh nữa, cũng vì con người khi đó có lòng tham nên họ đã bắt hết thần về nhà thờ phụng tại nhà, khi đền bị dỡ đi, nhà của hân cũng không còn nữa.

Hắn lang thang khắp nơi, sinh tử cũng chịu nhiều, một lần bị mũi tên bắn trúng tim, hắn ngất đi và biến thành dạng trẻ con để nếu ai thấy thì sẽ cứu giúp cho hắn, trong con mê man ấy hắn đã thấy khuôn mặt của một bé gái khoảng 12, 13 tuổi ôm hắn và khóc thét khi hắn bị chảy máu.

Cô bé ấy đã cứu sống hắn bằng phương thuốc gia truyền của dòng họ, vì khi đó tinh thần và thể xác hắn còn rất hận thù con người, ở nhà của cô bé đó cũng gần một tuần vết thương đã khỏi lại thì hắn bỏ đi, trốn vào rừng sâu rồi vô tình gặp sói hoang chính là Hikaru bây giờ.

Cả hai lúc đó làm bạn thân thiết của nhau, cũng giống như cáo loài sói cũng được thờ phụng nhưng chỉ là số ít vì sói thường suy nghĩ hại người nhiều hơn là cứu người.

Rồi sói cũng bị cung tên bắn trúng khi đang lên rừng lấy rau về cho cáo nấu ăn, bất mãn hắn cảm giác quá giờ mà sói chưa về nên lo lắng đi tìm, vì là thần nên tìm ra sói một cách nhanh chóng, ngửi mùi và nhận dạng máu tanh cáo đã có mặt tại ngôi nhà nhỏ mà trước đó từng được bé gái cứu.

Sói đang nằm bên trong đó, được băng bó vết thương và bé gái ngồi cạnh chăm nom, một chút xao xuyến làm cáo và sói nảy sinh tình cảm với cô bé ấy, điều đặc biệt là cô bé ấy có nét mặt giống với nó.

Trở về hiện thực.

Rumi nghe mà cứ cảm thấy ong ong ở đầu, câu chuyện cáo thần và sói thần mà hắn kể có chút thú vị lắm đây, nhưng nó chẳng nhập tâm được gì, mà mục đích nó muốn biết vì sao hắn chọn nó để làm vệ sĩ, chứ mấy cái rườm rà kia nó chẳng muốn nghe.

Mà đến miếu thần thì nó cũng thường xuyên đến khi rảnh rồi, nó chỉ đến một mình và cầu nguyện, chắc là những lời cầu nguyện ấy đến tai hắn. Nó cũng đến lạ ngay cả ngôi đền đấy đã bị đổ nát thì nó vẫn tới thường xuyên, cho đến khi nơi đó không còn là đền mà được xây dựng lại làm một trung tâm nào đấy thì nó mới hết tới đó. Bất lực hỏi hắn một câu.

“Hồi là thần, chắc ngươi không phải là Zenshiro nhỉ?”

“Đĩ nhiên rồi. Tên thật của tôi thay đổi qua từng thời kỳ. Dù hỏi tên thật thì tôi cũng có nhiều!”

Hắn mới chỉ kể nó nghe phần đầu thôi, nhưng nhìn xem biểu hiện hỏi hột khi lắng nghe của nó thì hắn không nói nữa, hắn trở về với hiện thực khi được mọi người thờ cúng và tôn sùng.

“Tôi-cũng-có-nhiều? Tên kỳ thật.”

Nó thấy hắn bắt đầu luyên thuyên dài dòng rồi đây, không chỉ thế mà hắn đang tự khen mình là mèo khen mèo dài đuôi mà, nhưng cái tên này chắc là kỳ lạ nhất mà nó từng nghe.

“Không phải!”

Riko không nghĩ là thường ngày nó thông minh như thế mà sao lúc hỏi cái tên lại không biết chứ, nó đang hiểu lầm hắn rồi.

“Tôi-có-nhiều”

“Không nốt”

“Rất-nhiều”

“Gọi là Riko như tiểu thư đặt đi”

Sau một hồi dớp trả, hắn ám ức với nó, tên hắn đâu kỳ quái như vậy đâu mà nó lại ngây thơ nói thế, nhưng mà những cái tên thì đâu có gì quan trọng đâu, miễn sao hiện tại hắn được ở bên nó được nó cưng nựng mỗi ngày là hắn vui rồi.

Một điều mà ngay cả nó cũng không hề biết mà chỉ mình hắn biết thôi, đó là mỗi lần nó tới đền cầu nguyện dù hắn không còn ở đó nữa, khi hắn bị bắt nhốt trong nhà kính và làm thú vật quý hiếm cho mọi người chụp hình, làm vật trao đổi để bán hắn, ngay cả lúc hắn không biến thành thần cáo được nhưng hắn vẫn nghe thấy được lời thỉnh cầu từ nó. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: 100,005,000 Lý Do Ghét Riko

Một tuần sau khi cuộc thi Marathon kết thúc, hôm nay cũng là ngày cuối Hikaru ở trong chuồng dành cho chó canh nhà, bắt đầu từ hôm sau là cậu được

ở trong một căn phòng riêng mà nó cấp cho.

Không phải vì Hikaru đòi hỏi gì mà chính nó bảo như thế, dinh thự rất lớn và nhiều phòng khác nhau, trước đó vì nó lo sợ tên sói đó có mưu mô nên mới để hấn ở ngoài, giờ đây thì nó hiểu được con người này nên không làm như thế nữa, cho hấn một phòng riêng, trên lầu ba nhưng cách rất xa phòng hấn, nó thì ở dưới tầng hai.

Đôi khi Hikaru muốn được yên tĩnh. Mỗi lần như thế, cậu ta lại uống cà phê và cậu đang pha cà phê trong phòng của mình, cậu ở dạng người.

Nhưng khi có ai đó phá đám, Hikaru trở nên cáu bẳn, ngồi trên bàn màu trắng tinh khôi trong phòng của mình, đợi khá lâu để cà phê chảy hết những giọt nước cuối cùng, cũng là lúc Hikaru ngồi vắt chéo chân và thưởng thức, đầu tiên cậu hít hà một hơi, chuẩn bị uống thì nghe giọng của cáo, đứng ngay ngoài cửa kiểu khách không mời mà tới.

“Ồ Hikaru, người lại làm cà phê à? Ta rất thích cái mùi cà phê này?”

Hikaru không biết làm việc nhà và siêng năng như Riko, nhưng lại pha cà phê cực kỳ ngon, Riko cũng vài lần bị thu hút bởi mùi hương này, hôm nay cũng không ngoại lệ, Riko đang rảnh rỗi mà nó thì đi học rồi, Riko biến thành dạng thú bông cáo, bộ lông màu vàng mềm mượt, còn có đệm chân êm ái mà nó thích sờ vào mỗi ngày nữa.

Mùi cà phê làm cáo thèm thường muốn chết, Riko nhanh chóng phi vào nhà của Hikaru và khen, nhiều lần cáo học cách pha qua mạng nhưng đều không thành công, còn Hikaru thì không chịu dạy cho hấn.

“Oh, ta mừng là người thích nó”

Hikaru bản tính cáu bẳn hiện lên trên mặt, khuôn mặt và đôi môi gian tà nói, bỏ tách cà phê lên bàn và lấy trong người ra một con cá mực khô, lò nướng mới đun nước để pha cà phê, Hikaru nhanh chóng đeo mặt nạ chống mùi rồi nướng hai con cá, lấy quạt quạt phẩy phẩy hết lên người cáo, còn nói bằng giọng khó chịu.

“Cho người ngủ thoải mái luôn này”

Cáo dùng hai tay che mắt và không ngừng ho sặc sụa. Đúng hơn thì cáo rất ghét mùi này, cũng chẳng có lý do gì, chỉ là không thích thôi.

“Người ghét ta đến mức phả mùi cá tanh vào ta sao?”

Hikaru dừng lại một chút, tháo ống thở ra và nói giọng bình thản và có chút ảm ức.

“Ghét lắm, cực kỳ ghét”

Như một cú sốc đâm thẳng vào mặt cáo, làm cáo cảm thấy tức giận mà mạnh mẽ mẽ kể công sức mình đối tốt với Hikaru.

“Tại sao? Ta cho người ăn lại dẫn người đi dạo! Tính ra ta cũng là chủ người! Sao người lại ghét ta chứ?”

Hikaru thảnh thơi ngồi khoanh chân và đàm tiếu với cáo, thấy hấn ta ở dạng cáo rồi còn giữ cái giọng trẻ con ra nói chuyện, còn kể công nuôi mình nữa, làm cậu ghét nay càng ghét hơn. Tiện thể hấn ta muốn biết thì cậu cho biết luôn.

“Tại sao ư? Người muốn biết à?”

“Ta muốn biết xem ta có làm gì sai không. Nếu có thì ta sẽ sửa.”

Miệng nói không ngừng, tay không ngừng chỉ về phía Hikaru, còn làm điệu bộ chấp hai tay bên hông, cáo càng nói càng lớn tiếng hơn.

“Vậy sao? Rất tốt. Thế thì đừng có than khi ta nói đó.”

Hikaru nhanh tay với lấy quyển sổ màu đỏ khá là dày dặn, mà theo suy nghĩ thì đó chính là quyển ghi chép những cái ghét mà Hikaru dành cho Riko, ghi từ kiếp trước tới kiếp này.

“Được rồi! Cứ nói đi”

Cáo muốn nghe xem cái tên này ghét mình đến thế nào.

“Được! Ta sẽ đọc 100,005,000 lý do ta ghét người”

Vô tư nói ra con số mà mình ghét Riko, cáo nghe mà cả cơ thể như rớt xuống địa ngục, cậu ta không đùa mình đấy chứ?

“Nhiều vậy sao? Nói ngắn gọn thôi?”

“Hừ... ta ghét cách người ra lệnh, ghét mái tóc dài, ghét bộ lông mềm mượt của người”

“Cái gì?”

“Ghét đàn ông biết nội trợ, ghét sự tốt bụng của người”

“Thôi đi nha”

“NÓI CHUNG LÀ TA GHÉT NGƯỜI”

Hikaru muốn nói thêm nhiều nữa, nhưng mà nói câu nào thấy Riko “chêngh vênh” câu đó, nên cậu nói tóm lại cho nhanh, việc gì phải dài dòng với cáo, hơn nữa nhiều đó cũng đủ để hấn ta biết mình ghét hấn ta lắm rồi.

Câu nói cuối cùng của Hikaru, như có mũi tên đâm thẳng vào đầu hấn, cáo co ro rúm người lại, cả người run lên vì sợ hãi, và còn rom róm nước mắt nữa.

“Đó. Người yêu cầu ta nói giờ người lại đổi. Ta ghét cách mà người đau khổ . Cuối cùng... Hừm... Có một lý do rõ ràng nhất. Người muốn biết luôn không?”

Hikaru mỉm cười khi đạt được ước nguyện bóc mẽ Riko, vẫn còn miễn phí một câu ghét dành cho hấn nữa.

“Là gì?”

Riko cũng âm ức lắm, thôi thì nghe cho hết cũng được, nhưng bản thân hấn đang rất kìm chế để nghe.

“Đó là... Người không phải Rumi tiểu thư”

“Thế thì người phải ghét cả thế giới chứ?”

“Thì đúng thế mà. Ta ghét mọi thứ không phải Rumi tiểu thư”

“Người điên thật rồi”

“Không chỉ con mắt, mà còn sao, bầu trời, hoa, mọi thứ ta đều ghét”

Hikaru đứng dậy phân tích cho Riko hiểu rằng cậu ghét mọi thứ trên thế giới này, ngoại trừ nó và lớp trưởng của nó, nhưng chỉ mình cậu biết.

Riko không ngờ cậu ta còn ghét cả bông hoa mọc trên vách đá nữa, còn kinh khủng hơn khi Hikaru còn ghét cả chính bản thân mình.

Cả người Riko dựng ngược lông lên và lạnh buốt, tên này bị thần kinh thật rồi, nên hấn giới thiệu bác sĩ tâm lý ở gần nhà ga cho Hikaru tới chữa bệnh, nhưng cậu từ chối.

Hikaru phớt lờ đi và chăm chú giải thích, vì là sói hoang nên bản năng của cậu là nguyên rửa người khác. Cậu còn là hiện thân linh hồn của những chú chó bị khổ cực cho tới chết. Thế nên cậu ghét mọi thứ cũng là đương nhiên.

Mặc dù là thần nhưng trái ngược với thần cầu may với Riko, Hikaru là thần nguyên rửa theo ý chủ nhân.

“Kể cũng phải”

Riko nghe thì thấy có chút hợp lý nên không căm ghét hay thắc mắc nữa.

Hikaru thì cười khinh khinh với Riko, vì hấn ta được mọi người ưu ái hơn, được ăn sung mặc sướng, vậy nên Hikaru cười chế giễu hấn:

“Cơ mà có thứ ta thích hơn Rumi tiểu thư đấy”

“Là gì?”

Riko giả vờ đưa tay lên nghiêng đầu rồi hỏi.

“Đó chính là... Sự đau đớn của kẻ kh...”

“Thôi nín đi”

Hikaru chưa nói hết câu thì bị Riko chặn họng, vì điều đó chẳng tốt lành gì với mình cả.

“Ồi à, mải tám với người mà cà phê nguội rồi, ta không thích uống cà phê nguội. Phải rồi, khách tới nhà mà ta quên không mời nước. Uống cà phê đi này”

Hikaru cười tươi bê cốc cà phê nguội giờ trước mặt Riko, mặt mày Riko ử rử vì nghe những lời cậu nói, cũng có phần đúng trong đó, nhưng nghĩ tới việc cậu ta dám đưa hấn thứ không sử dụng làm hấn tức lên mắng.

“Đừng có vứt đồ thừa cho ta!”

“Rồi rồi, ta sẽ miễn phí cho người thêm đồ ăn vặt nữa, một con mực nướng nhé!”

Hikaru chỉ tay sang bên bếp còn đang nướng con mực nãy giờ, Riko lại ho sặc sụa.

“Ha ha... Người còn nướng nó nãy giờ à?”

“Thôi ta đi làm ly cà phê khác đây.”

“Này, đợi đã! Đừng có uống một mình chứ!”

Riko chạy nhảy đi theo Hikaru, nói thì nói thế chứ đằng nào Riko cũng cho Hikaru những 50 triệu yên rồi, giờ cậu có được loại cà phê hảo hạng nên cũng không chấp nhặt với Riko. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tuần học mới lại bắt đầu, nó tới trường như thường ngày, nhưng trước khi nó bước chân vào cổng trường, phía sau nó đã có vài ba học sinh nữ đứng vây kín “tặng quà” cho hắn, nó cũng không quan tâm nhanh chân đi lên lớp.

Hắn mỉm cười ái ngại rồi nhận hết quà của mấy học sinh đó, những tên con trai khác thì không ngừng ghen ghét, và còn có ý định đánh lén hắn từ phía sau.

Riko nhanh chóng tiên đoán được có sát khí phía sau mình, nên hắn cố tình đẩy một học sinh ở đó né ra về anh hùng cứu mỹ nhân, làm trái tim của cô bạn nữ đó đập rộn ràng, bao ánh mắt trầm trồ khen ngợi hắn.

Mấy tên con trai kia thì lại bị hắn lôi ra vì là kẻ tình nghi, hắn ngang nhiên lên xe trở về dinh thự, việc còn lại là để các cô gái xử lý.

Vào lớp học nó ngồi cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới sân trường, và suy nghĩ việc khi nãy có phải hắn ta đã có phản hãm mộ rồi không?

Rumi lo lắng vì sẽ có các cuộc đấu đá tranh giành hoàng tử trong lòng của các cô gái, có lẽ sẽ phiền toái cho hắn. Hắn là thần nhưng không ai ngoài nó biết, hắn chắc chắn sẽ không sao đâu.

Giờ ra chơi, Nawata của lớp 10-3 tới bàn nó và nhìn chăm chăm vào nó, Rumi ngạc nhiên cũng ngồi khoanh tay nhìn lại, nó chưa gặp người này bao giờ.

“R... Riko là người hầu của cậu phải không?”

Từ cái hôm đó Nawata khi nào cũng nghĩ tới hắn, cái ôm siết chặt và cái choàng tay qua cổ khiến Nawata mất ăn mất ngủ cả tuần nay, hôm nay thì cô cũng có can đảm đến gặp nó, nhắc tên Riko là khiến cô lại đỏ mặt e ngại.

“Cô quen Riko?”

Ngước mắt nhìn lên người con gái trước mặt, hai má đã hồng lên trông thấy, cặp kính gọng trắng và giọng nói hết sức nhẹ nhàng, mái tóc màu vàng nhạt được uốn dưới đuôi, đôi giày cao gót màu xám, mùi nước hoa dễ chịu.

“À k... không! C... chỉ là hôm thi chạy, mình thấy anh ấy đoạt giải nhất”

Nawata giọng nói áp úng, mặt đỏ như trái cà chua.

“Ừm, đúng hắn ta là người mới của tôi, có chuyện gì à?”

Cái kiểu con gái mà nói chút xú đã đỏ mặt, ngượng ngùng, một tay còn giữ váy khiến nó không có chút cảm xúc nào, mà nghĩ tới Riko thì chắc đây là phản hãm mộ.

“À... nhờ cậu, gửi món quà này cho Riko, nói là cảm ơn anh ấy nhiều lắm”

“Sao cô không tự đưa đi”

“Thì... nhờ cậu đưa giùm mình, cảm ơn rất nhiều”

Nawata nói xong thì cao chạy xa bay ra khỏi lớp của nó luôn, vừa chạy còn vừa bảo nó là đồ đàn, đồ ngốc, người ta ngại đưa mà còn cố tình chọc quê.

Nawata là cô gái nhút nhát với chuyện tình cảm, trước nay cô luôn có nhiều người theo nhưng cô vẫn chưa tìm được ai hợp với mình cả, những tên con trai khác đều vì tiền của, ham hư vinh, đặc biệt hơn bọn chúng đều vì hảo sắc và mong muốn cá nhân.

Kindaichi Nawata, học lớp 10-3 bằng tuổi nó, là con của tốp 10 tỷ phú trong trường, một người nhút nhát và sợ độ cao, tính tình thì lúc nắng lúc mưa, khi muốn thứ gì là cô sẽ làm cho bằng được, cũng rất giỏi võ.

Nhìn hộp quà hình trái tim trước mặt, nó khẽ vuốt cằm và suy nghĩ về cô gái kia, mà nó hình như chưa hỏi được tên của cô ta thì phải, tạm thời cất quà vào ba lô rồi tính tiếp.

Phía cửa chính, người con gái khác cũng cầm trên tay hộp quà màu hồng hình trái tim, đứng chứng kiến cảnh vừa xảy ra, làm cô có chút thất vọng, nên giấu hộp quà và đi vào lớp ngồi vào chỗ mình, như chưa có gì xảy ra.

Anzai Manami Umeko, là cô gái cầm hộp quà màu hồng vừa xong, lớp trưởng của Rumi, nằm trong tốp ba tỷ phú, một cô gái tài sắc được coi là vẹn toàn, chỉ là không biết võ thôi, tính cách rất nghiêm túc trong công việc, biết giấu cảm xúc của mình một cách kín đáo, cô được xem là tính cách rất chừng mực, làm hội trưởng ban kỷ luật của trường, Umeko tuổi dậy thì sớm hơn những cô gái khác.

Cũng từ hôm thi chạy mà Umeko đã để ý Riko, cũng đã ăn ngủ không yên gần một tuần nay, cũng thức đêm hôm để làm ra món quà để tặng Riko, có lẽ cô là người đến sau nên đã thất bại.

Giờ ra về nó thấy Riko đứng trước cổng trường đợi nó, cầm tay, mở cửa xe để nó lên và nổ máy chạy.

Nó lấy trong cặp ra hộp quà khi sáng đưa cho Riko, hần cảm ơn nó rồi hỏi cô gái đấy là ai để hần còn tặng trả lại, nhưng nó nằm ngửa cổ ra ghé nhân nhạ nói:

“Không biết, mà cô ta có vẻ thích người thì phải, giọng nói nhẹ nhàng, hai tay cầm chặt váy, mặt đỏ lựng nên ta đoán vậy”.

Nó phân tích cho Riko hiểu, đột nhiên trái tim nó đập mạnh hơn, lại bị... rối loạn nhịp tim nữa rồi, nó nghĩ thế đặt tay lên ngực tự trấn an bản thân.

Riko nhìn qua gương chiếu hậu thấy nó đặt tay lên ngực, cảm giác hần có một chút lo lắng, hay là Rumi bị bệnh gì rồi.

Hikaru đột nhiên muốn được đi du lịch, nên để lại một lá thư cho nó và xách vali đi cùng với số tiền năm mươi triệu yên đi vòng quanh thế giới.

Về dinh thự bữa ăn đã được chuẩn bị đầy đủ trên bàn, ngồi ăn cơm cùng nó một cảm giác khác xảy đến với hần.

Lần đầu tiên Riko và Rumi ngồi ăn cùng bàn với nhau, mặc dù nó là tiểu thư việc ăn cơm cùng người hầu cũng không có gì là lạ, hơn nữa hai người đó tự nhận là vệ sĩ chứ nó thì lại không nghĩ thế.

Vì ngại nên Riko biến thành thú bông, Rumi có chút ngạc nhiên, ăn xong bữa và ngồi uống trà nóng thì nó mới hỏi hần:

“Người không khỏe à”

“Không phải vậy, chỉ là được ngồi ăn cơm chung với tiểu thư đúng là tôi hạnh phúc quá”

Riko nhảy lên ngồi cạnh nó, nói bằng giọng dễ thương để nó vui hơn một chút.

“Chỉ vậy thôi à, thôi ta đi ngủ”

Nó nhân nhạ lên phòng mình và đóng cửa phòng lại, nhưng cáo lại ranh ma hơn theo nó vào tận phòng rồi lên giường của nó cười tươi, ngụ ý muốn ngủ cùng nó, chẳng nào thì Riko cũng ở dạng thú bông cáo, lông màu vàng mềm và mượt nó cũng rất muốn ôm Riko vuốt ve hần rồi ngủ, nên đồng ý.

Nó ngủ say nhưng trái tim đó đập thình thịch, nó nằm cuộn tròn người lại ôm Riko chặt cứng vào lòng, ở khoảng cách gần trái tim của Riko và của Rumi đều đập nhanh hơn bình thường.

Riko hạnh phúc khi được nó ôm như vậy, hần cũng không dám biến thành người nếu không nó sẽ giận và phạt mình, cáo nằm cuộn tròn người lại giống như một chú mèo được cô chủ cưng chiều.

Đột nhiên quá khứ trong đầu Riko hiện về.

Cô bé giúp Riko giải độc và chữa lành vết thương đó chính là con của dòng tộc Sakurai, cô bé của nhiều đời trước có khuôn mặt và giọng nói hoàn toàn giống với nó, chỉ khác cái tên thôi.

Sau khi vết thương lành lặn, hần bỏ cô bé đi nhưng rồi cô bé khóc, khóc rất nhiều lần và mong muốn được gặp lại hần, một mình cô bé ở trong một căn nhà rất lớn, cũng giống như dinh thự của nó bây giờ, nhưng vì từ nhiều thế kỷ nên mọi thứ trong nhà không được tiên tiến, chỉ vượt bậc so với thời đó thôi.

Thực chất khi nghe cô bé khóc Riko cũng rất đau khổ, lúc đó Riko sợ con người, Riko luôn lắng nghe tâm nguyện và thực hiện yêu cầu của cô bé mỗi khi tới đền của mình, chỉ có tâm nguyện gặp hấn là không thể.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, cô bé lớn dần theo từng ngày, một hôm cô bé vô tình bị lạc giữa rừng sâu còn bị một con rắn đuổi giết, Riko nhanh chóng ôm cô bé và đưa cô bé về lại nhà, chú rắn bị hấn dọa sợ chạy mất dép.

Từ hôm đó Riko thường xuyên lui tới và ở trong tòa nhà đó với cô bé, cô bé ở một mình, không hề có người hầu hạ, tuổi dậy thì cô bé đã yêu hấn, nhưng hấn hoàn toàn từ chối với lý do đã có người trong lòng. Thực sự người đó chính là cô bé, vì hấn sợ cô sẽ không yêu khi biết mình là cáo thần, lại sợ bị con người đuổi giết, sợ bị cô phản bội, nỗi đau đó có lẽ chỉ mình Riko thấu hiểu rõ nhất. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ấu Đả Ở Trường

Ngày cuối mùa hạ, Riko muốn được nấu com hộp và mang vào trường học cho nó, thay vì nó ăn trưa ở căn tin, vì tính hấn cố chấp nên nó không từ chối.

Đi mãi một hồi vòng quanh trường của nó, Riko bị lạc vào một khu rừng sau trường lâu rồi hấn không tới trường nên không biết lớp học của nó nằm ở đâu nữa, trí nhớ của Riko đôi lúc bị lãng quên.

Sau đó Riko nghe thấy tiếng kêu cứu của một cô gái nào đó, phát ra từ phía sau lưng Riko, ngoảnh mặt lại thấy hình như là cô gái ở cuộc thi marathon mà hấn từng bế qua cầu.

Nawata vì cứu một chú mèo mà cô trèo lên cây và giờ không xuống được, cô sợ độ cao nên nhìn xuống là chóng mặt ngay, lúc cô vội vàng và bị trượt chân ngã, Riko nhanh chóng ra đỡ và ôm lấy cô, rồi nhanh chóng buông Nawata ra ngay lúc cô chạm đất.

“C... cảm ơn anh Riko”

Lại lần nữa mặt Nawata đỏ lựng lên, lần thứ hai hấn ôm cô và cô bám cổ hấn, lúc đó hô hấp của cô trở nên khó khăn hơn, cô ngồi thụp xuống ôm ngực mình. Riko thấy có phần nhú mảy mòi.

“Cô không sao chứ?”

Mặt đỏ, giọng nói nhẹ nhàng, tay túm váy Riko nghĩ ngay tới người con gái mà nó miêu tả, vậy chẳng lẽ là cô gái này thích mình, suy nghĩ nhanh chóng vượt qua đầu khi cô gái khác cất giọng.

“Hai người làm gì ở đây?”

Giọng nói của Umeko lớp trưởng, với biệt tài khó tính từ trước tới giờ, vừa nghe thấy giọng kêu cứu là đã nhanh chóng tới, nhưng có vẻ chậm chân hơn người kia rồi.

“R... Riko”

Umeko ngáp ngừng nhắc tên hấn, chợt nhớ ra trong đầu của mình, người mà cô mong muốn được gặp gần một tuần nay đang đứng trước mặt, chẳng khác nào ông trời tạo cho cô cơ hội hiếm có. Trong lòng cảm giác vui mừng không thể tả. Nhưng nhìn qua cô gái mặt đang đỏ lựng lên vì xấu hổ kia, hình như cô ấy là người tặng quà cho Riko, chắc là Riko vừa cứu cô gái đó.

“Hội trường”

Nawata vừa nghe giọng là biết hội trường ban kỷ luật khó tánh rồi, Nawata cũng rất nể cô gái này.

“Cô biết tôi sao?”

Riko không để ý tới Nawata nữa mà ngạc nhiên với người con gái trước mặt, Riko không hề biết từ hôm đó tới nay hấn đã được mọi người trong trường chú ý rồi, rất nhiều các cô gái muốn có được một quần gia như hấn, nhưng các cô gái đó chỉ là mơ mộng ít phút đầu tiên rồi thôi, họ cũng có những quần gia riêng cho mình.

“H... hôm thi marathon, anh đoạt giải nhất”

Umeko ngược ngùng, nói chuyện ở độ trực diện với Riko khiến tâm trạng và cảm xúc của cô không còn tỉnh táo chút nào, mặt Umeko cũng dần đỏ lên, giựt giựt môi rồi gãi gãi đầu.

“VẬY Ờ, TÔI RẤT VUI VÌ ĐƯỢC TIỂU THƯ CHÚ Ý, ĐẶC BIỆT LẠI LÀ HAI TIỂU THƯ XINH ĐẸP CỦA TRƯỜNG NỔI TIẾNG”

Giọng nói và cách cúi đầu cung kính của một người hầu với hai cô gái trước mặt, Riko rất hân diện và cảm ơn họ, dùng những lời ngọt ngào và chân thành cảm ơn.

Nawata và Umeko vội xua tay không cần khách sáo và lịch sự như vậy, Riko nắm bắt được công việc mình cần làm và hỏi hai người xem có biết Rumi tiểu thư học ở lớp nào không, hẳn mang com hộp tới.

Nhưng dứt câu nói thì hộp com cũng đã tanh bành xê ghé rồi, hộp com nằm dưới đất, nắp hộp mở bung ra, các món ăn mà Riko dành cả buổi sáng để làm cho nó thì cũng bị vài con-kiến-đến-khiêng-đi.

Riko nhìn lại hộp com mặt mày ủ rũ, giống như có một đám mây đen bao kín đầu mình, hai vị tiểu thư kia không biết nên an ủi hân thế nào cho đúng.

Tiếng chuông reo giờ nghỉ trưa vang lên.

Nó gọi điện cho Riko xem hân ta có mang com hộp tới như lúc sáng nói hay không? Vừa đặt máy lên tai thì đã nghe giọng khóc lóc thảm thiết của hân, Rumi khẽ nhíu mày rồi hỏi hân ở đâu?

Riko đang ở khu rừng sau trường nằm gần tháp đồng hồ, gần phòng hội trường ban kỷ luật của trường, nó dùng chút võ bật nhảy thật mạnh lên những cành cây và dừng lại chỗ của hân, đáp xuống đất, bước nhẹ tới trước mặt hân.

Rumi nhìn thấy hộp com đã không còn ăn được, cũng có chút chạnh lòng, không nói ra nhưng nó biết hân chắc chắn là tốn rất nhiều thời gian để làm và trang trí trước khi mang tới cho nó.

Trước mặt nó không chỉ có Riko mà còn có hai cô gái khác, nó nhìn một lượt hai người phía sau, một người là lớp trưởng lớp nó, người còn lại nó thấy “ngờ ngợ”. Bởi nó không hay nói chuyện nhiều với những học sinh khác lớp nên nó không biết cô gái đấy là ai.

“Hai cô là người gây nên chuyện này sao?”

Không do dự nó chỉ thẳng mặt Nawata và Umeko rồi chỉ xuống hộp com dưới đất. Umeko ban kỷ luật chỉ tay nhanh sang Nawata chính là người gây nên tội, cũng không có chút gọi là nhẹ tay với cô.

“À... k... không phải thế? Là vì mình sợ độ cao n... nên”

Nawata xua hai tay thật mạnh, mau chóng giải thích nếu không sẽ có chuyện chẳng lành xảy tới với mình, mặc dù chị là tỷ phú nhưng chỉ đứng top cuối cùng thôi, chỉ một cái phẩy tay của nó hay của Umeko thì dòng họ Kindaichi sẽ loại khỏi tốp liên.

Mà Nawata không ngờ thường ngày Umeko hay bênh vực người khác thế mà hôm nay lại chính mình chỉ ra kẻ phạm tội.

“Lại cứu mèo nữa ờ, cô nên bớt việc tốt lại đi, haizzz”

Umeko thờ dài vì đó là chuyện thường xảy ra ở trường và ở chính con người Nawata, mà Umeko cũng thắc mắc là trường này sao lại có nhiều mèo để cho cô ta cứu thường xuyên vậy chứ? Mà nếu bỏ mặc thì chức hội trưởng ban kỷ luật của Umeko chỉ để trưng bày thôi ờ.

“Sợ độ cao thì đừng leo lên đó”

Nó cũng hiểu được sự việc xảy ra, có chút bức dọc vì cô ta sợ độ cao vậy mà còn muốn trèo lên cao, đành rằng bị ngã một mình thôi lại còn kêu cứu để Riko của nó phải ra nông nổi này.

Nhắc tới Riko nó thấy tâm trạng hân vẫn không tốt lên là mấy, vẫn có một đám mây đen bao vây kín đầu, nó ngao ngán mang com hộp ngay hôm đầu mà đã xảy ra chuyện này rồi, còn những hôm tiếp theo thì làm sao?

“Tôi đói rồi, về thôi, Riko”

Rumi không đành lòng để hân cứ ủ rũ với đồng com thừa ấy được, cũng may mà hôm nay nó được nghỉ buổi chiều, mà nó cũng cảm ơn hân vì đã cất công mang tới tận đây.

“Không được, tiểu thư còn tiết học buổi học chiều nữa mà”

Riko đang âu sầu mà cũng phải ngạc nhiên khi nó nói về ăn com, không lẽ nó vì hân mà không gọi com hay ăn tại căn tin trường, mà còn buổi học thì sao, hay là tiểu thư nghỉ.

“Nhưng ta đói rồi, cảm ơn người đã cất công mang com tới, Riko”

Rumi nhìn Riko nở một nụ cười “hạnh phúc” trong lòng, Nawata và Umeko thì có chút ngạc nhiên, hai người đó cũng có chút để ý tới nó nhưng chưa bao

giờ họ thấy nó cười như vậy, nụ cười hiếm hoi đó giống như ánh sáng mặt trời chiếu xuống, càng khiến người ta bị mê hoặc hơn.

Riko nhanh quỳ một chân xuống và cầm chặt tay của nó, cảm ơn rồi rút và cũng nở nụ cười tỏa nắng, hai vị tiểu thư kia được chứng kiến cảnh hiếm thấy. Lát sau nó rút tay khỏi bàn tay hần rồi ngo ý đi về, Riko còn lo lắng nói:

“Tôi sẽ chuyển ngay hộp com khác tới đây với vận tốc ánh sáng, việc học rất quan trọng”

Riko sẽ về và chuẩn bị lại món mới dành cho nó, là thần nên Riko sẽ đi và về nhanh hơn người bình thường.

“Người vừa mới khóc lóc xong mà!”

Nó thoáng nghĩ trong đầu tên này thay đổi trạng thái khiến nó chóng hết cả mặt, mới vừa ngồi cùng với một đám mây đen, giờ lại tươi tỉnh trở lại, Rumi cũng thấy có chút vui vui với Riko.

“Đó là nghĩa vụ của một quân gia. Tôi muốn tiểu học hành thật chăm chỉ để trở thành một quý cô tuyệt vời”

“Không sao! Chiều nay ta được nghỉ, về thôi, ta đói rồi”

Riko nhanh tay cầm cặp cho nó và cùng nó đi ra xe trở về dinh thự.

Còn Nawata và Umeko thì nhìn nhau rồi hai người cùng về lớp, trên đường đi Nawata có hỏi chuyện gặp gỡ thế nào với Riko, cô có chút buồn trong lòng, món quà mà Umeko chưa tặng được cho Riko, Umeko vẫn còn giữ.

Nói là không quan tâm và kìm nén được cảm xúc trong lòng, nhưng Umeko cảm giác không thiện cảm với Nawata ngay từ những ngày đầu tiên cô gặp.

Lần đó Nawata cũng ở trên cây và cứu giúp một chú mèo lông màu xám, lúc đó cô nhanh chóng tới và giúp cô ta xuống dưới đất, nhưng cô ta lại ngã đè lên người cô, làm cô không thích chị ta từ lúc đó.

Umeko nghĩ mình cũng không nên chấp nhận chuyện này, cứu một sinh mạng cho dù là động vật cũng là rất tốt, cũng khâm phục cô ta mặc dù sợ độ cao nhưng vẫn can đảm leo lên trên đó.

Trên con xe sang trọng Riko chở nó về dinh thự.

Cũng vì nó tò mò nên hỏi Riko chuyện gặp hai người khi nãy, Riko cười tươi và kể từ đầu cho nó nghe, từ việc tham gia marathon và món quà mà cô gái ấy tặng nữa. Nhưng Riko lại không biết tên hai cô gái đó.

Nó bật miệng nói cô gái hội trưởng ban kỷ luật là Anzai Manami Umeko nằm trong top ba tỷ phú, còn cô gái tự xưng là chị thì nó không biết.

Rumi chợt nhận ra trí nhớ mình thật lãng phí, cô ta chính là người mang hộp quà tới lớp nó, nhờ gửi cho hần, lúc đó nó còn nói là cô ta mến hần vì những biểu hiện mà nó thấy được. Một hồi lâu, ngồi khoanh chân trong xe nó lại trở về trạng thái-không-suy-nghĩ tới cô ta làm gì? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ghen Vì Hai Cô Gái

Riko đang trên đường đi chợ mua một vài món ăn, làm thành hộp bento mang lên trường Rumi, vì lần trước thất bại nên lần này Riko sẽ không để ai cản trở nữa.

Sau khi điều tra và tìm hiểu qua laptop, Riko cũng tìm được một siêu thị Nhật, là chi nhánh của tập đoàn mẹ, được phân bố rộng rãi khắp Nhật Bản, ở đây mọi thứ đều rất mắc hơn so với giá bên ngoài, nhưng chất lượng lại đi đầu về vệ sinh an toàn thực phẩm.

Gửi xe dưới tầng hầm, ở đây cũng rất nhiều xe con khác nhưng xe của Riko lại là khác biệt nhất, còn được đặt cách ở nơi riêng dành cho gia đình tỷ phú, đương nhiên là không ai thu tiền phí gửi xe cả.

Riko mỉm cười đúng là tỷ phú có khác đi tới đâu cũng được xem như vua, Riko trang phục vệ sĩ cao cấp nhưng không kém phần siêu đẹp trai và quyền rũ, lại rất nam tính, lịch thiệp, ai nhìn vào cũng suýt xoa khen ngợi, nhân viên bán hàng, tính tiền, hay là cả nhân viên bảo vệ và những vị khách hàng khác không ngừng nhìn ngó hần, bởi trên người hần toát lên vẻ cao sang quyền quý.

Từ lầu một lên tới lầu bốn của siêu thị, hần đều chọn được vài món ăn khác nhau, chủ yếu là các nguyên liệu chưa qua chế biến, hần muốn tự nấu rồi mang lên trường cho nó, lựa xong nó ra tính tiền, nhưng chị tính tiền chỉ đứng nhìn hần, mặc cho hần gọi:

“Tính tiền cho tôi đi chị”

Tối lần thứ ba thì hần mất kiên nhẫn, nhân viên ở siêu thị lớn như vậy mà làm việc thiếu trách nhiệm đến thế sao? Hần khẽ thở dài, một anh bảo vệ tới và lay lay cô nhân viên, sức tỉnh nhân viên rồi rít xin lỗi hần, rồi nhanh chóng tính tiền cho hần.

Trở ra ngoài lấy xe, trên đường về hần thấy một đám người mặc đồ đen đang xúm lại một ai đó, nghe loáng thoáng thì hần thấy giọng nữ, mà khu đường này cũng khá vắng vẻ, hần dừng xe bên lề đường rồi chạy tới xem sự việc.

Riko dùng đôi mắt thần của mình nhìn xuyên vào bên trong và nghe được bọn chúng đang nói gì, hần hiểu sơ là bọn chúng đòi tiền của cô gái, cây gậy mà tên áo đen giờ lên chuẩn bị đánh thì hần cất giọng lạnh.

“Dừng tay lại”

Ngay khi Riko nói xong thì đám người đó nhìn qua hần, trang phục mà hần mặc trên người, mấy tên áo đen cũng có phản nhún nhường, nhưng mấy tên áo đen không muốn hồng việc với cô gái kia thêm lần nào nữa, một trong số những tên kia cất giọng có chút run.

“Không liên quan đến ngươi, m... mau đi đi”

“Vậy sao? Ta thấy các người mới là người nên rời khỏi đây, ức hiếp một cô gái thật chẳng đáng mặt đàn ông”

Riko cũng đã nhìn thoáng thấy cô gái đang run sợ ở trong đám đông, những tên áo đen kia lại tiếp tục lên tiếng nói Riko, dù sao hần cũng là người ngoài.

Người con gái mặc một bộ đồng phục học sinh của trường bình dân, cặp sách của cô gái bị lục tung ra, chắc mấy tên áo đen tìm cái gì đó, trên mặt cô gái còn lấm lem dính đầy nước mắt, Riko nhanh chóng hỏi rõ ngọn ngành, sau đó được biết là vì nợ tiền, hần đưa năm triệu yên cho bọn chúng.

Lấy được tiền đầy đủ thì mấy tên đó tha cho cô gái và còn bỏ lại một câu “bây giờ cô ta là con nợ của ngươi” toàn người áo đen lên xe lớn trở về.

Riko đỡ cô gái đứng dậy và dìu vào ghế cạnh đó ngồi, cô gái không ngừng cảm ơn hần rồi rít.

Bố mẹ đã rời bỏ cô gái, hiện tại thì cô đang là học sinh cao trung của trường bình dân, vì bố mẹ vay nợ nên bỏ trốn, cô là người gánh chịu số nợ, những tên áo đen kia ngày nào cũng tìm tới cô đòi tiền, cô gái nhanh chóng kể lại cho hần hiểu.

Hoàn thành xong thì hần mỉm cười nói cô không cần trả lại số tiền đó đâu, coi như là hần đã giúp được người tốt đi.

Điện thoại cô gái reo, nhân lúc cô không để ý Riko nhanh chân lên xe rồi trở về dinh thự.

Nói chuyện điện thoại xong thì nhìn qua không thấy Riko đâu hết, cô gái có chút buồn.

Giờ nghỉ trưa tại trường trung học phổ thông Gakuen.

Riko đã tìm được căn tin trường và nhìn thấy nó đang ngồi chờ, trên bàn có một hộp sữa và một ly đá, Riko đi nhanh tới và có ý muốn xin lỗi vì để nó đợi lâu.

“Rumi tiểu thư tôi thành thật xin lỗi vì tới trễ”

Bộ dạng thành thật đến mức nó cũng khá ngạc nhiên, cười nhẹ xem như không có chuyện gì:

“Được rồi, mau ngồi ăn thôi, ta đói rồi”

“Vâng”

Riko đứng bên cạnh mở hộp bento, bên trong có đủ các món ăn mà món nào nó cũng yêu thích hết, Riko biết được những món ăn thường ngày của nó nên đã chuẩn bị tất cả.

Riko không ngồi ăn cùng với nó vì còn phải phục vụ nó, ăn được một lát thì Umeko cùng hầu gái đi tới ngồi bàn bên cạnh dùng bữa trưa.

“R... Riko”

Umeko mỗi lần thấy hần thì giọng nói của cô giống như có gì đó chặn lại, không thốt lên lời mà ngập ngừng.

“Chào tiểu thư Umeko”

Riko đứng bên cạnh nó cúi đầu chào và kèm theo nụ cười đẹp khôi chê của mình, Riko nhanh chóng ghi điểm trong mắt mọi người xung quanh, Umeko đỏ mặt rồi ngồi xuống bàn cầm cúi ăn.

Hầu gái của Umeko cũng đã chuẩn bị đồ ăn cho cô chủ của mình, các món ăn khác hoàn toàn với khẩu vị của nó, hộp bento của nó đầy đủ màu sắc, còn của Umeko chủ yếu là rau xanh.

“Riko, ta khát nước”

Rumi cảm giác “ghen” vì biểu hiện khác lạ của Umeko, thường ngày cô ta rất nghiêm túc và dường như không ai khiến cô nhún nhường, vừa mới thấy Riko thì biểu hiện thay đổi nhanh chóng.

“Vâng, tiểu thư chờ cho một lát”

Riko nhanh chóng mỉm cười với nó rồi đi ra phía căn tin lấy nước, căn tin ở đây chủ yếu lập ra là dành cho con tỳ phú, nên các bữa cơm, nước uống đều là miễn phí và được lấy tự do bao nhiêu tùy thích.

Nhân viên nấu ăn và tổng vệ sinh ở đây, được trả lương gấp năm lần căn tin trường bình dân, họ chỉ có nhiệm vụ nấu ăn và bung bê phục vụ sinh viên, gần giống như nhân viên của một nhà hàng cao cấp.

“Mời tiểu thư uống nước”

Hắn đặt trên bàn cốc nước suối có đá vừa đủ độ mát lạnh, nó thích được uống nước lạnh vào giờ trưa.

Bữa ăn gần như kết thúc thì Nawata mới bung cơm tại căn tin ra bàn trống ngồi. Vì Nawata có tiết kiểm tra cuối giờ và có nhiệm vụ thu bài nộp cho giáo viên trên phòng họp nên cô giờ mới xuống ăn trưa.

“Chào tiểu thư...”

Riko mỉm cười cúi đầu chào nhưng chợt nhận ra mình không biết tên người con gái đó.

“À... tôi là Kindaichi Nawata nằm trong tốp mười tỳ phú, tôi học 10-3, cứ gọi tôi là Nawata”

Nawata hiểu được sự ngập ngừng của Riko, cười nhạt rồi giới thiệu bản thân, cô biết là nó cũng chưa biết cô là ai, lần trước tới đưa hộp quà mà cô nhất nên chưa kịp nói tên. Nhắc tới hộp quà cô nhìn lại Riko.

“Hừ... thì ra cô là Nawata, người lần trước nhờ tôi đưa quà cho Riko”

Nó hừ lạnh một tiếng rồi mới nói, ngồi khoanh chân khoanh tay khuôn mặt và ánh mắt màu đen của nó như thấu được tâm can của Nawata, cô có chút bối ngỡ nên cười trừ.

Giờ này căn tin cũng chỉ có vài lớp có tiết học chiều ở lại, nên dưới căn tin cũng không đông người cho lắm.

“Riko, ta ăn xong rồi, ra đây với ta một lát”

“Vâng”

Nó nhanh chóng đứng dậy và chẳng để ý hai vị tiểu thư kia vô cùng ái ngại, hai người ngồi ăn mà trút giận hết lên đồ ăn.

Riko cùng nó đi ra phía sau trường, ở đây là khu rừng mát mẻ dành cho nghỉ trưa, mà nơi này chỉ có một mình nó được tới và được ở đó vì...

Cách đó không xa tầm năm mét có một cái biển to chà bá, bên trên ghi chữ “nơi này là của Sakurai Yukari Rumi” thế nên giờ đây nó đang nằm gọn nhẹ trên chiếc salon êm ái và đánh một giấc ngủ, Riko đã loáng thoáng thấy cái biển “cảnh báo” đó và đứng im canh nó ngủ.

Mà nghĩ tới hai cô gái kia, khiến nó không thể tập trung chợp mắt, nó còn cảm giác một cái nóng như lửa đang chiếu thẳng lên mặt mình, mở hé con mắt ra nhìn thì ra là ánh sáng mặt trời chiếu xuống, nó ngồi dậy.

“Tiểu thư không ngủ được à”

Riko thấy nó nằm mà trở mình liên tục, chắc suy nghĩ gì đó khiến đầu óc nó không tập trung, hẳn để ý là nơi này quả là yên tĩnh cũng không có tiếng động nào làm phiền đến hai người.

“Ừ... ta đang nghĩ tới Umeko và... gì đó?”

“Đó là tiểu thư Nawata”

Riko nhắc cho nó, chợt nghĩ đôi lúc trí nhớ của Rumi quên nhanh thật, mới nghe cách đó ít phút mà đã quên tên người khác rồi, nhưng mà cũng phải thôi, trước nay tiểu thư thường không có bạn bè nhiều nên không nhớ tên ở lần đầu cũng là thường.

“Riko, người thấy hai người đó thế nào?”

Nó thấy hẳn suy nghĩ gì đó đâm chiều lắm, còn thờ dài nữa, không lẽ là hẳn đang chê nó có trí nhớ không tốt.

“Tôi á... à... thì... để xem”

Riko ngáp ngừng lần đầu tiên tiểu thư đưa hấn vào thể khó xử như vậy, trước nay hấn chỉ suy nghĩ về mình nó, chưa từng nghĩ tới cô gái nào khác, nếu nó có hỏi về nó thì hấn sẽ nói luôn mà không cần suy nghĩ nhiều như bây giờ.

“Người thấy bọn họ có ý gì với mình không? Từ hôm thi marathon thì người được con gái trong trường biết đến nhiều, ta nghĩ người có fan hâm mộ rồi đấy, hai cô gái kia chắc cũng vậy”

Nó ngồi vuốt cằm rồi suy nghĩ từ lần đó, nó không phủ nhận là hôm đó hấn rất đẹp trai và nổi bật giữa tất cả những người quản gia khác, nên việc có fan hâm mộ và fan nữ chắc là chuyện bình thường.

“À... hi hi... chắc họ là fan hâm mộ của tôi”

Riko gãi đầu, suy nghĩ đầu tiên của hấn là tưởng nó hỏi tính cách và sở thích của hai cô gái đó, không ngờ nó suy nghĩ lại nông cạn như thế, nhưng nhờ đó mà chính bản thân hấn biết được hai người đó có ý với mình. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hikaru Gặp Gấu Bắc Cực

“Hikaru người đi được những đâu rồi?”

Riko đang tưới cây ở trước sân, lấy tai nghe nghe điện thoại của Hikaru, Riko thấy bên phía cậu ta rất yên tĩnh.

“À, Riko ta đi hết nước Nhật rồi, giờ đang ở Bắc cực bão tuyết đang vây kín người ta, ở đây tuyết thật đấy lần đầu tiên ta cảm nhận được đóng băng là thế nào”

Hikaru cười sung sướng, từ lúc rời dinh thự, Hikaru đã đi khắp nước Nhật, hiện tại cậu đang ở trên vùng bắc cực lạnh nhất nơi đây, con người không ai dám lên đó một mình và không có đồ bảo hộ thân thể như Hikaru.

“Cái gì mà Bắc cực, người có biết ở đó có nhiều con vật nguy hiểm thế nào không? Đặc biệt là gấu bắc cực đấy, chỉ một cú đánh của nó thì người đã thành giấy trắng rồi, mau về nhà đi, về đi”

Riko thật không hiểu nổi tên này muốn gì nữa, cho dù ngốc tới mức nào thì cũng không nên tới nơi nguy hiểm như thế chứ, cậu ta quá coi thường mạng sống rồi.

“Người yên tâm đi, linh hồn sói như ta khó chết lắm, mà người đang nói gấu bắc cực ư, có phải nó có màu trắng và cơ thể đầy mỡ, cộng thêm bộ lông ấm áp không?”

Hikaru cười khoái chí và miêu tả con vật đang đứng trước mặt cậu.

“Đừng rồi đấy, con đó nó nguy hiểm lắm, người mau rời khỏi đó rồi về đây nhanh lên, nếu không thì người dời đi nơi khác mau”

Riko lo lắng cho Hikaru.

“Ta nghĩ là không kịp nữa rồi, mà người nói gấu Bắc cực hung ác sao, ta thấy nó rất dễ thương mà, nó còn bế ta đi chơi nữa này”

Hikaru toàn thân bị băng tuyết tạo thành đá làm đông cứng, tạo ra một vòng chắn vững chắc bên ngoài, thân thể Hikaru bên trong vẫn cử động được, bây giờ người cậu giống như một khối đá khổng lồ.

Chủ gấu Bắc cực vừa đi dạo quanh đây xem có con mồi nào không, một lúc sau khi thám thính, gấu đã thấy một tảng đá lớn, bên trong là con người, gấu cười hạnh phúc rồi nhảy cẫng lên, chạy vòng vòng quanh Hikaru rồi bẻ tảng đá có Hikaru bên trong lên mang về làm bữa trưa, Hikaru thì không hề biết mình chính là con mồi, cậu ngỡ là con vật đó cố gắng cứu cậu thoát khỏi đó.

“Cái gì? Người bị ăn thịt bây giờ, mau dùng thuật biến hình trở về đây đi”

Riko nghe Hikaru nói thì người lạnh ngắt lên, đúng là cậu ta điên thật rồi, bị làm mồi mà còn bảo vệ cho kẻ hại mình như thế.

“Người đừng lo? Ta sẽ về ngay khi nào chán”

Hikaru cúp máy rồi cười sáng khoái để con vật to lớn kia bế mình đi đâu đó.

Hikaru tranh thủ ngủ một giấc...

Riko tưới cây thì thờ dài cho cậu ta, ầm đầu thì cũng có mức độ thôi, mà cậu ta nói cũng đúng, linh hồn sói thì khó chết lắm, nên Riko không đi tìm Hikaru nữa mà tiếp tục tưới cây.

Hoàn thành xong Riko tiếp tục quét dọn sân và vườn của dinh thự, vừa làm Riko vừa hát líu lo còn gãi gãi đầu lẩm bẩm một mình:

“Đùng một cái đã đến lập xuân rồi, thời gian trôi qua nhanh thật, dinh thự lớn thế này mà chỉ có mình tiểu thư ở, giờ có thêm mình tính ra cũng chỉ có hai người sống ở đây, mà chỉ có một người làm việc cứ như đang phục vụ cho chúa ấy, tóe một tỷ phú đúng là chúa mà... ha ha ha”

Riko lẩm bẩm rồi cười một mình như thắng điện, ở một nơi khác thì trái ngược với Riko là Hikaru đang chịu cảnh thiếu mình trong lửa.

Gấu bắc cực rất thông minh, sau khi vác cả tảng đá lớn về hang của mình, lập tức đặt lên bếp lửa cho tan băng rồi tiện thể nướng Hikaru chín thành mồi nhắm luôn.

Hikaru còn thấy bên cạnh chú gấu có một cái đĩa, có cả đĩa và cái bàn nhỏ để đựng đồ ăn, một chai nước trong veo để bên cạnh bàn, một bông hoa hồng cắm vào cái chai nước đó, trên cổ của gấu bắc cực còn đeo cả cái khăn dùng để lau miệng sau khi ăn.

Hikaru cười mỉm một cái, nghĩ thầm trong lòng

“Hừ... người nghĩ ta là mồi nhắm à”

Mà Hikaru không hề biết được, mình chính là món ăn cả một tháng của gấu, hơn nữa cái chai nước trong veo đấy tạm gọi là rượu nhắm với mồi.

Đá bắt đầu tan chảy gần đến cơ thể Hikaru, cảm giác cậu gần như muốn trượt xuống đồng lửa bên dưới, mà nếu rơi xuống đó thì cùng lắm Hikaru biến thành sói nướng.

Hikaru nhớ lại từng đi ăn các món thịt heo nướng, bò nướng, dê nướng có cả hồ ly nướng nữa, Hikaru ăn tất tần tật và cái món hồ ly tức là cáo nướng ấy lại rất mắc tiền nhưng rất là ngon, cậu chưa được ăn sói nướng bao giờ, thậm chí không lẽ mình ăn chúng bây giờ chúng ăn lại mình.

Áo của Hikaru đang cháy, làm cậu tỉnh mộng rồi cả cơ thể cảm giác rất nhẹ nhõm, rồi tọt xuống đồng lửa vừa xong, thật khó khăn vì cả tảng đá mới cháy một nửa, rút mạnh xuống người Hikaru, con nóng bắt đầu lan tỏa lên người mình.

Gấu bắc cực cười tung búng vì đã nghĩ thấy mùi thịt nướng thơm ngon, hai tay xoa xoa vào nhau và hít hà, hít hà mùi thơm này, lâu lắm rồi gấu chưa được ngửi mùi thịt.

Lát sau gấu thấy mùi thơm này không còn nữa, mà thậm chí chắc là con người đó chết rồi, nhưng khi nhìn xuống thì thấy đồng lửa bị dập tắt, cục đá to chà bá đè lên đám lửa đấy, còn con người thì không thấy đâu.

Hikaru nhanh chóng biến mình thành thú nhồi bông, vì ở trong đá nên cậu không biến hình được, nhanh chóng trốn vào cái hang thỏ gần đó, cậu thấy cái đuôi của mình bị cháy đen thui.

Gấu bắc cực tức tốc nhấc cục đá lên xem người đâu, nhưng không thấy ai, gấu tiếp tục nhìn xung quanh rồi lục tìm, trong hang của mình, còn đánh hơi tìm kiếm mùi hôi này.

Hikaru thờ dài vì gấu không tìm được mình, chuẩn bị rời khỏi hang thì cơ thể cậu dường như bay lên không trung, cách xa mặt đất và nhìn lên trước mặt mình, hai con mắt màu trắng tuyết đang nhìn chăm chăm vào cậu, cơ thể cậu dựng ngược lên vì sợ hãi, vì Hikaru ở trong hang thỏ nên gặp mấy con thỏ con.

Nhưng Hikaru nghĩ ngay ra hình dạng của mình, nên giả ngất và im hơi lặng tiếng để làm một chú gấu bông.

Thỏ con nói với thỏ mẹ là muốn chạm vào chú gấu bông mẹ đang cầm trên tay, Hikaru giả dạng thành gấu bông rất giỏi, cả người cậu ôm ái mà đầy lòng như thật.

Thỏ con ôm Hikaru vào lòng rồi ôm lên giường ngủ, thế là Hikaru hét chạy trốn rồi, giờ làm thú nhồi bông cho thỏ con, mà thôi tạm thời cậu chưa biết đi đâu nên ở đây cũng tốt.

Là sói thần nên những ngôn ngữ của động vật Hikaru nghe và hiểu được, thỏ con có vẻ rất thích một chú gấu bông và muốn thỏ mẹ mua cho một con, nhưng thỏ mẹ không thể ra ngoài thế giới con người để mua được, vì con người rất nguy hiểm.

Trong hang động này chỉ có hai mẹ con nhà thỏ ở, thỏ mẹ hàng ngày vào rừng kiếm cả rổ cho thỏ con, thỏ con ở hang và vui chơi với con thú bông chính là Hikaru, nhìn cô bé có vẻ rất vui và hạnh phúc khi được đùa nghịch với mình, như là thay đồ cho Hikaru, rồi cho Hikaru chơi đồ hàng và ăn cơm.

Sâu tận đáy lòng mình, Hikaru cảm thấy tim mình đang rung động và yêu thích thỏ con này, chính cậu biến ra một cái nút bấm trước ngực, vì đã nhìn thấy rất nhiều thú bông biết nói, biết hát ở trong dinh thự của Rumi, Hikaru muốn làm thỏ con vui vẻ hơn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhà Xuất Bản Truyện Tranh

Rumi cũng bước qua tuổi mười bảy rồi, dinh thự bây giờ vẫn chỉ có mình Riko là người làm việc nhà kiêm quản gia quản lý mọi thứ ở đây.

Ngày chủ nhật hàng tuần, Riko lau dọn dinh thự, vừa lau vừa hát, mặc dù giọng hát của hắn như vịt bầu ấy, sau khi dọn sạch dưới lầu một, Riko nhanh chóng chạy lên lầu hai và dọn dẹp ở cầu thang, chạy thật nhanh đến các phòng khác ở lầu này và quét dọn, trên miệng không ngừng lầm bầm.

“Dinh thự nhiều phòng thật đấy, không biết mình phải dọn dẹp đến bao giờ mới xong đây, giờ này chắc Rumi tiểu thư vẫn chưa dậy đâu, mình phải tranh thủ dọn dẹp trước khi tiểu thư tỉnh mới được.”

Nhưng vừa chạy được một lúc thì Riko nghe được tiếng điện thoại bàn kêu, Riko nhanh chóng đi theo tiếng kêu, lần trước có nghe nó báo nếu ai gọi thì cứ nghe, vì giờ Riko là quản gia rồi nên không phải sợ gì hết.

Điện thoại bàn màu vàng nhìn là thấy đất tiền cỡ nào, kiểu điện thoại bàn thiết kế hướng cổ điển nhưng không kém phần hiện đại.

“Alô, nhà Sakurai xin nghe”

Riko được nghe nhiều câu nói lịch sự từ những tiểu thư và công tử nên vận dụng theo cách học được.

“Rumi có nhà không? Cho tôi gặp cô ấy”

Đầu giây bên kia là một giọng nam, nghe thì còn khá trẻ con chắc trạc tuổi tiểu thư, Riko nhanh gọi cho tiểu thư thông báo, vẫn không quên nói người đầu dây chờ giữ máy và hỏi tên của cậu ta để dễ dàng nói với tiểu thư.

“Rumi tiểu thư có cậu chủ Botan gọi”

“Nói là ta không có nhà”

Rumi đang ngủ trong phòng, ngáp ngắn ngáp dài, có ngày chủ nhật mà cũng không để mình được ngủ ngon nữa, hơn nữa cái tên Botan này gọi chẳng có gì khiến nó phải nghe máy cả.

“À... tôi lỡ nói tiểu thư trong phòng rồi”

Riko biết mình hơi có lỗi khi tự ý thông báo đối phương là cô chủ mình ở đâu, mong là nó không mắng mình.

“Phiền quá”

Nó mặc một chiếc váy ngủ hai dây màu hồng dài chưa đến đầu gối, mái tóc hơi rối vì chưa được chải gọn gàng, bộ dạng ngáp ngủ, nhưng làn da trắng của nó nhìn là khiến người khác mê mẩn, nó nhẹ nhàng mở cửa phòng rồi đi nhanh ra miệng còn lầm bầm tên này thật phiền.

Riko cười cười có chút mê mẩn vì nó quá thu hút, nhưng nhanh chóng gạt bỏ ý định vì khuôn mặt nó không có ý muốn nghe điện thoại của tên con trai này.

Quả đúng như dự đoán của hắn, Rumi vừa đặt điện thoại lên tai, không cần biết là đối phương kia nói:

“Chào, Rumi đó hả?”, Rumi đã thẳng thắn xô một tràng.

“*Beep* thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Hãy để lại lời nhắn sau tiếng Bíp, và rồi nhà của người sẽ cháy ra tro.”

Hoàn thành xong câu nói của mình, thì Rumi ngáp một cái nhìn qua Riko thờ dài nói:

“Lần sau tên đó mà gọi cứ bảo ta không có nhà”

Rumi đóng cửa phòng mình rồi ngủ tiếp, Riko thì khuôn mặt ngạc nhiên tột độ, tiểu thư vừa mới mắng chửi một tên đấy sao? Nói đúng thì tên con trai đó chắc cũng là top tỷ phú nào đấy, nhưng không ngờ Rumi lại nhắn tâm như thế.

Gần trưa thì nó mới mò dậy và xuống dưới nhà, cái bụng nó kêu ọ ẹt không tài nào mà ngủ thêm được nữa.

Trước khi Rumi xuống nhà, chuông cửa dinh thự kêu lên, Hikaru không có ở đây nên Riko ra ngoài cổng lấy thư vào, bìa ngoài là một tập hồ sơ nhìn rất

đẹp, bên trên ghi “gửi tiểu thư Sakurai Yukari Rumi” Riko mang vào và để trên bàn, vừa thấy nó đi xuống thì nhanh chóng dọn com cho nó ăn.

Ăn xong thì nó ra bàn ngồi, lúc này Riko đẩy một cái bàn lớn bên trên là một tách trà và chén trà, đặt nhẹ nhàng trên bàn của nó, rót trà thảo mộc mời nó uống, tiện thể Riko đưa nó tập hồ sơ khi sáng.

“Rumi tiểu thư, lúc này tôi nhận được hồ sơ này và cả cái vali này nữa”

“Ồ vậy à... chắc là truyện của ta đây mà”

Rumi nhìn bìa hồ sơ, không còn ngạc nhiên nhiều, vì tập đoàn đó mỗi lần gửi tới là một bìa khác nhau, có khi là phong bì, có khi là kẹp mỹ thuật, v... v... lần này là tập hồ sơ.

Bên trong là tờ giấy và cái vali kia là tiền thưởng, có ghi bên trên là “Giải nhất cuộc thi truyện tranh và đã được xuất bản”

Riko thắc mắc nên hỏi nó:

“Rumi tiểu thư... viết truyện tranh sao?”

“Ừ... ta vẽ manga cứ sáu tháng ta xuất bản một cuốn rồi đưa đến nơi nhận quảng bá và làm thương hiệu truyện tranh nổi tiếng, nếu tốt và được giải thưởng thì họ sẽ chuyển về tận nhà và cả số tiền lẻ này.

Đấy chính là lý do vì sao Hikaru trước đây từng thấy ví tiền của nó, trước nay mua gì nó cũng chỉ xài thẻ, cũng nhờ những giải thưởng thế này nên nó mới có tiền để ví.

Riko thật ngưỡng mộ nó, vì không ngờ nó giỏi như vậy, vừa học giỏi lại võ cũng giỏi hơn hết lại còn biết vẽ manga mà nét vẽ của nó rất đẹp và mượt, nhìn là đủ biết người đó có đôi tay khéo léo đến thế nào, nhưng nhìn qua cả cái vali tiền lẻ kia mà nó bảo là tiền lẻ, đúng là giàu có nên cái gì cũng nhỏ.

“Tiểu thư thật giỏi, tôi ngưỡng mộ tiểu thư lắm, lúc nào tôi có thể đọc truyện mà tiểu thư viết được không?”

Riko bày tỏ lòng tự hào và cảm xúc vui mừng quý một chân xuống, cầm tay nó đôi mắt chớp chớp đầy tình quái.

“T... tùy người, cũng chẳng có gì đâu... số tiền này, người cầm lấy mà dùng coi như là tiền lương”

Rumi đỏ mặt, cái điệu bộ của hắn thật khiến người khác khó xử, chỉ cái vali đựng đầy tiền trước mặt cho Riko, nhìn sơ qua thì số tiền đó cũng là hắn làm việc cả mấy năm mới có được, chợt nghĩ lại thì giải nhất truyện tranh mà trong sáu tháng mới xuất bản được một cuốn, thì quả là số tiền không hề nhỏ.

“Vậy chắc là truyện của tiểu thư được rất nhiều người mua và đọc nhỉ? Cái tên Yukari Rumi sẽ được mọi người nhắc đến, tôi thật hạnh diện vì tiểu thư”

Cách vẽ và trình bày nội dung của các nhân vật trong truyện tranh không phải dễ dàng gì? Hơn hết là cách diễn đạt câu chuyện, tính ra thì cứ mỗi năm phải có hai câu chuyện hay và thực sự đặc sắc thì mới có giải, thế thì năm nào nó cũng đoạt hai giải nhất sao?

“Không? Ta lấy tên khác, không dùng tên thật của mình, nếu thế thì bên phía nhà xuất bản chắc chắn sẽ nể nang dòng họ của ta mà cho đoạt giải dễ dàng, ta không muốn thế!”

Nói đúng hơn thì công việc vẽ manga này chỉ mình nó biết, dinh thự chỉ mình nó ở nên không ai hay biết về việc này, Rumi vẽ manga từ khi học lớp ba, hồi đó học mỹ thuật khi nào cũng xuất sắc, các bài vẽ đều được thầy cô và các bạn trong lớp hết lời khen và ngưỡng mộ.

Sau khi chuyển tới dinh thự ở, thời gian đầu Rumi cảm giác buồn và chán nản, mỗi lúc như vậy Rumi thường lên phòng vẽ tranh ngồi vẽ tất cả những hình ảnh trong đầu mình nghĩ ra.

Trên báo và ti vi có nói tới chương trình vẽ manga xuất bản ra bạn đọc, nó vô tình gửi một bài cho quản lý xem, ngay hôm sau họ rất ưng ý và còn muốn thật nhiều những manga như vậy, họ cần người có tài năng vẽ sắc nét các nhân vật như thế, toàn bộ những lời khen có cánh đều dành cho Rumi.

Riko lắng nghe việc của nó mà hắn phải khóc nức nở, hắn cảm thông cho nó giống như “trong cái rủi có cái may”... nó cười nhàn nhạt, chuyện cũng không có gì đáng để bàn bạc.

“Được rồi! Ta mới nghĩ ra câu chuyện mới! Giờ ta phải thực hiện chúng, người phụ ta một tay mang vài tập giấy A4 và bút vẽ ra ngoài khuôn viên dinh thự cho ta”

Nó vừa hay nghĩ ra được manga hay trong đầu và muốn thực hiện ngay tức khắc, bình thường thì nó vẽ và làm nội dung thì mất một tuần để xong một chap, cho dù nó có bị ốm đau hay bệnh tật thì vẫn duy trì vẽ manga đều đều, mỗi năm vẫn cho xuất bản hai bộ truyện, có khi đọc giả muốn tiếp diễn truyện của nó thêm phần mới, thì nó sẵn sàng làm phần tiếp theo.

“Vâng, khi nào tiểu thư muốn uống trà thảo mộc thì cứ gọi tôi, tôi luôn ở ngay bên cạnh tiểu thư”

“Đ... được rồi”

Câu nói khiến Rumi cảm thấy ấm lòng, lại bị... rồi loạn nhịp tim.

Riko thì cười và gật đầu nhanh chóng, sau đó mang cái vali tiền kia vào trong phòng mình, coi như là một món quà mà Rumi tiểu thư dành cho hắn, rồi ghé lên phòng tranh mà hắn đã đi ngang qua nhiều lần, mở cửa vào trong và lấy dụng cụ vẽ tranh, lặng lẽ đến bên Rumi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chuẩn Bị Cho Cuộc Thi Vẽ Tranh

Khuôn viên của dinh thự rất lớn, người bình thường sẽ dễ bị lạc nếu không chú ý.

Một cái bàn màu đen và cái ghế đắt giá được đặt ngay bên cạnh bờ hồ của dinh thự, xung quanh là khu rừng lớn bao quanh hồ.

Riko đứng bên cạnh xem nét vẽ của nó, quả nhiên làm hắn không thể rời tầm mắt, bàn tay thon dài cầm cây bút chì lướt nhẹ trên mặt giấy trắng tinh, nếu được miêu tả văn chương thì đó giống như “rồng bay phượng múa”.

Ngồi vẽ được một lát, Rumi cảm giác khẽ rợn tóc gáy, không biết cái tên Riko này đang làm gì, đột nhiên nó quay đầu nhìn ra sau.

Bốn mắt chạm nhau nhìn say đắm đuối, giây phút Rumi quay nhìn thì Riko đã đứng ngay bên cạnh trong bộ dạng cúi đầu xuống để được chiêm ngưỡng kỹ hơn.

“N... người làm gì vậy?”

Hai khuôn mặt gần như sát vào nhau, có thể cảm nhận được hơi thở ra của đối phương, đôi mắt Rumi mở to hết cỡ nhìn Riko.

“Tôi chỉ định muốn xem kỹ hơn những nét vẽ của tiểu thư”

Riko khá ngây thơ vẫn chưa dời trạng thái tà mị kia, cố gắng giải thích cho nó hiểu, vô tình lại thở ra hơi thở nóng nực phả vào mặt nó, khuôn mặt nó dần đỏ ửng lên.

“R... Riko” Rumi ngập ngừng nói.

“Xin lỗi vì tôi mà tiểu thư mất tập trung, tôi xin phép ra đằng kia”

Riko đứng thẳng người lên, tư thế thay đổi khác với cúi người lúc nãy, và chậm rãi đi tới lấp sau lùm cây để cho nó có không gian riêng.

Hô hấp của Rumi dần bình tĩnh trở lại, đặt nhẹ tay lên ngực cảm nhận trái tim đập mạnh và sờ lên hai má còn nóng ran.

“M... mình lại bị rối loạn nhịp tim rồi”

Không có Riko đứng phía sau, Rumi cảm giác tập trung về hơn, trời trở về chiều, Rumi vờn vai một cái rồi gọi Riko mang trà tới.

“Của tiểu thư đây ạ”

Trước lúc Rumi dùng bút thì Riko nhanh chân pha tách trà mới, chỉ đợi có thể hắn lập tức mang trà tới ngay lúc nó gọi.

“Rumi tiểu thư, để tôi bóp vai cho tiểu thư nhé”

“Cũng được”

Đặt tách trà xuống bàn, Riko tiến về phía sau Rumi và xoa bóp vai, dù không được học qua trường lớp nào nhưng... nó cảm nhận được bàn tay của Riko rất mềm, những ngón tay nhẹ nhàng chạm vào bờ vai của Rumi, qua một lớp áo nhưng có thể thấy được bàn tay ấy đang chạm tới da thịt mình.

Rumi tựa lưng vào ghế tạo cảm giác thư giãn thoải mái nhất, Riko vui vẻ nhẹ nhàng xoa bóp vai và còn nói bật một bài nhạc Nhặt nhẹ nhàng du dương, khiến Rumi bị thu hút vào đó, đôi mắt dần từ từ nhắm xuống...

Màu đỏ của ánh hoàng hôn chiều làm nó tỉnh giấc, con mắt nhắm lại rồi từ từ mở ra, trước mặt nó là những tán lá che bớt đi màu đỏ của buổi chiều, nhưng một vài tia nắng chói vào mắt, chợt nhận ra mình đã ngủ quên, một giọng nói êm tai vang lên bên cạnh.

“Rumi tiểu thư, tôi lại làm tiểu thư thức giấc ư?”

Riko lúc làm việc thì nó lẩn ra ngủ, nhìn bộ dạng ngủ ngon lành của Rumi, hẳn không nỡ đánh thức xiu nào, đặt nó nằm xuống ghế, cởi chiếc áo khoác của mình đắp lên người Rumi để không thức giấc, những hành động đó đều được làm một cách nhẹ nhàng nhất.

“Không? Ta đã ngủ quên rồi, vào nhà thôi!”

Nó ngáp một cái, nó nhìn lại chiếc áo đắp trên người mình, rồi nhìn qua Riko chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, nó hiểu ra nhanh chóng rồi mỉm cười đưa áo lại cho hẳn nhanh đứng dậy rồi đi vào trong.

“Rumi tiểu thư! Trường Gakuen có gửi cái này cho tiểu thư”

Lúc nó ngủ thì hẳn nhanh chân ra nhận lúc trở về may sao chưa đánh thức nó.

“Lại là chương trình gì nữa đây”

Nó nhàn nhạt thở dài, lần trước là thi marathon, còn lần này không biết trường lại làm gì tới quân gia của nó nữa.

Nó vừa xem qua cái tiêu đề là đã bảo Riko ném ngay vào sọt rác, cái mà nó ghét nhất thì nay lại xảy đến với mình, thật là ông trời muốn hại nó đến bao giờ đây.

“Tiểu thư... đây là...”

Riko khá ngạc nhiên với hành động của nó, tò mò bên trong viết gì mà khiến nó ném ngay đi như thế, nhưng đôi mắt màu nâu đậm nhìn chăm chăm vào mình giống như tảng băng ngàn năm, đôi lông mày đẹp nhú lại khiến hẳn không dám xem mà làm theo.

Ngâm mình trên phòng tắm, nó suy nghĩ về truyện tranh manga của mình, nên viết như nào cho hay cho đạt hiệu quả, những bài xuất bản trước nó cũng tham khảo các truyện khác nhau, để có nhiều ý tưởng mới, lần này nó muốn táo bạo hơn một chút, có cảnh hôn và cường bức.

Bất mãn, Rumi nghĩ đến hơi thở và khuôn mặt Riko ở gần mình lúc chiều, cả người cảm giác nóng lên, giọng của hẳn cất lên từ phía cửa.

“Rumi tiểu thư, bà của tiểu thư mới gọi điện thông báo là cuộc thi sắp tới của trường, tiểu thư không được vắng mặt, phải nộp bài đúng hạn và phải làm cho thật tốt không được làm cho qua loa, sơ xài”

Bà của Rumi gọi ngay lúc nó đang tắm, vì vậy bà nói luôn với hẳn không cần nói trực tiếp với Rumi, trước nay chuyện gì nó cũng nghe lời bà, cũng không dám trái lệnh và chuyện này nó cũng chưa từng tham gia.

“Được rồi, người mau chuẩn bị cơm đi, ta đói rồi”

Giọng nói có chút buồn vụng từ trong nhà tắm ra, nó thờ dài suy nghĩ về cuộc thi vẽ tranh phác họa nhân vật họa sĩ nổi tiếng của Nhật bản.

“Vâng”

Riko nhanh chân xuống dưới chuẩn bị một bàn đồ ăn, cũng có chút ngạc nhiên vì đã nghe bà Rumi nói về cuộc thi vẽ tranh, nhưng không hiểu sao nó lại không muốn tham gia.

Nó mặc bộ đồ ngủ mát mẻ ngồi sấy tóc khô rồi xuống dưới nhà, ngồi bàn ăn Riko có thắc mắc về chuyện cuộc thi nên hỏi nó.

“Rumi tiểu thư, cuộc thi vẽ tranh đó cô không muốn tham gia hay cô có lý do nào khác”

“Mỗi năm trường lại tổ chức cuộc thi này một lần, vào nhiều thời điểm khác nhau, ta chỉ không muốn mọi người biết được nét vẽ của ta, phiền phức lắm, ngay cả xuất bản truyện ta cũng phải ẩn mình giấu tên”

Nó nhanh chóng giải thích, thực chất thì nó không hề thích mấy việc vẽ tham gia này, những người tham gia đều muốn được thử sức mình với cuộc thi, họ chắc chắn có sự chuẩn bị thật kỹ, các học sinh trong trường sẽ biết được nét vẽ của nó, họ sẽ nhanh chóng truy ra truyện tranh mà nó từng xuất bản. . .

“Dạ...”

Riko mấp máy môi cũng không nói được câu nào.

“Lý do đặc biệt nhất... ta sắp làm người kế nhiệm tiếp theo của dòng họ, không thể để họ thấy ta còn xuất bản truyện tranh, nghe điều đó giống như một nỗi nhục giành cho tốp đầu tỉ phú như ta”

Nó dừng bữa ăn rồi phân tích cho Riko, khoảng hai năm gần đây nhất, Rumi bị lạc vào một công viên, nó nghe được cuộc nói chuyện của hai cô gái mà đến giờ nó mới biết người con gái đó chính là lớp trưởng lớp nó là Umeko.

Cũng vì Umeko không vẽ đẹp như người chị trong dòng họ mình, nên đâm ra chê trách rằng chị là người kế nhiệm dòng tộc, mười tám tuổi đầu còn vẽ tranh của trẻ con.

Chính những lời nói đó khiến Rumi như rơi vào tuyệt vọng, còn nhớ nó từng bỏ việc vẽ tranh cũng vì mình sắp giống người chị đó, nhưng từ phía độc giả

và nhà xuất bản luôn luôn kỳ vọng vào truyện tranh mà nó sáng tác.

“Rumi tiểu thư, cô không khỏe sao?”

Riko thấy nó ngồi chăm chú suy nghĩ chuyện gì đó rất lâu, rất đắm chiêu.

“À... không? Ta lên nghỉ ngơi trước”

Rumi nhẹ nhàng đứng dậy và lên cầu thang, cũng không nghe thấy Riko bảo uống trà trước khi ngủ.

Nằm trên giường nhưng nó không thể nào ngủ được, cứ lẩn qua lẩn lại suy nghĩ về Umeko, cảm hận và ghét bỏ là điều mà nó dành cho cô lớp trưởng của mình.

Tình hình không mấy khả quan nên nó dậy kéo rèm mở cửa sổ, rồi nhìn lên mặt trăng lấm bảm trong miệng.

“Trăng hôm nay không tròn, không đẹp như mọi khi”

Ngoài cửa lớn Riko đứng dựa cửa và nghe thấu được câu nói của nó, sau khi nghe được tiếng tắt đèn của Rumi, Riko mới thở phào nhẹ nhõm rồi trở về phòng ngủ.

“Tôi nay tâm trạng cô sao vậy? Có thể nói cho tôi biết được không? Mà thôi... chắc cô không nói đâu, vậy chúc tiểu thư ngủ ngon.”

Tối nào Riko cũng đứng trước cửa phòng Rumi, đợi tới lúc nó tắt điện đi ngủ thì Riko mới rời đi, trong miệng không ngừng nói ra suy nghĩ liên quan đến nó. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Cuộc Thi Vẽ Tranh

Trường trung học phổ thông Gakuen, một ngôi trường dành cho tốp mười tỷ phú được học ở đây.

Trên con xe cực sang trọng dành cho tốp một tỷ phú, Riko chờ Rumi tới trường học, như thường ngày hẳn lại làm bento mang lên và phục vụ nó giống như một bữa ăn thịnh soạn.

“Ồ, Rumi ăn trưa sớm vậy sao?”

Lớp trưởng Umeko cùng hầu gái vừa mới bước chân vào căn tin đã thấy Rumi và Riko đứng dậy đi ra ngoài sân sau.

“Ồ, còn cô thì ăn muộn nhỉ?”

Bước nhẹ qua cô gái mà nó không ưa này, không ngừng xem xia và nói những lời nghe không lọt tai, rồi nhanh chóng bảo Riko rời khỏi đó, cũng không để hai người này nói chuyện thêm câu nào...

Nhưng... vừa bước qua Umeko đôi chân nó khựng lại, đôi lông mày nó nhíu lại, đôi mắt có chút buồn nhẹ quay người nhìn về sau thấy nụ cười tươi trên miệng Umeko và Riko.

Bây giờ không chỉ nó mà trái tim của nó có cảm giác rất khó chịu, nó chợt nghĩ đây không phải bị rối loạn nhịp tim mà nó còn bị một từ là “ghen” đang khó thở ở lồng ngực mình.

Hai nụ cười triu mến dành cho nhau thay câu chào hỏi, Umeko đôi mắt long lanh và khuôn mặt ửng hồng, Riko mỉm cười và gãi đầu, giờ tay chào cô, Rumi thấy được hình ảnh cuối nên uất ức.

“Ồ, trùng hợp nhỉ? Hôm nay tụi em cũng có tiết học chiều sao Rumi”

Phía cửa nó đang đứng, Nawata và cô hầu gái bê hộp cơm đi tới, thấy khuôn mặt nó rất khó coi.

“Ừm, trùng hợp... Riko mau đi thôi”

Rumi nhanh chóng gọi Riko về bên mình, nếu không lại gặp thêm sao quả tạ là Nawata thì khó chịu lắm.

“Vâng, tiểu thư”

Riko tạm biệt Umeko rồi đi theo nó, lúc trở ra lại gặp Nawata, Riko lại dùng nụ cười để chào hỏi lại.

Khuôn mặt trắng của cô lại đỏ ửng lên, nhanh chân gọi hầu gái mang nước mát đến uống.

Không khí trong căn tin lại còn hai cô gái, chẳng nhìn nhau cũng chẳng nói câu nào, chỉ cắm cúi suy nghĩ và ngồi ăn xong bữa.

Rumi ngồi dưới sofa quen thuộc ở sau trường, đôi mắt màu nâu đậm nhìn chăm chăm lên Riko, giống như hẳn là kẻ trộm, kẻ mang tội đang bị trừng phạt.

“R... Rumi tiểu thư có gì sai bảo ạ”

Riko thấy ánh mắt khác thường của nó, mà ánh mắt ấy không xê dịch khỏi người mình, có chút bồn chồn, lo lắng hỏi còn kèm theo một nụ cười giống như lúc này, Rumi tức nay lại càng tức hơn.

“Riko, người nên nhớ người là Secret Service của Rumi này, ta đã cứu người nên người chỉ được phục vụ cho riêng mình ta thôi biết chưa?”

Nó như con rô bốt bị vụn hết cỡ âm thanh, mắng xối xả lên hẳn.

“Vâng, tôi biết tôi chỉ được hầu hạ mình tiểu thư”

Riko không biết mình mang tội gì, nhanh chóng tới bên quỳ một chân xuống, cầm một tay của Rumi lên và dùng nụ cười tươi để giảm nhẹ tội, còn móc ra cái tai và cái đuôi ngoe nguẩy trước mặt nó.

“Đừng có dùng nụ cười đó để thoát tội, ta không dễ mìn lòng đâu, đồ ngốc, đồ ngốc”

Nó giết lại bàn tay của mình, nhìn con cáo trước mặt mình cố nặn ra một câu bình thường.

“À quên... ta cấm người cười với người khác”

“Vâng, tôi chỉ cười với mình tiểu thư thôi”

Như thế, dưới ánh nắng mặt trời, dù trời là mười hai giờ trưa, đỉnh điểm của cái nắng gay gắt nhưng hai con người à không, một con người và một con cáo đang nói chuyện rất mát mẻ.

.....

Cuộc thi vẽ tranh về họa sĩ nổi tiếng của Nhật Bản đã tới, vì không có lý do nào để từ chối, Rumi bắt lực phác họa nhân vật này, nhưng nó thông minh hơn bằng cách nó chỉ vẽ bình thường và không đẹp lắm, các đường nét khá cứng của nó khiến bức tranh không được hoàn mỹ và đẹp mắt.

Ngay lúc nó và Riko chuẩn bị mang tranh lên trường nộp, bà của Rumi bắt nó giờ bức tranh là trước màn hình ti vi để đánh giá... Rumi giống như rút xuống địa ngục, cặm cụi vẽ lại bức mới và vẽ trước mặt bà mình.

Cũng gần hai tiếng thì hoàn thành, bà rất hài lòng về bức này... còn nhắc nhở nó là chắc chắn nó sẽ giành chiến thắng.

“Rumi tiểu thư... chúng ta đi thôi chứ trễ mất rồi”

Riko lo lắng nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, vì vẽ lại nên cuộc thi diễn ra cũng hơn nửa thời gian.

“Yên tâm đi... chưa có bức tranh của ta thì họ không dám kết thúc cuộc thi đâu”

Rumi uống cạn chai nước trên bàn, tốp một tỷ phú đã đăng ký tham gia, các vị ban giám khảo sẽ không chấm điểm khi chưa có tranh của họ, chỉ khi nào có thư xin rút lui thì coi như top một bị hủy.

Riko ôm bức tranh mang để lên sau xe, bên trong xe rất rộng nên chứa được cả bức tranh lớn.

Hôm nay nó mặc một chiếc váy màu hồng phấn, hơi bó sát cơ thể, mặc dù sắp bước qua tuổi mười bảy nhưng vòng một của nó vẫn không có chút gì đặc biệt cả, vòng ba thì quá bình thường.

Riko vẫn là trang phục quần gia thường ngày, hẳn nhanh chóng ôm bức tranh theo sau Rumi.

Cả sân trường rất đông đúc, ngay khi hai người xuống xe, mọi người đã dàn thành hai hàng để dành cho họ đi.

“R... Rumi tiểu thư, có phải chúng ta đã làm sai không?”

Riko là thần cũng chưa bao giờ được sinh viên “tiếp đón” long trọng như thế này, nhìn những khuôn mặt đẹp đẽ và đôi môi đỏ mọng của các sinh viên đang đứng hai bên nhìn mình, Riko cảm thấy có chút ngại.

“Nhanh lên Riko, chúng ta không thể chậm trễ hơn được”

Vì những con mắt sáng lên như gặp được thiên thần của học sinh nữ, Rumi cảm giác khó chịu và chán ghét những ánh mắt đó, quát Riko đi nhanh hơn.

“V... vâng, tiểu thư”

Trong suy nghĩ của mình, hẳn đã cảm nhận được nó có chút ghen khi các học sinh nữ chú ý tới mình, trong lòng cảm giác bay bổng tràn ngập khắp cơ thể.

“Rumi, cậu tới rồi, mọi người đang đợi tranh của cậu”

Umeko rất nồn nóng vì đã trễ gần hai tiếng mà tranh của tốp một tỷ phú chưa tới, vừa gặp được nó thì cô đã vui mừng và nói với ban giám khảo chấm bài.

“Riko, để tranh lên đó”

Rumi chỉ hướng phía trước có ghi tên dòng họ Sakurai, vừa đặt bức tranh xuống mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Rumi và Riko nhìn qua một lượt các tranh khác, suy nghĩ của nó là: đường nét quá cứng, người vẽ chưa nhập tâm, cách tô chì không đạt yêu cầu, màu này quá đậm, bố cục sai căn bản,...

Suy nghĩ của Riko: bức tranh của họ thật đáng ngưỡng mộ, đẹp quá đi à, bức nào cũng thể hiện được tài vẽ tranh điêu luyện của mỗi người, Riko nhìn qua tranh của nó, dường như có một luồng ánh sáng chiếu vào khiến cho người trong tranh đang tỏa sáng, đúng là một kiệt tác.

“Không biết năm nay ai sẽ đạt giải nhất đây nhỉ?”

Nawata từ phía sau đi lên, trên miệng không ngừng nói và nhìn qua tất cả các tranh, dừng lại một lúc lâu trên tranh của nó.

“Sau một thời gian suy nghĩ và chúng tôi đã đưa ra quyết định, giải nhất cuộc thi vẽ tranh năm nay thuộc về... tốp một tỷ phú, nhà Sakurai”

Vị ban giám khảo đầu vài cọng tóc, cầm mic đọc lớn cả sân trường đều hoan hô, mặc dù đến sau cùng, bức tranh của nó thực sự rất có hồn, rất thu hút và không sai lệch một mi li mét nào, họa sĩ nổi tiếng nhất Nhật Bản chắc cũng cúi đầu kính nể.

“Thế là đủ rồi, Riko, chúng ta về thôi”

Nó phẩy một cọng tóc dài rồi xoay người ra về, vị ban giám khảo khi này nói:

“Rumi tiểu thư, tiểu thư nhận giải thưởng đi ạ”

Ai cũng biết thế lực để được tốp một từ nhiều thập kỷ qua của dòng họ Sakurai, nói chuyện với bất kể con cháu trong dòng họ này, đều phải tôn kính cho dù là lớn tuổi.

“À... cứ gửi số tiền đó tới bà của ta bên Dubai, nói với bà ấy... đó là món quà ta dành tặng”

Dứt câu nói nó rời khỏi nơi đó luôn, không cần chụp hình người đoạt giải nhất. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Kẻ Đột Nhập

Ngồi trong xe nó thờ dài, may sao không ai biết được nét vẽ của mình, nhưng nó thầm nghĩ “chắc là mình vẽ manga khác với vẽ chân dung họa sĩ”

“Rumi tiểu thư, tôi có điều băn khoăn là... họ sẽ làm gì với bức tranh đoạt giải nhất”

Riko lái xe nhưng trong đầu lại suy nghĩ rất nhiều, mà chủ yếu là khen tài vẽ tranh của nó.

“À bọn họ mang vào bảo tàng trưng bày, không thì tặng cho người họa sĩ nổi tiếng đó.”

Nó nhàn nhạt khoanh tay nói.

“Vậy sao? Tiểu thư đúng là rất giỏi”

“Ta chỉ giỏi đủ dùng thôi”

Dừng trước cửa lớn của dinh thự, đôi lông mày đẹp của nó khẽ nhíu lại, cảm giác bất an một chuyện gì đó.

Riko và Rumi vừa bước chân lên tới phòng khách, cả hai đột nhiên dừng lại nhìn sự việc trước mặt.

Một hầu gái mặc trang phục màu trắng đen, dài gần tới chân, đeo cặp kính màu đen, mái tóc màu xanh lá chuối thả xuống dài tới ngang eo.

Cậu con trai khuôn mặt bay bi hết sức, nước da trắng, đôi mắt màu đen thẫm, mái tóc màu vàng nhạt, mặc bộ quần áo thun bình thường nhìn chăm chăm vào Rumi.

Riko đánh giá sơ bộ thì cậu con trai này bằng tuổi Rumi, và kia chắc là hầu gái của cậu nhóc.

“Riko tiến khách?”

Không khí trở nên ú ám hơn bình thường, Rumi nhanh chóng hất cọng tóc rồi trở về ghế ngồi, cất giọng không quan tâm nhàn nhạt kiểu đuổi khách.

“Rumi tiểu...”

Riko hết sức ngạc nhiên, chưa hỏi han được câu nào thì nó nhanh chóng đuổi cậu nhóc này, cũng chẳng để cậu nhóc nói.

Tamogami Gaara Botan, cậu con trai đang ở trong dinh thự của Rumi, Botan là bạn thuở nhỏ của nó, từ bé Botan rất thích chơi chung với Rumi, còn Rumi thì ngược lại, vừa mới tới mà đã bị đuổi thẳng cổ, Botan đâm ra tức giận, định mắng nó một trận nhưng cậu chậm hơn.

“Thế mà đến đây làm gì?”

Rumi cũng không muốn Riko thấy mình là kẻ vô tâm, nên mở miệng hỏi mà câu hỏi chỉ mang tính chất có cũng được mà không cũng chẳng sao.

“Rumi... mà quá đáng lắm”

Botan trong giọng nói mang nhiều điều tức giận, cậu tới là có việc với nó.

“Ủm quá khen, ta nghe chán rồi, mà không còn từ nào mới hơn sao?”

Nó khoanh chân giải thích rất bình tĩnh, còn ngoái cổ nhìn Riko bảo hấn pha trà.

Rời xuống nhà bếp nấu nước pha trà, Riko mãi suy nghĩ về cậu con trai vừa gặp kia, không hiểu Rumi và cậu ấy có quan hệ như thế nào nhỉ? Rumi tiểu thư là top đầu nên chắc quen biết rất nhiều bạn bè.

Mãi suy nghĩ nhiều chuyện không tốt, nước đã sôi từ khi nào mà Riko cũng không hề biết, mãi cho tới khi Rumi vọng từ dưới nhà lên, giọng nói đột ngột Riko bị phồng tay và băng bó nhẹ ở hai đầu ngón tay.

Đẩy chiếc bàn sang trọng tới, Riko nhanh chóng lấy lại phong độ như lúc đầu, mỉm cười tươi nhất có thể, nhưng... vừa nhìn thoáng thì không thấy cậu con trai lúc nãy đâu hết.

“Rumi tiểu thư... cậu khi nãy về rồi sao?”

“Ủm... hết việc thì tên đó ra về, mà Riko... không cần quá quan tâm cậu ta đâu, lớn rồi mà cậu ta khi nào cũng nhỏ mọn như vậy, thật là”

Hai tay nó đặt nhẹ lên đầu rồi dựa người vào ghế suy nghĩ về Botan.

“Vâng... tôi biết rồi... Rumi tiểu thư dùng trà chứ”

Riko không hỏi gì thêm, mỗi lần nó không muốn nói thì hỏi kiểu gì cũng không được.

Riko đặt tách trà trên bàn rồi rót trà vào cốc.

“Riko... tay nguoi bị sao vậy”

Rumi nhìn trên đầu ngón tay Riko được dán băng dán cá nhân.

“À, tôi chỉ bị bong nhẹ thôi, tiểu thư đừng lo”

“Oh, lần sau nguoi phải cẩn thận vào, cầm lót tay cho kỹ không bị phỏng nặng hơn đấy”

Nó nhấp ngụm trà, trong lòng có chút quan tâm và lo lắng cho hấn.

“Cảm ơn tiểu thư quan tâm, lần sau nhất định tôi sẽ cố gắng cẩn thận”

Lời nói vừa rồi khiến Riko như lạc vào một nơi chỉ toàn hoa hồng, chẳng phải nó đang quan tâm hẳn đây sao, hẳn vui lắm, nhanh chóng quỳ xuống trước mặt, hai tay cầm vào bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của nó nói.

Sáng như thường ngày, Riko đi bộ ra siêu thị gần nhà, trên đường trở về...

Shinobu Kaori Asuka, cô gái mười bảy tuổi học trường phổ thông bình dân, vì món nợ mà bố mẹ để lại nên cô vừa học vừa đi làm kiếm tiền trả nợ, may sao một ngày nó gặp được “hoàng tử” không những trả cho cô món nợ ấy, mà còn không cần cô trả lại tiền.

Trong lòng vô cùng day dứt, nghĩ tới trang phục của hoàng tử mặc trên người, Asuka đoán đó là người giàu có, cô vui mừng lắm ngày nào cũng cố gắng đi trên con đường cũ chỉ mong sao gặp lại được hoàng tử.

Asuka rời khỏi quán kem sau giờ tan học, trên tay còn cầm thêm một phần mang về cho cậu em ở nhà, cố gắng nhìn ngó xung quanh xem có gặp được hoàng tử không.

Đôi mắt cô mở to hết cỡ, miệng chữ a nhìn trước mặt mình.

“Đ... đó chính là... hoàng tử”

Giọng nói áp úng, tay chỉ về phía Riko rời siêu thị trở về dinh thự, hộp kem rớt xuống đất Asuka đứng ngẩn ngơ ra đó và suy nghĩ: “Nếu mình gặp anh ấy, mình biết nói gì đây, bắt chuyện với anh ấy thế nào? Trước hết mình nên cảm ơn rồi sau đó hứa sẽ trả đủ số tiền mà anh ấy giúp mình, à mà còn phải hỏi tên và địa chỉ nữa”

Asuka lăm bắm một hồi lâu và đưa ra quyết định, hai tay hợp thành nắm đấm cổ lên, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn... bóng dáng Riko đã biến mất.

Asuka nhanh chóng chạy thẳng con đường và đuổi theo, hẳn đi bộ chắc không đi xa được.

Dừng lại thở dốc vì chạy mệt, hai tay chống vào đầu gối thở hổn hển, “không ngờ anh ấy đi nhanh vậy, nhưng mình vẫn phải tìm cho ra”

Asuka ngược mặt lên và chuẩn bị chạy thì... cô đã nhìn thấy Riko dừng chân lại và mở cổng đi vào bên trong, nụ cười trên môi Asuka không còn gì vui hơn thậm chí một cái.

“Anh ấy đi nhanh vài chương, mình đuổi hụt hơi mà không kịp, nhưng mình phải tiếp tục, không được để mất dấu... gì thế kia... mở cổng... đi vào nhà, chắc là cậu ấy sống ở đây, mình đã tìm được rồi”

Ngay sau lúc đó, Asuka quay người nhìn sang bên phải, con mắt của cô giống như muốn rớt xuống đất, hàm răng của cô cũng muốn rụng hết ra, khẽ xoay người nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một hàng rào chắn rất dài, nhìn mãi mà không thấy đích đến.

“H... hể? Cái gì? Đây giống như dinh thự chứ nhà cửa gì! Sao anh ấy lại sống ở đây? À phải rồi trang phục anh ấy mặc đâu phải dân thường, không ngờ nhà à không dinh thự anh ấy lại lớn đến vậy”

Ngay sau đó Asuka liền “chui hàng rào” vào bên trong, hàng rào của dinh thự cũng khá dễ dàng để lên vào với những người nhỏ con, chạy nhanh một hồi, Asuka dừng lại thở dốc, nhìn xung quanh lăm bắm.

“Hình như mình bị lạc rồi, dinh thự lớn quá, đâu đâu cũng chỉ thấy rừng cây, chẳng tìm được lối ra, mà nói với Botan cũng chẳng tin là có ngôi biệt thự “khủng bố” như thế này tồn tại đâu. Thôi phải nhanh tìm anh ấy rồi chuồn khỏi đây mới được.”

Sợ đi Asuka chui rào vì nghĩ đi đường này sẽ nhanh hơn và tạo bất ngờ cho Riko, nhưng giờ mới thấy cô đã lầm, dinh thự rộng lớn đến nỗi cô không thấy đâu là đường chính.

Asuka tiếp tục chạy con đường của mình, một lát cô dừng lại thở dốc lúc này cô nhìn phía trước thì cũng thấy lấp ló cái dinh thự chà bá lữa, nhưng chỉ là lấp ló thôi chứ thực chất còn xa lắm.

Tiếp tục chạy thật nhanh hướng theo nóc dinh thự đi đến, dường như Asuka đã nhìn thấy cả dinh thự lớn dần hiện ra trước mặt và cùng lúc này cô đã nhìn thấy Riko đi tới sân. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Kẻ Đột Nhập (Phần 2)

“Anh gì ơi...”

Asuka vì không biết tên nên lớn xung anh, vừa hay nhìn thấy bóng dáng Riko cầm giỏ xách đi tới sân.

Riko dừng chân và nhìn về hướng âm thanh phát ra, khẽ nhủ mày nhìn người con gái đó trong trang phục học sinh, cái cặp đeo vai chéo, nhìn là đủ biết hàng chợ, Riko ở cùng với Rumi tiếp xúc với đồ hiệu nên dễ dàng phân biệt được đồ thường.

“Cô là...”

Riko bước chân ngược lại cô gái kia, cũng có chút quen mặt mà không nhớ rõ.

“D... dạ xin tự giới thiệu em là Shinobu Kaori Asuka, em học trường trung học phổ thông Sơn Ca, lần trước anh giúp em trả món nợ năm mươi triệu yên, em... em...”

Giống như một cái máy, bị hỏi một cách bất ngờ Asuka nói một lèo như sợ ai cướp lời, điệu bộ cuối thì có vẻ hết cái để nói nên ngập ngừng.

“À... ra là cô, mà cô đến tìm tôi có chuyện gì không? Nếu là để trả khoản nợ đó thì tôi nghĩ là không cần đâu!”

Riko chăm chú nghe Asuka nói, đưa cánh tay mình lên xua xua, điệu bộ cố ý nhin cười vì cô gái này khá vui tính, mà còn có chút e ngại.

“Nhưng... nhưng em không muốn mắc nợ người khác, mặc dù nhà à không dinh thự của anh lớn thật giống như nhà của “khùng bố” nào đấy, nhưng em là người nói được làm được.”

Asuka suy nghĩ từ lúc vô tình gặp Riko ngoài đường, rồi đuổi theo và lên vào dinh thự rồi bị lạc, cho tới lúc nhìn thấy dinh thự từ xa, và nhìn thấy người mà mình cần, cô cũng chưa bao giờ làm được những việc như thế, biết là đi làm thêm nhưng chỉ đủ nuôi thân mình, cũng không dư giả được bao nhiêu.

Nhìn thấy nụ cười của Riko trái tim Asuka như tan chảy, bao nhiêu mệt nhọc mồ hôi đầm đìa thì giờ đây, nụ cười ấy như tan biến hết.

Riko nụ cười tắt ngóm, đôi môi mấp máy, đây đâu phải dinh thự của mình, chắc cô ấy hiểu nhầm rồi, Riko mau chóng giải thích cho Asuka thì giọng của Rumi cất lên.

“Riko, người đang làm gì vậy?”

Rumi ngồi trên phòng đọc sách, vừa định đi dạo một lát cho thoải mái, lúc mở cửa lớn đã thấy Riko đứng ngây ngẩn nhìn ai đó.

Nhắc tới đó, Rumi dời con mắt sang nhìn người con gái kia, nhìn từ dưới lên trên để xem cô ta là ai, có quen biết gì không? Có vẻ cô ta chỉ là người bình thường, cũng chẳng chặc, hơn tuổi mình, Rumi đoán thế.

Cũng dùng đôi mắt đó Asuka thấy cô gái này có nét rất ngây thơ và hồn nhiên, đôi mắt, lông mày đen láy, đôi môi hanh đỏ, mái tóc nâu nhạt, nước da trắng nõn, khuôn mặt đáng yêu hết sức, đặc biệt là bộ váy màu xám trắng dài tới đầu gối, nhìn rất thu hút...

“Riko, cô ta là ai?”

Câu hỏi ngắn gọn của Rumi xóa tan đi suy nghĩ lung tung xem xét của Asuka.

“À, đó là Shinobu Kaori Asuka, học trường Sơn Ca”

Riko nhanh chóng nhớ lại những gì Asuka mới nói, đó cũng chính là ưu điểm đáng lưu ý của cáo thần.

“Riko, còn cô gái này là ai?”

Asuka thấy nó gọi hai lần cái tên này, nên cũng nhớ nhanh chóng, hỏi cô gái trước mặt mình, còn ung dung đi lại trong dinh thự của Riko nữa.

“À... đây là tiểu thư Rumi, chủ nhân của dinh thự này”

Riko giới thiệu lại, nói rõ chủ của dinh thự, vì nãy thấy Asuka đang hiểu nhầm.

“Hử... chủ nhân, không phải là anh à!”

Asuka ngạc nhiên tột độ, trang phục trên người hẳn đâu phải tầm thường, nhưng nhìn cô gái kia thì có vẻ còn đắt tiền hơn của hắn, suy nghĩ một hồi lâu, nhận ra mình chắc đang hiểu nhầm, nhưng mà thôi dù sao cũng là người trong dinh thự này, chắc chắn không phải nghèo nàn gì.

“Asuka, tôi nghĩ cô đang hiểu nhầm, tôi là Riko, người hầu của Rumi tiểu thư, chủ nhân của dinh thự đang đứng trước mặt cô đây”

Riko chỉ sang nó, bộ dạng không mấy vui vẻ với cô gái kia.

“Riko, vào nhà thôi”

Rumi cảm thấy chắc là cô ta nhận nhầm người hay gì đó, nên nhanh chân đi vào nhà.

“Đợi đã, t... tôi muốn đấu với cô”

Asuka trong lúc tức giận và bối rối, vô tình nói ra điều không nên, thầm nghĩ trong lòng “thôi chết, mình làm sao mà đấu lại cô ta đây”

“Hừ... cô biết mình là ai không? Cô tưởng lọt được vào dinh thự này mà oai giọng vậy sao, tất nhiên là tôi không để cô rời khỏi đây dễ dàng như vậy.”

Vừa dứt câu nói của mình, tiếng sét đánh lớn, từ trên trời xuống một linh thú hình rồng đã xuất hiện ngay phía sau lưng Rumi, nó đứng im khoanh tay xem kịch hay, chú rồng trong truyền thuyết với đôi mắt đỏ ngầu, hai cọng râu dài, những vẩy rồng vàng óng, móng vuốt sắc nhọn.

Bên phía Asuka, cũng tiếng sét đánh, từ trên trời xuống một linh thú, cũng có đôi mắt đỏ ngầu, có bốn chân và thân hình “mũm mĩm” màu vàng nhạt, đó chính là...

“Cái gì thế này? Sao linh thú của tôi là con hamster cùi này... a a... nó bị xức mắt tiêu rồi. Con hamster của tôi yếu nhếch à!”

Ngay lập tức chú rồng há miệng thật lớn, nuốt chửng con hamster cùi của Asuka.

Asuka không ngờ nó lại mạnh như thế, đúng là không nên động vào, nhưng cô vẫn không bỏ cuộc đâu, còn nói với Rumi trước khi vụt chạy khỏi đó.

“Tốt thôi, hôm nay tôi thua đó, nhưng lần tới tôi sẽ đem con hamster “hồ báo” hơn! Hãy chờ tôi nhé, Riko”

Nói xong thì Asuka nhanh chân chuẩn khỏi đó, lần này cô không đi trong rừng mà men theo đường chính rồi ra ngoài, trong người còn ảm ức không chịu được.

Riko lần đầu tiên cười cười và nhận xét cô gái này có vẻ vui tính gọn nhỉ?

Nhưng không ngờ điệu cười ấy lại khiến Rumi có cảm giác tức giận, trước nay Rumi chưa làm Riko cười như thế, chỉ toàn là lễ phép theo vai vế người hầu và tiểu thư.

“Người không được... người không được rời bỏ ta đâu đó”

Giọng của Rumi gần như muốn khóc, có vẻ nó rất buồn, điệu cười vừa rồi khiến trái tim nó nhói đau.

“Tiểu thư đừng lo. Tôi có chỗ nào để đi ngoài nơi này đâu”

Riko cười tươi như lúc đầu, rồi cầm tay Rumi thom nhẹ lên ngón út, ngón này từng lập lời thề với hấn, nên hấn rất trân trọng.

Rumi mỉm cười lại nhìn Riko, sau đó ra sân sau ngồi hóng gió, Riko thì vào bếp nấu ăn.

Vừa ra khỏi đó thì Asuka nhanh chóng đi tới tiệm thuê băng đĩa, và thuê nguyên bộ hamster hồ báo, mục đích chỉ để báo thù lại nó thôi.

Cậu chủ của cửa tiệm băng đĩa cũng không hiểu lý do gì mà một người chỉ thuê băng đĩa tình cảm như Asuka, mà mỗi lần cô chỉ thuê một đĩa, nhưng nay lại khác thuê chắc cả vài chục đĩa, cậu bỏ qua ý nghĩ đó và vô cùng thích thú, trên tay cầm điều khiển chiếu lên mã số của băng đĩa, nhấp lên máy tính, miệng tươi cười nói: “Kinh doanh, kinh doanh”

Rumi ngồi trên chiếc ghế gỗ được điêu khắc tuyệt đẹp, Rumi mặc váy màu xám trắng, bay phất phơ trong gió, mái tóc được thả tự nhiên, nhưng suy nghĩ của Rumi lại không thoải mái như thế, là nó đang nghĩ tới Riko và cô gái khiến hấn cười tươi như thế.

Nhớ lại tất cả những hành động trước đây của Riko, từ cái ngày đầu tiên gặp, rồi bộ dạng biến ra đủ loại hình dạng khác nhau, cả chuyện cứu nó, và chuyện đồng ý làm nhân viên Secret Service chính thức của nó.

Đôi mắt nó khẽ khép nhẹ xuống, khi mở lên đôi mắt long lanh ấy đã có vài giọt nước mắt, bám trụ trên lông mi, rồi sục trào xuống hai gò má nóng hổi, lấy tay lau nhẹ đi, cảm giác như những giọt nước mắt này không muốn ngừng lại, bất lực, Rumi ngồi khóc một mình.

Riko nấu ăn nghe thấy tiếng khóc thì cứ nghĩ là Rumi xem phim gì đó, nhưng sau khi nghe một hồi mới nhận ra là nó, nhanh chóng chạy ra chỗ ngồi của nó hỏi thăm và lo lắng.

“Tiểu thư... sao vậy? Ai làm gì cô sao?”

Riko không biết mình nên làm gì lúc này cả, thấy Rumi khóc, lần đầu tiên hấn thấy con gái khóc trước mặt, mà nó thì chả quan tâm hấn đang khó chịu trong lòng, đi đi lại lại trước mặt mình, nó vẫn cứ khóc như trẻ con, còn khóc to hơn nữa. Đăng bởi: admin

Chương 25: Công Viên Giải Trí

Sự rộng lớn của dinh thự nhà Sakurai phải khiến người khác choáng ngợp, cho dù là đi bằng ô tô thì họ cũng phải mất vài tiếng đồng hồ để đi hết một vòng bên ngoài dinh thự.

Một ngày cuối tuần đẹp trời, Rumi nằm ngủ nướng trong phòng nhưng cảm giác nó chẳng thể ngủ được nữa, bật dậy và thay một bộ đồ thật thoải mái.

Chiếc áo phông màu kem, quần đùi cạp cao màu đen, giày bánh mì đế xuống hiệu nổi tiếng của Pháp, chiếc mũ rộng vành mát mẻ, mái tóc được cột túm lên phía sau, nhìn tổng thể thì nó rất năng động và xì tin lắm, nhẹ nhàng đóng cửa phòng và xuống nhà.

Riko đứng tưới cây ngay ở sân chính, một tay che lên nhìn những ánh nắng mới buổi sáng, hít thở không khí trong lành, vì biết Rumi ngủ nướng nên đến trưa Riko mới định gọi dậy, Riko hấp thụ vitamin C, ngửi mùi thơm của hoa hồng mới trồng.

“Ồ, Riko ngroi tưới cây à?”

Rumi mở cửa chính thấy Riko chăm chú làm việc, mỉm cười.

“Vâng, tiểu thư... hà Rumi tiểu thư? S... sao cô dậy giờ này, bình thường là gần trưa...”

Mới đầu Riko quay đầu ra nhìn và chào hỏi Rumi, chưa đầy ba giây sau khi hiểu hết mọi chuyện, Riko giật bắn mình tay cầm ống nước tưới nhằm cả lên sân, Riko thấy lạ là hôm nay nó dậy sớm quá.

“Ừm... ta phát hiện ra mình không nên ngủ nhiều như thế, ta muốn đi công viên giải trí, còn hít thở không khí buổi sớm nữa, lâu lắm rồi tâm trạng ta mới thích thú như hôm nay, mau đi thôi”

“Vâng tiểu thư...”

Riko không cần biết là nó “bị làm sao?” nhưng chỉ cần nó bình thường như vậy là hẳn vui lắm rồi.

“Ngroi vào thay bộ này rồi xuống đây”

“Hà...”

Riko ngạc nhiên nhìn Rumi.

“Chúng ta đi công viên giải trí, nên ta nghĩ bộ đồ đó không hợp chút nào?”

Rumi cầm cái túi xinh xắn, bên trong có trang phục của Riko, trước nay Rumi ít khi thấy hẳn mặc đồ thường.

Một lát sau Riko bước ra với áo thun và khoác áo cộc sơ mi xanh biển, quần xám, đôi giày màu xanh đậm, Rumi có chút mơ mộng vì hẳn quả thực rất thu hút, bật miệng nói một câu:

“Ồ, nhìn “ngon mắt” phết! Ngroi mặc vậy mới ra dáng đàn ông con trai chứ, đi thôi”

“Vâng”

Riko đi theo sau Rumi và mỉm cười, nhưng đi được một lát thì hẳn thấy lạ là đường đi ra cổng chính đâu phải đường này, bất mãn hỏi nó:

“À... Rumi tiểu thư, chúng ta đi công viên giải trí thế này liệu có ổn không?”

Riko đang thắc mắc là sao nó không đi bằng ô tô mà đi bộ, còn đi vào rừng nữa chứ.

“Sao vậy? Ngroi không thích đi cùng ta à!”

“À... không tôi nghĩ từ đây tới đó cũng không phải gần, chúng ta có nên đổi phương tiện đi lại không?”

“Tên nào cạ, ngroi đang nói gì vậy? Có ai lại ra khỏi nhà để đi chơi công viên chứ?”

Bộ dạng đứng khoanh tay nể nang Riko, nói rồi xoay người đi tiếp.

Rumi rất khoái chí đi và dẫn đường, vì dinh thự này Riko chưa được đi hết lần nào, mà chính xác thì cũng không có thời gian mà đi hết nơi này nữa, lát sau thì cũng tới nơi cần tới.

Công viên ngay trong vườn đây chứ đâu, Riko phải bần rần chân tay vì không ngờ tới.

Trước mặt hai người là công viên giải trí mà nó đã nói, có đầy đủ các trò chơi, những trò bình thường cho tới các trò mạo hiểm, không chỉ thế khuôn viên còn rộng hơn cả công viên bình thường, xung quanh là cây cối che đi, nếu nhìn ở trên cao thì may ra còn thấy được chút chút.

“Đây... đây là nhà của tổng thống hả trời?”

Riko không thể tin được trên đời này còn có nơi tuyệt như vậy, cả một dinh thự lớn rồi giờ còn cả một công viên rất hiện đại.

“Tổng thống cũng không có nữa, thấy chưa, chúng ta đâu có phải ra khỏi nhà!”

Rumi cảm thấy quá bình thường, tính ra thì đây là lần thứ hai nó tới công viên giải trí này.

Công viên này là thiết kế của bà, mọi thứ đều được hội tụ vốn vẹn ở khuôn viên dinh thự, nó tiếp tục đi vào bên trong, Riko theo phía sau không ngớt lời khen:

“Ài da, ‘hàng’ của nhà Sakurai đúng là vô đối!”

“Nhưng nhà của Umeko và Nawata cũng có mà!”

Nó vừa đi vừa nói rất ngây thơ, họ cũng là top tỷ phú thì những thứ này đều có nhưng có to bằng dinh thự của mình không thì nó không biết.

“Tổng thống gặp mấy cô chắc cũng phải gọi bằng ‘sur phụ’.”

Riko giọng nói ngập ngừng và ngạc nhiên tột độ, mặc dù mình là người tiếp thu những thay đổi của dinh thự này rất nhanh, nhưng cũng không biết khi nào bệnh tim mình lại “tái phát” thêm nữa đây.

“Cũng bình thường thôi mà, chúng ta a kia ngồi một lát!”

Rumi chỉ một cửa hàng nước uống ngay trước mặt, ở đây có đồ ăn và nước uống toàn là hàng cao cấp và được tuyển chọn kỹ lưỡng.

Bàn ghế và cây dù lớn đều được làm bằng gỗ cao cấp nhất, mọi thứ ở đây đều rất sạch sẽ vì thường xuyên có người lau dọn.

Riko nhanh chóng ra lấy nước mang tới cho Rumi, Riko thắc mắc hỏi:

“Công viên giải trí này vắng vẻ quá tiểu thư nhỉ?”

Vừa dứt câu nói của mình, thì xuất hiện những con vật được làm bằng máy, nào là thỏ, gà rừng, gấu trúc, hình nộm khi, v... v...

“Vì là công viên giải trí nên bọn chúng là linh vật ở nơi này.”

Rumi từ từ giải thích cho hẳn hiểu, những linh thú này đều biết nói vì được cài chương trình sẵn, sau đó lần lượt những con vật bày trò cho bọn nó chơi, giống như một người hướng dẫn.

Bắt đầu đi từ ngoài vào trong công viên, hai bên đã xuất hiện rất nhiều trò chơi khác nhau, không chỉ dành cho người lớn mà còn dành cho cả trẻ con.

Cả hai chơi rất nhiều trò như tàu lượn, đi nhà ma, cưỡi ngựa gỗ, đu quay... cho tới chiều thì cả hai mới ngừng.

Riko rất vui và hạnh phúc khi được đi chơi cùng với nó, Riko được ngắm nhìn những hình ảnh cười vui vẻ của Rumi, cũng nhanh tay chụp được rất nhiều hình đẹp, dự tính của mình là sẽ lưu lại trong máy tính để ngắm mỗi tối, in ra và ép dẻo treo khắp phòng, lựa chọn một bức đẹp nhất để treo ở đầu giường, in rất nhiều và đóng khung đặt trên bàn của mình.

Rumi ngồi ở ghế gỗ và thở dốc vì chạy mệt, Riko đi lấy nước để uống, hai người đều cảm thấy rất vui và sáng khoái, lâu lâu vận động cơ thể cũng rất tốt.

“Riko, người thấy thế nào?”

Rumi uống ngụm co-ca rồi nhìn Riko hỏi.

“Đạ vui lắm tiểu thư, khi nào rảnh chúng ta sẽ ra đây chơi nhé!”

“Đ... được rồi!”

Rumi ngạc nhiên vì hẳn cười đẹp như thế.

Trở về tắm táp cho thoải mái, Rumi nghĩ về chuyện hôm nay, có lẽ sẽ là ngày mà nó cảm thấy vui nhất, rất nhiều lần được nhìn thấy nụ cười giống như lần

trước của Riko, trò chơi nào Riko cũng cùng nó tham gia nhiệt tình.

Giấc ngủ ngon lành đến với cả hai, trên môi còn nở nụ cười. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cừu Vĩ Hồ Đi Học

Vì được chơi vì vu cả ngày hôm qua mà giờ đây Rumi phải nằm im trong chăn vì... ốm.

“Rumi tiểu thư, thuốc và cháo của tiểu thư đây ạ!”

Riko nấu cháo và mang thuốc lên phòng của Rumi, sáng sớm Rumi vừa mở cửa ra thì cả cơ thể nóng bừng bừng lên, Riko lo lắng ôm Rumi đưa lại vào phòng, miệng còn lo lắng “Rumi tiểu thư, cô ốm rồi”

Trong cơn mê man đó, Rumi cảm nhận được có người ôm mình, cảm giác rất ấm áp, mở mắt lờ mờ nhìn thì đó chính là Riko, nó khẽ mỉm cười, nói trong suy nghĩ: “Cảm ơn người, Riko”

Riko sờ trán nó rất nóng, mau chóng gọi bác sĩ tới khám, may sao nó chỉ bị cảm nhẹ do đi trời nắng thôi, cũng không có gì đáng lo, nghỉ ngơi một lát hôm là khỏi.

“Mệt thật, ta còn đi học nữa”

Cơ thể nóng ran nó chẳng muốn nằm im như thế này, chán lắm, đứng dậy thì cũng không thể đi vững được.

“Rumi tiểu thư, để tôi đi học thay tiểu thư một hôm vậy?”

Riko cũng không an tâm khi nó lo lắng việc tới lớp, nên đành phải biến thành nó rồi lên lớp học.

“Người có thể sao?”

Rumi có chút ngạc nhiên, sau đó thì Riko đã biến thành nó rất chuẩn nữa, nhìn thoáng qua thì không ai nghĩ đó chính là hấn.

“Tiểu thư thấy được không ạ! Tôi sẽ lên lớp thay tiểu thư, nên cô chịu khó uống thuốc và nghỉ ngơi đi nhé!”

Riko đặt cháo và thuốc cạnh giường, cầm cặp của nó bên trong đã có sẵn sách vở, ra tới cửa khóa cửa lại rồi lên xe tới trường, mang theo sẵn cả hộp bento.

“Ừ... ừm”

Rumi thần thờ nhìn Riko đi ra rồi ừm nhẹ, không ngờ là hấn nghĩ ra được cách này, hấn là thần chắc không sao đâu.

Sau đó Rumi uống thuốc và ăn cháo, rồi nằm nghỉ.

Riko tới trường và gửi xe, rồi lên lớp... mới đầu hấn có chút không tự tin, nhưng nhớ lại điệu bộ đi học của nó, Rumi thường tới trường và lên lớp học cũng không nhìn ngó ai, cũng chẳng nói chuyện với ai, trừ khi có người hỏi thì nó chào lại thôi, Riko cũng làm tương tự nên bước đầu đã thành công vì mọi người không nghi ngờ.

Vào chỗ ngồi, một vài người bạn gái khác chào Rumi, hấn cũng mỉm cười chào lại tương tự.

Umeko lớp trưởng bước tới trước mặt hấn.

“Rumi... tớ có chuyện muốn nói với cậu, lát lên phòng ban của tớ nhé”

Umeko muốn có được thiện cảm tốt với nó, vì lâu nay cô cũng ít nói chuyện với người khác, cũng nói chuyện qua vài lần, cô rất muốn có người bạn như nó.

“Ờ”

Hấn học cách trả lời thờ ơ như nó, xem nữa là hấn cười tươi rồi còn định chào Umeko, nằm ở nhà nó hất xì một cái, lấy tay day day mũi rồi... ngủ tiếp.

Trong giờ học đột nhiên nhìn lên phía bảng, mắt của Riko không thấy được rõ, đặt tay trong ba lô rồi biến ra cái kính gọng đen đeo lên mắt, cũng không ai để ý cho lắm, vì cả lớp đang nghe thầy giảng.

Hai tiết đầu trôi qua trong êm đẹp.

Tiếng chuông reo giờ ra chơi, nhớ tới lời nói của Umeko, nên Riko nhanh chóng tới phòng ban kỷ luật.

Đi thang máy lên tầng cao nhất của tòa tháp và thấy chữ phòng ban kỷ luật thì gõ cửa, tiếng của người bên trong mời vào, Riko khẽ đẩy cửa bước vào.

Bên trong đúng như phòng làm việc của tổng giám đốc công ty lớn nào đó, bàn ghế, rèm cửa,... tất cả sạch bong sáng bóng, lần đầu tiên được tới nơi như thế này.

“Rumi, Rumi... Cậu sao vậy?”

Umeko thấy Rumi rất lạ, nó cũng từng tới đây vài lần rồi, mà sao còn nhìn mọi thứ giống như lần đầu tiên đến vậy, cả bộ dạng mắt mở to hết cỡ, tưởng như lạc vào một công viên cổ tích.

“À... Umeko... xin lỗi”

Riko biết mình hơi lố, nên cười trừ giải đầu, bộ dạng lúc này khiến Umeko tưởng như nằm mơ, lần đầu tiên thấy Rumi cười tươi giải đầu còn xin lỗi.

“À không, ý tôi là... có chuyện gì mà cô gọi tôi lên đây?”

Nơi này lần đầu tiên hẳn được tới, nên có rất nhiều sự lạ lẫm, hẳn nhìn ngó xung quanh, cảm thấy không giống với nó nên vội vã xua tay và gắng lấy lại như ban đầu.

“Ừ... ừm!”

Umeko cũng không biết nên nghĩ sao về nó nữa, hôm nay nó khác quá, nhưng thôi vào chuyện chính vậy.

“Rumi... chuyện là... là tôi muốn làm bạn với cậu”

Umeko cố gắng nói ra, trong lòng thì đang băn khoăn rất nhiều, vì cô hiểu con người và tính cách của nó, trong lớp mọi người hay chào hỏi và nói vài câu cũng vì họ nề dòng họ của nó.

“C... chẳng phải chúng ta vẫn là bạn đấy sao?”

Riko như rơi xuống địa ngục, không hiểu làm sao mà cô lại nói điều đó, nhưng nghĩ tới những biểu hiện của nó thì không thích cô gái này, nên hẳn cũng không biết nói thế nào.

“Tôi biết... nhưng tôi muốn làm bạn thân, chứ không phải chỉ là bạn như trong lớp, tôi biết cậu không thích làm bạn với tôi, trước nay luôn ghét và xa lánh, còn thờ ơ với tôi, cũng không biết lý do gì, nhưng tôi muốn làm bạn với cậu, chân thành đấy!”

Umeko chạy tới bên hẳn và cầm bàn tay hẳn lên, nói những lời giống như sắp khóc, khiến hẳn vã mồ hôi, tình huống khẩn cấp thế này biết làm sao đây, làm sai thì Rumi tiểu thư sẽ nể mình, từ chối thì lại không nỡ để Umeko khóc.

“C... chuyện này, tôi... tôi”

Riko ngập ngừng vì mình không phải là Rumi tiểu thư, không ngờ ngay ngày đầu giả là nó lại có chuyện lớn này xảy ra.

“Cậu có đồng ý không? Cứ nói thật đi, mình không giận đâu?”

Lời nói chân thành nhất từ trước tới nay của Umeko, cô chắc cũng biết được câu trả lời nhưng muốn nghe từ chính miệng Rumi, cô cầm chặt tay nó khăn khăn cầu xin.

“À... thì!”

Riko nhớ lại nó, “Rumi tiểu thư, tôi phải làm gì bây giờ, thật không ngờ lại khó xử như thế này”

Rumi nằm ở nhà lại tiếp tục hắt xì, lần này thì nó mở mắt nhìn đồng hồ, miệng lẩm bầm “tối giờ uống thuốc và ăn cháo rồi, mà không biết tên Riko này có làm lộ chuyện không? Gọi hỏi xem sao?”

Sau đó Rumi mở điện thoại gọi ngay cho Riko.

Umeko đang cố gắng lắng nghe câu trả lời từ nó, thì đột nhiên điện thoại Riko kêu, hẳn thở phào nhẹ nhõm, cười cười rồi xin phép ra ngoài nghe điện thoại, biết được nó gọi hẳn tức tốc vui mừng kể lại chuyện.

“Rumi tiểu thư, tôi phải làm sao bây giờ?”

Riko giọng nói gần như muốn khóc.

“Làm sao mà ta lại đi làm bạn với cô ta, từ chối ngay tức khắc, người như cô ta nhỏ mọn đáng ghét, ta không muốn làm bạn!”

Nó như hét vào điện thoại, làm bạn với người bêu rếu người khác vẽ manga trẻ con, lại càng khiến nó tức giận bốc hỏa, người nóng bừng bừng lên cực giận dữ.

“Nhưng... cô ấy gần như sắp khóc nếu tiểu thư không đồng ý...”

Riko đứng là tình cảnh ngang trái, nếu như xử lý đúng như Rumi tiểu thư sẽ có nước mắt xảy ra, mà hắn lại không muốn thấy cảnh đó, hắn sẽ dễ mủn lòng lắm.

“Im đi, im đi, ta là tiểu thư hay người là tiểu thư vậy? Cô ta là người bêu rếu ta vẽ manga là trẻ con đấy, người có biết không? Mau từ chối cô ta nhanh lên, hãy nói những lời càng khó nghe càng tốt, để cô ta ghét ta nhiều thì càng tốt, nhanh lên”

Nó như hét muốn nổ tung cái điện thoại trên tai Riko, không ngờ nó cũng nhỏ mọn như vậy, chỉ vì câu nói đó đã làm cho tình bạn sút mẻ, một người thì muốn làm bạn không được, người còn lại từ chối cũng không xong.

“Rumi... cậu bị làm sao thế? Trong người không khỏe ư?”

Umeko thấy Rumi nghe điện thoại xong, bước vào bên trong mặt mũi tái nhợt hắn đi.

“Tôi không sao? Chỉ hơi chóng mặt thôi”

Riko đi cũng không vững nữa rồi, vừa ngồi xuống ghế thì hắn đã nghe được tiếng nức nở của Umeko, cả người hắn cứng đờ lại, “Tình huống gì đây, có phải kiếp trước mình đã làm sai chuyện gì sao?”

“Umeko... cô”

“Là tại tôi, tất cả là tại bản thân tôi ích kỷ, không biết võ cũng không tham gia vào câu lạc bộ karatedo nên cậu mới không muốn nói chuyện với tôi, từ bé sống một mình ở dinh thự, tôi chưa bao giờ được học võ như nhiều người khác và cả cậu, cũng không muốn làm bạn thân với tôi chỉ vì tôi yếu đuối... hu hu hu”

Umeko khóc nức nở như một đứa trẻ con, cô không ngờ một người có tính bảo thủ và chịu được nhiều chuyện như mình, hôm nay lại ngồi khóc trước mặt người khác, còn đi cầu xin tình bạn với người khác.

“...”

Riko không biết nói gì hơn, trái tim hắn đã bắt đầu rung động với các cô gái hay khóc, nó khóc thì trái tim hắn đau, nhưng Umeko khóc trái tim hắn cảm thông cho cô.

“Cứ xem như tôi chưa từng nói gì? Chào cậu”

Umeko bỏ về ngay ba tiết cuối, ngồi suy nghĩ và khóc một mình trong phòng, nghĩ tới những lời nói của mình với nó, thật ngu ngốc và có chút xấu hổ với chính bản thân.

Riko trên đường về nhà cũng suy nghĩ rất nhiều về những điều Umeko vừa nói, tính ra thì cô ấy rất yếu đuối, chỉ có tỏ ra mạnh mẽ thôi. Riko không biết nói sao với nó chuyện này, tính nó lại cả thèm chóng chán, chắc không rảnh để nghe đầu đuôi chuyện mình nói, sẽ nghĩ mình bị đặt ra chuyện không có thật. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tình Bạn

Đã ba ngày nay Umeko chỉ ngồi trong phòng và không bước chân ra ngoài, cũng không tới trường học.

“Cô chủ, cô dùng chút đồ ăn nhé!”

Hầu gái của Umeko ngày ngày canh cửa, gõ cửa nhắc nhở ăn uống nhưng cô đều từ chối.

“Ta không muốn ăn”

Umeko còn rất xấu hổ và ngại chuyện đó, tức giận nó vì cô đã hạ mình để làm bạn nhưng lại làm cô thành ra thế này.

Dinh thự của cô cũng to không kém với dinh thự của Rumi, cũng có mọi thứ nhưng cách thiết kế theo kiểu cổ kính nhiều hơn.

Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu mình, cô bật dậy mở cửa và chạy nhanh tới một nơi nào đó... hầu gái đuổi theo sau.

Dừng lại và nghỉ mệt, trước mặt cô chính là một căn nhà cổ điển khác, nằm giữa khu rừng của dinh thự, bên ngoài ghi “karatedo”.

Đây chính xác là phòng dạy học võ, vì nó có võ nên cô cũng không muốn thua kém, sẽ bắt đầu học võ từ bây giờ để được làm bạn ngang hàng với nó, để được nó chấp nhận.

Lên lớp học nó không quan tâm nhưng cũng thấy lạ với Umeko, không đi học mấy ngày liền, đột nhiên nó muốn biết chuyện từ mấy hôm trước, trở về dinh thự nó lập tức bảo Riko kể rõ ngọn ngành câu chuyện.

Riko trầm nghĩ, “giờ cô mới biết tầm quan trọng của bạn bè sao?”

Nghĩ vậy thôi chứ nhanh chóng kể rõ chuyện xảy ra hôm mình giả làm nó và tới lớp.

“Thế cốc, thế đĩa, thế đĩa, thế bát...”

Riko miêu tả nhanh gọn lẹ cho Rumi nghe, đôi mắt Rumi đảo qua đảo lại, cũng có một chút thông cảm cho Umeko rồi đứng dậy nắm hai tay thành nắm đấm.

“Yup, coi như tôi là người tốt vậy, mau đi tới dinh thự của Umeko”

“Vâng”

Riko cũng đồng tình với việc này, chỉ cần tới đó thì mọi chuyện sẽ ổn hơn, có Rumi tiểu thư thì hẳn cũng không khó xử nữa.

Trên tay Rumi cầm bản đồ và nhìn sơ qua một lượt, Riko ngồi phía lái xe mấp máy môi nhìn ghé sau.

“Tiểu thư... chưa từng tới đó sao?”

“Ừm, lần đầu tiên ta tới, cũng không khó tìm chỉ cần đi thẳng rồi rẽ phải, sau đó gấp ngã ba rẽ trái, ngã tư thì đi thẳng, vòng xoay thì... a... nhà cô ta là vùng đất nào đây, sao mà rẽ nhiều thế”

Nó khoanh chân, khoanh tay vượt cằm đọc nhanh theo bản đồ, đầu óc nó muốn nổ tung ra mất, sao mà khó tìm đến thế.

“À... hi hi”

Riko cười trừ vì không biết nói gì hơn, cũng vì dinh thự nó “khùng bố” quá, đi khỏi hàng rào cũng qua mấy chục cái ngã rẽ, mà những khúc rẽ nó nói đó còn chưa rồi được khuôn viên nhà Sakurai nữa.

“Chúng ta sẽ đi bằng phương tiện khác, nhanh hơn”

Rumi xuống xe và chạy thật nhanh về sau nhà, ở đó là một sân bay và một cái máy bay cực hiện đại, rất to và sang chảnh, mặt Riko một lần nữa ngệt ra, cô muốn gãy xuống vì không tin trước mặt mình là phi cơ riêng của con nhà giàu, lại còn ở ngay trong vườn nhà mới sốc chứ.

“Riko, nhanh lên thôi”

Miệng nói nhưng chân đã leo lên phi cơ rồi, Riko gật gật đầu rồi chạy lên nhanh chóng.

Chiếc phi cơ này tân tiến và hiện đại hơn bao giờ hết, được lái tự động chỉ cần định vị ví trí mình muốn tới là phi cơ tự cất cánh và dừng xuống sân bay của nơi đó.

Là thần nên Riko không sợ độ cao, cũng không bị say máy bay, Riko mắt chữ a mồm chữ o khi nhìn mọi thiết bị trên phi cơ, có cả chế độ tự phục vụ nữa:

“Nhà Sakurai đúng là hơn cả khủng bố rồi”

Riko không còn từ nào để miêu tả, bình thường hẳn chỉ ở trong dinh thự, dọn dẹp tưới cây trước sân nhà, cùng lắm là đi ra chợ và về chỉ đi duy một con đường thẳng, nên những nơi nhìn giống như sa mạc này hẳn chưa từng đến.

“Phi cơ này là quà sinh nhật hai năm trước của ta, được trang bị và thiết kế mới nhất, không cần người lái cũng không gây ô nhiễm môi trường”

Rumi cảm thấy quá bình thường nên khoanh chân ngồi giải thích.

Riko chỉ kịp ngó nghiêng xung quanh, nhìn những thiết bị hiện đại, nhìn lên khoang không có người lái nhưng vẫn hoạt động như bình thường, một lát sau thì cả hai đã dừng lại ở sân bay của nhà Anzai.

“Tiểu thư là?”

Những tên vệ sĩ áo đen đứng canh phía sau thấy một chiếc phi cơ tuyệt nhất mà họ từng thấy, đậu xuống ngay sân bay của cô chủ, cũng biết người ngồi trong không phải tầm thường, một tên trong số đó cung kính hỏi.

“Umeko có trong nhà không? Ta có việc cần gặp”

“Vâng chúng tôi sẽ vào thông báo”

Tên vệ sĩ nhanh chóng nói qua cái máy nhỏ với hầu gái của Umeko, vừa nghe có người tới Umeko lập tức không quan tâm, bảo người hầu từ chối nói cô không có nhà.

Tên vệ sĩ bản mặt khó coi nhìn sang hai người kia, nhấp máy môi ý bảo tiểu thư không có nhà, Riko nhanh miệng thông báo lại.

“Phiền cậu nói lại với cô ấy có tiểu thư Rumi tới thăm”

Nó dùng ánh mắt phiền toái nhìn Riko, nếu cô ta không gặp thì tốt thôi nó sẽ trở về nhà an toàn cũng chẳng bận tâm suy nghĩ.

“Dạ cô chủ chúng tôi nói xin lỗi đã thất lễ, mời hai vị lên nhà lớn ạ”

Vệ sĩ cung kính thay lời nói của chủ nhân, nhanh chóng chở hân và nó lên nhà.

Riko lại một lần nữa được thấy dinh thự lớn của nhà Anzai, hân cũng bất ngờ lắm, phong cách thiết kế nhà lớn này khác hoàn toàn với dinh thự của nó, thiết kế mang đậm phong cách Nhật cổ điển, những căn nhà được xây giống nhau, phía trên có ghi tên từng phòng.

Không có nhiều tầng lầu khác nhau, nhưng xung quanh chỉ toàn nhà và nhà thôi, kiểu ngồi quỳ đầu gối vào nệm lót, nếu không phải người Nhật, thì ngồi lâu sẽ rất dễ bị tê chân.

“Rumi tiểu thư, thiết kế của lớp trường tiểu thư mang hơi hướng cổ kính nhỉ?”

Riko và Rumi vào bên trong nhà lớn ngồi chờ Umeko tới, phòng này là phòng khách, nên chỉ có một cái bàn gỗ dưới nền, một cái tivi siêu mỏng và giá sách rất đẹp mắt.

“Cổ lô sĩ chứ cổ kính gì? Kiểu này đúng là của Umeko, chỉ có cô ta mới thích mấy cái đồ này”

Nó chỉ những quyển sách đã cũ nát và nhàu nhò, chắc được đọc qua nhiều lần, mà cũng không thay đổi sách mới. Phía trước nhà còn có một ống tre và một hồ nước nhỏ, hoạt động của ống tre là đợi nước chảy đầy thì đổ ra hồ nhỏ và tiếp tục như vậy.

“Umeko ắt hẳn là người sống giản dị lắm nhỉ tiểu thư?”

Riko cười tươi, rót cốc trà mới pha còn nóng đặt sẵn trên bàn mời nó uống.

“Chắc vậy”

Nó uống ngụm trà vừa xong, mùi trà thảo mộc khác với mùi hoa oải hương mà Riko pha, nhưng lại rất thoải mái và giúp đầu óc thư giãn tốt.

“R... Rumi, để cậu đợi lâu, tôi xin lỗi”

Vừa nghe tin nó tới, Umeko lập tức chạy thật nhanh từ “giữ” rừng của dinh thự vào, cô biết nó không thích đợi lâu, tính nó không kiên nhẫn nên sẽ dễ bỏ về, hầu gái bảo cô đi tắm nhưng cô cũng không nghe mà tức tốc chạy tới nhà lớn.

Vào tới cửa đứng thờ hồn hên, đã thấy nó đang uống ngụm trà mới pha, và Riko đứng cạnh mỉm cười.

“À... K... không có gì? Cô mới đi đâu về à”

Nó có chút “lo lắng” vì tiếng thờ đóc và lời xin lỗi vừa rồi, nhìn lại bộ dạng Umeko với bộ trang phục khá thoải mái ở nhà, nhưng có chút bản và còn đồ mờ hời.

“M... mình mới chạy thể dục thôi... hi hi”

Umeko không thể nói là mới bị đấm từ ngôi nhà karatedo được, nó sẽ cười vào mặt mình.

“Ồ... sở thích của cô lạ quá nhỉ? Làm lớp trưởng cũng phải?”

Nó không biết nói gì hơn, trưa nắng chang chang mà đi chạy thể dục, chắc cô ta sốt nên mới nghỉ ngơi vài hôm, nó đứng phất dậy và nói một cách nhẹ nhàng nhất.

“Biết cô bị ốm nên mới nghỉ học, khi nào khỏe thì lên lớp, tôi về đây!”

“Hả... Rumi? Sao về sớm thế ở lại dùng bữa với mình, mình có chuyện muốn nói nữa”

Umeko ngạc nhiên tốt độ, tưởng nó tới vì chuyện kia.

Trước nay dinh thự của Umeko cũng giống như nó, không bạn bè hay ai tới thăm và chơi cùng, ngày ngày ngoài việc lên lớp và ở lại tại phòng ban kỷ luật ra thì Umeko thường đóng cửa nhốt mình trong phòng, cũng chỉ ngồi xem phim hay hoạt hình. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tình Bạn (Tiếp Theo)

Umeko nhìn mọi cử chỉ hành động của Rumi, lúc nó đứng dậy nhàn nhạt nói và bước đi, Umeko khá là buồn.

“Rumi... cậu không thể ở lại sao?”

Umeko cố gắng gọi với theo bước chân nó ra tới cửa.

Vừa nghe dứt câu, Rumi như có một lực mạnh ở chân, khiến chân nó không nhấc dậy đi tiếp được, khựng lại một chút, trái tim nó dường như có một chút xao xuyến muốn ở lại.

“T... tôi đói rồi, ở lại ăn một chút cũng được”

Nó cũng không hiểu tại sao, trong miệng thốt lên điều vừa rồi, Riko mỉm cười hạnh phúc rồi cùng cô hầu gái nhà Umeko xuống dưới bếp nấu bữa trưa và cung cấp thông tin về các món ăn mà nó thích và không thích. Hầu gái đó tên Orochi-san.

Umeko thì vui sướng không từ diễn tả, ngay lập tức cô dẫn Rumi đi thăm quan các phòng của nhà mình, nó cũng đi theo sau và lắng nghe những gì Umeko nói.

“Cảm ơn cậu ở lại dùng bữa nhé! Rumi”

Gần xong hết phần nữa, cả hai dừng tại phòng tắm, Umeko xoay người về sau phía nó rồi nhẹ ôm nó vào lòng nói lời cảm ơn.

“K... không có gì đâu?”

Rumi thoáng đỏ mặt, con gái với nhau có cần chân thành và còn phải thân thiết tới mức ôm không.

“Hi... hi... nói điều này không phải, nhưng cậu đợi tớ tắm chút nhé, người tớ bẩn lắm. Nếu không phiền cậu đi tắm cùng luôn, ban nãy ôm cậu chắc cũng vậy bẩn lên người cậu rồi.”

Umeko cười nhẹ, giọng nói vô cùng giản dị và ngọt ngào, giống như chăm nom cho một cô em gái.

“Ồ”

Nó không nói gì thêm, nhớ lại ban nãy người Umeko chảy mồ hôi, nhưng cô ấy không hề đi tắm mà còn ngồi nói chuyện rất nhiệt tình với mình.

Bàn ăn và các món ăn đã chuẩn bị xong, hầu gái và Riko chỉ chờ hai vị tiểu thư tới và dùng bữa.

Trong khi đó hai cô gái của chúng ta đang ngâm mình trong bồn tắm suối nước nóng.

Dinh thự của nó bồn tắm nằm trên cao và hoạt động theo suy nghĩ, thiết kế theo xu hướng hiện đại, còn ở đây bồn tắm dưới lòng đất mà đúng hơn thì chính là suối nước nóng xung quanh có gạch đá xây làm bồn, mọi thiết kế đều mang cách cổ điển.

Umeko vui lắm không ngờ còn được tắm chung với nó, cô chăm chú nhìn cơ thể nó, ba vòng không nổi bật nhưng nước da lại trắng hồng tự nhiên, mái

tóc nó búi lên phía sau, vài cọng tóc dính nước thả xuống, nhìn nó rất đáng yêu, nếu nó không kiêu ngạo thì nó chắc chắn sẽ có nhiều bạn.

“Umeko... cô nhìn gì tôi?”

Rumi cảm thấy cái nhìn soi mói mình, chắc đang âm mưu nói xấu mình cái gì đó, nó nghĩ thế.

“Rumi có làn da đẹp tự nhiên quá?”

Umeko cười tươi, khen đúng chuyên môn.

“...”

Đỏ mặt ngum đầu xuống dưới bồn nước và im thin thít.

“Không ngờ Rumi cũng có lúc đáng yêu như thế này?”

Tiếp tục chiêu khen để đối phương câm nín.

Sau đó Umeko không cười nữa, khuôn mặt đanh lại, đôi mắt cũng có chút lạnh lùng nhìn sang Rumi, hỏi về chuyện lần trước, lý do mà cô nghỉ học mấy hôm.

Câu hỏi rất chân thành, may mà Riko có nói tường tận lại sự việc nên nó mới biết cách đối phó, nếu mà nó không hỏi hần, thì chắc giờ nó chỉ có ngòm củ tỏi thôi.

“Làm bạn thì làm bạn, có sao đâu, tôi cũng không phải hổ báo ăn thịt đầu mà phải sợ như thế! Cũng vì trước nay tôi không quen có bạn thân, chỉ là quen vì học cùng trường thôi”

Nó khoanh tay hỏi hột giải thích cho Umeko hiểu, cũng vì lý do đó mà nó rất ít ra khỏi dinh thự, chỉ tới lớp rồi về và không có gì hơn.

“Cảm ơn cậu nhiều lắm Rumi, tuy mình cũng chưa có bạn thân nhưng mà nhìn Rumi, mình rất muốn có một cô bạn thân như vậy, làm bạn của mình nhé!”

Umeko hạnh phúc, giờ một bàn tay ra trước mặt Rumi, cô cũng như nó đều là những người được cuộc sống tốt hơn bao nhiêu người khác, nhưng lại không có bạn bè để tâm sự, không có bạn bè để rủ đi chơi cùng, không có cuộc gọi và tin nhắn chúc ngủ ngon của bạn, điều ấy thứ mà những người giàu như hai cô gái này đều mong muốn có.

“Ừm... chúng ta là bạn”

Rumi giờ tay nắm lấy tay của Umeko, nụ cười từ tận đáy lòng mình, xem như là một tình bạn tốt đẹp sẽ bắt đầu từ đây.

Riko và Orochi-san đứng bên ngoài đợi đưa khăn tắm cho tiểu thư mỉm cười, Orochi-san còn bật khóc vì lần đầu tiên thấy cô chủ mình thân thiết với người khác như vậy, lại còn rất cố gắng để được nó công nhận mình là bạn thân nữa.

Bữa cơm của cả hai đều tràn ngập tiếng cười, cũng kể rất nhiều chuyện cho nhau nghe, giờ thì nó cũng thấy tâm trạng được lấp đầy ở một khoảng trống nào đó, khoảng trống mà nó nghĩ chắc là tình bạn.

Nó cũng không xía xói tới chuyện mình vẽ manga nữa, mà ngược lại Umeko lại rất thích vẽ chỉ là cô không biết vẽ, ngày đó vì có chút buồn nên cô mới nói điều đó với chị mình, ngay sau đó thì cô có đi xin lỗi và chị cô bỏ qua vì chuyện đó không nhiều nhất gì.

Cả hai ngồi uống trà, nó có nhắc nhở Umeko mai tới trường học, ban kỷ luật mà nghĩ thì cái trường loạn lên hết rồi.

Orochi-san hầu gái của Umeko nhắc tới chuyện học võ của cô chủ mình, nó cười mỉm nhẹ nói:

“Không cần tốn sức học cái đó đâu, thay vào đó thì cậu học vẽ manga tốt hơn đấy, một người dịu dàng như cậu mà học võ thì không đúng lắm, đừng cố gắng vượt sức mình, làm như vậy cậu sẽ chịu đau đớn nhiều hơn đấy”

Nó khuyên chân thành với Umeko, một người như cô thì không hợp với võ nghệ chút nào, hơn nữa học từ bé sẽ dễ hơn là bắt đầu từ bây giờ, nó cũng đổi cách xưng hô với Umeko, cho thân mật hơn.

Umeko lập tức nghe theo nó vẽ manga và hẹn ngày khác tới dinh thự nó để học.

Nó trở về dinh thự cùng với Riko, trên miệng mỉm cười nghĩ lại chuyện vừa xảy ra. Riko cũng vui không kém, hần luôn muốn thấy nó cười như thế này bởi sẽ rất đẹp.

Ngồi trong phòng mình, nhìn trên máy tính những bức hình mà hần chụp được trong ngày hôm nay, cũng là bội thu, mỉm cười rờ nhẹ bàn tay mình lên môi của Rumi trên máy tính, khẽ nói:

“Rumi tiểu thư... cô cười giống như thiên thần, một thiên thần trong lòng tôi”

Nó nằm phòng mình khê hắt xì một cái, đột nhiên điện thoại nó rung lên, báo hiệu có tin nhắn tới, đó chính là tin của Umeko:

“Rumi yêu quý... *hình trái tim*... ngủ ngon nha, chụt chụt”

Nó trầm nghĩ, “Có phải mình vừa hứa cái gì rồi không?”

Nó nhấn lại, “Cảm ơn, chúc ngủ ngon”

Người con gái vừa nhắn tin và cũng vừa nhận được tin nhắn cảm giác trong lòng rất ấm áp, ôm luôn cái điện thoại rồi ngủ một giấc ngon lành tới sáng.

Nó mặc một cái váy hai dây mỏng manh để ngủ, vì thời tiết gần đây khá nóng, sau đó nó cũng ngủ thiếp đi vì mệt. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ghen Cậu Và Cô Ta

Ngày mới nó tới trường, ngay khi bước chân xuống xe Rumi đã thấy Umeko đứng chờ.

“Rumi, tớ chờ cậu lâu lắm”

Umeko vui mừng vì nó đồng ý làm bạn thân, giọng nói và khuôn mặt cô biểu lộ nên tất cả.

“Chào buổi sáng, Umeko tiểu thư, thật vinh hạnh cho Rumi tiểu thư chúng tôi được cô chờ.”

Hắn nhanh chóng đặt một tay lên ngực, hai chân đứng nghiêm, cúi đầu rất cung kính.

“À k-không sao mà, chúng ta lên lớp thôi Rumi”

Umeko có một chút xao xuyến vì Riko nụ cười trên môi của hắn khiến bao cô gái phải rộn ràng và đỏ mặt, bộ dạng rất nghiêm túc nhưng lại vô cùng đẹp kiều hãnh, hắn giống như một bông hoa lớn giữa một rừng hoa nhỏ.

“Oh”

Nó kịp hiểu những gì mới xảy ra, rồi nhanh chóng theo Umeko lên lớp.

Ngồi cả buổi trong giờ học, nó chỉ suy nghĩ về hắn, những việc hắn làm thực sự là tốt cho nó hay không, bộ dạng thay nó nói lời cảm ơn khi sáng, nụ cười cũng rất cuốn hút, rất nhiều học sinh nữ đi ngang qua cũng cảm thấy rung động vô cùng.

Riko cầm tay Umeko và nói những lời ngọt ngào, cũng gần giống như hắn đã làm như vậy với nó hàng ngày, trái tim nó có một chút khó chịu và không hài lòng về hắn.

“Rumi, Rumi, tới giờ ăn trưa rồi”

Umeko thấy nó suy nghĩ gì đó rất lâu, gọi mãi cũng không thấy nghe, chuông reo hết tiết cũng không thấy nó cất sách vở.

“H-Hả, ừm, h-hết giờ rồi sao? Đi ăn thôi”

Bị gọi bất ngờ, Rumi trả lời một cách ấp úng và bối rối.

“Ừm, cậu đang nghĩ chuyện gì à? C-có thể nói cho mình biết không?”

Umeko muốn quan tâm nó nhiều hơn thế, nên cô muốn thấu hiểu được những suy nghĩ đó.

Nó ngăn người nhìn Umeko, điều lạ là trước nay cô chưa làm thế với ai.

“Cũng không có gì đâu, mình chỉ suy nghĩ vài chuyện linh tinh thôi”

Rumi không thể nói là nó đang ầm ứ chuyện lúc sáng được, làm vậy chẳng khác nào phá vỡ tình bạn còn chưa bắt đầu được lâu này.

“Vậy chúng ta đi ăn thôi, chắc Riko đang ở dưới căn tin chờ chúng ta rồi nhỉ?”

Umeko vui mừng, trước đó cô đã nói với nó là kêu Riko làm thêm một hộp bento, nhiều lần được nhìn thấy hộp cơm của nó rất nhiều màu sắc và đủ các món ăn, nhưng điều đó không quan trọng, điều mà Umeko vui mừng hơn cả là được ăn cơm do Riko nấu.

“Chào hai vị tiểu thư, cơm tôi đã chuẩn bị sẵn rồi đây ạ!”

Vừa nhận được tin nhắn của nó, Riko đã rất vui mừng vì nó lại quan tâm bạn bè nhiều như vậy, lập tức chuẩn một bữa ăn thịnh soạn dành cho hai cô gái.

“Wao, đúng là món ăn của Riko có khác, cách trang trí cũng hấp dẫn quá nhỉ?”

Umeko tấm tắc khen, lập tức ngồi xuống một cái ghế do Riko mời, hít một hơi dài thật dài với các món ăn mà Riko nấu.

“Cảm ơn tiểu thư Umeko nhiều lắm, tôi chỉ trang trí theo ý kiến của Rumi tiểu thư thôi!”

Riko vui vẻ nhìn qua Rumi và nói, những điều này hẳn làm hoàn toàn vì nó.

“Rumi hạnh phúc nha, có một người hầu giỏi như Riko, cậu là cô gái sướng nhất trường mình”

“Cảm ơn hai người, chúng ta ăn thôi”

Nó nhàn nhạt cũng không nói thêm gì, Riko mỉm cười kéo cái ghế ngồi đối diện Umeko, chỉ nó ngồi xuống đó.

Bữa ăn kết thúc nhanh chóng, rồi lại đến tiết học buổi chiều, nhưng suy nghĩ của nó không rời khỏi bữa ăn đó, điều mà nó thấy lạ là hai người tức là Riko và Umeko cười nói rất vui vẻ, Umeko còn vui tính bảo Riko ngồi xuống ăn trưa cùng nữa, nhưng hẳn từ chối vì ăn rồi.

Nó còn thấy Umeko gấp đồ ăn cho mình, rồi sau đó là cho Riko, trong căn tin lúc đó cũng không nhiều học sinh, mà chuyện đó cũng không có gì là lạ, nên mọi người cũng không chú ý nhiều. Nó lại nghĩ lung tung vài chuyện khác nữa, “Không biết làm bạn với Umeko là tốt hay xấu nữa”.

Tiếng chuông reo kết thúc buổi học. Nó nhanh chân cất sách vở vào ba lô và cầm đi ra ngoài, nơi có Riko... đứng chờ.

Đứng ngay cửa lớn của trường để bước ra ngoài sân, phía trước mặt nó chính là Riko đang đứng rất nghiêm túc chờ nó.

Bình thường thì suy nghĩ của nó là vậy, và mọi chuyện hoàn toàn như vậy nếu như nó không nhìn thấy... Umeko, tạm gọi là cô bạn thân đầu tiên của nó.

Riko và Umeko đang đứng cùng nhau, và còn... cười cùng nhau rất vui vẻ nữa, nhưng ngay khi Riko nhìn thấy nó thì Umeko cũng thấy và cô còn gợn tay vậy nó lại, cũng dùng nụ cười tươi như khi nãy.

Nó khá đơ một cục vì chuyện này, suy nghĩ của nó là lúc đó Umeko nói chuyện gì mà Riko cười vui như vậy.

Ngồi trong xe nhưng nó cứ cảm giác bồn chồn, lo lắng không yên, muốn hỏi mà cũng chẳng dám hỏi chuyện khi nãy.

Nằm trên phòng nó cũng không thôi suy nghĩ về nụ cười đặc ý của Riko, cũng đã gần mười hai giờ đêm nó không chợp mắt được, và kết quả là.

Sáng sớm nó mặc đồng phục trường Gakuen, mở cửa bước ra ngoài:

“Chào buổi sáng, Rumi tiểu thư, hôm nay tiểu thư vẫn rất đ... mắt tiểu thư bị sao vậy, hôm qua đã khuya mà tôi thấy tiểu thư chưa ngủ?”

Riko nhìn hai con mắt nó đen như gấu trúc, trong lòng vô cùng lo lắng, hỏi thăm rất nhiều lần, nhưng nó lại chẳng nói gì, nhẹ nhàng nói.

“Ừm, ta có chút chuyện nên ngủ muộn”

Nó cũng không nhìn Riko lấy một lần nào, mà lập tức xuống dưới nhà và ngồi bàn ăn được Riko nấu sẵn và uống trà thảo mộc của hân pha, cầm cặp đi ra xe và nói một câu tình queo:

“Hôm nay, ta muốn tự đi học!”

Nụ cười trên môi Riko cứng lại, toàn thân đơ như tượng, giống như vừa nghe được một tiếng sét đánh bên tai, biến thành cáo ở dạng thú bông, ngồi im ru một cục.

Nó nhần tâm rời đi và không quay đầu nhìn lại hân.

Suy nghĩ của Riko lúc đó là nó giận mình rồi sao, có chuyện gì mà cả đêm hôm qua nó ngủ muộn như thế, rồi hôm nay còn tự lái xe đi học, có phải hân đã làm sai gì rồi không?

Nhưng mà hân đâu dễ bỏ qua như thế, dù sao cũng là thần thì tất nhiên cũng phải có cái giá của thần chứ, ngay tức khắc Riko biến thành dạng người thường rồi đuổi theo nó.

Riko lúc này ở dạng cáo chọn được một nơi lý tưởng đó là ngồi trên cành cây, trên tay cầm ống nhòm để nhìn được vào trong lớp và cụ thể là nhìn được

nó.

Rumi ngồi phía gần cuối lớp và bên cạnh cửa sổ, nên Riko nhìn được một cách rõ ràng hơn, miệng Riko lẩm bẩm, “Tiểu thư không cho tôi chờ đi học, thì từ nay tôi sẽ ngắm tiểu thư như vậy”

Chuông reo ra chơi, mà nó không muốn đi đâu cả, cảm giác mắt không mở lên được, nó nhẹ nhàng dụi dụi hai con mắt rồi gục đầu xuống bàn ngủ, bên ngoài Riko xịt máu mũi, “Không ngờ tiểu thư có nhiều lúc đáng yêu như thế này”

Umeko nhẹ nhàng đến bên Rumi, đặt lên bàn nó một hộp sữa và ly đá, lay lay người nó dậy, nó đang ngủ ngon thì có người phá đám, có một chút tức giận nhìn Umeko.

Nhưng sau đó trở về trạng thái bình thường như ban đầu rồi cảm ơn Umeko, nhưng nó không uống và tiếp tục gục xuống bàn ngủ.

Trên xe nó trở về dinh thự, đột nhiên nó muốn ghé vào tiệm kem rất nổi tiếng mang tên “Kawai”

“Kính chào quý khách”

Nhân viên đồng phục màu đỏ cúi chào và mở cửa cho nó bước vào, trang phục nó mặc là học sinh, nhưng ai cũng ngỡ ngàng vì đó là đồng phục trường nổi tiếng.

“Cửa hàng chúng tôi có rất nhiều loại kem khác nhau, quý khách muốn dùng kem gì ạ!”

“Ừm, cho tôi kem kawai, kem ly và kem kiwi.”

Nó chọn được cái bàn ưng ý rồi kêu món mà mình cũng rất thích ăn.

“Vâng, xin quý khách đợi cho một lát ạ”

Nhân viên nhanh chân đi làm việc của mình, nó không có thói quen nhìn lung tung mọi thứ, nên nó chỉ chăm chú nhìn ra bên ngoài, ngay bên cạnh vị trí nó ngồi mà thôi.

Quán này rất nổi tiếng và đông khách, những vị khách tới đây cũng thuộc dạng có tiếng tăm và có tiền, còn những người khác thì chỉ dám đi ngang qua và nhìn vào vì khung cảnh đẹp thôi, cũng mơ ước được một lần vào đây ăn thử kem này.

Một vài vị khách lâu năm của quán cũng phải chú ý tới nó, bởi nó có vẻ đẹp rất thu hút, vẻ trẻ con và ngây thơ, lại rất trong sáng đáng yêu.

Nhân viên bê ra kem mà nó yêu cầu, ngồi ăn được một lát, phía cửa chính có khoảng mười tên mặc đồ đen đi vào, thực ra thì nó cũng không quan tâm đâu, nhưng vì hai tên đó có giọng nói khá lớn:

“Tất cả các người trong quán nghe đây, có bao nhiêu tiền thì bỏ hết lên bàn, chúng tao sẽ đi một lượt và lấy chúng, nếu không đừng trách sao bọn tao ác.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Người Tôi Lo Lắng Là Tiểu Thư

Riko sau khi theo dõi nó từ xa, lúc nó ra về thì vô tình Riko gặp ngay Umeko và cô đang đợi người nhà tới đón, nhưng đợi khá lâu mà chưa có ai tới, Umeko bộ mặt buồn bã và nói Riko về, cô sẽ tự đi taxi về sau.

Umeko miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô lại chẳng muốn chút nào, cô cũng không biết địa chỉ dinh thự của mình nữa, làm sao mà về được đây, chưa kể là cô cũng không biết võ, nếu người lái taxi là tên bất cớ thì cô đúng là hết đường chạy.

Riko thấy cô có vẻ gì đó không ổn lắm, hần nhanh chóng dùng chút thủ thuật để nghe được suy nghĩ của cô, thờ dài thườn thượt rồi cùng đón taxi và đưa Umeko về, hần tới dinh thự cô một lần nên còn nhớ được.

“Rumi tiểu thư có võ chắc là không sao?”

Hần chỉ kịp nghĩ như vậy về nó, nó ngồi trong quán kem “Kawai”

Sau khi nghe giọng nói lớn của tên đại ca kia, trên miệng nó nhếch lên cười mỉa mai, cũng không quan tâm vẫn ngồi ăn kem rất tự nhiên.

Một trong số tên đó nhìn thấy bản mặt còn nhón nhơ của nó, thì vô cùng tức tối, nhanh chóng ghé tai tên cầm đầu xì xầm, xì xầm gì đó rồi, tên đó ra lệnh cho ba tên canh giữ cửa, còn lại thì đi lướt qua những cái bàn khác và cầm tiền.

Một vài người ăn trong đó cũng đều là những người giàu có, vậy nên họ đặt trên bàn một số tiền lẻ trong ví rồi ngồi ăn bình thường, riêng nó thì không.

Tên mặt mày bặm trợn, sẫm đầy mình, tay cầm cây gậy bóng chày, một tay cầm đuôi gậy và đập nhẹ nhẹ lên tay còn lại, từ từ tiến tới bàn của nó.

“Cô em không sợ sao? Cho dù là tỷ phú thì cũng phải cúi đầu trước ta đây”

Được tên đàn em báo cáo, hắn ta rất tức giận, nhìn qua đồng phục thì cũng biết trường nổi tiếng, trong đầu hắn ta có ý định bắt cóc và đòi tiền chuộc.

Nó vẫn thờ ơ ngồi ăn, ghét nhất là có người tới phá đám

“Mày... bắt con bé này lại”

Hắn tức tới mức đập vỡ một cái bàn ở đó chỉ bằng một gậy, nhìn nó bằng nửa con mắt, kêu đàn em bắt giữ nó lại, phải hành hạ cho nó biết thân biết phận.

Nhưng hai tên áo đen chưa kịp chạm được vào cánh tay nó thì lập tức bị đập cho văng ra cách nó cũng vài mét, một tên bị văng cho gần tới cửa chính, tên còn lại nằm bẹp lên cái bàn bị vỡ vụn.

Chỉ mất chưa đầy ba giây để nó làm việc đó, nó nhẹ nhàng ngồi xuống ăn kem, cũng không thèm nhìn mấy tên đang đau đớn kia.

“Đ-Đại ca, cô ta m-mạnh lắm, chúng ta chắc không phải đối thủ đâu.”

Cái tên bị những mảnh vỡ của bàn găm vào sau lưng đau đớn nói, tên bị văng tới cửa cũng gạt đầu đồng ý, tên này thì bị gãy một răng và chảy máu mũi.

“Mày, danh con, xem như hôm nay mày may mắn, gom hết tiền rồi đi thôi”

Đại ca ra lệnh hai tên đỡ người bị thương dậy, số tiền gom của những người kia thì giữ lại trừ nó ra rồi rồi đi, mười tên vừa dừng trước cửa lớn, chuẩn bị mở cửa bước ra ngoài... thì lại gặp nó chặn ngay cửa.

Mười tên run sợ, bần rùn cả chân tay, có tên còn tè ra quần.

“D-Danh con, bọn tao tha cho mày rồi, còn muốn gì nữa”

Đại ca của bọn chúng giọng nói cũng áp a áp ứng.

“Hừm, các người nghĩ gặp được ta mà dễ dàng đi vậy sao?”

Nó khuôn mặt lạnh như băng, nhìn mười tên trước mặt mình giống như những con cừu non bị cắt trại lông.

“Chẳng phải các người muốn bắt cóc ta rồi tống tiền sao? Không dám à! Thông báo cho lũ cừu non các người biết, tâm trạng ta hôm nay không được vui, vậy nên ta sẽ nhẹ tay với các người thôi”

Dứt câu nói nó liền cho mấy tên đứng gần mình một cú đấm thẳng vào cằm, hất ngược lên và răng cũng rơi lóc cóc xuống đất, những tên ở xa hơn thì nó dùng chân, đá một cước vào bụng, vào lưng, vào đùi, những tên đó nằm bẹp xuống đất không ngóc đầu dậy được, đánh cú nào là chắc chắn cú đó, nghe được cả tiếng xương kêu “rắc, rắc”.

Những vị thực khách tại quán và nhân viên phục vụ không ngừng há mồm nhìn, không ai nghĩ là nó lại mạnh như vậy, họ cảm thấy vui một phần vì đã có người dạy dỗ bọn chúng, nhưng cũng tội vì nó ra tay quá mạnh.

“Chơi đùa” xong với bọn chúng, nó phui tay rồi trở về bàn của mình, mỉm cười với mấy tên đó.

“Haiz... lâu lắm ta mới thoải mái thế này, tạm tha các người đấy, mau rút đi đừng để ta thấy mặt các người ở đây”

Cầm gậy và chạy tán loạn khỏi nơi đó, mấy tên kia sẽ nhớ mãi về nó.

.....

Riko đưa Umeko về dinh thự an toàn, hắn cũng trở về dinh thự với nó, nhưng lại không có ai.

Lo lắng sợ nó có chuyện gì, Riko gọi điện và đi tìm nó, nhưng kết quả vẫn không tìm thấy.

Bình thường thì hắn có thể sử dụng phép thuật của mình để tìm nó, nhưng hôm nay dường như nó cố tình trốn tránh hắn, hoặc nằm ngoài vùng phủ sóng nên hắn không thấy được nó.

Dạo một hồi trời cũng về chiều, hán thở dài rồi trở về dinh thự, lần đầu tiên nó khiến hán lo lắng nhiều tới như vậy.

“Riko... là anh phải không?”

Asuka đi ra phố trên đường về vô tình gặp hán, cô đi phía sau nên không chắc chắn lắm, bình thường hán đi ô tô mà sao hôm nay lại đi bộ.

“Asuka, là cô à!”

Hán có vẻ thất thần và rầu rĩ, vẻ mặt không mấy vui vẻ.

“Anh có chuyện gì à? Nhìn mặt anh không vui”

Asuka chạy nhanh tới, đứng trước mặt Riko và hỏi.

“Rumi tiểu thư, không biết gần tới chuyện gì mà từ trưa giờ không thấy cô ấy trở về, tôi đi tìm cả buổi cũng không gặp! Cô có thấy không?”

Trong tâm trí hán bây giờ chỉ muốn được gặp nó và được nhìn thấy nó vẫn an toàn.

“Ồ... vậy sao? Cô ấy không nói mình đi đâu sao? Anh thử gọi điện cho Rumi chưa? Hay bạn bè cô ấy chẳng hạn”

Asuka cũng cảm thấy lo lắng thay cho hán, ước gì cô cũng có người quan tâm và lo lắng cho mình như vậy.

“Tôi đi tìm tiểu thư tiếp, chào cô Asuka nhé!”

Hán mỉm cười bình thường rồi rời đi, nhưng cô giữ tay lại.

“Tôi sẽ đi tìm cùng anh, dù sao tôi cũng rảnh mà”

Cư xử khác thường, tay nắm vào ống áo hán khuôn mặt cô đỏ lên có chút ngượng khiến Riko nếu không đồng ý thì chắc chắn sẽ làm cô buồn nhiều lắm.

“Ừm, cảm ơn cô Asuka”

Sau đó hai người cùng đi tìm nó, trong thành phố đông đúc này hai người chia ra hai ngã rồi hẹn nhau ở nơi cũ sau một tiếng nữa.

Rumi ngồi một mình trong bóng tối, và cụ thể là nó ở công viên giải trí, mỗi khi tâm trạng nó không vui là nó thường tìm một nơi tối tăm để ngồi một mình ở đó, cũng không khóc không biểu hiện gì cả mà nó chỉ lặng lẽ ngồi ở đó cho tới khi... muốn về.

“Tại sao? Tại sao lại xảy ra chuyện này! Mình... muốn làm gì đây, tại sao mình phải tránh mặt hán, tại sao cảm giác của mình lại không thể vui lên được, khi thấy hán đi cùng cô gái khác, mình đang ghen ư? Bình thường có bao giờ mình làm vậy đâu?”

“Có phải mình đang mơ tưởng về quan hệ tình nhân hay gì đó tương tự vào tuổi này không? Mình ghét dậy thì là đó mà”

Nhìn bên ngoài trời cũng đã tối, ánh trăng cũng đã lên cao, chiếu rọi vào lỗ hổng trong bóng tối, nơi mà nó ngồi một mình.

Nước mắt nó chảy dài trên hai gò má, lần thứ hai nó khóc vì một người, trước nay cảm xúc nó luôn bao che được trong lòng, chỉ có cách giao tiếp và nói chuyện với mọi người của nó không được khéo léo thôi.

Nó nhìn chiếc điện thoại đang mở nguồn, giật bản mình khi thấy điện thoại rung liên tục, điện thoại trên tay nó rớt xuống đất.

“T-Thật không ngờ vừa mở điện thoại mà đã có cuộc gọi liên”

Nhìn lên màn hình thấy số của hán, tâm trạng của nó không biết nên làm như thế nào, có nên nghe máy hay không, cả chiều nay nó đã tránh mặt hán, cũng không để hán biết mình ở đâu.

Riko không ngừng gọi cho nó, nhưng chỉ nhận được câu “thuê bao”, giờ đây đã nghe được tiếng nhạc chuông bài hát mà nó yêu thích, tâm trạng hán vui mừng như mở cờ.

Và rồi nhạc chuông kết thúc, một giọng nói quen thuộc mà hán mong muốn được nghe từ trưa tới giờ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chúng Ta Hòa Nhé

Nó chột nghĩ, không nên vì chuyện nhỏ nhoi mà bất hòa, nó bấm nghe điện thoại sau một hồi chuông dài, nó cũng không muốn hấn đi tìm và lo lắng nhiều cho mình.

“Alo... Riko là tôi đây, tôi vẫn ổn, cậu không cần lo lắng đâu!”

Nó lấy hết can đảm và sự tỉnh táo để nói một câu bình thường nhất.

“Vâng, tiểu thư đang ở đâu vậy?”

Trái tim hấn đã đập ổn định hơn, tận sâu trong lòng cũng không còn lo sợ nữa.

“Ồ công viên Seoji, giờ tôi về ngay đây”

Nói dứt câu thì nó cũng ra khỏi nơi tối tăm đó và đứng nhìn ánh sáng của đèn đường bên ngoài. Riko vừa nghe được vị trí liền dùng chút phép và biến thân về sau nó, cất giọng nói:

“Phiền tiểu thư đứng lại một chút”

Giọng nói của Riko đứng ngay phía sau nó, thoáng giật mình, con mắt mở to hết cỡ nhìn hấn sau lưng mình.

Đôi mắt màu xanh lam của hấn có chút giật giữ vô cùng, hấn rất muốn “mắng” nó một trận vì tội đi đâu cũng không nói, cũng không thèm nhắn tin thông báo là an toàn, làm hấn phải tìm kiếm khắp nơi, chỉ cần nó ngồi trong bóng tối là hấn sẽ không dùng thuật định vị được.

“R-Riko, cậu”

Tìm nó như muốn rút ra ngoài, hấn làm gì mà đứng ngay sau lưng mình, ngay khi mình vừa dùng câu nói nhĩ? Khuôn mặt nghiêm túc của hấn, con mắt sắc lạnh của hấn, người khác nhìn vào sẽ cảm thấy lạnh người.

“Rumi, tiểu thư... cô biết là tôi lo cho cô thế nào không? Cả chiều đi tìm nhưng không định vị được cô ở đâu, tìm tôi như chết lặng đi, bản thân tôi không kìm nén được cảm xúc của mình.”

“T-Tôi vẫn ổn mà!”

“Tôi xin tiểu thư... xin tiểu thư từ nay đừng làm tôi lo lắng nhiều như vậy nữa! Cho dù là một thời gian thôi, nhưng tôi luôn muốn ở bên và bảo vệ tiểu thư”

Không cần được sự cho phép của nó, cũng không cần đợi sự đồng ý, Riko lập tức dùng bàn tay rắn chắc của mình cầm chặt tay nó, một tay kéo mạnh nó thẳng vào ngực mình, hấn ôm nó rất mạnh cảm thấy nhớ nó vô cùng, chỉ sợ buông ra là nó sẽ chạy đi mất.

Những giọt nước mắt nóng hổi của Riko chảy xuống, thấm vào chân tóc của nó, độ cao mà Riko ôm nó chỉ tới cổ hấn, nhưng nó cảm nhận được giọng nói hòa cùng nước mắt, chắc là hấn cũng đang đau khổ lắm, giống với tâm trạng mà chiều giờ nó chịu.

Lần đầu tiên hấn ôm nó và khóc, trước kia hấn vì bảo vệ nó khỏi kẻ thù thì mới ôm, lần này là xuất phát từ con tim, nó không biết nên nói điều gì khi hấn thành tâm như thế.

Nó đứng im và không nói gì, để mặc cho hấn ôm, mặc cho hấn khóc, mặc cho hấn đau khổ bởi trái tim nó cũng đau như vậy, chỉ nhắm mắt và khẽ “ừm” trong miệng, cảm nhận cái ôm áp áp từ hấn.

Cả hai ôm mãi như thế một lúc lâu, trái tim như hòa vào làm một, Riko nhẹ buông nó ra và mỉm cười nhìn thẳng vào trong mắt nó nói giọng ngọt ngào:

“Tiểu thư, chúng ta về thôi”

“Ừm! T-Tôi xin lỗi mọi chuyện”

Lần đầu tiên nói lời xin lỗi với người khác, nhưng nó không cảm thấy khó chịu mà hoàn toàn ngược lại tâm trạng nó thoải mái vô cùng.

“Chính tôi mới là người phải nói điều đó... xin lỗi tiểu thư vì đã lỡ ôm tiểu thư khi chưa được sự cho phép”

Hấn mỉm cười híp mắt.

“Vâng... chúng ta hòa nhé, về thôi Riko”

Hấn nhanh lên ghế lái, trước đó thì hấn nhanh chân tới mở cửa xe cho nó.

Ngồi trong xe hấn hỏi về chuyện nó làm gì cả chiều nay, nó nhàn nhạt kể lại.

“Rời khỏi trường ta ghé vào quán kem Kawai, ở đó ta còn được vận động gân cốt với mấy tên ở đó, xong ta lái xe đi vòng vòng quanh thành phố, rồi ta dừng lại ở công viên Seoji”

“Tiểu thư không sao đấy chứ ạ”

“Ừm, ta không sao cả?”

Người hỏi và người trả lời thay nhau nói chuyện trên đường về.

Ở một chỗ gần nơi có ánh đèn đường sáng trưng, nơi có cây hoa anh đào, dưới gốc cây một cô gái mặc đồng phục học sinh trường Son Ca, đứng chờ Riko sau một tiếng tìm kiếm

Asuka chờ hần hơn một tiếng nhưng không thấy hần quay lại, trái tim cô buồn, buồn rất nhiều, nhưng thầm nghĩ mình có là gì của người ta đâu, Asuka chúc hần tìm được Rumi rồi hai người mau chóng làm hòa lại với nhau.

Cô nhìn lên những bông hoa anh đào đang rụng xuống đất... rồi trở về nhà.

Trở về dinh thự, Riko nấu một bữa ăn mới dành cho nó, làm thêm vài món tráng miệng, cả chiều nó không được ăn chắc là đói lắm, còn pha cả trà hoa oải hương uống trước khi đi ngủ.

.....

Một ngày nắng đẹp như bao ngày, Riko và Rumi ở dưới phòng khách, nghe được tiếng chuông cửa Riko lập tức ra mở cửa.

Dường như nó nghe được tiếng bước chân rất nhanh của người nào đó chạy lên đây, nó vẫn nhàn nhạt uống trà.

“Rumi... Rumi, tao không đến đây chơi nữa, mau trả đĩa CD cho tao kinh doanh”

Cậu con trai bằng tuổi nó, tên Botan mái tóc màu vàng, đôi mắt màu đen thẫm, nhú lông mày nhìn nó và còn mắng vì tội không trả đĩa.

Thực ra Botan là cậu con trai kinh doanh đĩa “lậu”, chỉ có cửa hàng của cậu mới có những loại đĩa mà bên ngoài thị trường không bán.

Botan là top năm tỷ phú, cũng giống như gia tộc của nó, gia đình êm ấm và đầy đủ, nhưng cậu muốn tự mình kinh doanh một cái gì đó, nên cậu làm chủ tiệm băng đĩa “lậu”

“Ồ... mày tới đòi CD hay đòi người vậy, dinh thự của tao mà mày quát ầm lên thế à, chỉ cần gọi điện thì tao cho người mang trả?”

Nó không muốn nói chuyện với tên Botan này, suốt ngày chỉ đi đòi CD thôi, mà trong khi đó cậu ta nói là kinh doanh, nhưng mới mượn được hai năm mà đã đòi rồi.

“Tao gọi điện mày có nghe máy đâu hử? Không nói nhiều nữa, trả đĩa cho tao”

Botan tức lộn ruột, nó cũng nhây góm, mượn lâu ời là lâu cũng chẳng thấy trả, gọi điện thì không thèm bắt máy, mà có bắt máy thì cũng nói những câu chẳng vừa miệng.

“Thôi được, đợi tao một lát, mới mượn có hai năm mà mày làm quá lên rồi”

Nó nhanh chóng đứng dậy lên phòng lấy CD đưa cho cậu ta.

Riko miệng mấp máy, ái ngại nhìn Botan, không hiểu chuyện xảy ra lắm, nhưng hần biết nó mượn băng đĩa của cậu tận hai năm không trả.

“À, cậu Botan có muốn ngồi uống một chút trà không?”

Hần nửa buồn, nửa vui, trước nay hần tưởng Botan có quan hệ khác với nó, nếu chỉ là chuyện này thì hần yên tâm hơn rồi.

Botan nhìn thanh niên trước mặt, nét mặt chừng chạc, vóc dáng cũng hoàn toàn cao hơn cả cái đầu mình, sơ qua cũng được xem là “hoàng tử”.

“Ừm, coi như ta thử tài pha trà của hần mới nhà Sakura”

Botan ngừng nhìn và ngồi xuống ghé, đối diện chỗ ngồi của nó.

Hần mỉm cười rồi rót cốc trà cho Botan.

Vừa nhấp được ngụm trà đầu tiên thì đã nghe được giọng “đanh đá” của nó:

“Ai cho ngươi uống trà của ta hửm”

Nó mới lên phòng một xíu mà xuống đã thấy hai tên này “thân mật” rồi, làm nó tức điên lên.

Botan bị giật mình, phun hết số trà trong miệng ra, bản mặt rất khó coi nhìn Rumi.

“Đây là người hầu của người mời ta, chứ ta cũng không muốn uống”

Riko nghe giống như mình là kẻ mang tội, mới mời tên đó uống trà một cách lịch sự mà giờ dám phản hấn.

“Cái gì? Riko? Người dám lên ta mời tên này ư... ta xử người sau”

Nó không còn từ gì diễn tả, khuôn mặt nó tím bầm lên vì giận, nhưng cố lấy lại bình tĩnh và đưa CD trước mặt Botan

“Của người đây! Mau về đi! Không có việc gì thì người đừng có tới nhà ta?”

“Hừm, ta chỉ tới lấy cái ta cần thôi, bai nhé”

Hoàn thành xong việc thì Botan ra về, trên miệng còn mỉm cười rồi dùng một tay kéo mắt, một tay kéo miệng lê lười ra chêu hấn.

Botan rời khỏi đó, còn lại Rumi và Riko đang trong tình trạng “khủng hoảng”.

“À... hi hi, Rumi tiểu thư, tôi không cố ý làm thế đâu ạ, mong tiểu thư bỏ qua cho”

Riko nhanh chóng mở miệng xin lỗi nó trước, tay gỡ đầu và cười cười.

“Không có ta thì người cũng ra dáng chủ nhân rồi đấy!”

Bản mặt cười khó coi của nó, thậm chí tên này làm gì cũng theo ý mình, cũng không dám trái lệnh, thế mà tên đó vừa mới tới mà đã thân mật thế rồi.

“Dạ... tôi nào đâu dám qua mặt chủ nhân của mình, tiểu thư luôn là người mà tôi cung phụng, tôi chỉ nghe lời của mình cô thôi, dù có chuyện gì tôi cũng chỉ bảo vệ mình tiểu thư, người đã cứu mạng sống cho tôi.”

Vào thế không xoay sở được, Riko đành dùng chiêu mình hay dùng, quỳ một chân xuống cầm một tay của nó lên và thom nhẹ vào ngón áp út, nói những lời ngọt ngào.

“Đ-Đứng lên đi”

Nó áp úng nói và khuôn mặt cũng không lạnh nữa.

“Cô không còn giận tôi nữa chứ? Nếu không tôi sẽ không đứng lên.”

Hắn dùng đôi mắt long lanh nhìn sâu vào đôi mắt nâu của nó.

“Ừ-Ừm”

Chính đôi mắt ấy khiến trái tim nó đập rộn ràng, khuôn mặt cũng có chút nóng và ửng hồng, nhớ tới căn bệnh mà mình mắc phải ở tuổi dậy thì, nhẹ thở hắt một cái. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đi Câu Cá

Mùa hạ là mùa của cái nóng, mùa của lá vàng rụng, mùa thay lá mới.

Cả khu rừng của dinh thự nhà Sakurai đều được chăm sóc bằng loại phân cao cấp, nên khu rừng khi nào cũng xanh tươi tốt.

Vừa quét dọn sân trước, vừa nhìn ngắm vườn nhà xung quanh dinh thự, Riko hít một hơi hương thụ không gian sáng sớm, sau đó hắn đi tưới cây và lau nhẹ mồ hôi trán, làm việc ngoài vườn xong Riko lặn vào trong nhà dọn dẹp việc nhà.

Đi ngang qua một số phòng khóa cửa, Riko lau dọn bên ngoài sạch bong, sáng bóng, nhìn lấp lánh lấp lánh.

“Oa... xong rồi, mệt thật đấy!”

Riko lau mồ hôi đứng ngắm nhìn thành quả mình vừa đạt được.

Chuông cửa kêu... “tình” hẳn ra mở cửa, ngạc nhiên tốt độ khi người xuất hiện là Umeko.

“Riko, chào buổi sáng, cậu đang quét dọn à?”

Umeko được ngày nghỉ muốn qua nhà nó chơi, tiện thể học vẽ tranh, cô muốn tạo bất ngờ nên không có gọi nó trước để thông báo, hôm nay cô tới có một mình mà không có hầu gái.

“Vâng, chào Umeko tiểu thư. Tôi cũng vừa mới dọn dẹp xong vài việc”

Riko cười tươi gật đầu, hôm nay Umeko tới đối với hẳn mà nói là rất vui, vì tiểu thư lần đầu tiên có bạn tới chơi.

“Ồ... vài việc của cậu ít quá nhỉ?”

Umeko bước vào trong nhà, mắt phải mở to hết cỡ, mọi đồ vật trong nhà đều bóng loáng, thật không ngờ Riko lại giỏi như vậy, cô thậm ước một ngày nào đó được Riko tới dinh thự dọn dẹp, nấu cơm pha trà cho mình.

“Vâng, Rumi tiểu thư trên phòng đọc sách đấy, mời cô đi theo tôi”

Riko chỉ tay và cúi đầu theo bên trái của mình, hướng lên phòng sách.

Umeko đi theo phía sau lưng Riko, ánh mắt của cô không rời khỏi người hẳn, cái dáng cao ngút trời, mái tóc màu bạch kim, nước da trắng, mặc dù là trang phục quần gia cao cấp, nhưng lại tôn lên được vóc dáng chuẩn không cần chỉnh của mình, cô thậm ao ước người mà cô thương cũng được như Riko.

Bất quá Umeko đỏ mặt và mơ mộng về bạch mã hoàng tử chính là hẳn, có lẽ không nói ra nhưng cô đã thích hẳn... ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi.

“Umeko đợi ở đây, tôi gọi tiểu thư Rumi”

Tới phòng đọc manga, Riko nói vọng vào bên trong.

“Rumi tiểu thư, có tiểu thư Umeko tới chơi”

Cánh cửa phòng mở một nửa, nhưng vì nó ngồi bên phía cánh cửa đóng nên từ ngoài vào không nhìn thấy nó.

Rumi đang đọc manga về tuyển thủ câu cá giỏi nhất Nhật bản, trong đó có một vài bí kíp câu cá, nó đang dự định trong đầu cái gì đó thì giọng Riko cất lên, và còn có Umeko.

Nghĩ lại từ mấy hôm trước, nó ít nói với Umeko hẳn, ngay cả đi học, giờ giải lao, hay ăn trưa, cũng chỉ ậm ừ cho qua, tuyệt đối nó không nói thêm câu nào dài hơn.

“Ừm... đợi tôi một lát!”

Nó nhanh chóng gấp quyển manga lại và đi ra cửa, đã là bạn thân nhưng cảm giác của nó là không thể thân thiết với Umeko được.

“Rumi... tớ tới học về manga”

Umeko mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, mái tóc màu vàng được cột nhẹ một bên, khuôn mặt ửng hồng, có một chút ngại, cảm xúc của Umeko mỗi lần nói chuyện với nó.

“Về manga, để sau được không? Giờ tôi có trò này vui hơn!”

Trí óc hoạt động linh hoạt, muốn là phải thực hiện, cảm được nuốt lời, suy nghĩ sau khi đọc xong một bộ manga với nó... thì sẽ bị nó hút hồn ngay.

“Trò vui”

Umeko không hiểu nó nói gì, khuôn mặt của Rumi khác hẳn thường ngày, tay đặt lên vuốt cằm, đôi mắt liên tục đảo đảo để suy nghĩ.

Riko mỉm cười ái ngại, nghĩ thầm trong miệng “Không biết cô lại giờ trò gì nữa đây.”

“Chúng ta sẽ đi câu cá!”

“Câu cá, giờ này sao?”

Umeko thường đi câu vào sáng sớm hoặc chiều tối, chứ không câu nửa buổi thế này.

“Cô có đi không? Riko mau chuẩn bị đi, câu tại hồ Sakurai!”

Miệng hỏi nhưng bước chân nó đã cách Umeko vài bước, miệng nói Riko chuẩn bị bản đồ câu tại hồ của dinh thự này.

“C... có chứ?”

Umeko chỉ cần được bên nó và Riko, đi đâu cô cũng đồng ý hết.

Riko lấy bản đồ ra và ba người ngồi tùm đầu lại cái bản đồ rộng lớn, trên đó có một vùng tròn màu xanh được xưng danh đó chính là hồ Sakurai, còn có đường chỉ dẫn tới đó, nằm ngay trong dinh thự, Riko ngạc nhiên hỏi.

“Cô có hơn một cái hồ ạ?”

Hắn nghĩ rằng cái hồ câu cá chắc chắn không hề nhỏ, diện tích cũng phải gấp mấy lần những căn nhà khác, nhưng giọng nó vui vẻ cất lên, giải thích điều thắc mắc của hắn.

“Ừm, cũng khá nhỏ, rộng chừng 3km à!”

“N... nhỏ ghê... nhưng có thực là câu được cá trong cái hồ bị cô lập như thế không?”

Để biết được sự cực kỳ rộng lớn của dinh thự này, Riko quả là phải học hỏi cực nhiều.

“Tất nhiên là được, nước trong hồ sạch lắm vì là nước mùa xuân tự nhiên”

Lần này người cất giọng là Umeko, cô không ngạc nhiên về chuyện này, vì dinh thự Anzai cũng có, hơn nữa cô thi thoảng câu cá, còn được hầu gái dạy cách câu nữa, với nó thì đây là lần đầu tiên nên nó không biết việc này, cũng đang rất băn khoăn, Umeko giải thích thêm.

“Hơn nữa chắc chắn bà của cậu còn cho nuôi đủ các loại cá trên thế giới trong hồ nữa, nên môi trường sống trong đó khá cân bằng.”

“Giống như là một bản sao của hồ thế giới này rồi!”

Riko nghe thì chỉ muốn rớt hàm, vừa nói vừa muốn thấy nơi đó, đúng là nhà giàu, ngay cả khủng bố cũng phải cúi đầu kính nể, mà không có khi còn mua được cả một đội quân SP siêu cấp nhất chứ.

“Hồ đó tiện lợi lắm cơ, chúng ta có thể bắt gì ăn nấy, chẳng phải lo lắng gì!”

Umeko nhớ những bữa ăn có cá và giàu chất dinh dưỡng đều từ hầu gái Orochi-san ra hồ của dinh thự bắt về.

Và cả ba người đã có mặt tại hồ, nhìn nước trong hồ đúng là trong xanh, còn cảm giác hơi nước rất mát bốc lên, nó hào hứng tươi cười nói:

“Cái hồ này tuyệt ghê!”

Riko cũng cùng chung cảm xúc như nó, ủa theo nó nhanh nói một câu mà trong lòng hắn suy nghĩ:

“Nó đẹp thật đấy nhỉ?”

“Chúng ta sẽ bắt tất cả những gì ta có thể. Trước tiên là câu cá bằng ruồi”

Trong manga mà nó đọc thì tuyệt chiêu câu cá giỏi là mồi phải bằng ruồi.

Riko và Umeko không biết nói gì hơn, câu cá bằng ruồi ư, cho dù là con người nhìn thấy ruồi còn không muốn ăn, huống hồ gì cá mà đòi ăn, lại còn cá trong hồ toàn là cá được ăn sơn hào, bọ chúng chẳng thèm ăn ruồi đâu.

“T-Tiểu thư à, tôi nghĩ câu bằng ruồi có khoai quá không? Hay chúng ta thử đổi qua câu bằng sâu bọ và vài thứ mồi ngon lành khác xem sao?”

Riko mở một va li nhựa bên trong đựng đồ ăn cho cá, có rất nhiều giun, và thịt hải sản khác.

“Đ-Đừng có ngốc thế! Câu cá bằng sâu sợ lắm”

Riko chưa hề biết là nó sợ sâu và những con bọ nhỏ khác, tuy là người có võ nhưng những con vật trơn tru dài ngoằng là nó sợ.

“Vậy ta thay bằng viên bột nhé! Cái gì cũng phải có trình tự, câu cá cũng phải câu từ cá chép đến cá tộ!”

Umeko nãy giờ im hơi lặng tiếng thì cũng phải cất giọng nói, Umeko lấy đầu ra bộ quần áo màu nâu, và cái mũ lưới trai vành rộng, cặp mắt kính màu nâu, nhìn rất giống một tuyển thủ câu cá chuyên nghiệp.

Hầu gái của Umeko đã dạy cô cách câu được cá, nên hôm nay được cơ hội trở tài với nó, cô mỉm cười và bắt đầu cuộc đấu.

“Umeko... cô lấy đâu ra bộ quần áo đó vậy?”

Rumi nhìn nãy cô ta mặc đồ khác sao thay nhanh vậy, không lẽ... nó nhớ lại cái túi lúc Umeko xách vào, chắc bên trong đựng đồ.

Những cậu ả, cô chiêu cứ làm việc gì đó xong là thay đồ một lần, để phù hợp với công việc, nó thì mặc áo thun màu hồng và quần lửng màu xanh, mái tóc búi lên nhìn rất tin.

“À hi hi, mình mới thay”

Umeko cười tươi giải thích, xong xuôi thì nó cũng không quan tâm nữa, bắt đầu vào việc câu cá, đầu tiên nó nhìn quanh hồ một lượt thấy sóng yên biển lặng, suy nghĩ của nó là rất dễ câu cá.

Nhưng vừa kịp lúc... con mắt nó dừng lại ở giữa hồ, một cuộn sóng lớn nhô lên và lấp xuống chưa đầy ba giây, nó như đứng hình.

Vội chạy ngược lại nói với Riko thứ mà mình mới nhìn thấy.

“Riko. Trong hồ có cái gì đó bự lắm!”

Riko đang mở hộp lấy mồi cho cá, thấy khuôn mặt nó hốt hoảng nói, mà hấn cảm thấy còn mập mờ nghi ngờ, nên hỏi lại:

“Hả? Cái gì là cái gì ạ!”

“Đó chắc chắn là Boss của cái hồ này! Chắc chắn là thế!”

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu nó là một con cá cực lớn.

Riko cười nhạt, giả vờ phẩy phẩy tay miệng cười nói:

“Gió mạnh thật!”

“Tôi không chém gió!”

Rumi lắc đầu ảm ức, tên đàn này đang nghĩ gì không biết, dám không tin tưởng con mắt nhìn của mình à.

Riko quay qua hỏi Umeko, “Umeko, có thứ như vậy dưới hồ không?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Săn Boss

Vì mãi mê chuẩn bị cho cuộc đấu, Umeko không nghe thấy Riko nói, nhưng hấn lại được nhìn thấy hình ảnh rất tuyệt của cô, “Umeko ngầu ghê”

Nó chẳng thèm quan tâm hai người nữa, nhắc nhở Riko:

“Này, Riko, người đi mà bắt mấy con cá cùi gần bờ đi. Còn tôi đi săn Boss của hồ đây.”

Khuôn mặt tươi tỉnh lên, Rumi cầm cần câu cá và đồng dạc tuyên bố.

Riko cười chúc nó sẽ săn được Boss của hồ, còn hấn thì sử dụng viên bột làm mồi câu những con cá cùi gần bờ.

Sau đó ném dây câu có mồi nhử xuống dưới hồ, trong miệng hấn suy nghĩ, mình phải chông chừng cẩn thận để tiểu thư không bị vướng vào dây và bị thương.

Mặc dù là câu cá trong dinh thự, nhưng Riko luôn quan tâm đến sự an toàn của nó mọi lúc, mọi nơi.

Chưa đầy mười giây sau.

“Cắn câu rồi! Hây Yaaa”

Umeko vừa câu được con cá đầu tiên, dùng tay kéo mạnh cần câu lên và một chú cá bị mắc kẹt vào đó còn giấy đành đập, nó và Riko căng mắt ra nhìn, không ngờ Umeko lại nhanh như vậy.

“Con này cũng không đến nỗi nào!”

Umeko cảm thành quả của mình lên và mỉm cười mãn nguyện, ngay sau đó thì Riko cũng lớn giọng:

“Bên tôi hình như cũng cần câu rồi này! Tiểu thư ơi, hồ này tha hồ cá cho cô câu?”

Riko nhanh quay cần câu vào và một chú cá tham ăn bị mắc kẹt, con cá này to không kém so với cá của Umeko, nó tức hộc máu, tay chân luống quống vậy là cần câu bị rút xuống hồ.

Một lát sau thì phía Riko và Umeko đều câu được cá, không ai nhường nhịn ai, người này vừa thông báo là câu được thì người kia cũng hoàn thành, rất nhanh chóng, thùng xốp đã đựng cá của hai người cũng khăm khả, chỉ còn mình nó đứng trơ ra nhìn hai người kia.

Nhưng nó cũng không muốn chịu thua, hất mặt lên trời thành thoi nói:

“Hừm... cái ta cần là Boss của hồ chứ không phải mấy con tép riu này, hai người cứ ở đó mà câu đi, ta chèo thuyền ra xa bờ.”

Một chiếc thuyền xuất hiện nhanh chóng, nó trôi lên và phi ra giữa hồ.

Tay cầm chắc cần câu và thả xuống dưới hồ, ngồi đợi cá...

Nó suy nghĩ một vài chuyện và nhìn về phía hai người kia, trông họ có vẻ vui đấy nhỉ, Umeko tiếp tục thể hiện tuyệt chiêu đối với Riko, vì không có nó ở đây cô có thể được nói chuyện riêng với hắn, có chút ngượng.

Phía sâu dưới hồ khi các con cá con đã được câu lên hết, một con vật khổng lồ mà nó mới nhìn thấy lúc đầu, đó chính là Boss của hồ, con vật này thường ăn những sinh vật bé nhỏ khác, và còn được ăn đầy đủ các chất dinh dưỡng, nguồn nước lại sạch và trong vắt, cộng thêm thời gian ở rất lâu trong hồ, nó đã lớn nhanh không tưởng.

Mãi suy nghĩ mà nó quên bém là cá cần câu, lập tức thuyền động đậy nó giật mình tỉnh mộng và cầm chặt cần câu, đứng dậy nhìn về phía bờ hướng Riko hét lớn:

“Riko, ta câu được Boss của hồ rồi này! Ha ha ha”

Mặc dù nó đoán chỉ là con cá tép riu thôi, nhưng cũng phải nói cho họ sợ chứ, nhưng không ngờ nó thấy con cá này sao mà nặng quá, kéo mãi không thấy lên.

Một hồi lâu sau... mặt hồ đột nhiên chuyển màu đen kỳ lạ, mà chỉ có dưới thuyền của nó đổi màu, còn phía xa hơn nước vẫn trong veo, nhìn kỹ lại thì đó là hình thù của con cá...

Lập tức hét lớn gọi Riko:

“R-Riko! B-Boss của hồ, to lắm, cứu ta”

Giọng nói vô cùng sợ hãi của nó, khiến Riko nhanh chóng bay nhanh ra thuyền, tay cầm chặt cần câu, nhưng lại cầm chặt bàn tay nó.

Trong lúc sợ hãi thế này nó không để ý đến mà cả hai đang ngồi trên lưng Boss.

Con cá dưới hồ dùng hết sức mình thoát khỏi dây cước, mạnh tới nỗi thuyền cũng bị lão đảo, nhưng nó không bỏ cuộc vẫn cố gắng giữ chặt cần câu, thuyền bắt đầu rung chuyển mạnh hơn, người cũng bị sóng sánh theo.

Riko cảm thấy không ổn nên bảo Rumi buông cần câu ra, nhưng nó muốn thấy con vật khủng bố đó nên mắng Riko là đồ ngốc, mất công ra tận đây săn Boss, giờ sắp thành công mà đòi bỏ cuộc... nó không chịu.

Con cá dùng sức mạnh cuối cùng để thoát khỏi dây cước, Riko bị mất đà nên không giữ được cần câu, chỉ mình nó cầm, cả thuyền chao đảo muốn rớt xuống hồ, nhưng nó vẫn không buông ra, cá bắt đầu bơi nhanh ra chỗ khác, dây cước và cần có độ căng nhất định, con cá có thể lờ được cả người nó lên.

Riko thấy tình thế không ổn, người nó sắp bị Boss lôi đi, không còn cách nào khác, hắn nhắm mắt giữ tay ôm chặt người nó lại, miệng hét lớn “Nguy hiểm lắm, tiểu thư”, chỗ mà hắn ôm chính là ngực của nó.

Mặt nó đỏ lên vô cùng tức giận:

“Riko! N-Người nghĩ mình đang chạm vào cái gì vậy hả?”

“Tiểu thư buông cần câu đi”

Riko tay còn giữ mạnh hơn sợ nó bị Boss lôi đi.

“Người mới là người phải buông ra đấy”

Tay nó vẫn giữ chặt cần câu, miệng không ngừng hét lớn, người thì giãy dụa.

Vì chịu lực cũng khá mạnh, cá không thoát được đành ngoi lên bờ.

Hầm răng sắc nhọn và thân hình vạm vỡ, Boss của hồ khiến nó và Riko choáng ngợp, cả hai bị ngã ra thuyền, chú cá ườn người bay qua bên kia chiếc thuyền, kéo hai người đi theo.

Lực kéo của Boss rất mạnh, hai người bỗng lên không trung, Riko nhanh tay ôm cả người nó vào người mình cùng lộn nhào, cần câu bị đứt và hai người rớt xuống hồ, Boss của hồ thoát chết.

“Hắt xì...”

Riko đưa nó lên bờ, toàn thân lạnh lạnh.

“Cô không sao chứ? Đúng là chúng ta không nên ra xa bờ như thế? Vì tiểu thư nhỏ quá”

Riko lấy áo khoác choàng lên thân thể lạnh của nó và hỏi thăm, nhưng câu nói sau Riko nhấn mạnh là vì bộ dạng của nó quá nhỏ bé, chỉ bằng một phần mười so với Boss thôi, nhưng vô tình nó lại tưởng nói ngược nó nhỏ, lại quát âm lên, đầu nổi đầy sao:

“Im đi, của Umeko cũng có lớn hơn tôi đâu mà ham”

Nó ám chỉ người còn đang mải mê câu cá bên kia, dứt câu nói nó xoay người đi vào, nhưng vừa hay nó thấy...

“Ê, tiểu thư...”

Riko thở hắt một cái, không hiểu ý của nó:

“Thôi, đi gọi Umeko rồi về cái đã”

Hắn cũng vừa xoay người và định đi vào trong nhà, dù sao cả người cũng ướt hết cả rồi, vừa xoay lại thì hắn thấy...

Boss của hồ trong bộ dạng thẳng đứng, trên miệng còn cả một cục mồi to đùng, cả hai mắt chữ o mồm chữ a hết lượt, không tin vào mắt mình là con Boss hồ lại ở đây, giọng nói quen thuộc cất lên:

“Tôi đã nói rồi, cái gì cũng phải có trình tự, câu cá cũng phải câu từ cá chép đến cá tộ”

Umeko vừa hay uống một ngụm nước, tháo cặp kính ra và thư giãn nói.

“V... vâng”

Riko đứng hình nhìn qua Umeko.

“Con đó là Boss mà... cô bắt nó bằng cách nào?”

Rumi không còn từ nào diễn tả.

“Đó là... bí mật quân sự”

Khuôn mặt ngây thơ, một ngón tay đặt lên má, mỉm cười nói, trong lòng đang rất vui, lẩm bầm “hai người chắc phục tôi lắm chứ gì?”

Sau đó vì con Boss này vãi quá không ăn được nên bọn họ đã thả nó đi.

Một chiếc xe quân sự nhỏ màu cam, Riko chở hai vị tiểu thư vào tới cửa lớn của dinh thự, nó nhanh chân chạy lên phòng tắm, trên miệng không ngừng “hắt xì, hắt xì.”

Riko lo lắng xuống xe hỏi, hai tay đặt lên vai nó kiểm tra độ ướt của áo:

“Rumi tiểu thư, cô phải về thay bộ quần áo ướt sũng đó.”

Mặt nó đỏ lựng lên, cho dù lạnh trong người thì khuôn mặt nó cũng nóng bừng bừng, tức giận mà nói lớn, nhanh chóng gạt tay hắn ra:

“Im đi! Chuyện này xảy ra là do lỗi của người đó, biết chưa?”

“Tôi xin lỗi”

Riko cũng cảm thấy có lỗi nhiều, bần mặt cúi đầu rất cung kính.

Umeko thấy tình hình không ổn, cứ cãi nhau thế này thì ai cũng bị cảm mất.

“Cả hai người nên đi tắm đi, kéo bị cảm lạnh đó”

Vừa dứt câu thì nó đã vội chạy trước rồi, vẫn còn ghét hần.

“Làm sao đây, tôi lại làm Rumi tiểu thư giận rồi!”

Hần buồn bã nhìn Umeko.

“Cậu đừng đứng đó mà buồn chứ, đi tắm đi, Rumi không giận lâu đâu?”

“Tien đây cũng cảm ơn hai người, lâu lắm rồi tôi mới được vui như vậy, thế nhé, tôi về đây”

Umeko cười tươi vẫy tay chào, một chiếc siêu xe tới chở cô về, thầm nghĩ “Hôm nay không học vẽ tranh được rồi.”

Riko cũng cúi đầu chào lại rồi lên phòng tắm tấp cho sạch sẽ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Một Chuyến Đi Dài

Vì lý do đặc biệt nên trường Trung học phổ thông Gakuen được nghỉ một tuần, sẽ có lễ hội văn hóa được tổ chức vào cuối tuần, nó đọc xong tờ giấy của trường gửi về, nhẹ thở dài.

Ăn xong bữa sáng, Riko đang úp cái bát cuối cùng, dưới nhà vọng lên tiếng hét của nó.

“Aaa...”

“Tiểu thư... có chuyện gì vậy?”

Riko nhanh chóng chạy nhanh ra ngoài phòng khách, thấy nó ngồi trên ghế, nhìn chăm chú vào thứ mà nó cầm trên tay.

“Thôi xong... tôi quên trả CD này cho Botan rồi”

Trên tay nó cầm đĩa CD mà trước đó từng mượn về xem, lâu quá nên nó không nhớ để trả.

Riko thì thở hắt vì tưởng nó có chuyện gì, chỉ là trả cái CD cũng không có gì lo lắng cả.

“Tiểu thư đừng lo, giờ tôi sẽ mang đi trả? Mà cô mượn lâu chưa ạ!”

Dù gì hôm nay cũng rảnh nên hần cũng muốn đi đâu đó.

“Cũng mới hai năm thôi... hay là ba năm nhỉ? Lâu quá tôi không nhớ rõ.”

Nó thản nhiên ngồi khoanh chân, một tay vuốt cằm, suy tư.

“À... hi hi... mới thôi nhỉ?”

Riko chẳng biết nói sao, bình thường chuyện gì nó cũng nhớ rõ lắm, mà sao chuyện trả đĩa CD lại khiến nó hay quên như thế.

“Riko, phiền người mang trả Botan giúp ta, địa chỉ đây.”

Nó nhanh tay tốc ký trên một tờ giấy nhỏ rồi đưa cho Riko miệng cười tươi.

Riko nhìn sơ qua thì cũng không biết nơi đó ở đâu cả, mặt nhăn lại khó hiểu, từ trước tới nay hần chưa bao giờ ra ngoài những nơi khác, chỉ là chờ nó đi học và về, đi chợ và về một đường duy nhất.

Nó thấy hấn cũng nhieu mày nhìn tờ giấy nó viết, thăm nghĩ hay là hấn chê chữ mình xấu, nhưng sau đó nó vừa nhận ra được điều mà hấn muốn nói, nên nhanh miệng nói luôn:

“Người biết tòa thị chính cao nhất ngay trung tâm thành phố không? Cậu ta sống ở đó.”

“Wa... nơi đó nổi tiếng lắm, tôi sẽ đi ngay đây”

Nhanh chóng Riko phi ra ngoài, hôm nay tâm trạng hấn vui mừng, nên hấn đi bộ tiện thể dạo quanh thành phố, và hấn còn muốn đi bộ thử xem diện tích của dinh thự này khủng bố cỡ nào.

Trên tay cầm một chiếc túi xinh xắn, bên trong có chiếc CD mà nó nhờ hấn mang trả Botan, trên đường đi, Riko không ngừng huýt sáo líu lo.

Đi tầm gần nửa ngày, hấn không biết là mình có đi nhầm không nữa, nhìn quanh qua quanh lại vẫn chưa thoát được hàng rào trong dinh thự, hấn nhanh chóng dùng sức chạy nhanh, trong suy nghĩ của hấn là không nên để tiểu thư chờ lâu.

Bên ngoài đường có rất nhiều người và xe cộ qua lại, hấn không thể dùng thuật biến hình đến chỗ đó được, hơn nữa trước tới nay hấn cũng không phải chạy bộ như thế này, giờ mà về nhà lấy xe cũng lâu.

Nhưng lát sau đó, ánh mắt hấn đã vui trở lại, tòa thị chính cao nhất hấn đã nhìn thấy đỉnh, vậy là sắp tới nơi rồi.

Nhanh như chớp, hấn lại dùng sức mạnh của mình để chạy nhanh hơn một chút nữa.

Cuối cùng hấn cũng dừng lại thở hồng hộc, ngược mắt lên nhìn toàn thị chính trước mặt mình, nhìn lên độ cao hấn thảm ngưỡng mộ Botan.

Đôi chân hấn chuẩn bị bước vào trong thì phía sau đã nghe giọng của một cô gái:

“Ồ kia, quản gia của Rumi tiểu thư”

Hầu gái của Botan mặc một chiếc đầm màu trắng đen, dài tới gối mang theo cặp kính gọng đen, mái tóc xanh lá chuối, trên tay cầm giỏ xách và đồ ăn, hấn đoán là vừa đi chợ về.

“À vâng, chào cô, tiểu thư của tôi muốn trả thiếu gia Botan CD.”

Hấn nhìn cô hầu gái có chút quen, mà cô ấy lại hỏi hấn trước, nên hấn chắc rằng đó là hầu gái của cậu ta.

“Được rồi... cậu có thể đi theo tôi”

Hầu gái tạm gọi là Kasiya-san, đã qua tuổi xuân nhưng còn rất đẹp, tính tình thì dịu dàng và nhút nhát, nhưng lại vô cùng quan tâm tới cậu chủ Botan.

Kasiya-san nhanh đi phía trước và đằng sau là hấn, có chút lạ là sao hầu gái lại không đi vào trong tòa nhà mà lại đi sang phải, vừa được tầm mười bước chân thì hầu gái dừng lại quay người mỉm cười nhẹ.

“Tới rồi đây, mời cậu vào, cậu chủ của chúng tôi đang ở bên trong, tôi xin phép đi nấu ăn.”

Hầu gái nói xong thì đi vào trong và xuống dưới bếp, còn Riko vẫn đứng trước cửa chính của “dinh thự” Botan, mắt hấn không còn mở to hơn được nữa.

Trước mặt hấn là một căn nhà cấp hai bình thường, chỉ có hai tầng nhỏ hẹp, tính ra thì chỉ bằng nửa căn bếp trong dinh thự nó, hai bên là những căn nhà mười tầng trở lên, nếu nói đúng hơn thì đây chỉ là cửa tiệm, phía trên có biển “Tiệm CD Botan”

Mãi lúc sau hấn mới trở lại bình thường rồi đi vào, kéo ngang cánh cửa, bên trong vọng ra giọng con trai còn rất trẻ tuổi.

“Mời vào”

Botan trong trạng thái ngồi ngâm cọng cỏ, vô cùng chán nản, cứ nghĩ tới việc nó mượn CD mà mình cứ phải đi đòi là ức chế rồi, hơn nữa Botan không muốn lệ thuộc từ phía gia đình, chỉ cố gắng làm bằng hai bàn tay để đi lên và có được dinh thự hoành tá tràng như Rumi.

“C... Chào cậu chủ Botan”

Hấn dùng nụ cười còn chưa hết hoàn hồn, vào bên trong hấn còn ngạc nhiên hơn nữa, bởi phía trong chỉ có một cái bàn dành cho chủ quán ngồi và tính tiền cho mượn CD, ngoài ra cả căn phòng chỉ toàn đĩa, được xếp ngăn nắp gọn gàng, gần giống như thư viện sách của nó.

Cửa hàng đĩa CD này ngăn nắp và gọn gàng, còn có rất nhiều các loại đĩa khác nhau, còn có những đĩa “lậu” không được bán trên thị trường, đĩa dành cho tuổi mười tám cộng, ... hấn mien man suy nghĩ thì giọng nói của thanh niên trẻ tuổi tiếp tục lên tiếng:

“Người tới đây làm gì?”

Botan thấy tên này đến chắc không có gì tốt đẹp, lại còn nhìn thật lâu trong tiệm mình.

“À, thực xin lỗi, Rumi tiểu thư nhờ tôi đến trả CD cho cậu, cô ấy nói mượn hai năm hay ba năm rồi mà quên”

Riko đưa cho Botan đĩa trong chiếc túi xinh xinh của nó, mỉm cười nói cảm ơn Botan cho nó mượn lâu như thế.

Tâm trạng Botan suy sụp tới mức không còn gì để nói, không ngờ nó chơi chiêu tới mức vậy, thời gian đó Botan cũng từng tìm cả mấy ngày nhưng không thấy.

“Tiểu thư nói biết là cậu buồn, nên cô ấy sẽ mượn thêm vài đĩa nữa, tiền sẽ tăng lên gấp năm bình thường.”

Riko quả là nói đúng lúc, đang lúc tiệm ế khách thì nó lại cho tiệm tăng doanh thu, nên chẳng còn cách nào từ chối nữa.

“Vậy coi như chuộc lỗi thì ta cũng không nói gì đâu, anime ngay góc trái, người tới đó mà lấy”

Botan ngồi đặt hai tay lên sau gáy, dựa ra ghế và thản nhiên nói, trong lòng cũng vui lắm.

Chỉ chỗ cho người mới như Riko lần đầu tiên tới đây đúng là không biết chỗ, hơn nữa Botan biết những đĩa mà nó hay thuê.

“Cảm ơn cậu chủ”

Riko nhanh chân tới góc trái nhìn sơ những anime mà nó có nhắc mình mượn trước đó, vừa tìm Riko vừa nói chuyện với Botan.

“Botan tôi tưởng cậu nằm trong top tỷ phú thì phải ở dinh thự chứ? Đây đâu phải là nhà cậu, có khi chỉ nằm trong một tiệm nhỏ của dinh thự khủng bố mà tôi chưa thấy đó.”

“Không? Ta không muốn dựa vào bố mẹ, tự ta gây dựng lên, ta muốn sau này giàu hơn Rumi bằng chính bàn tay này.”

“À... vâng, mong là cậu chủ Botan sẽ “giàu” hơn Rumi tiểu thư”

Đúng là suy nghĩ của trẻ con, tuy là chưa thấy dinh thự của Botan, nhưng Riko lại có chút khâm phục cậu nhóc này, rất có chí khí... nhưng suy nghĩ còn nông cạn quá, có biết là dinh thự khủng long của nó to cỡ nào, chỉ một tiệm CD vắng teo này mà đòi giàu hơn nó, cho dù người bình thường cũng không thể mơ cao như thế.

Botan thấy hắn nói có chút hàm ý, nên về mặt nắng mỗ hắn lựa xong rồi thì mau ra trả tiền gấp năm lần đi, nói hắn buồn chuyện nhảm nhí quá.

Hắn mỉm cười rồi ôm vài cái đĩa ra tính tiền, sau đó xong việc hắn trở về dinh thự với nó.

Thế nhưng sự việc xảy ra suốt dọc đường về khiến hắn cảm thấy mệt mỏi, vừa mới bước chân ra khỏi cửa hàng của Botan, hắn gần như hứng ngay chậu hoa rót từ trên lầu cao xuống, ngược mặt nhìn lên thì không thấy ai hết.

Vừa đi được thêm một đoạn khác, một bức tượng kế bên vừa mới được xây xong, một chú chó chạy ngang qua làm bức tượng đổ giữa vỉa hè, hắn cũng may thoát nạn, nhưng hắn được ông trời “ban tặng” cho một bãi *** chìm trên đỉnh đầu.

Hết đèn đỏ và tới đèn xanh, hắn thờ dài rồi đi qua đường, một chiếc xe có ông say rượu lái mà không dừng lại, suýt nữa thì tông vào hắn, may mà chú công an thổi còi ngay phía sau.

Hắn vừa đi ngang qua một công trường đang xây dở dang, vì không còn tâm trạng nghe cảnh báo, thế là hắn bị nguyên một thùng sơn đổ lên người, cũng may chỉ ướt một bên.

Rồi liền tiếp những chuyện không may mắn xảy ra, hắn thật không biết hôm nay là ngày xui xẻo gì nữa.

Sau khi hắn bị rót vào bể nước công cộng thì vết sơn trên quần áo cũng không còn, đổi lại người hắn ướt như chuột, trời cũng về chiều, hắn thấy được ánh mặt trời dần khuất sau núi.

Hắn không biết là mình đang ngồi ở công viên rất ít người qua lại, và chiếc ghế đá mà hắn ngồi cũng trùng hợp là chiếc ghế của một cô gái, nhưng lát sau cô ấy mới tới.

Hắn quyết định là để người khô sạch sẽ lại rồi về dinh thự, nghĩ vậy hắn cũng nên gọi điện cho Rumi thông báo tình hình để nó yên tâm hơn, nhưng điện thoại hắn đã kêu lên rồi, vui mừng vì đó là nó, đưa lên tai nghe.

Có thể là ngày nay quá xui xẻo với hắn, vừa áp lên tai thì chiếc điện thoại liền mất nguồn vì bị ngâm nước, hắn ngồi ừ ừ như người mất hồn. Đăng bởi: admin

Chương 35: Một Chuyến Đi Dài (2)

Rumi ở nhà cả ngày chán muốn chết, nhớ tới Riko đi từ sáng chưa thấy về, liền gọi điện, nhưng hân ta vừa mới mở nghe đã tắt máy rồi, Rumi vô cùng tức giận, bèn gọi cho Botan hỏi thì được biết hân đã về từ lâu, cảm giác là hân có chuyện nó vội vàng đi tìm.

Riko tâm trạng không còn gì thảm hơn, ngược mặt lên nhìn trời cũng chấp tới, nhìn xung quanh thì hân không thể biết nơi này là nơi nào cả.

Bỗng nhiên, hân nghe được giọng nói của cô gái, cũng không nhớ rõ là mình từng nghe, nhưng hình như cô ấy biết hân:

“R... Riko, anh đây rồi”

Cô gái vừa rồi không ai khác chính là Asuka, cô vừa mới đặt qua mạng một chiếc pizza và hẹn địa điểm chính là chiếc ghế đá ở công viên ít người này.

Asuka mới tới chỗ ghế đá quen thuộc ngồi chờ người mang tới, thì trước mặt mình là hân, niềm vui của cô nhân đôi.

Hân nhìn theo tiếng cô gái gọi tên, có chút nhút nhát nhưng lại dân ra và nở nụ cười, vì đó là cô gái hân nhận xét rằng rất vui tính.

“Cô là Asuka, trùng hợp quá”

Hân cười mỉm cũng không biết nên nói gì với cô gái này, kể những chuyện xấu hổ từ trưa nay chắc cô ấy cười mình.

“Anh sao lại ngồi ở đây, anh đi đâu à!”

Asuka ngồi ngay xuống ghế đá, thấy trên người hân ướt sũng, lấy trong túi ra khăn giấy đưa hân lau và có chút lo lắng.

“À, cũng không có gì! Tôi giúp Rumi tiểu thư làm một số việc mà giờ gặp chút rắc rối, tôi ngồi cho khô người rồi trở về, mà Asuka cho tôi biết đây là nơi nào không?”

Hân nhẹ nhàng phân tích cho cô hiểu, ấn tượng của hân về cô gái này chính là niềm vui và nụ cười, có lẽ hân sẽ khó quên.

“Vậy sao? Đây là tỉnh lẻ Sojiu, chỗ hiện tại chúng ta ngồi cách dinh thự cô ấy cũng rất xa”

Asuka từng tới dinh thự nó nên biết được diện tích và khoảng thời gian từ đây tới đó.

“Cảm ơn cô, lát tôi sẽ đón taxi về”

Hân cười cười, vì người hân chưa khô nên hân không muốn về lúc này, nhắc mới nhớ, hân cố gắng giữ đĩa anime của nó nên chúng vẫn an toàn.

Asuka thì trái tim loạn nhịp rất nhiều, vì không ngờ gặp được hân trong hoàn cảnh này, còn ở công viên ít người nên tâm trạng Asuka càng bối rối hơn, ngồi mãi lúc sau Asuka mới nói chuyện với hân:

“Anh dạo này thế nào?”

Mặc dù rất ngại vì con gái không nên bắt chuyện với người mình thích trước, nhưng không khí im lặng quá có thể nghe thấy hơi thở của nhau, khiến Asuka không chịu được.

“À, tôi vẫn khỏe, nhìn cô Asuka tôi lại thấy rất vui, chắc tâm trạng cô dạo này rất tốt, trang phục cô mặc trên người hôm nay cũng rất dễ thương.”

Riko nhìn Asuka và nói, về mặt hân bình thường và không có chút cảm giác thích cô, nhưng hân nghĩ là khen con gái sẽ khiến cho không khí trở nên dễ chịu hơn, Riko nghe thấu được suy nghĩ của Asuka.

“A-Anh nói thật chứ?”

Mặt Asuka đỏ lựng lên, hai tay đặt nhẹ lên đùi và run run, cũng không hiểu sao cô lại mừng như thế, từ lúc gặp là trái tim Asuka chỉ hướng về hân, nên giờ được khen trong lòng cô không khỏi dấy lên một cảm giác xúc động.

“Vâng, tôi chưa bao giờ nói dối ai, đặc biệt là nói dối tiểu thư Ru...”

Riko nhắc tới nó, nhưng chưa hoàn thành được câu nói thì đã nghe giọng của một người thanh niên, giọng nói vô cùng ngạc nhiên.

“Ồ, cậu là quản gia của tiểu thư đây sao?”

Người thanh niên đó chính là nhân viên của cửa hàng pizza mà cô đặt mua, cậu ta mặc trang phục màu trắng và tạp dề màu xanh nõn chuối, phía xa có chiếc xe đưa pizza cho khách hàng, trên tay cầm bánh.

Lần đầu tiên cậu được thấy quán gia bên ngoài, còn được thấy bộ cánh sang trọng và được gặp trực tiếp quản gia, ngắm nhìn dung mạo anh tuấn, thường những quản gia chỉ có nhà giàu nứt nách mới có, hơn nữa họ chỉ đi cùng với tiểu thư và tới những nơi sang trọng, không hề đến nơi hẻo lánh này, cậu ta gặp hẳn thì vô cùng ngưỡng mộ, còn ngồi cùng vị cô nương xinh đẹp.

“À... tôi là...”

Riko hiểu ý của nhân viên đưa bánh, định nói lại nhưng cũng không kịp nữa rồi, trang phục của hắn và Asuka cũng rất giống với những suy đoán của nhân viên kia, nên hắn sẽ cùng cô diễn một vở kịch.

“Lần đầu tiên tôi gặp quản gia ngoài thực tế? Nếu đã là quản gia thì chắc tôi phải nhận tiền bánh từ anh nhỉ?”

Cậu ta không ngừng nhìn chằm chằm vào Riko, còn nhẹ nhàng chạm lên trang phục mắc tiền của quản gia, không ngừng khen ngợi, và theo truyền thống của các quản gia khi đi cùng tiểu thư, là nhận bánh đưa tiền nhân viên và mời tiểu thư của mình dùng bữa, nhân viên có vẻ rất hào hứng được chứng kiến tận mắt.

“À vâng... đây ạ, không cần trả lại tiền thừa”

Riko nhanh hiểu ra vấn đề, cũng không làm khó xử cả Asuka và nhân viên, hắn lấy trong túi ra chút tiền rồi trả cho nhân viên.

Những hành động vừa rồi Asuka chỉ ngồi im nhìn và còn đang rất ngỡ ngàng, trong lòng cô dấy lên một cảm giác vui vẻ hạnh phúc, không những thế nhìn cử chỉ hành động của Riko khi đưa tiền và nhận bánh từ tay nhân viên, Asuka tham lam muốn hắn là quản gia của mình mãi.

“Asuka tiểu thư, mời tiểu thư dùng bánh”

Riko tưởng rằng nhân viên sẽ rời khỏi khi nhận tiền, nhưng lại ao ước muốn nhìn thấy cảnh quản gia mời tiểu thư ăn, vì không cách nào từ chối, cũng đã diễn tới bước cuối rồi, vậy nên Riko lập tức làm hành động giống như thường ngày hay làm với nó.

Riko mở hộp bánh ra, lấy một miếng pizza và quỳ một chân xuống, hai tay cầm bánh giơ lên trước mặt Asuka và nói câu mà quản gia cần nói.

Asuka còn đang mơ mộng suy nghĩ thì giọng nói và cử chỉ của Riko, làm mặt cô đỏ ửng lên, ngạc nhiên vô cùng, sau đó Riko nháy mắt hàm ý có nhân viên đang đứng chờ, Asuka giả ho khan một cái và tư thế ngồi thẳng lưng, mặt hơi ngước lên, giọng nói cũng mạnh mẽ hơn, vì giờ đây cô là tiểu thư danh giá.

“Hừm... tốt lắm quản gia”

Asuka nói xong thì cầm bánh và nhẹ nhàng ăn, ăn một cách từ tốn cho giống tiểu thư.

Nhân viên mỉm cười hài lòng, tiếp đó đưa cho Riko chai nước co-ca miễn phí, và Riko nhanh hiểu ý tiếp tục làm điều tương tự:

“Mời tiểu thư uống nước”

Vừa nuốt được miếng bánh, Asuka nhanh tay cầm lon co-ca và miệng cười mỉm hài lòng.

Vậy mà nhân viên vẫn chưa tha cho hai người, còn bột miệng nói một câu:

“Tôi thường thấy quản gia sau khi mời tiểu thư ăn còn làm một cái gì đấy rất thân thiết...?”

Nhân viên cố gắng nhớ lại điều mình cần suy nghĩ, vừa kịp nghĩ ra và định quay sang nói thì... cảnh tượng trước mặt khiến nhân viên không khỏi trở mắt nhìn.

Riko không biết tên nhân viên này còn muốn làm phiền bọn hắn đến bao lâu, vừa nghe tên đó nói gì mà sau khi dùng bữa gì gì đó, hắn liền cầm tay Asuka lên và nhẹ hôn vào mu bàn tay, Riko nghĩ điều mà nhân viên đó mong đợi chắc là đây.

Asuka cảm thấy tim mình đập muốn rớt ra ngoài, hai con mắt cũng muốn lòi ra luôn, mặt thì đỏ bừng bừng, bất ngờ không thể nói thành lời.

Nhân viên định nói là quản gia lau miệng cho tiểu thư khi ăn xong, chứ không phải là hôn ngón tay, nhưng vì thế mà cậu ta được tận mắt chứng kiến cảnh nồng ấm vừa rồi, cậu mỉm cười mãn nguyện rồi ra nổ xe về.

Suốt dọc đường chạy xe mà trái tim nhân viên ngập tràn trong yêu thương. Cậu không chỉ ngỡ ngàng mà còn ngưỡng mộ cô gái kia, có một quản gia không chỉ yêu chiều tiểu thư mà còn rất đẹp trai, nếu như không làm quản gia thì khổ cô gái tới hỏi cưới.

Trở lại với Riko và Asuka, hai người sau một hồi bị tra tấn kịch liệt về thể xác và tinh thần, giờ cũng được ngồi ăn thoải mái như lúc đầu, tâm trạng Asuka thì khỏi phải nói cũng biết cô vui thế nào.

Quần áo cũng đã khô, Riko không suy nghĩ nhiều về chuyện vừa xảy ra, cũng nói lời xin lỗi với cô vì đã làm cô áy náy vì hắn.

Asuka thì ngược lại xin lỗi hắn vì cô mà khó xử lại còn trả tiền bánh giùm cô, nên cô ái ngại chỉ mời được hắn ăn bánh cùng mình, thế nhưng lần đầu tiên được ăn pizza vị bình thường nhưng lại rất ngon, Asuka cũng coi như được an ủi.

Sau đó Riko đứng lên cảm ơn Asuka về bữa ăn rồi nhanh chóng rời khỏi, vừa đi được hai bước chân thì giọng Asuka nói:

“Đ... đợi đã, Riko”

Asuka đột nhiên trái tim cô mạch báo, nếu như lần này không nói ra lòng chân thành của mình thì sẽ chẳng còn cơ hội nào cả, vội vã đứng dậy gọi hắn.

“Asuka còn chuyện gì nữa sao?”

Riko quay người lại và mỉm cười nhìn Asuka.

“Thực ra thì tôi... có chuyện muốn nói với anh”

Mặt cô quay sang chỗ khác, cũng không dám nhìn Riko vì ngại.

“Vâng, cô nói đi, nếu giúp được tôi không từ chối”

Riko không muốn người khác nghĩ xấu về mình, cũng như Rumi tiểu thư nên ngay cả nói chuyện với người khác thì hắn vẫn phải tôn trọng và tỏ ra quan tâm họ.

“Riko... tôi... là... tôi thích anh”

Asuka khó khăn lắm mới nói ra được điều mình muốn, cô cảm thấy thoải mái khi nói ra. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Kết Thúc Một Chuyến Đi

Riko vừa nghe được điều này, tâm trạng hắn khác thường, trái tim có chút rung động và có phần cảm thông, nếu như là Rumi tiểu thư nói ra có lẽ hắn sẽ nhảy cẫng lên và chạy ngay tới ôm chặt vào lòng cũng sẽ nói điều tương tự.

Trước mặt hắn lại là một người con gái hắn không hề quen, chỉ giúp đỡ và nói chuyện qua vài lần nhưng hắn luôn nhận xét là cô gái này vui tính, những việc làm của cô đều không hề hại ai, ngay cả bản thân cô cũng chỉ muốn làm việc tốt với người khác.

Giờ đây nói lời thích hắn, ngay ngoài trời, nhưng nơi đây lại ít người đến thế, có lẽ vậy cô mới đủ can đảm để nói ra.

Rumi vừa hay tìm được hắn, ngay lúc nó cảm thấy chán nản nhất thì trước mặt chính là công viên đó, nghe được tiếng của con gái và nó lần theo, đứng trong lùm cây nghe được chuyện xảy ra, nó đứng chôn chân tại đó.

Trái tim nó có chút gì đó đau... đau lắm, không phủ nhận là nó có tình cảm đặc biệt với hắn, trước nay nó hoang tưởng rằng mình bị rối loạn nhịp tim, nếu không thì cũng là chứng bệnh thường gặp ở tuổi vị thành niên, nhưng không giờ nghe điều này từ Asuka nó đã hiểu, ngay lập tức, tay nó đặt nhẹ lên ngực mình... bây giờ trái tim nó đập mạnh.

“C... chuyện này tôi...”

Riko ngại chỉ đứng gãi đầu, tình hình bây giờ không biết làm thế nào, nếu như có nó ở đây thì chắc nó sẽ giải quyết êm đẹp.

“Tôi rất thích anh, thích ngay từ cái nhìn đầu tiên, không hiểu vì sao trái tim tôi luôn hướng về anh, đặc biệt... đặc biệt... mỗi ngày tôi thường tới con đường đó... tôi hi vọng có thể được gặp anh, dù chỉ nhìn anh một chút thôi, cũng khiến trái tim tôi ấm áp.”

Những giọt nước mắt nóng hổi bắt đầu chảy xuống hai gò má Asuka, lần đầu tiên cô tỏ tình trong tình trạng này, càng cố gắng ngừng khóc thì nước mắt càng tuôn trào nhiều hơn.

Cô cảm thấy mình thật hồ thẹn, trước mặt người mình thích mà đứng khóc như một đứa trẻ con, miệng còn không ngừng nói, giọng nói hòa theo tiếng nấc, cảm xúc dâng trào trong lòng làm Asuka không ngừng được mà tiếp tục nói:

“Thích anh từ cái nhìn đầu tiên, Riko tôi thực sự không điều khiển được trái tim mình.”

Nghe lời bộc bạch càng khiến Riko cảm thấy có lỗi, hẳn không ngờ còn có người con gái thích mình tới vậy, nếu là năm trăm năm trước, có lẽ hẳn đã phải lòng cô rồi, thật đáng tiếc bây giờ đã quá muộn, người mà hẳn thích chỉ có mình nó, nhưng không thể nói ra, sẽ làm cô buồn.

“Asuka... tôi”

Hắn chưa kịp nói thì Asuka đã chạy tới và ôm thật chặt, cô biết Riko ngập ngừng không muốn nói và cũng hoàn toàn biết người Riko thích, Asuka chỉ sợ buông ra, hẳn sẽ đi và cô mãi mãi không gặp được hắn.

Bây giờ tim cô đã bớt đau, lòng cô cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, mối tình đầu của coi như qua đi, nhưng đôi lại Asuka được ôm người mình thích vào lòng cũng khiến tâm trạng cô vui lên rất nhiều, tuy vậy nếu như Riko chưa nói mình thích ai thì nhất định cô sẽ tận dụng mọi cơ hội theo đuổi.

Vì tình thế quá bất ngờ, Riko không cách nào làm Asuka đau lòng thêm nữa, hẳn đứng im và để cô ôm mình, hẳn đoán cuộc sống của cô gái này ắt hẳn chịu rất nhiều bất hạnh, giọng hắn trầm xuống an ủi:

“Asuka, với tôi cô thực sự là người con gái rất tốt, tôi cũng rất thích nụ cười của cô, nếu như cô đến trước Rumi tiểu thư, có lẽ tôi cũng sẽ mủn lòng, hơn nữa tôi cũng không phải người con trai để được cô quan tâm nhiều tới vậy, mong sao cô tìm được người thích hợp.”

Riko nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe thôi, cũng đứng im để cô ôm và chưa hề ôm lại Asuka.

Rumi cảm giác ghen nổi lên, nếu chỉ là nói thích thôi thì may ra nó còn dành chút thời gian riêng tư cho hai người, nhưng ôm hắn là nó tức không chịu được, đành đi ra bên đường bước vài bước để hai người kia đủ thấy nó, khoanh tay lại và quát:

“Riko, người đi cả ngày chỉ để làm việc này thôi sao?”

Vừa nghe giọng của nó, hai người kia lập tức nhìn qua, cảm thấy có lỗi với nó, giống như cuộc tình vụng trộm.

Riko vội buông tay Asuka ra và mau chóng giải thích cho nó hiểu, nhưng chưa kịp nói giọng của Asuka lần nữa cất lên, có vẻ táo bạo hơn.

“Rumi tôi không cho cô mang Riko đi, từ nay anh ấy là quản gia của tôi.”

Giọng nói chắc nịch, hai tay chắn trước mặt Riko, biết là quá tham lam, nhưng cô không muốn hắn rời đi lúc này.

Riko cũng không biết cư xử thế nào, thôi thì giờ cũng có nó nên để nó giải quyết, hẳn đứng im xem.

“Hờ, cô chính là con hamster cùi đó à, tôi còn tưởng Riko giấu tôi chuyện gì, này hamster cô quên là lần trước cô nói gì không?”

Trang phục hiện tại Asuka mặc khác hẳn với lần trước, trong bóng tối nên không nhìn rõ, hơn nữa nó cũng không có trí nhớ tuyệt vời với người mới gặp qua một lần.

Sau khi bước lại gần thì nó mới thấy, vì “giao đấu” lần trước Asuka thua, nên cũng coi như là có ấn tượng, nhưng ấn tượng với nó có lẽ là con hamster bại trận.

“Hờ? Cô đừng gọi hamster này hamster nọ như thế, tôi có tên đẳng hoàng đấy Shinobu Kaori Asuka. Tôi từng nói với cô là sẽ mang con hamster hổ báo hơn đến để đấu...”

Định hướng của cô là khiến nó từ bỏ ý định đòi Riko hoặc đại loại là nhường cho mình cũng được, nhưng thấy nó gọi mình như thế làm mất mặt trước hắn.

Rumi nghe xong cười chế giễu một cái, hất một cọng tóc lên và khiêm tốn nói:

“Vậy đây chính là hamster hổ báo mà cô nói sao? Tiếc quá, lại bị rỗng của tôi xạc mất rồi, cô chịu thua chưa?”

Vừa dứt câu nói, trên trời nổ ra hai tiếng sét, lần lượt hai linh thú xuất hiện, một chú rỗng to lớn màu vàng và một con hamster “hổ báo” màu đen, bỗng chốc hamster trở thành món thịt hun khói của rỗng.

“Không, tôi không chịu thua, lần này tôi sẽ không bỏ cuộc đâu, nhất định Riko phải là của tôi.”

Asuka bị kích động mạnh vì linh thú thua thảm hại, nhưng vẫn khẳng khái không chịu thua, cố gắng mọi cách bảo vệ người mình yêu.

“Thật là! Cô đúng là hamster dai như đĩa xôi, tốt nhất là cô nên hỏi Riko để xem hắn ta muốn ở bên ai.”

Nó nhàn nhạt nói, nếu đấu võ thì nó còn thích thú tham gia, đấu kiểu văn học thì nó không ham lắm.

Asuka nghe thấy cũng có chút chí lý, nhưng sau đó cô thất thần, vì hỏi thế chẳng phải Riko sẽ về bên nó rồi sao, cũng tốn công vô ích thôi, nên Asuka không đồng ý.

Nó tức hộc máu, cách đó còn chê gì nữa, nhưng sau đó nó cười một cách nham hiểm, nhìn về phía Asuka miệng nói:

“Cô nên suy nghĩ lại trước khi tôi đổi ý.”

Dứt câu nói của mình, Rumi dùng một bước nhảy tới sát mặt Asuka, một tay cầm chiếc lá kẻ cỏ, tay còn lại túm cổ áo, chỉ cần động đậy nhẹ thì Asuka sẽ bị cứa, nó dùng chút sức mạnh khiến chiếc lá sắc như dao cứa là chảy máu.

Bộ dạng nó khác hẳn với tiểu thư đài các, khuôn mặt không còn là một cô gái trẻ con nữa, ánh mắt sắc lạnh khiến người khác run sợ, Asuka cực kỳ bất ngờ cùng sợ hãi, không hề nghĩ nó là tiểu thư Rumi trước đó, giống như hai con người khác, biết võ và khuôn mặt cực nghiêm túc.

“Rumi...”

Asuka giọng nói sợ hãi, không dám nhúc nhích, bởi vì nhìn nó lúc này rất đáng sợ.

Riko thấy tình hình không ổn, nó đang rất nghiêm túc chống trả, với tính cách của nó trước nay không kiêng nể là nam hay nữ, cũng chưa từng có ai thách đấu với nó, nếu nó rat ay thì đối phương sẽ bị thương, nên giải vây:

“Rumi tiểu thư, chúng ta nên về nhà thôi, cũng muộn rồi.”

Nó cũng bót lạnh lại, dùng ánh mắt chán ghét nhìn con hamster đang sợ hãi, buông tay ra và xoay người đi.

Riko mỉm cười rồi thở dài cũng may là nó biết nghe lời chút ít, quay sang nói với Asuka:

“Tôi nghĩ cô đang hiểu nhầm chuyện của nhân viên bán pizza khi nãy, cô nên thư giãn nhiều hơn là bận tâm những điều người khác nói, cô cũng nên sống thực tế hơn, chào cô.”

Trong lòng Riko cũng có chút tức giận, vì Asuka làm nó phải nổi giận, cho dù biết là cô không có ý xấu, nhưng ý nghĩ hoang tưởng mà chính cô tạo ra có thể khiến người khác không vừa lòng.

Asuka ngồi bệt xuống khóc, tâm trạng rất rối não, cô chẳng làm được chuyện gì thành công cả, lần nào cũng làm người khác ghét mình.

Rumi và Riko ngồi trong xe về dinh thự, tuyệt nhiên nó không nói chuyện với hấn, không phải vì giận, nó chỉ nghĩ tới chuyện Asuka tỏ tình với hấn khi nãy, rồi nó ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tới dinh thự, Riko nhìn qua gương thấy Rumi ngủ ngon, hấn nhẹ bế nó lên phòng và đắp mền cho nó ngủ.

Hoàn thành xong, Riko đi ra cửa quay người nhìn lại, tay cầm cánh cửa chuẩn bị khép lại, trên miệng còn nói:

“Tiểu thư ngủ ngon”

Cánh cửa phòng khép lại, Riko trở về phòng mình, mở máy tính lên nhìn qua camera để nhìn những việc mà hôm nay nó làm.

Lúc sau hấn nằm ra nệm, nhìn thẳng lên trần nhà, chỉ thấy một màu trắng và khuôn mặt lạnh băng vừa xong của nó hiện ra, nhìn vào ánh mắt giận dữ ấy.

Nghĩ tới Asuka, hấn chỉ biết cảm thông với cuộc sống cơ cực của người con gánh số nợ hộ bố mẹ, ngoài ra tình cảm của hấn chỉ dành cho mình nó. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hóa Trang Ở Lễ Hội

Mấy ngày sau đó, cũng là cả một ngày mà nó không hề ra khỏi phòng, chỉ nằm im trong phòng đọc anime và ngồi cả ngày trong phòng chơi game, hoặc ra ngoài vẽ tranh.

Ngày cuối tuần nó nhận được thông báo tới trường tham gia lễ hội văn hóa.

Sơ qua về lễ hội của trường trung học phổ thông Gakuen.

Vì là học viện nổi tiếng nhất, nên đến tham gia cuộc thi này đều có toàn bộ những người nổi tiếng, các diễn viên ca sĩ và cả các nhà xuất bản anime nổi tiếng cũng tới dự.

Đây là dịp để mọi người so tài năng, cũng như giọng hát của mình, tài trợ cho lễ hội này là những tốp tỳ phú, vậy nên những vị nổi tiếng không thể bỏ qua cơ hội được thăng quan tiến chức.

Lễ hội văn hóa mỗi năm chỉ diễn ra một lần, những vị khách mời là các học sinh của học viện, những người trở tài là các chuyên gia nấu ăn hàng đầu, những tiết mục hát, diễn hài kịch,...

Nó cũng không thích tới những nơi đông người nhưng cũng vì bà nói sẽ có ích cho việc quản lý gia tộc vào năm tới nên bắt buộc nó phải tham gia.

“Rumi tiểu thư hôm nay đẹp quá”

Nó mở cửa phòng, trang phục mà nó cosplay hôm nay là cô hầu gái siêu cấp của chúa tể Ondor và chúa tể chính là hấn Riko.

Bộ cánh hấn mặc trên người giống như một vị vua, chiếc mặt nạ đeo nửa mặt nhìn vô cùng thần bí nhưng không kém phần siêu đẹp trai, siêu ngầu.

Thế lệ bóc thăm theo trình tự mà mình cosplay, cũng may sao nó và hấn cùng một đội, nếu không nhìn nó mặc trang phục thế này mà thân thiết với chúa tể khác, chắc chắn hấn không để tên đó sống yên qua đêm nay.

“Ngươi cũng rất ngầu đấy!”

Nhìn hấn thần bí, mờ mờ ảo ảo, khiến nó càng bị thu hút, hấn nắm tay nó bước ra ngoài xe cùng tới lễ hội.

Hai người dường như là sự chú ý đỉnh điểm của lễ hội, lấn át hoàn toàn những người nổi tiếng khác, những trang phục cosplay của nhiều đội khác sexy hơn bộ hầu gái của nó, nhưng cũng không nổi bật hơn.

Cả hai và những đội khác cùng đi tham dự tất cả các trò chơi mà được sắp xếp trước.

Riko và Rumi cùng nắm tay tham gia trò tình yêu dành cho hai người, cùng đi vào ngôi nhà tình yêu, bên trong ngôi nhà có duy nhất một cái bàn màu trắng và hai cái ghế cùng màu, trên bàn có một cái bánh kem trái tim.

Nhân viên lần lượt cúi chào cả hai rồi mời ngồi xuống ghế, yên lặng và làm theo.

Hai cốc rượu vang đỏ được nhân viên mang để lên bàn và mời cả hai vòng tay qua nhau uống, sau đó các món ăn lần lượt bày ra bàn, cả hai nhìn nhau cười rồi ăn.

Suy nghĩ của Riko là vô cùng hạnh phúc, lâu rồi hấn chưa được cùng ăn với nó.

Rumi thì không ngờ là có nơi như thế này, còn là trò tình yêu gì gì đó nữa chứ, thật khiến nó có chút ngượng ngùng mà.

Sau đó nhân viên còn dắt hai người tham gia một vài trò chơi khác, các trò đó đều rất tình cảm, như mặc trang phục váy cưới, đặc biệt là hôn...

“Rumi tiểu thư... tôi thích em, rất thích em”

Chuẩn bị hôn nó, Riko cất giọng nói trước để hai người có cảm xúc hơn thì mới hôn dễ dàng.

Mặt nó đỏ lên, trái tim nó âm ập lắm, biết chỉ là giả vờ, nhưng phải chăng đây là những điều mà nó cần, Riko nhắm mắt và nhẹ nhàng đặt lên môi Rumi một nụ hôn, chất chứa toàn bộ tình cảm của mình trong đó.

Tiếp đó cả hai lại tham gia làm giám khảo của cuộc thi hội họa, cuộc thi hát, diễn tấu hài, còn thưởng thức tất cả các món ăn của đầu bếp hàng đầu.

Cuối cùng thì hai người cũng lên diễn vai diễn trong trang phục hầu gái và chúa tể, những hình ảnh tình cảm như ôm eo, hôn nhẹ lên má, hay tính cách vô cùng lạnh lùng để bảo vệ hầu gái của mình, Riko hoàn toàn nhập tâm vào đó.

Kết thúc lại là một nụ hôn ngọt ngào, sau bao nhiêu trắc trở bảo vệ tình yêu, thì cuối cùng chúa tể cũng tìm được hạnh phúc, hạnh phúc chính hầu gái siêu cấp của mình.

Cả trường đều ngưỡng mộ cặp đôi Rumi và Riko, chúa tể cực đẹp trai lại còn rất hung bạo, nhưng vô cùng ôn nhu, dịu dàng với hầu gái, những cử chỉ hành động âu yếm trong vai diễn của mình, Riko làm bao trái tim phái nữ loạn nhịp, hai cô gái là Umeko và Nawata cũng chao đảo.

Cũng là lời kết tuyệt đẹp, để lại ấn tượng khó quên của khán giả, về cô hầu gái siêu cấp vô cùng dễ thương và đáng yêu, không hề yếu đuối mà cô cùng mạnh mẽ bảo vệ tình yêu của mình.

Lễ hội văn hóa kết thúc trong êm đẹp.

“Cảm ơn ngươi hôm nay tham gia chung với ta”

Ngồi trong xe cùng với trang phục cũ, nhưng nhớ tới những chuyện hôm nay, thì nó không biết đối mặt với Riko thế nào, nó nên cảm ơn hay vui mừng, vì hấn đã giúp đỡ nó rất nhiều.

“Rumi tiểu thư đừng ngại, tôi hoàn toàn tự nguyện”

Nhờ lễ hội này mà Riko thêm yêu mến nó nhiều hơn, ở mọi góc nhìn mọi bộ dạng đáng yêu của nó, Riko không thể rời mắt.

“Phải công nhận hôm nay tiểu thư thật đẹp, tôi thật tham lam không muốn ai thấy bộ dạng hiện tại của cô, trái tim tôi trở nên ảm áp, tôi chỉ muốn mãi được ở bên cạnh cô thôi! Rumi tiểu thư”

Sau khi tới dinh thự, Riko mở cửa xe cho nó xuống, hẳn vẫn muốn nói ra suy nghĩ thực sự kìm nén trong lòng, nó đứng ngay phía trước, nghe được những điều đó mặt nó lại đỏ lên, gương mặt mới ập ứng nói một chút:

“Ừm... thì bây giờ người vẫn ở bên cạnh ta đây thôi”

“Cảm ơn những gì tiểu thư đã làm với tôi hôm nay, có lẽ là những tháng ngày tuyệt vời nhất, tôi sẽ không bao giờ quên”

Hắn nhẹ đặt tay lên môi mình, đôi môi này đã chạm vào môi nó.

“Không cần thế đâu, ta lên nghỉ trước”

Rumi chưa hề quay người lại, vì còn gương mặt, gắng nói một câu rồi chuẩn bị lên phòng.

“Vâng, chúc tiểu thư ngủ ngon”

Riko đi cất xe vào gara, sau đó mới lên thay trang phục bình thường.

.....

Umeko về dinh thự cũng vô cùng mệt mỏi, vì cô cosplay trang phục nhân viên chào khách, nên cô làm luôn chân luôn tay cả buổi, vừa ngả lưng ra nệm, trong suy nghĩ cô hiện lên hình ảnh của hắn.

Ánh mắt dịu dàng mà cô chưa từng thấy trước nay, đôi mắt ấy ẩn chứa cả một sự quan tâm vô cùng lớn với người mình yêu, Umeko tiếc rằng người con gái đó không là mình.

“Riko, cậu là ai mà khiến trái tim tôi nghĩ nhiều như thế? Tôi đoán là mình thích cậu, nhưng cậu lại ở bên người khác, trái tim cậu có hướng về tôi không nhỉ? Ánh mắt nhu mì đó của cậu có dành cho tôi không, rất nhiều việc muốn làm vì cậu, nhưng lại có vật cản khiến chúng ta không thể gần nhau, cậu nghĩ xem tôi nên làm gì bây giờ! Làm gì để khiến cậu chỉ dùng ánh mắt yêu thương nhìn tôi!”

Umeko gần như độc thoại một mình, trong điện thoại cô có chụp được tấm ảnh của Riko, chăm chú nhìn vào và nói:

“Càng nhìn cậu, tôi càng muốn cậu là của riêng tôi, có lẽ tôi không nên để cậu ngày một rời xa, tôi là ai chứ? Những gì tôi muốn nhất định sẽ dành lại được”

Độc thoại một mình xong, Umeko hôn nhẹ lên môi Riko trong điện thoại, sau đó mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Ở dinh thự cách đó cũng không xa lắm chỉ tầm mười cây số, tính từ hết hàng rào này cho tới hàng rào bên kia thôi.

.....

Nawata cũng tình trạng tương tự, có được tấm ảnh của Riko và độc thoại một mình, thế nhưng cô gái này lại mạnh bạo hơn, đang cố gắng tập luyện cách tỏ tình làm sao cho đối phương nhanh chóng đồng ý nhất.

Ngồi sô pha ôm gối và xem các cách tỏ tình hiệu quả, Nawata nghĩ là mình đã rất thích hắn, không nên để quá lâu nữa mà phải hành động ngay mới phải, mọ mà ti vi nói:

“Cần phải tự tay làm món bánh thật ngon, và mang đến tận nơi tặng, nói những lời ngọt ngào, đảm bảo rằng đối phương sẽ phải lòng bạn ngay ở giây phút ấy.”

“Nếu như kế hoạch một không được thì chúng ta chuyển qua kế dự phòng, đó là mời người mình thích đi dạo với mình, đi xem phim, đi ăn kem,... đến những nơi chỉ có hai người và những khung cảnh thật lãng mạn, chắc chắn người ấy sẽ mê mẩn bạn”

“Kế hoạch tiếp theo là chúng ta đi theo đối phương, rồi sau đó xuất hiện tình cờ, cũng tình cờ làm theo công việc lúc đó, người ấy sẽ vô cùng vui vẻ vì có người nói chuyện, dần dần sẽ có kết quả tốt.”

Chỉ nghe qua thì Nawata cũng rất háo hức mong chờ được thực hiện chúng, qua ngày đầu tuần cô sẽ bắt đầu với kế hoạch một. Đăng bởi: admin

Chương 38: Cô Gái Mang Tên Kureha hồng Diệp

Buổi sáng như thường lệ.

Trên ngọn núi cao nhất và nguy hiểm nhất thành phố Nhật, ngọn núi này còn có tên là “núi chết” hay gọi là Koiju là ngọn núi nối giữa hai thị trấn hoàn toàn tách biệt.

Người qua lại nơi này cũng cực kỳ hiếm, mà nói chung ai chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy ớn lạnh không dám đi qua, thú vật hoang dã trong rừng này cũng không sống nổi.

Những khúc cây khô mọc lên nhưng cũng không hề ra lá, nhìn khu rừng giống như nơi ở của tử thần.

Còn có nhiều người truyền tai nhau rằng những người từng bước chân vào đây đều không thấy trở về.

Giữa khu rừng có một cây phong, lá cây đỏ quanh năm, một chiếc lá nữa rớt xuống dưới đất.

Dưới gốc cây còn có một cô gái mái tóc màu đen, bộ yukata màu cam đang ngồi dưới gốc cây phong, cảnh vật xung quanh lu mờ nhân ảnh, chỉ mình cô gái lấp lăm:

“Sắc đỏ. Mỗi khi em nghĩ về anh, lá lại ủa đỏ.”

.....

Điện thoại hân reo là Hikaru gọi, hân lấp lăm bầm rủa sói “Cái tên này làm gì mấy tháng qua cũng không thèm gọi cho mình”

“Ừm, Hikaru, nguoi chết xó nào rồi, sao không thấy nguoi trở về dinh thự?”

Chẳng kịp cho đối phương làm gì, Riko nhanh miệng nói.

“C... cứu ta với... a...”

Hikaru kịp nói được câu đó, lập tức cái điện thoại của mình cũng tan tành, Riko chỉ nghe được tiếng nổ rất lớn phát ra từ phía sói, trong lòng cảm thấy lo lắng vô cùng vội chạy lên phòng gọi cửa cho nó và hót hải kể chuyện.

Ngay tức khắc nó kêu Riko định vị chỗ Hikaru rồi tới đó.

Định vị của Riko đưa hai người tới một khu rừng xanh, đúng hơn thì cả hai đang ở trên ngọn núi có tên là “Koiju” ngọn núi quanh năm sương mù và dường như không có cây nào đâm hoa kết trái.

Đứng giữa một khu rừng âm u và chỉ nghe tiếng gió rít như vậy, nó mới hỏi hân, rồi cúi xuống dưới đất nhặt lên một chiếc lá màu đỏ, suy xét.

“Định vị của nguoi đúng không đó?”

Riko sau khi nghe Hikaru thì nhanh chóng biến thành dạng người cáo, trên đầu có hai cái tai, dưới mọc ra cái đuôi dài, móng vuốt tay cùng dài năm ce ti mét, mái tóc cũng mọc dài tới đuôi, chỉ có biến thành thần hân mới dùng thuật tới đây được.

Nghe Rumi nói hân cũng có chút thất vọng, bình thường định vị của hân không sai mà.

“Chắc chắn Hikaru ở nơi này mà, cậu ta trốn đâu đó thôi, chúng ta đi tìm xem sao?”

Riko miệng gọi Hikaru, nhưng vừa hay nó nói:

“Một chiếc lá màu đỏ? Nhìn lại cả khu rừng âm u này lấy đâu ra chiếc lá đỏ này?”

Nó nhìn lại một lượt quanh khu rừng, sương mù dày đặc cũng chỉ toàn gốc cây khô và dường như không cây nào có lá.

Ngoảnh lại thì thấy Riko nguoi nguoi chiếc lá rồi lần theo dấu vết đi tới gốc cây phong.

Nó cùng tò mò muốn xem thử nơi này thế nào, nó biết võ nên cũng không sợ khi thấy những nơi như thế.

Hai người nguoi mặt lên nhìn cây hồng phong trước mặt, nhìn lại bên ngoài thì tưởng như một địa ngục, nhưng khi nhìn vào cây phong, họ lại tìm được sự sống mãnh liệt.

“Chỉ mỗi cây này lá đỏ? Chỗ này cứ như mùa thu vậy? Tán lá đỏ thật đẹp.”

Riko không kim lòng được nói ra, cảm xúc bây giờ của hắn vô cùng dễ chịu, dưới chân hai người đứng cũng chỉ một màu đỏ của lá cây.

“Sao lá cây này lại màu đỏ? Có xác người dưới cây à! Những chiếc lá chắc là hấp thụ nhiều máu người, nên mới chuyển đỏ! ”

Trong suy nghĩ của nó một cái gì đó thôi thúc mạnh mẽ, khiến nó liên tưởng đến điều vừa rồi, cảm giác của nó không còn tò mò nhiều nữa.

“Có lẽ cây này chuyển thu muộn.”

Riko nghe được cả tiếng gió thổi êm dịu bên tai, nhìn cây phong hắn cảm giác như nhớ lại quá khứ trước kia về nó.

Hắn nhớ khi đó hắn đứng trốn phía sau cây anh đào lá đỏ, còn nó thì chạy khắp nơi tìm mình, kết quả là nó ngồi khóc một mình.

Cảnh vật lúc đấy giống với bây giờ, Riko nhìn sang Rumi bên cạnh, em ấy cũng đang say đắm nhìn.

Một giọng nói của con gái vang lên ngay sau đó:

“Không phải? Cây phong này lá đỏ quanh năm”

Người con gái mặc trang phục truyền thống của Nhật, bộ yukata màu đỏ, cô gái từ phía sau cây phong bước ra, nhìn có vẻ cô đã ở đây rất lâu rồi, trùng hợp là trang phục cô mặc có màu tương tự màu lá đỏ, đôi mắt của cô màu tím than, nhìn có vẻ kỳ bí.

“Oh? Người con gái này...”

Riko nhìn cô gái một lượt, phát xét nhanh chóng, Riko có ấn tượng là vì trang phục mặc trên người của cô gái, có điều gì đó rất mờ ảo và khó nhận biết được đó là thiết kế từ thời đại nào.

Suy nghĩ của Rumi thì khác, nó cảm thấy cô gái này... hình như không giống người bình thường, nếu là thần như Riko thì không thể ở nơi này được... không lẽ là.

Rumi chưa kịp nghĩ tiếp thì Riko nhanh miệng hỏi:

“Đúng là một cây phong kỳ lạ! Mà cô là ai?”

Hắn linh cảm cô gái này có chút thân quen, là thần nên linh cảm luôn đúng, nhưng tò mò cũng không thể nhớ được cô gái này xuất thân từ đâu.

Rumi đang mong chờ câu trả lời của cô gái, để xem suy nghĩ của nó có đúng hay không.

Cô gái lập tức nhìn hai người trước mặt mình, cả hai người đều không phải người cô cần tìm, miệng lẩm bẩm nói:“Tôi... Tôi...”

Ngay sau đó toàn thân cô gái vã mồ hôi, cô hốt hoảng không nói nên lời, nhìn hai người bằng ánh mắt ngỡ ngàng, trên miệng cô nói nhưng ẩn chứa điều bất mãn:

“Ở đây lâu quá... Tôi quên mất mình là ai rồi!”

Riko và Rumi không còn gì để nói, ngọn núi này ngay từ đầu đã khác lạ, gặp phải cây phong lá đỏ quanh năm còn lạ hơn, điều lạ đặc biệt nhất là cô gái dưới gốc cây ngay trước mặt bọn họ.

Chính bản thân mình mà không biết mình là ai, cả hai có chút thất vọng nhưng Rumi vẫn cố gắng nói với cô gái một câu:

“Cô sinh ra ở thời đại nào vậy?”

Nhưng cô gái phớt lờ cái câu hỏi vừa rồi, từ tốn nói tiếp:

“Tôi... đang đợi một người ở đây. Tôi đã hứa sẽ gặp người đó tại nơi đây. Tôi luôn đợi ở đây, nếu anh ấy không đến... thì tôi cũng không rời khỏi”

Cả hai cảm nín, khu rừng này nhìn đã đủ thấy lạnh xương sống, còn có người lại ở đây suốt, Rumi và Riko chợt nghĩ chắc là cô gái này đùa hơi quá, nên ngờ ý rời khỏi, một lần nữa giọng cô gái cất lên hỏi:

“Mà hai người tới ngọn núi này làm gì?”

Riko quay người lại nói:

“Chúng tôi tới tìm bạn, hình như cậu ấy bị lạc ở đây hoặc gặp chuyện gì đó, nhưng nhìn qua nơi này thì cũng không biết tìm ở đâu?”

Riko nói được câu trước còn hăng hái, đến câu sau thì cảm nín, hắn là thần thì không sợ nơi hoang vu hẻo lánh, nhưng chỉ sợ có người ở đây hại hai

người, nhìn qua người con gái trước mặt, hẳn nghĩ cô gái này cũng không phải người xấu.

“Tôi không chắc là định vị của Riko chính xác đâu?”

Rumi hơi chút thất vọng, làm thần mà chút việc còn con cũng làm không xong, Riko nghe được tiểu thư trách cứ mình ngay trước mặt người ngoài thì tâm trạng vô cùng suy sụp, buồn khổ lại ngồi ru rú một góc và tự an ủi bản thân. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Thần Cây Phong

Cô gái kia cũng không hiểu chuyện gì, nhưng nghe được hai người đang tìm người trùng hợp với việc của cô, hơn nữa thời gian qua cô cũng không tìm được ai, cả khu rừng cũng chẳng có ai lui tới nên không nhờ vả được.

Rumi đứng nhìn cô gái trước mặt mình, cô gái của cây phong, cô ấy có vẻ đẹp của tuổi hai mươi, mái tóc khuôn mặt và đôi mắt rất cuốn hút, nhưng sao lại sống ở đây, bất mãn nó hỏi cô:

“Cô biết vì sao cây này quanh năm đều đỏ thắm không?”

Nó nhìn lên cây phong và nhìn xuống cô gái.

Chuyện này với cô là chuyện vô cùng khó xử, cô đã đợi người ấy ở đây mãi.

Xuân qua... Hè tới... Thu tàn... Rồi đông đến, giờ cây phong này chính là nhà của cô, vào thế bí cô xụ mặt xuống.

Riko cũng muốn biết câu trả lời liền bỏ qua chuyện ủ rũ đứng dậy bước tới nó và chăm chú nghe cô gái giải thích, hai người đang mong chờ câu trả lời “bá đạo”

“Thế... ai đó hỏi hai người vì sao đất khi lại đỏ? Có trả lời được không?”

Vì không biết được nguyên nhân, nên cô gái chơi đồ chữ với hai người.

Hai nhân vật chính một lần nữa không kiềm chế được mà lớn tiếng mắng cô gái:

“Không biết thì nói luôn đi!”

Cô gái nín cười và giải thích câu nói của mình một cách tự nhiên và dễ hiểu nhất.

“Mà, khi đất đỏ. Vì da mông mông đó”

Cô gái ngây thơ mô tả về đất khi, còn có cả hình ảnh minh họa nữa.

Cả hai tức không chịu được, câu trả lời đâu phải như vậy, lần nữa mắng cô:

“Tóm lại là biết hay không hả?”

Cô gái nói lần cuối, giọng nói và vẻ mặt thay đổi nhanh chóng:

“Câu trả lời cuối cùng của tôi là, đây là cây phong đặc biệt”

Sau đó cô gái ngồi xuống đất cầm lá phong đỏ lên xoay tròn tinh nghịch, miệng có phần chán nản với hai người:

“Thật chán quá, cứ tưởng anh ấy đến, ai ngờ là một cosplay và một cô bé xinh xắn”

Rumi thì có chút vui vui, vì cô gái nói mình xinh xắn, nhưng ngược lại với nó là hấn, nổi khùng lên, rõ ràng hấn là cáo thần chứ đâu có cosplay đâu, nó mỉm cười.

“Cosplay cái búa!”

Cô gái dường như muốn ngắt đi vì hấn, nếu không cosplay sao trang phục lại khác người thế kia, còn có đuôi, rồi tai thú cả mái tóc cũng khác lạ, móng

tay cũng dài hơn người bình thường.

“Hả? Vậy tại sao anh lại đeo tai thú?”

Cô gái mới đầu còn đoán hấn là con gái nhưng nghe giọng lại là con trai, một tia sáng lóe lên trong đầu cô là hấn chắc là mê con gái nên cosplay thành gái.

“Tôi là thần cáo chính hiệu. Nên bề ngoài tôi nó thế!”

Riko vừa giải thích còn lấy tay cầm lên cái tai cáo của mình, ngo ngoáy và quấy đuôi để cô gái kia tin, cảm giác vô cùng tức giận, hấn đường đường là thần mà bị người khác chê bai thế, thật đáng xấu hổ.

Riêng nó chỉ đứng xem hai người biểu diễn, cũng không nói câu nào.

Cô gái đứng hình, không biết nên làm gì, trước giờ cô chưa từng thấy người nào như vậy, cô có vẻ sợ hãi nói:

“Hiểu rồi! Thì ra anh tự huyễn hoặc bản thân.”

Riko âm ức, tai và đuôi ngo ngoáy sau đó biến hình thành thú nhồi bông, ngay trước mặt cô gái, cô gái cũng vô cùng thần nhiên nhìn con vật màu vàng trước mặt, đúng là khác hấn với hấn khi nãy.

Giọng nói và bộ dạng hoàn toàn thay đổi, con vật có bốn chân và nói chuyện, còn đi được, quấy quấy cái đuôi vàng óng ả của mình, hấn nhìn cô gái nói:

“Nhìn đi, hàng chính hãng đấy! Kon, kon”

Hấn còn miễn phí cả tiếng gọi của cáo nữa... Nhưng cô gái vô cùng ngạc nhiên, vội vả nhấc bông cáo lên, nhìn ngó xung quanh người cáo, còn dốc ngược hấn lên, còn nhìn cả bên dưới của hấn xem có thứ mà cô tìm không, miệng không ngừng nói:

“Sao vậy được, nút biến hình đâu? Chỗ lắp pin đâu?”

Riko có chút bối rối, cô gái này bị hấn nặng rồi, biến hình cỡ đó mà còn không biết lại tưởng hấn là huyễn hoặc bản thân, hơn hết trước mặt nó còn nhìn chăm chăm vào chỗ đó của hấn, may mà hấn là thú bông, chỉ mỗi tội thú bông không mặc quần áo, chỉ đeo một cái chuông trước ngực.

Cái chuông này giống với chuông của Doremon, nhưng to hơn và sợi dây đeo là dây đan màu trắng lẫn màu đỏ, được đan rất tỉ mỉ và đẹp mắt.

Riko không chịu được nữa, bắt mồm nói.

“Này, dừng lại đi, dừng lại đi mà”

Lúc này nó mới lên tiếng giải vây, nãy giờ nhìn cô gái cứ tìm cái nút ẩn biến hình, rồi còn nút nói chuyện, khiến nó cực kỳ ái ngại.

“Hấn ta không dùng pin.”

Mặc cho hai người nói, cô gái vẫn cố gắng tìm cho ra nút biến hình ở trên người hấn.

Riko giầy dựa cỡ nào cũng không làm cô gái thả mình ra, còn dốc ngược người hấn lên, vẫn nhìn chăm chú vào chỗ đó.

Cô gái tưởng Riko là đồ chơi của nó.

Mãi một lúc lâu sau, hấn biến hình lại chỗ khác thì mới thoát được cô gái, tuy nhiên Riko quay lại thì cô gái vẫn nhìn chăm chăm vào chỗ đó của mình, vẫn chưa muốn bỏ cuộc, nó vội vàng ngăn lại:

“Chẳng phải cô nói muốn đi tìm người sao? Mà người cô tìm trông như thế nào?”

Cô gái khuôn mặt trở nên lạnh nhạt lại, bỏ qua việc vừa rồi quay lại việc chính, suy nghĩ về câu hỏi của nó.

Chưa đầy ba giây sau, người cô một lần nữa đổ mồ hôi lạnh, điều quan trọng như vậy mà cô lại bỏ quên, giọng cô run run nói:

“Tôi đợi lâu quá, quên cả khuôn mặt anh ấy rồi!”

“Quên rồi sao không về nhà luôn đi”

Riko và Rumi lần cuối cảm thấy chán nản đồng thanh nói, ý định của hai người là xong thì đi liền, không nên ở đây để nói chuyện với cô gái không rõ tung tích này, lại còn rất ngớ ngẩn, làm gì có ai ở đây suốt được.

Cả hai vừa định bước đi thì cô gái gọi lại và còn đưa họ tấm ảnh của người con trai mà cô muốn tìm.

Hai người nhìn chăm chăm trên người cô gái, có chút không tin bức ảnh này là cô ấy vẽ, có khi là vẽ hơi quá tay rồi.

Tấm ảnh đúng là có viết chì vẽ, nhưng nét vẽ lại rất đẹp, rất mượt tuy thua nó một xiu nhưng cũng thuộc dạng rất tuyệt.

Nó cũng không chắc là tìm được người như trong ảnh không, nhưng nghĩ lại thì cũng nên nhận vậy, nhìn cô gái lẻ loi một mình ở chỗ này cũng không thể kìm lòng.

Thế nhưng trước khi hai người đi cô gái cũng kịp nói tên mình, cô tên là Kureha, nghĩa là Hồng Diệp và hơn hết là cô cũng không thể rời khỏi cây phong này.

Trước khi hai người bước tiếp thì Kureha có nói thêm, cách đây hơn hai cây số có một thị trấn nhỏ, ở đó hai người có thể tìm thấy người mình muốn tìm.

Riko mỉm cười rồi rời khỏi đó, hần biến thành dạng người cáo làm phép thuật, cả hai đã ở thị trấn rồi.

Nhìn sơ qua trấn này cũng đang trên đà phát triển, tuy nhiên mọi thứ vẫn còn hơi cổ xưa, có rất nhiều nhà hàng lớn nhưng lại thiết kế cổ đại, hay vẫn còn những cây cổ thụ từ rất lâu, cũng không ai chặt phá.

Vừa đi hai người vừa hỏi đường, lấy tấm ảnh ra và hỏi nhưng không một ai biết người trong ảnh, thờ dài rồi tiếp tục đi tìm, Riko suy nghĩ trong đầu.

Kureha... Những chiếc lá đỏ trái mùa... Một cô gái có tên Hồng Diệp, có sự trùng hợp tới bất thường:

“Có vẻ như Kureha là thân cây phong.”

Riko dừng chân lại và nói với nó, suy nghĩ của hần chính là cô gái đó và cái tên đó chính là tên của cây phong lá đỏ, hơn nữa cô gái ấy cũng nói là không thể rời khỏi nơi đó, mà chắc chắn là không có chỗ nào để đi.

Nó vẫn bước đi bình thường, có phần nhủu mày với câu nói của hần, nhưng mới đầu suy nghĩ của nó cũng có phần tương tự, nhưng không dám chắc vì nó có thể nhìn thấy thân cây phong, hay là nó thấy hần nên mới thấy những linh hồn khác, cười nhạt phẩy tay với hần:

“Riko, đang trong thị trấn, người đừng nói chuyện ma quỷ chứ”

Riko bỏ qua lời nó và từ tốn giải thích.

“Mọi chuyện đã rõ ràng, Kureha chính là thân cây phong, vậy nên cô ấy mới không thể rời khỏi đó, nếu không cây phong đó cũng như những cây xung quanh đó.”

Nó vừa kịp ghi âm những gì hần nói, nó muốn xác minh một chuyện, nó đang nghĩ tới Hikaru, hai người đi một lát nhìn phía trước có tấm biển nhà hàng nổi tiếng nhất vùng.

Nhìn nhau rồi cùng vào trong, nó cũng muốn thưởng thức các món ăn trên rừng xem sao? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Riko Biến Thành Cậu Bé 13 Tuổi

Nhân viên vừa thấy hai người thì vô cùng vui vẻ mời vào trong nhà hàng, hai người chọn được chỗ ngồi ưng ý, vì là nơi này cuộc sống khác với nơi hiện đại của nó, nên không thể để hần đứng nhìn mình ăn.

Vừa hay gọi món ăn xong, người bưng các món ra không ai khác chính là Hikaru, sói thần, người mà cả hai bị lạc đến đây, nhưng cậu lại ở dạng con gái nên hai người không nhận ra.

Hikaru vội ôm nó vào lòng, nó nhủu mày nhìn, Riko thì mắt mở to lời cả tròn mắt ra ngoài, người này là ai mà dám ôm nó.

“Cô là ai?”

Nó thần nhiên hỏi, cũng chưa hề động vào cô gái trước mặt, có hai cái tai thú, cái đuôi màu tím, chột tia sáng lóe trong đầu nó, không lẽ... Hikaru.

“Rumi tiểu thư, Riko, tôi là Hikaru đây gặp được hai người mừng quá”

Riko nhìn thấy Hikaru thì bất ngờ vô cùng, hình dạng thay đổi khiến hần nhận không ra, trước đó còn thấy cậu ta kêu cứu, mà sao giờ lại cười muốn rách miệng ra thế kia.

Hikaru gặp được hai người thì vô cùng mừng rỡ, vì mình được cứu rồi, Hikaru bưng hết món ăn rồi ngồi kể chuyện cho hai người.

Nó vừa ăn vừa nghe Hikaru kể, nó vẫn chưa quên được cách kể chuyện của thần vô cùng nhây, nghĩa là kể rất lâu, đồ ăn có thể sẽ bị nguội, mà nó không muốn ăn đồ nguội.

Hikaru trước đó vừa từ biệt gia đình thờ, liền đi tới núi làm thần của núi được hơn một tháng, được rất nhiều người kính nể, nhưng vào một hôm mưa bão, cả trấn bên cạnh bị lụt, ai cũng tới cầu cứu thần là Hikaru, nhưng không có tác dụng, vì cậu không làm được việc này.

Sau đó mọi người xua đuổi Hikaru và đuổi cậu lên khu rừng tử thần, nhưng với sói thì đó không quan trọng, hơn hết là cậu không có nơi nào để đi nữa, định trở về dinh thự của nó, nhưng trong khu rừng này vào buổi tối có rất nhiều hồn ma lang vãng chầu đùa Hikaru.

Hikaru ghét bị đùa, nên cố gắng chạy thật nhanh ra khỏi rừng và tới thị trấn, đang lúc đói bụng, cửa hàng này là nơi cứu cậu.

Chủ cửa hàng cũng không làm khó cậu, cho cậu ăn nhiều món ngon, nhưng không đủ tiền trả đành làm thêm ở đó cũng được gần một tuần, sau đó mới gọi cho hắn.

“Ngươi... gọi bọn ta tới đây chỉ có vậy thôi sao?”

Riko không lời nào miêu tả, tưởng hắn ta có chuyện gì thì ra chỉ là thiếu tiền trả nợ chủ cửa hàng nên không về được.

“Rumi tiểu thư, cô có thể giúp tôi mà đúng không?”

Hikaru quay sang mè nheo nó, vì cậu biết nó có tiền không những thế nó sẽ không bỏ rơi mình đâu.

Hoàn thành xong bữa ăn, nó cũng no bụng, không chê vào đâu được các món ăn trên trấn này cũng được lắm, nó gọi nhân viên tính tiền và còn cả tiền chuộc Hikaru ra nữa.

Ba người ra khỏi đó, Hikaru nhanh biến thành thú nhồi bông ngồi yên vị trên vai nó, bắt đầu chầu cáo:

“Lâu nay ta không gặp ngươi, ngươi hình như già hơn nhỉ?”

Hikaru cố tình chọc tức cáo, vẻ mặt cười nham hiểm và khinh bỉ cáo, khác hẳn vẻ mặt cầu cứu vừa xong.

“Ta vừa cứu ngươi ra khỏi nơi đó đấy? Trả ơn với ân nhân thế sao?”

Riko vô cùng tức giận, ai chê già là hắn tức không chịu được, nhưng ngay sau đó Riko lấy ra một cái gương nhỏ, bóp má mình và nhìn vào đó miệng không ngừng lầm bầm: “Mình cũng đâu có già đi đâu?”

Rumi có chút mỉm cười, nhưng chợt lấy trong túi ra tấm ảnh của người con trai đó, giọng nói có phần ngạc nhiên hết sức:

“Thôi chết rồi, chúng ta chưa tìm người này cho cô gái”

Riko cũng ngoảnh mặt lại, vẻ mặt nhợt nhạt vì không biết làm cách nào tìm ra cô gái, Hikaru cùng dòm dòm bức ảnh, nhìn chăm chú, có chút ghen tị vì vẻ đẹp trai hơn mình, cất giọng có chút khó hiểu:

“Chuyện gì vậy?”

Định để Riko giải thích, nhưng nó lại sợ lâu vậy nên nói luôn với Hikaru:

“Chả là thế này, thế nọ, thế chai. Rồi, thế xong, thế nòi, thế chào.”

Hai người thủ thi với nhau, chỉ thấy Hikaru gật đầu lia lịa có vẻ hiểu vấn đề nhanh lắm, nói: “Ra là vậy.”

Riko tái nhợt đứng bên cạnh, có chút không hài lòng:

“Ngươi hiểu à, ta chả hiểu gì hết”

Hikaru bỏ qua hắn, trong lòng có chút vui vui, vì chính mình đã có chủ ý rồi, đành nói hai người tìm đến thần núi là biết ngay.

Thần núi gọi là Tengu, sống một mình lâu năm trong căn nhà nhỏ, nằm trên cây cổ thụ to lớn, người thường sẽ rất khó nhìn thấy.

Tengu chỉ là một con quạ đen, nhưng có hình dáng người, hai con mắt màu đen, cái mũi dài và nhọn, thân hình nhỏ bé giống như mấy đứa học sinh tiểu học, có đôi cánh màu xanh và đi đôi guốc gỗ cao năm phân.

Tengu được gọi là thần núi vì cai quản núi chết này từ rất lâu, từ lúc chưa có con người sinh sống, và biết tất cả mọi chuyện từ quá khứ cho tới hiện tại, tương lai chưa đến nên chưa biết.

Riko và Hikaru biến thành dạng thú nhồi bông, cả ba người bước vào căn nhà trên cây, nó thấy rất lạ nên nhìn ngó xung quanh lia lịa, còn hỏi rất nhiều làm Tengu trả lời muốn một chết, mà nó toàn hỏi những câu khủng bố tinh thần.

Ví dụ như là căn nhà nhỏ thế này không có nhà vệ sinh à, rồi còn cả bàn ghế chỗ nằm cũng không có sao, ánh đèn cũng không có luôn à,... sau đó cũng vào việc chính.

Rumi đưa tấm ảnh của Kureha cho Tengu, nhìn tấm ảnh một chút và suy nghĩ một lát sau đó mới nói:

“Trước khi ta nói, thì các người phải đáp ứng điều kiện của ta, cái gì cũng có cái giá của nó”

Tengu đặt tấm ảnh xuống bàn, tay chấp sau hông và gĩa ba ngón tay của mình lên.

Nó nhanh tay lấy trong túi ra ba trăm yên, nhưng Tengu lắc đầu nói:

“Ba tấm hình các cậu bé đẹp trai, nhưng không được lấy mấy thằng nhóc trong phim ảnh, ta thích vẻ tự nhiên hơn. Mấy cậu bé hát đồng ca là được đấy.”

Vì Tengu được mọi người gọi là cậu bé, nên rất thích ngắm nhìn các bé trai, thời gian gần đây không ra ngoài được nên đành phải dùng cách này.

Riko cảm thấy tên này bị trầm cảm rồi, nghĩ là ở lâu trong ngôi nhà lá rách nát nên mới sinh ảo tưởng, còn mắng Tengu một câu:

“Nói mà không biết ngượng mồm à, tên gay này”

Hắn thẳng thắn mắng Tengu, nam nhi đại trượng phu mà lại đi thích con trai.

Nó và Hikaru chỉ đứng cười hai người làm trò, cũng không nói câu nào, nhưng mà nó cũng muốn thấy Riko tầm mười ba tuổi trông như thế nào, cả hai ủng hộ hắn trở thành trẻ con.

Ở đây không có đứa trẻ nào, cũng không còn cách nào Riko đành ngậm ngùi làm theo, biến mình trở thành đứa bé mười ba tuổi và đứng im cho Tengu chụp ảnh.

Riko trong ba trang phục khác nhau, một bộ đồ học sinh tiểu học, một bộ đồ đi chơi và một bộ thể dục, khuôn mặt Riko chụp không có cảm xúc tí nào, cái mặt ngơ ngác, mái tóc dài tới hông, cái tai thú cũng dựng ngược lên, chỉ thiếu mỗi cái đuôi.

Nó không ngờ Riko ở dạng này nhìn ngó tào đốn vậy, có khi cho đi thi đồng ca cũng là rất chí lý.

Tengu vẽ mặt nhăn nhó nhìn ba tấm ảnh vừa chụp được, có vẻ không hài lòng, miệng ậm ừ nói:

“Mấy tên già có mặc quần áo kiểu gì cũng không khá lên được.”

Riko cảm thấy cả thế giới như sụp đổ, một mình ngồi gọn một góc, tâm trạng chưa hết buồn thì giọng nói của Tengu như xát muối vào tim hắn, nhưng cũng không chịu thua.

“Chê vậy thì đừng có lấy”

Sau đó nó mới đi an ủi hắn, coi như là vì nó mà hắn hi sinh bản thân một chút, cũng đáng lắm mà, Rumi cười tươi để hắn bớt buồn.

Tengu trở lại vẻ mặt nghiêm nghị bắt đầu nói:

“Thôi... lấy tạm vậy.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Hikaru Được Trở Về

Tengu bắt đầu vào chủ đề chính:

“Chuyện thế này! Người đàn ông đó... đã chết lâu rồi. Chắc đã cả một thập kỉ.”

Tengu đi đi lại lại và nói, giọng ông chùng xuống về mặt buồn và tiếc nuối, lúc hai người tới đây Tengu đã cảm nhận được là sẽ có chuyện xảy ra, cô gái đó chắc chắn sẽ cho người hỏi thăm tin tức của chàng trai.

Tengu cũng muốn kết thúc chuyện này, ông không muốn vì cô ấy mà cả khu rừng chìm trong bóng tối, người và con vật đều sợ hãi không muốn vào.

Ba người nghe xong, giống như có một luồng gió lạnh thổi qua, nó cảm thấy lạnh gáy, không thể tin được là có chuyện này.

Tengu tiếp tục nói:

“Người con gái đợi anh ta... cũng đã chết, giờ cô ấy là một oan hồn chờ người không tới, thật đáng buồn.”

Nghe xong còn sốc hơn chuyện của chàng trai kia, suy nghĩ của nó từ khi nhìn thấy cô gái là nó cảm giác rất lạ, hơn nữa này còn thấy Riko bảo cô gái là thần cây phong.

Nó chợt lấy điện thoại mở đoạn ghi âm khi này cho mọi người cùng nghe, suy nghĩ của Riko là mong sao nó không biết chuyện đó, nhưng vừa nói xong thì đã nghe giọng của mình, “Chắc chắn đó là thần cây phong, mọi chuyện đã rõ ràng.”

Nhưng sự thật lại hoàn toàn khác xa với suy nghĩ của hắn, đó là một oan hồn, hắn đã không nhận ra cô gái đó, còn bị nhầm lẫn tai hại nữa, trong lòng buồn vô cùng.

Riko ở dạng thú nhồi bông, lấy hai tay che mặt lại, má còn đỏ lên vì ngượng, “em ấy chọc quê mình”

Ba người nhìn chằm chằm hắn bằng ánh mắt không thể tin nổi, bắt đầu xì xầm, xì xầm, Riko là thần mà nghe những thứ này còn đau hơn là cái chết.

Rumi cất điện thoại và hỏi Tengu điều thắc mắc:

“Lời hứa của họ quan trọng tới mức cô ấy không thể siêu thoát sao?”

Tengu mỉm cười nhẹ, cúi mặt xuống nói:

“Chuyện này xảy ra hoài, hề có ai đi vào khu rừng đều bị cô gái nhờ tìm người này, người đàn ông ra sa trường hẹn nhưng không về. Ta hiểu cô ta luyến tiếc thế nào. Nhưng cô ta nên sớm siêu thoát để tới kiếp sau?”

Vừa dừng lời nói Tengu đã mơ ước về kiếp sau của mình, ông đang ước mình được đầu thai làm cậu bé để được vui đùa cùng với những cậu bé khác, tâm trạng Tengu đang nở hoa rầm rộ.

Cô gái ngồi thần thờ dưới gốc cây phong, nhớ lại người con trai đó và lời hứa đó, cô đã nghe cậu con trai nói sẽ trở về bên mình, sẽ gọi tên cô đầu tiên, nhưng khoảng thời gian quá lâu khiến cô cảm thấy giả dối, tất cả chỉ là giả dối.

Tengu từng nói rằng cô gái đó hẳn là biết chàng trai đã chết, nhưng vì tình nghĩa quá sâu đậm nên cô ta không thể siêu thoát, Tengu cũng muốn giúp nhưng rất khó, lâu nay ông không quan tâm tới thế giới bên kia nên chỉ lắc đầu và tiếc nuối.

Khả năng của ông cũng chỉ là người cung cấp thông tin cho mọi người, nên cũng không thể gọi linh hồn về được, tengu còn nói khu rừng đó trước kia rất đẹp, cây cối và động vật sống cùng nhau, từ khi cô gái đó đến là mọi thứ trở nên hoang tàn.

Cũng chỉ còn cách siêu thoát cô ấy, thì mọi thứ mới trở về ban đầu, cảnh quan sinh thái mới được cân bằng.

Ba người tiếp tục trở về nơi cô gái ngồi đợi, dù không thể làm gì cho cô gái nhưng bọn họ vẫn phải nói thật là không thể tìm ra chàng trai, và cũng không cách nào tìm được.

Kureha cả người lạnh toát, lần nào cũng vậy, lần nào cô cũng thất bại không một ai tìm được chàng trai cho mình, cả người cô lắc lư như không tin chuyện đó.

Riko mau chóng an ủi cô gái, bằng cách bảo cô không cần chờ nữa mà hãy siêu thoát để được đầu thai làm người.

Những giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống trên mặt Kureha, cô khóc, khóc thương cho số phận của mình, biết là người đó không còn sống, nhưng cô vẫn chờ, đợi bao nhiêu năm cô vẫn hi vọng có người nói sự thật để cô ngừng chờ, giờ cô cũng không thể tới kiếp sau được nữa. Kureha đột nhiên khóc um lên, giống như một đứa con nít bị mẹ mắng.

Rumi cảm thông cho số kiếp hai người, nắm bắt một mình.

“Sự kỳ vọng bấy lâu nay trở thành nỗi thất vọng.”

Hikaru cũng cùng chung suy nghĩ với nó, trong đầu cậu nảy ra ý định là triệu hồi linh hồn của người con trai đó tới.

Ngay lập tức cậu biến thành dạng người và... dùng điện thoại của nó để gọi tới thế giới bên kia, chưa đầy năm phút sau về mặt Hikaru trở nên nghiêm túc hơn, quay về sau nói với ba người, đặc biệt là Kureha.

“Kureha, tôi có một tin tốt và một tin xấu, cô muốn nghe tin nào trước?”

Rumi và Riko cũng có phần ngạc nhiên, Hikaru có thể làm được điều đó sao? với Riko cũng hiểu được điều cậu ta vừa nói.

Hắn biết rằng để chuyển một linh hồn từ mấy thập kỷ trước tới đây là điều không thể, mà cho dù làm được thì người con trai kia cũng bị mất đi ký ức và không nhớ gì về cô gái, làm vậy càng khiến cô buồn hơn thôi.

Kureha có một chút thất vọng lớn, cô nhẹ nhàng nói:

“Vậy thì tin xấu trước đi”

Điều cô mong đợi, người cô chờ đợi bấy lâu khiến cô hoàn toàn mất đi mọi thứ, ngay cả linh hồn cô cũng không thể siêu thoát.

Hikaru bước tới trước mặt cô và từ từ nói:

“Tin xấu là... Linh hồn của bạn trai cô vốn không còn, sau khi chết anh ta không hề đợi cô. Anh ta đã xin được đầu thai ngay sau đó. Còn tin tốt là cô không cần đợi nữa”

Tính cách của Hikaru là không cần phải nói một cách khoa trương và từ tốn, cậu nói luôn tin tốt để cô gái bớt buồn.

Kureha nghe Hikaru nói câu nào như xát muối vào trái tim cô, những điều đó chẳng phải cô không muốn nghe cũng không muốn tin sao, người đó không còn chờ cô nữa, đầu thai ngay sau đó, tâm trạng cô suy sụp hoàn toàn.

Nhưng cái tin tốt mà hắn nói còn đau hơn tin xấu, cô không cần đợi nữa sao, thời gian cô đợi đã lâu như vậy mà giờ chỉ nói mỗi một câu đó, hai bàn tay cô nắm chặt thành nắm đấm, nhìn Hikaru với con mắt tức giận.

Kureha định dùng nắm đấm này đấm thẳng vào mặt cậu, nhưng câu nói sau làm cô khựng lại.

“Anh ta vốn đã tới bên cô từ lâu rồi! Anh ta đã xin đầu thai là một cây phong, chính là cây mà cô ngày đêm đợi”

Lâu lâu Hikaru cũng khiến cho người khác một phen thót tim.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, lá đỏ rơi xuống trước mặt, cô nhẹ quay người nhìn lên cây phong to và vững chãi sau lưng mình, một dòng suy nghĩ ủa về là giọng nói của người đó, “Khi về anh sẽ gọi tên em đầu tiên”

Cái tên đó chẳng phải là Kureha cũng chính là Hồng Diệp đó sao, hay còn là cây phong đó nơi mà cô ngày ngày chờ đợi.

Kureha chớp mắt rồi nói theo suy nghĩ của chàng trai:

“Sắc đỏ. Mỗi khi em/ anh nghĩ về anh/ em, lá lại úa đỏ.”

Cả một cây phong chuyển lá sắc đỏ, chứng minh cho tình yêu chung thủy của họ, nó thật ngưỡng mộ hai người, cuối cùng thì họ cũng được trở về bên nhau.

Nó nhặt một chiếc lá đỏ dưới đất, cầm lên ngắm lá và xoay tròn nhìn vào tán lá, màu đỏ là màu của máu cũng là màu của thủy chung chờ đợi.

Hikaru mỉm cười đến bên cạnh nó:

“Họ sinh ra là để dành cho nhau mà!”

Cuối cùng thì cậu cũng làm được việc tốt, nhưng riêng suy nghĩ của Riko lại khác, tay hắn giả vờ đặt lên trán rồi nói:

“Sao chỉ mỗi mình thấy họ thật ngọt nhỉ? Giống như cái tên Tengu gay đó”

Cùng lúc đó một người đang ngắm nhìn những bức ảnh, mòng công chụp được lại hất xì một cái.

Chuyến du lịch vòng quanh nước Nhật của Hikaru kết thúc, cậu đã đi khắp nơi gặp nhiều thứ mới, gặp nhiều người lạ và cậu ấy đã trưởng thành lên rất nhiều.

Hikaru tự nhủ rằng, cậu cảm thấy thế giới của mình thật nhỏ bé, vậy mà trước đây cậu chỉ quan tâm tới những thứ nhỏ bé ấy, cậu nghĩ mình không nên cứng đầu nữa, trở về bên Rumi dịu dàng và Riko sẽ khiến hắn vui hơn, có nhà để về thật tuyệt.

Hoàn thành xong công việc của mình, ba người trở về dinh thự, nó cảm thấy thật thoải mái khi được đi tham quan thế giới như vậy, cả ngày cũng làm được việc bổ ích.

Khu rừng đã trở về sinh thái như ban đầu, cây cối cũng trở nên xanh tươi hơn, sinh thái dần được cân bằng, người dân cũng bắt đầu làm một con đường thông qua thị trấn bên cạnh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngày Lễ Tình Nhân

Ngày 14/2 ngày của những kẻ có người yêu.

Nằm trần trọc cả đêm suy nghĩ xem nên làm món gì tặng cho Riko, đáng lẽ với nó thì chẳng bao giờ nhớ tới ngày này, vì nó thuộc dạng ế chồng chợ mướn bảy năm nên không biết cũng phải.

Sáng nó xem ti vi, họ chiếu cảnh hai bên đường nơi nào cũng treo màu đỏ hình trái tim, còn xuất hiện các cửa hàng bán quà dành tặng người mình yêu, điều đặc biệt hơn hết là nó nhìn thấy cái biển chữ “Valentine”

Nó đã tìm được phương pháp làm bánh tặng người mình thích, trước cửa nhà bếp nó đã để cái tờ giấy to dùng, ngăn không cho Riko và Hikaru vào:

“Có chết cũng không được vào, ký tên Rumi”

Hai vị thần đứng ngoài cười cười với nhau, không biết nó làm gì trong đó nhưng mà hai người cũng ngu ngơ đâu biết hôm nay là ngày đặc biệt đó đâu.

Ngay sau đó Hikaru “lấy trộm” tiền của hắn, đi ra ngoài nhà hàng nổi tiếng và ăn uống xả láng tại đó.

Còn Riko thì dọn dẹp việc nhà, trừ nhà bếp ra vì nó đã chiếm dụng rồi.

Tại cửa hàng bán đĩa CD của Botan, cậu đang ngồi nếm thử thanh sô cô la do Asuka đưa, đọc tạp chí mới vừa ăn vừa nói:

“Cũng tạm được, không ngọt lắm. Mà cũng chẳng có vị gì đặc biệt hết? Nhưng chẳng lẽ Valentine quan trọng đến thế ư? Nếu thích ai đó, sao không mời người ta đi chơi luôn cho rồi.”

Câu kết của Botan dành cho Asuka, mặt cô cảm thấy bức bối, đã được ăn thử rồi còn chê bai.

Thực ra thì hôm nay Asuka muốn làm món sô cô la tình yêu cho hắn, sau đó hẹn hắn tới địa điểm chỉ có hai người và tặng, nhiều lần thất bại nhưng lần này cô không muốn thế.

Vì cô sợ khẩu vị của hắn không thích, nên làm thử và mang tới cho Botan ăn, dù sao thì bạn bè cô cũng không có nhiều, thằng em trai ở nhà thì cũng đang hí hoáy với món quà tặng bạn gái.

Mà nhắc bạn gái của em mình, em cô tên Yabu, cô cũng thấy lạ trước nay Yabu làm gì có thích ai, bản tính nhút nhát sợ con gái thế mà đến lúc quan trọng cũng tìm được mảnh tình vắt vai.

Làm xong Asuka mang tới cửa tiệm Botan cho cậu nếm thử, đưa ra nhận xét thì cô mới dám mang tặng hắn, hơn nữa Asuka cũng kể chuyện cô thích hắn, nhưng cô không nói tên, chỉ nói là hắn rất đặc biệt với mình.

Botan cũng chưa từng thích ai nên cậu cũng chỉ đánh giá nhàn nhạt, giống như đó là món ăn thường ngày thôi, hơn hết cậu cũng ăn nhiều sô cô la do hầu gái mình làm, vị cũng không có gì lạ.

“Cậu có bị ngốc không vậy Botan, nếu dễ như vậy thì nói làm gì nữa. Valentine cả năm mới có một lần để các cô gái Nhật hiện đại có dịp thu hết dũng khí lại bày tỏ tình yêu của mình! Vậy nên lát tôi sẽ đến chỗ anh ấy và...”

Asuka đập mạnh tay lên bàn, cái tên này ngốc không tả nổi, nhưng mà thôi bỏ qua dù sao cậu ta cũng chỉ còn nhỏ tuổi không chấp, nghĩ lại thì trước đó Botan cũng khen sô cô la ăn vừa miệng.

Sau đó cô nắm hai tay thành năm nắm đấm, chắc chắn và lòng quyết tâm cô sẽ tới tìm hắn.

Botan và hầu gái không biết nói gì hơn, chỉ mong sao Asuka tặng được người mình thích và cũng được người đó nhận bánh, Botan có chút lo lắng vì Asuka đã bị từ chối hai lần.

Asuka nhanh chóng rời khỏi đó và làm bánh sô cô la hương vị cũ, nghĩ lại những lần bị hắn từ chối Asuka cũng rất buồn, nên cô quyết định lần này phải tặng thứ gì đó mà chắc chắn hắn phải nhận.

Rumi ở dinh thự đang nấu thành sô cô la hình trái tim, mặc dù ipad kề bên, tua chậm làm theo đúng chỉ dẫn nhưng vẫn không thành công, món sô cô la nấu trước mặt, có màu đen thui lại còn vón cục lại.

Tuy nhiên nó nghĩ tới hỗn hợp item và demon trong hóa học của mình, bắt đầu thực hành chúng.

Chỉ mười lăm phút sau... “BÙM” một tiếng nổ lớn phát ra từ trong bếp.

Hai vị hỗn hợp của nó có chất gây nổ, mặt mũi nó đen thui, nhanh chóng đi rửa mặt lại.

Riko lo lắng tới gõ cửa bếp.

“Rumi tiểu thư, có chuyện gì thế ạ, tôi nghe có tiếng nổ rất lớn phát ra từ trong đó”

Rumi lau sạch sẽ khuôn mặt rồi thở dốc chạy ra mở cửa, nói với Riko bên ngoài:

“Không có gì đâu, tôi đang làm thí nghiệm hóa học, người cứ làm việc của mình đi, nhớ là không được vào nữa đâu đấy?”

Không cần đợi Riko trả lời, nó đóng sập cửa lại đến mức mà tóc Riko bay lên giống như gió thổi, sau đó tiếp tục hành trình, còn rất nhiều cách để làm mà.

Thấy nó không sao thì hẳn cũng yên tâm đi làm việc khác.

Cùng lúc đó tại dinh thự nhà Anzai và Kindaichi.

Umeko và Nawata, hai vị tiểu thư cùng hầu gái của mình làm món sô cô la tình yêu đặc biệt nhất dành cho hẳn.

Hikaru hoàn thành xong bữa ăn tại nhà hàng nổi tiếng, bước chân ra ngoài với tâm trạng vô cùng thoải mái.

Bỗng nhiên trước mặt cậu xuất hiện hai cô gái, xách giỏ sách hình như bán cái gì đó, hai cô gái nhìn chăm chú vào Hikaru sau đó mời cậu mua quà tặng bạn gái.

Hai cô gái tầm mười tuổi rất đáng yêu, còn khen Hikaru rất đẹp trai, vì không hiểu lắm nên cậu hỏi lại, được biết hôm nay là Valentine ngày lễ tình nhân duy nhất trong năm, ngày được thổ lộ tình yêu với người mình thích.

Hikaru nhớ tới Umeko liền mua cả cái giỏ hoa đó cho hai em, còn tiền thừa cậu cũng cho hai em luôn, em gái xinh xắn cảm ơn cậu rồi trở về.

Riko đang lau bức tượng “khỏa thân nam” ngoài trời, thấy Hikaru về trên tay còn cầm cả một giỏ hoa, bột miệng châu:

“Hikaru, bữa trưa của người đây à! Hôm nay trời nắng to cũng phải đấy!”

Hikaru mỉm cười nhẹ, chân vẫn bước đi, miệng vẫn nói nhưng không hề ngoảnh mặt lại:

“Riko, người làm việc của mình đi, mà người ngốc như vậy đâu biết được hôm nay là ngày gì đâu? Thật kém tầm”

Dứt câu Hikaru nhanh chóng lên phòng mình, để tìm ra chỗ ở của Umeko sau đó mang tặng hoa cho cô.

Riko mặt tím tái khi nghe Hikaru nói, dám chê hẳn kém tầm, định nghĩ mưu kế dẹp yên tên này.

Một tiếng chuông tin nhắn kêu lên, hẳn mở máy ra xem có một số lạ nhắn hẳn tới địa chỉ này, sẽ có điều bất ngờ.

Đôi mắt hẳn nhìn chăm chú vào số đó, linh cảm trong hẳn người này không phải người xấu, hẳn lên nói với nó rồi ra chỗ hẹn.

Vừa tầm Hikaru cũng tìm được địa chỉ nhà Umeko và cầm giỏ hoa, sẵn sàng tới dinh thự.

Bấm chuông dinh thự nhà Anzai, đợi hầu gái ra mở cửa Hikaru mới mỉm cười, dùng mỹ nam kế để được vào.

Umeko ngạc nhiên khi Hikaru tới đây, cũng một thời gian từ sau cuộc thi Marathon là cậu ta dường như không thấy tăm hơi.

Umeko ngồi trước mặt Hikaru, nhìn chăm chăm vào cậu, dù sao cô cũng không có cảm tình gì đặc biệt với người này, chỉ nhớ tên vì có làm vệ sĩ chung của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tổ Tình Thất Bại

Hikaru nhìn một lượt cô gái mà mình có cảm tình, nếu so với vẻ đẹp ngây ngô và đáng yêu thì cô thua nó nhiều, nhưng lại được cái có duyên, hơn hết còn

khá giống với người con gái đầu tiên mà cậu yêu ở kiếp trước.

“Umeko tiểu thư, tôi có món quà tặng cô, thực ra thì... tôi rất thích cô”

Hikaru đi tỏ tình một cách trắng trợn, không cần tiếp xúc qua đối phương lần nào, trong lòng cậu chỉ cần thích là sẽ nói ra.

Umeko nghe giống như mình vừa được tỏ tình, lại còn rất công khai cũng không nghĩ là cậu ta thích mình.

“Hikaru, tôi... không thích cậu”

Umeko nói nhanh gọn lẹ, bây giờ trái tim cô chỉ hướng về hắn, nên không muốn thích thêm người khác, sẽ phải cố gắng giành được trái tim hắn.

Cảm giác bây giờ của Hikaru giống như nhiều năm về trước, cậu đã cố gắng chỉ thích một mình cô gái đó, cũng làm tất cả vì cô ấy, cũng giúp gia đình cô ấy giàu có lên, nhưng tới phút cuối cô ấy đã từ chối mình.

Hoàn toàn giống với cảm giác hiện tại này, cậu là sói thần cũng không bao giờ rút nước mắt, cho dù đau khổ cỡ nào cậu cũng chịu đựng trong lòng.

Nhìn vẻ ngoài vô cùng lạnh lùng, người khác không dễ gì tìm ra sơ hở, cho dù trái tim Hikaru đau, nhưng Umeko lại không hề nhìn ra.

“Biết ngay mà, con gái ai cũng vậy?”

Hikaru cười khinh bỉ một cái, rồi lặng lẽ đứng dậy rời khỏi đó, cũng không cần tới giỏ hoa kia, càng không nói là tặng cô, đến sau cùng thì cậu vẫn không thể tìm được người con gái chỉ thuộc về mình.

Umeko thấy cậu về thì mới thở phào nhẹ nhõm, cứ nghĩ nó phải cậu tới dò xét chuyện gì đó, Umeko sẽ ngại nếu nó biết mình có ý với Riko.

Lại thêm một tiếng nổ khác của hỗn hợp hóa học mà nó pha chế thêm vào sô cô la, vì Riko ra ngoài nên không lên hỏi thăm nó, sau đó cảm thấy chán nản không muốn làm nữa, nó đành đi ra ngoài “đạo chiều”.

Riko đang đứng ở một nơi tạm được gọi là không có người, nơi này chỉ có một cây hoa anh đào và một cái ghế, nằm ở phía cuối của con đường nên rất trống.

Sau đó một giọng nói cất lên từ phía sau:

“R... Riko, anh đợi em lâu chưa?”

Người con gái mặc trang phục truyền thống của Nhật, bộ kimono màu hồng nhạt, trên tay cầm món quà giấu phía sau lưng.

Nawata đã tìm hiểu số điện thoại và nhắn tin báo Riko tới đây, trang phục Riko mặc là quần gia siêu cấp, màu đen nhìn cực kỳ ngầu.

“Nawata là cô à, tôi còn tưởng ai chêu mình”

Riko có chút ngạc nhiên, cứ nghĩ tên nào có thù oán nên tìm mình tính sổ, nhưng lại là Nawata, cô gái dịu dàng và sợ độ cao.

“Riko... đây là... đây là món em làm, không biết anh có thích không?”

Nawata thay đổi xưng hô, cũng nói chuyện không ngại nữa, mặt cô đỏ lựng vì xấu hổ, thường thì ngày lễ con trai nên tặng quà cho con gái trước nhưng thời hiện đại rồi không cần khiêm tốn thế.

Riko nhìn hộp quà trái tim trước mặt mình, cũng không biết nói sao về chuyện này, Riko cũng rất thông minh, những hộp trái tim dành tặng cho người mình thích, biểu thị tình yêu của đối phương, Riko ngược lên nhìn Nawata.

Nhìn một lát cũng không nói được câu nào, Nawata bẽn lẽn nói:

“Em... em thích anh, Riko”

Riko cảm hộp quà của Nawata, bộ dạng cô lúc này rất giống với Asuka lần trước, nhưng cô gái này không khóc, chỉ là mặt có chút đỏ lên vì ngượng.

Vì được trải qua một lần rồi, nên Riko cũng có chút kinh nghiệm để đối mặt với chuyện này, nhìn lại hộp quà, rồi nhìn lên Nawata nói:

“Nawata, về việc này... thực xin lỗi cô, thú thật là tôi đã có người trong lòng rồi!”

Nawata có chút thất vọng rất nhiều, cô không nghĩ lần đầu tiên tỏ tình mà bị từ chối như thế này.

Riko nhìn biểu hiện của Nawata rồi tiếp tục nói, hắn cũng không muốn bắt cứ cô gái nào tỏ tình với mình kiểu này nữa, hắn không muốn nó buồn, càng không muốn nó thấy cảnh này, lúc đó lại phải dẹp yên thì không ổn.

“Hơn nữa tôi cũng đoán được tình cảm trước đây của cô dành cho tôi, từ cái lần cô tặng món quà đó, tiện đây tôi chưa kịp chuẩn bị thì món quà này

xem như tặng trả lại cô, cảm ơn cô nhiều lắm”

Riko không thích nhìn con gái khóc, cũng không muốn thấy con gái buồn vì mình, hấn chỉ có thể từ chối thẳng thừng như vậy thôi, nếu còn áp úng thì mọi chuyện đây đưa khó dứt lằm.

Sau khi Riko rời đi, mình Nawata ngồi đó khóc, hấu gái tới nhìn thấy hộp quà vẫn còn thì hiểu chuyện xảy ra, an ủi cô chủ rồi đưa về dinh thự.

Riko thờ dài, đứng núp ở góc gần đó vì sợ có chuyện gì xảy ra với cô, đợi khi hấu gái tới đưa về thì hấn mới bình tĩnh trở về.

Tới dinh thự, hấn nghĩ nó vẫn còn dưới bếp nên không hỏi han mà trở về phòng mình.

Đi ngang qua phòng Hikaru thấy cửa hé mở, hấn lén nhìn vào trong, thấy cậu ta nằm trùm kín mền, mở cửa đi vào.

“Thực ra thì ta không muốn quan tâm đâu, nhưng ngươi bị làm sao vậy? sáng giờ ta thấy ngươi rất lạ, mà cái giò hoa lúc sáng đâu rồi?”

Bước tới gần giường Hikaru, hấn hỏi rất nhiều làm cậu đang buồn lại còn buồn hơn, không muốn nhắc lại chuyện này nữa.

“Riko, chắc ngươi hiểu cảm giác bị người khác từ chối tình cảm?”

Hikaru cũng không muốn nói chuyện bề mặt này với hấn, nhưng tâm trạng mình sẽ tốt hơn khi nói với người khác, suy nghĩ của Hikaru rất đơn giản, những chuyện gì cậu không muốn phiền lòng thì thường trút giận lên một ai đó.

Hikaru mở chăn và ngồi dậy, đôi mắt màu đen thăm nhìn Riko, vẻ mặt vô cùng u sầu, nói tiếp:

“Ta thích Umeko, cô ấy có nét giống với người con gái ta yêu kiếp trước, nhưng... ta vẫn chẳng giữ được, chắc là ta vô duyên với con gái, hay họ còn sợ vì bản thân ta không phải người mà là một con sói.”

Hikaru vô thức nói tất cả những gì trong đầu cậu nghĩ, Riko nghe thì cũng hiểu chuyện sáng giờ, hấn nhớ lại Nawata vừa mới tặng quà cho mình, hấn đoán hôm nay là ngày đặc biệt.

“Hikaru, ngươi không nên lấy thân thể ra tự trách, đã được làm người thì ngươi biết trân trọng chứ? Nếu nói như ngươi thì cáo như ta cũng không có được tình cảm của Rumi?”

Riko thờ dài, chính xác thì do bản thân mình chứ không tự trách thân thể mình.

“Hikaru ngươi nghĩ sao Rumi tiểu thư lại chấp nhận chúng ta làm vệ sĩ, mặc dù biết thân thể thật, đâu phải ai cũng ghét bỏ hay sợ hãi đâu?”

Hikaru ngồi nghe Riko nói, cậu cũng cảm thấy được an ủi, có lẽ cậu sẽ thay đổi lại con người.

Hai người nói chuyện trong phòng, nhưng không ai để ý cô gái đứng ngoài cửa, cô ấy chính là Umeko.

Vì muốn trả lại giò hoa cho Hikaru mà vô tình nghe được hai người nói chuyện, cô nhẹ cầm giò hoa rồi trở về dinh thự của mình.

Đóng sập cửa thật mạnh lại, Umeko ngồi trong phòng mình suy nghĩ chuyện vừa rồi, Hikaru không phải người mà là sói, còn hấn cũng không phải người mà là cáo, đầu óc cô xoay như chong chóng.

Sau đó Umeko tìm hiểu về thân thể hai người, ví dụ như là tên tuổi, nơi xuất thân, vân vân, nhưng không hề có kết quả nào cho cô xem cả, nhưng thay vào đó cô lại xem về loài sói trở thành người.

Miệng cô há hốc, mắt mở to nhìn những dòng chữ trên máy tính.

Truyện thuyết kể rằng năm trăm năm trước, xuất hiện loài sói thần và cáo thần sinh sống trên khu rừng Qaura, hai loài vật này dường như rất được con người tin tưởng, thờ phụng tại nhà và đền.

Khả năng đặc biệt của thần là biến thành người, người bình thường nhìn thấy được bộ dạng thực sự của họ sẽ có thể sống rất lâu và càng về sau càng an nhàn.

...

...

Umeko ngồi đọc toàn bộ những gì cô tìm được, cho đến cuối cùng thì có một kết luận nhỏ rằng, một khi chúng trở nên tàn nhẫn ngay cả đồng loại cũng có thể giết chết.

Đôi mắt Umeko đỏ ngầu, tâm trí không thể nào tập trung vào chuyện khác được, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện sói sẽ ăn thịt mình, Umeko còn thắc mắc về loài cáo thần, chợt nghĩ... “không lẽ là Riko”.

Ý định Umeko tặng quà cho hấn coi như là chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đấu Với Tôi! Tôi Tống Cổ Cô Về Thành Dưỡng Sứ

Chương 44: Đấu với tôi! Tôi tống cổ cô về thành dưỡng sứ

Rumi đi dạo vòng vòng bên ngoài, cũng không biết đi lạc tới đâu rồi, may mà nhìn sang bên thấy cửa tiệm của Botan, Rumi đi tới cánh cửa tự động mở cho vào.

Botan vừa thấy Rumi bước vào tưởng là khách hàng, định chào hỏi và mời vào chọn đĩa, nhưng không nhìn lại một lượt Rumi, cất giọng khó hiểu.

“Rumi, mày đi đâu đấy?”

Lần đầu tiên Rumi tới đây mà không đi xe, đúng là hôm nay ngày mười bốn tháng hai cũng phải, có khi tối nay trời lại mưa cũng không chừng.

“Cho tao ngủ nhờ phòng mày, tao không biết đi đâu hết, tới chiều tỉnh dậy tao trả tiền cho.”

Rumi thân nhiên nói, hai chân thì tiến thẳng phòng cậu đi tới, cũng không biết nên đi đâu và làm gì, ngày đặc biệt này trước giờ nó không phải suy nghĩ nhiều, mà giờ làm tâm trí nó chán nản.

Botan chả hiểu gì hết, cũng không ngăn cản nó bước vào phòng mình, chỉ là thấy nó rất lạ... nếu như ngày trước nó chấp nhận tình cảm của Botan, có lẽ hiện giờ sẽ không như vậy.

“Mày bị điên à, về nhà mày mà ngủ đi”

Mặc dù không nói là thích Rumi, nhưng Botan cũng rất muốn ở bên nó.

Rumi dừng bước chân lại và nhìn thẳng vào Botan, một tay chống nạnh, một tay chỉ mặt cậu, nói bằng giọng có chút tức.

“Mày cứ tính tiền của khách sạn ấy, nhưng phải tính ba mươi phần trăm thôi, dù sao chỗ này cũng là ổ chuột mà.”

Rumi nói xong thì nhanh chóng đóng cửa lại và nằm trên nệm của Botan, đắp mền của cậu ta ngủ, cũng không quên vờ ra một câu.

“Đừng làm phiền tao ngủ?”

Botan nghe thì ức chế không nói nên lời, vừa hay hầu gái của cậu ra ngoài mua đồ ăn, không có ai để trút giận. Nhưng trái tim cậu cảm thấy âm áp lạ, người con gái cậu luôn dành tình cảm đặc biệt đang nằm trong phòng cậu.

.....

Asuka sau khi hẹn được Riko, cô nhanh chân tới trước và đứng chờ, sợ dĩ cô không muốn Riko đợi mình.

Nơi cô hẹn là một bể phun nước nằm ở ngay trung tâm thành phố, cũng ở tòa nhà chính cao nhất của trung tâm, ngày đặc biệt này Asuka không muốn bỏ lỡ thời cơ, nhiều lần thất bại nhưng lần này phải thành công.

Riko vừa tắm xong và định tới bếp tìm hỏi xem nó làm xong chưa, nhận được tin nhắn Asuka nói tới địa chỉ đó, không gặp được thì Asuka không về nên Riko đành ra gặp mặt.

Trên đường đi thì Riko cũng mập mờ đoán được Asuka hẹn mình, chắc có lẽ cả ngày hấn được chứng kiến rất nhiều thứ khác lạ, khê thờ dài lần này hấn sẽ cứng rắn từ chối một cách thẳng thừng hơn.

Asuka đang tập luyện để tạo ấn tượng và khiến Riko chấp nhận món quà này.

“Asuka”

Riko để xe bên ngoài và đi bộ vào trong, nhìn xung quanh thì toàn là các cặp ngồi ở ghế đá, xung quanh có vài cây cối che đi, sau khi định vị được người mình cần tìm nhanh bước đến.

Asuka vừa nghe được giọng nói này, cô quay người lại và nhanh chạy một bước tới ôm cổ Riko, điều mà cô muốn nhất bây giờ.

Nãy giờ đợi mà thấy những cặp kia thân mật, cô cảm thấy chút ngượng và hơn hết là, cảm xúc... nhớ hấn.

“Asuka... cô đừng...”

Riko ngỡ ngàng không nghĩ là vừa gặp lại ôm như thế, nhiều cặp cũng không để ý hai người.

“Riko... anh không cần trả lời em ngay đâu. Em chỉ muốn nói một điều thôi. Xin anh... hãy nhận nó.”

Asuka cũng biết được mình là người con gái không buông tha cho hấn, luôn tìm cách để chiếm được tình cảm của hấn, nhưng đều không thành công... sau đó cô buông Riko ra và đưa món quà của mình trước mặt Riko.

Cô mong là lần này Riko sẽ nhận, rồi sau đó bản thân mình cũng sẽ dùng các trò ngớ ngẩn này lại, hai lần từ chối tình cảm, Asuka đã buồn và đau lòng, không muốn tái hiện thêm lần thứ ba.

Vì những hành động bất ngờ, lại còn thêm câu nói khó lòng từ chối, Riko đành mỉm cười rồi nhận hộp quà từ Asuka.

Nhìn qua chiếc hộp hình trái tim có màu đỏ đơn giản, bên trên thắt một cái nơ cũng đơn giản, nhưng Riko lại nghĩ Asuka chắc rất kỳ công làm chúng. Nhận cho cô vui rồi cũng tặng lại cô món quà khác.

“Cảm ơn cô Asuka... tôi tặng lại cô món quà này.”

Lúc đi đường Riko cũng dừng một tiệm bán đồ cũng rất đẹp, dừng lại và mua hai món quà, một món Riko tặng Asuka, còn lại thì tặng Rumi.

Asuka đã hiểu tình cảnh này, người mình thích tặng lại quà cho mình, nghĩa là từ chối tình cảm của mình, cô chuẩn bị tinh thần rồi, cũng mỉm cười rồi nhận chúng, sau đó chính cô nói về trước.

“Cảm ơn anh, Riko, có lẽ từ nay chúng ta sẽ ít được gặp nhau, vì... mà thôi em chào anh nhé, có việc em về trước.”

Asuka không muốn nói điều đau lòng, nhanh bước chân và vẫy tay chào lại Riko rồi về.

Ra lấy chiếc xe đạp của mình, trên đường trở về mà lòng cô không yên, nhưng cũng tự an ủi mình.

“Yup, dù sao thì mình cũng đã làm được, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Nói được câu đó thì nước mắt cô chảy xuống gò má, chẳng được gì cả, cô cảm thấy tiếc là vì sao không dám tỏ tình thêm lần nữa, đáng nào cơ hội này cũng chỉ có một lần.

Riko cũng không hiểu gì, nhưng thấy Asuka có vẻ vui nên hấn cũng không hỏi thăm nhiều, lập tức ra lấy xe về dinh thự, trên xe ngồi Riko mở món quà cô tặng.

Một chiếc bánh sô cô la hình trái tim, Riko đưa lên miệng ăn thử một miếng, cũng rất ngon, dự định là mang về cho Hikaru và Rumi cùng ăn.

Tối dinh thự, đi ngang nhà bếp vẫn không thấy có gì khác lạ, Riko gọi cửa nhưng không ai đáp trả, chợt nghĩ chắc là Rumi còn bận việc nên không nghe mình nói.

Trời trở về tối nhanh chóng.

Hikaru tâm trạng cũng ổn định hơn, cậu ngồi dưới phòng khách ăn bánh cùng Riko, cả hai đều ở dạng thú nhồi bông, ăn với nhau rất vui vẻ.

Rumi và Asuka trên đường về, hai người đều lảo bảo về Riko, rồi vô thức cả hai gặp nhau.

Asuka nói trước.

“Cô... Rumi”

Asuka không ngờ là gặp nó trong tình trạng không mấy tốt đẹp này, còn có chút lạ vì sao nó không đi xe mà đi bộ.

Rumi đang mắng Riko là đồ ngốc, tất cả lỗi đều do hấn gây ra, thì thấy được người con gái trước mặt, nó cũng rất ngạc nhiên.

“Ồ, cô là con hamster đạo chích dám lên vào nhà tôi này.”

Rumi phun ra những lời nói vô cùng bình thường, gặp và chiến đấu hai lần nhưng nó vẫn không quên biệt danh hamster.

Asuka cảm giác tức giận chùng chắt, nhớ lại con hamster cùi bắp của mình đấu với rồng của nó lại càng thêm tức.

“Hả? Cô nói ai là hamster đạo chích hử?”

Rumi rất thần nhiên, cũng chẳng muốn để ý cô gái này nghĩ gì, vô tư nói.

“Vậy thì hamster ăn trộm, hamster bê khóa, hamster...”

Nó định nói tiếp thì Asuka ngăn cản lại.

“Ít ra thì cô bỏ cái chữ hamster, hamster đi chứ.”

Asuka có một chút ghen tị, mà không phải nói vô cùng ghen tị với Rumi, có cả một dinh thự khủng bố, còn có cả một quần gia rất đẹp trai, nhưng quần gia này chỉ quan tâm tới mình Rumi thôi.

Giờ phút này, Asuka sẽ không ghen tị với Rumi, làm thế càng khiến mình bị si nhục, cảm giác bại trận hai lần khiến cô đau làm sao, cô oán hận ông trời thật bất công với mình.

Rumi thấy vẻ mặt Asuka bất thường, lúc cười, lúc mỉa máo, lúc lại lạnh nhạt, nó thấy không nên nói chuyện lâu.

“Vậy thôi, chào nhé hamster, đừng có nghĩa tài sản của tôi đấy!”

Vì đang than thân trách phận mình bạc bẽo, mà để đối phương làm lơ mình, có chút uất hận, dù sao cũng là lần cuối cô không tìm tới Riko nữa, nên muốn “đấu” với nó một trận.

Lúc nó xoay người bước đi thì Asuka vội cầm chặt tay nó lại, giọng nói rất thách thức.

“Đợi đã, nếu bây giờ mà bỏ đi thì tôi mãi là kẻ thảm bại mất, và niềm kiêu hãnh của tôi không cho phép điều đó. Hãy đấu với tôi đi. Một cuộc đấu giữa hai ta và Riko chính là giải thưởng.”

Asuka muốn đấu một trận cuối cùng, sẽ dùng toàn lực mình chiến đấu, dù là một tia hi vọng nhỏ nhoi, cô cũng muốn giành lại Riko.

Rumi nghe thì cảm thấy vô cùng thích thú, trước nay rất ít người thách đấu với mình, tiện đây cô có thể làm tâm trí vui vẻ lên, nhìn người khác thảm bại dưới tay mình, cười khẩy một cái, nói:

“Được lắm, vừa lúc tôi đang có tâm trạng không tốt đây? Tôi sẽ tặng cô về thành đường sức luôn cho biết”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hát Karaoke

Cuộc đấu mà Asuka chọn đó chính là... quán Karaoke, Rumi thì sao cũng chiều hết, không có ý kiến gì.

Asuka biết gần đó có một quán karaoke rất hay, mỗi lần tâm trạng không tốt thì thường tới đây hát.

Bước vào đại sảnh bên dưới, hai người chọn phòng trống, lần đầu tiên được đến mấy nơi kiểu thế này, làm Rumi nhìn ngang ngó dọc vì rất lạ.

Nhưng điều lạ mà Rumi cảm thấy được, chính là không gian chật hẹp và vô cùng nhỏ bé, cả một tiệm karaoke này mới chỉ bằng cái phòng bếp của dinh thự Rumi ở, khuôn mặt không tí thích thú chút nào, còn tỏ ra rất chán ghét.

“Nơi này là nơi nào vậy?”

Sau khi được Asuka đặt phòng và đưa lên phòng hát, nó bắt đầu cảm thấy nản hơn, hát ở một nơi như thế này thì sao mà chịu được.

Asuka chợt nghĩ tới dinh thự hoàng tá trằng mà nó ở, cũng hiểu được chút phần nào, thờ dài nhàn nhạt đáp.

“Hiển nhiên là quán karaoke rồi? Cô chưa từng đến quán karaoke lần nào à?”

Nhưng sau câu nói của Asuka, chợt nó nhận ra nơi này cũng rất lạ, coi như là thám hiểm thế giới tí hon cũng không sao?

Bắt đầu Rumi đi vòng quanh phòng, rồi nhìn những thứ khác lạ trong phòng, nhanh miệng hỏi Asuka:

“Ra thế! Lần đầu tiên tôi đến một nơi lạ thế này! Nhưng mà nơi này còn nhỏ hơn phòng tắm nhà tôi nữa!”

Rumi nhìn cái ti vi mỏng nhưng bé bằng một phần tư ti vi ở nhà, còn nhìn vào cái ipad phiên bản “quá cổ”, nhìn cái mic cũ mèm.

Phía trên trần nhà còn sơn đủ màu, chỉ có hai cái ghế dài và một cái bàn là vừa đủ căn phòng, nó cảm thấy bức bối và ngột ngạt một chút, ngay cả chút ánh sáng của phòng cũng giống như cái đèn dầu của thời cổ đại.

“Nếu cô ở trong phòng nhỏ bé, tối tăm thế này hàng giờ liền, thì cho dù cô không phải người sống nội tâm, cô cũng sẽ trở nên tù túng và sợ bóng tối mất.”

Nó dùng bộ mặt không còn gì thảm hơn để nhắc nhở cho hamster đạo chích, bộ dạng đứng khoanh hai tay giải thích.

Asuka ngạc nhiên không biết nói gì, dù sao cô bây giờ không phải trả số nợ của bố mẹ, nhưng cũng chỉ dư giả tiền ăn thôi, và một ít tiền tiêu vặt mỗi tháng, một lần đi như này cũng tốn bao nhiêu tiền của mình rồi.

Bất đắc dĩ Asuka lớn giọng, nếu còn phí thời gian thì tốn thêm tiền:

“Rồi, bắt đầu gọi đồ uống và chiến thôi. Mà cô muốn uống gì nào? Nếu chỉ gọi một món thôi thì tôi bao cũng được.”

Asuka nhanh chóng ngồi xuống ghế da êm ái, với cô thì cảm thấy được ngồi ghế da là niềm mơ ước, miệng hỏi và tay cầm cái điện thoại trên cạnh chỗ ngồi gọi nhân viên mang nước và đồ ăn, nhưng cô chỉ đủ tiền cho mỗi người một phần nước và phần đồ ăn thôi.

Nó cũng không nói nữa, ngồi vào ghế đối diện Asuka, nhìn cô ta bằng ánh mắt kì quái, sau đó dờ quyền menu màu đỏ và bắt đầu ngao ngán gọi đồ ăn, trưa giờ nó cũng chưa được ăn uống gì.

“Thế thì trà xanh Shiun với pa-tê gan ngỗng hạng nhất.”

Nhìn quyền menu mà nó chẳng thấy món nào mình ưng ý cả, nên nhìn Asuka, nó chột nghĩ, cô ta tự thách đấu mình mà cũng keo kiệt như vậy, chẳng có ăn tượng chút nào.

Còn Asuka thì ngệt cái mặt ra, mấy món đó thì cô còn chưa được thấy nữa, hơn nữa cùng lắm thì cũng chỉ nghe tên và thấy trên ti vi, trong các nhà hàng thượng hạng mới có mấy món đó.

“T-Tôi nghĩ họ không có mấy món đó ở đây đâu?”

“Đúng là cổ lỗ sĩ, vậy tôi uống nước trà đá”

Ngoài những thứ kia ra, nó chẳng tha thiết ăn món gì ở đó cả, sau đó Asuka kêu những thứ cần thiết, nhân viên mang lên liền sau đó.

Nó nhìn cái tên nhân viên, có chút gì đó là lạ, bình thường nhân viên mặc đồng phục, nhưng đây thì không, hần chỉ đội cái mũ của nơi này, cố gắng che mặt của mình, còn bộ đồ trên người lại khác thường.

Sau đó Asuka bắt đầu lên hát, nó mới không suy nghĩ nữa, ngồi khoanh tay khoanh chân nhìn cô hát.

Asuka vừa cất giọng hát, nó cảm giác như mình lạc vào âm nhạc thời na bô lê ông chưa mặc quần, cảm thấy các tế bào mình bị tê liệt, nếu như không phải bị ép ngồi đây thì thà nó nghe Riko và Hikar kể chuyện có khi lại thích thú hơn.

“Yay, để xem điểm số thế nào nào?”

Asuka hát xong còn giơ hai ngón tay lên mỉm cười, và còn rất khoái chí vì mình hát quá hay, không ngừng lẩm bẩm nghĩ thầm, với một người lần đầu tiên tới đây hát như Rumi thì làm sao có thể hay như cô được.

Màn hình máy tính cũng thật biết khiến người hát cảm thấy tự hứng, còn xuất hiện thêm một con chi pi hình tai mèo dơ bảng hiệu: “35 điểm, hát dở quá, lặn đi”

Trên đầu Asuka xuất hiện rất nhiều vạch đen, tâm trạng không ổn, miệng nói giọng trầm xuống:

“Tại sao?”

Rumi đang “chìm đắm” vào nhạc cổ đại, thấy Asuka ngồi một góc, nó cũng đủ hiểu tâm trạng, hơn nữa còn thấy điểm số, muốn cười cũng không dám, nghiêng mặt nói:

“Hiển nhiên rồi, đó là vì cô lỡ nhịp tùm lum đấy.”

Cô đang buồn mà nghe nó nói, còn buồn thêm vội lấy lại tâm trạng vì đó mới chỉ là khởi động thôi, còn khi cô hát thật thì không dễ thấp điểm như thế.

Mà Asuka vui mừng trong lòng, vì giờ đến lượt Rumi, như cô suy nghĩ thì người lần đầu tiên đi hát chắc chắn không hay được, nên rất háo hức để cười lại Rumi, cô sẽ giữ được Riko bên mình bằng bài hát sắp tới này.

“Rồi, giờ đến lượt cô đấy?”

Nghe tới việc đến lượt mình, nó ừm nhẹ một cái rồi cầm mic lên hát, trong đầu nó muốn cho cô gái này thảm bại, vì nhiều lần dám phá đám Riko.

Giọng hát của Rumi vừa cất lên, cả khán phòng như chìm trong âm nhạc hiện đại, giọng hát đã được tôi luyện từ nhỏ.

Asuka lại một lần ngạc nhiên hết cỡ, cô còn thấy ánh sáng phát ra từ người Rumi, như khiến cô lạc vào một buổi hòa nhạc hoành tráng, trang phục trên người nó cũng được hóa trang thành một nữ hoàng âm nhạc nổi tiếng thế giới.

Asuka hết lời khen ngợi nó giỏi thật đấy, cô cũng ao ước được như vậy, nghĩ lại giọng dõ ẹc của mình có khi cô không có cửa thắng rồi.

Từ bé Rumi đã được học những bài học đặc biệt, khóa học của nó bao gồm luyện giọng và luyện thanh, do những chuyên gia hàng đầu dạy.

Có thể các bạn đã quên, nhưng Rumi là một cô gái siêu giàu, dù cho đây là lần đầu tiên đi hát karaoke, thì cô ấy không thể thua một cô bé trung học tầm tầm được.

Và chi pi hình tai mèo màu hồng, giờ bảng điểm số “100 điểm, bạn là nữ thần trong lòng tôi, mà con nhỏ hát đầu tiên là Asuka phải không?”

Nó trở về nhìn Asuka và nói, giọng vui mừng:

“Có vẻ như trận đấu phân được thắng bại rồi nhì.”

Asuka vẻ mặt trở nên tức giận hơn, nhưng còn cố gắng nói:

“Chưa đâu, trận đấu mới chỉ bắt đầu thôi, những bài hát cần tình yêu thương! Tôi sẽ không thua đâu?”

“Được lắm, vậy tôi sẽ cho cô đo ván.”

Cuộc chiến của hai người ngày càng nóng bỏng, sang vòng tiếp theo, hay nhiều vòng tiếp theo nữa thì Asuka luôn về thua, với các thang điểm bốn mươi, bốn lăm và không qua khỏi năm mươi điểm

Rumi thì khỏi phải nói, bài nào bài nấy đều một trăm điểm, cho dù là thi nhạc tình yêu, nhạc cổ điển, hay nhạc trẻ con thì điểm số của nó luôn vững chắc và không lung lay.

Cuộc chiến cứ thế kéo dài cho tới tận khuya, sau đó thì mới kết thúc.

Nó vurun vai người một cái, cảm giác hát nhiều thấy cơ thể khỏe hơn hẳn, nó cũng cười và nụ cười thật khiến người nhìn khó tin.

Asuka đang tính tiền, vừa tốn tiền lại chẳng được gì, coi như tháng lương này tiêu sạch chỉ vì cái miệng lỗ nói điều trót đại, cô lăm lăm than thân:

“Không ngờ mình lại thua hết mới đâu chứ?”

Rumi thấy vẻ mặt cô ta tính tiền mà cứ như người ta cướp tiền hay sao ấy, nó nhàn nhạt nói:

“Này, cô có muốn dùng thẻ của tôi trả không? Tôi không oán giận đâu, chỉ một ít tiền lẻ chẳng đáng là bao?”

Nó chìa cái thẻ của mình ra đưa chủ quán, sau đó chủ quán cúi đầu cảm và quẹt thẻ, Asuka ngỡ ngàng, còn Rumi chỉ hỏi cho có thôi chứ chẳng cần đợi Asuka trả lời, lần đầu tiên nó được tới nơi này, cũng lần đầu tiên tâm trạng nó mới thoải mái như vậy, trong lòng cũng có một phần cảm ơn Asuka.

“Nên để tôi trả thì hơn, tôi không muốn mắc nợ đối thủ của mình”

Vì nhân viên tính tiền rồi, nên cũng không cần trả họ mà trả cho nó, nó cũng phát lờ đi và ngạc nhiên nói:

“Đối thủ? Chẳng phải đối thủ là từ dùng khi hai người ngang cơ nhau sao? Còn cô thua toàn tập như vậy? ... Thật là, cô đi học làm gì không biết?”

Với nó những điều cơ bản vốn có trong cuộc sống, đều được học và biết qua, tuy nhiên thì ứng dụng thực tế lại rất ít, vì không tiếp xúc với người bình thường như Asuka nhiều.

Asuka đúng là thua toàn bộ, không thắng nổi nó dù chỉ một lần, coi như xong, từ nay thì chẳng còn cơ hội nào nữa cả.

Sau đó hai người vừa xoay người về phía sau thì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thua Toàn Tập

Riko và Hikaru ở dinh thự, vừa đi ra ngoài ăn tối rồi về, nhưng vẫn không thấy nó trong nhà bếp đi ra, đành tự mở cửa dòm xem nó làm gì trong đó cả

ngày nay.

Nhưng cửa không khóa, bên trong bếp không ai ngờ được, khung cảnh tan hoang giống như một vụ nổ lớn xảy ra, hần nhớ tới tiếng nổ lúc sáng, không lẽ nó làm gì?

Riko bắt đầu dọn dẹp nhanh chóng, phát hiện ra quyển dạy nấu sô cô la, hần mỉm cười:

“Tiểu thư làm tặng ai à?”

Dứt câu thì hần hét toáng lên, Hikaru trên phòng cũng dùng thuật nhanh chóng đứng trước mặt Riko, hỏi chuyện gì xảy ra.

Riko kể và chỉ chỉ các thứ trên bàn, nhìn qua nhìn lại thì không thấy nó, thấy chiếc điện thoại còn ở trên bàn, hai người đoán nó ra ngoài rồi.

Riko dùng thuật biến hình qua bên nó, nhưng Hikaru ngăn cản vì bên đó đồng người, phải tới nơi gần đó và đi vào.

Bên phía Rumi và Asuka vừa xoay người ra về, thì bắt gặp mấy tên áo đen, mặt mày bặm trợn, nhìn hai người đặc biệt là nhìn nó.

“Mày chính là Rumi, tốp một tỷ phú?”

Tên khi nãy nó đoán là nhân viên mang đồ ăn lên phòng hát, nó có chút khả nghi thật không ngờ đúng vậy.

Nó lại hất một cọng tóc lên, cảnh này không phải chỉ một lần, nên nó không chút gì là sợ hãi cả, nếu gặp phải người khác thì có lẽ bọn kia đã có được khối tiền, nhưng gặp nó thì đâu dễ như vậy.

Asuka thấy tình hình không ổn, quay lại phía sau thì không thấy ai hết, chắc nhân viên trốn hết rồi, cụ thể là nhân viên trốn dưới bàn tiếp tân.

Nó định cho mấy tên đó một trận, thì giọng Asuka cất lên:

“Các người không được làm hại em ấy?”

Một điều bí mật mà chỉ mình cô biết, là tuổi thật của cô lớn hơn Rumi, chỉ là cô học dở nên bị ở lại lớp, giờ phút này Asuka ra dáng một người chị bảo vệ cô em gái của mình.

Rumi vô cùng ngạc nhiên, nghĩ trong đầu là Asuka muốn làm gì vậy, ai cần cô ta bảo vệ đâu chứ, nhưng vừa rồi cô ta gọi mình là em, không lẽ hơn tuổi.

“Này Asuka, không cần cô bảo vệ tôi đâu, việc này cũng xảy ra thường xuyên, tôi biết cách giải quyết, cô chỉ cần đứng đó xem là được rồi.”

Rumi gạt tay Asuka lại rồi bước lên trước và giọng ra dáng một người trưởng thành.

“Các tên kia, muốn sống thì rời khỏi đây, muốn chết thì ở lại đây?”

Nó chỉ nghe được mấy tên đó cười nửa miệng khinh thường nó, một con nhỏ vắt mũi chưa sạch mà làm được gì, còn dám lớn tiếng, lần này thì không dễ thoát được.

Khuôn mặt nó trở nên băng lạnh hơn, ngay sau khi nhìn nụ cười đều giả của mấy tên vật vãnh, nó lộn nhào một cái, đập phăng cái tên cầm đầu dạt vào tường, chảy máu mũi.

Những tên khác xông lên hết, chỉ với một chân và một tay, Rumi khiến những tên kia nằm lăn ra đất đau đớn, còn có tên bị đá vỡ cửa kính lăn ra ngoài đường.

Phủi phủi tay rồi nhìn lại Asuka, cười khẩy nói:

“Tôi đã bảo là cô chỉ cần đứng xem thôi mà!”

Toàn thân Asuka cứng đờ, cô nhớ tới cái đêm định mệnh trước, từng chứng kiến khuôn mặt và ánh mắt không có thần thái, biểu cảm như bình thường của nó.

Asuka thoáng rùng mình một cái, sau đó nhìn ra mặt đất những tên kia, dù cho đau đớn cũng cố gắng đứng dậy mà bỏ chạy thật nhanh.

Cô lần này thực sự khâm phục nó sát đất, dường như mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế gian đều tụ họp trên người Rumi, vừa giàu có lại rất tài giỏi, với một cô bé mười bảy tuổi, làm được những điều này thật khiến người ta khâm phục, cô hoàn toàn thua.

“Vậy thôi? Chào nhé! Hamster”

Rumi hoàn thành xong mọi chuyện, rồi trở ra cửa, vừa hay Riko và Hikaru cũng tới, cả hai rất lo lắng cho nó, nhưng vừa rồi thấy nó đánh mấy tên kia chạy không thèm nhặt dép, hai người mới yên tâm đi phần nào.

Asuka ngẩng đầu lên và thấy Riko, một cảm giác khác lại đến với mình, miệng cô lắp bắp gọi hần:

“R... Riko”

Hắn đi tới Asuka, cảm ơn cô vừa nãy đã gan dạ đứng trước bảo vệ Rumi, nghĩ lại làm Asuka ngượng vì chẳng làm được gì cả.

Rumi nhìn hai người, một người ngượng ngùng, một người cúi đầu cảm ơn, nó cũng vui vui chút ít nên để hai người nói chuyện, còn mình và Hikaru ra về trước.

Được đi dạo đêm thế này, tâm trạng Rumi nhẹ nhõm lắm, để chéo hai tay ra sau gáy nhìn lên bầu trời, “Trời hôm nay nhiều sao quá”

Sau khi trở về tới dinh thự, Rumi mới sực nhớ ra chuyện quan trọng trong ngày này, nhưng mà nó chưa thực hiện được.

Hikaru mới hỏi:

“Rumi tiểu thư có chuyện gì phiền lòng à!”

Nó chẳng thèm nghe Hikaru nói, miệng không ngừng lẩm bẩm một mình.

“Mà tại sao cứ phải là con gái tặng quà cho con trai, Valentine đúng là một âm mưu hiểm độc của mấy kẻ sản xuất bánh kẹo. nếu chỉ vì mấy thứ vợ và vợ vẫn ấy, mà chúng ta không thể bày tỏ tình cảm của mình, thì cái thứ tình cảm ấy không đáng một xu.”

Lúc này Hikaru nghĩ mình không nên động vào nó, chắc lại tức Riko chuyện gì nên mới trút giận âm thầm như thế, Hikaru lên đi trốn.

Vừa hay Riko về và định hỏi xem Rumi có chuyện gì mà còn đứng ở đó, thì nó đã quay người lại xỏ một tràng:

“Ngươi biết đấy... không phải tôi tức tối gì chuyện làm hỏng nhà bếp, còn đi chơi vì suy nghĩ, để rồi làm sô cô la rồi thất bại đâu.”

Riko hiểu vì sao lúc nãy Hikaru lại bỏ trốn rồi, nhìn bộ dạng nổi khùng lên của Rumi cũng đủ khiến hắn hiểu cái kết quả của nhà bếp kia.

“T-Tất nhiên rồi ạ”

Mặc dù chưa hiểu rõ đầu đuôi chuyện thế nào, nhưng Riko cũng phải trả lời nếu không nó nổi lửa lên, đánh mình giống như mấy tên khi nãy thì chết.

Riko có thể đánh nhau với bất kỳ ai, kể cả con gái nếu làm hại nó, nhưng lại không thể ra tay với nó được.

Rumi giọng dịu đi một chút, sau đó nhìn thẳng vào Riko, nó cũng chẳng thèm hỏi chuyện vừa rồi.

“Thế nên Riko, ngươi làm sô cô la tặng tôi đi, sau đó chỉ cần ngươi biến thành con gái rồi tặng ta như thế là ổn thôi.”

Nó vẽ ra một viễn cảnh Riko mặc trang phục thủy thủ mặt trắng, không thì trang phục kimono màu hồng, hay là trang phục cosplay mèo neko, để tặng quà cho nó.

“Ê! Tôi... không thể biến thành con gái đâu? Đàn ông con trai mà đi làm cái kiểu đó mới là không ổn đấy ạ!”

Riko là một vị cáo thần, nhưng rất ghét trở thành con gái, còn Hikaru thì là một con sói thần, nhưng lại thích trở thành con gái, vì sẽ được thân thiết với nó, còn được tắm chung hay là ngủ chung nữa.

Nó không hiểu tại sao Riko lại không nghe lời mình, biến thành con gái thì có sao đâu chứ? Nó tức tối hết thật lớn:

“IM ĐÊ! IM ĐÊ! MAU ĐI LÀM CHO TÔI NGAY”

“V-Vâng”

Vì yêu cầu cấp bách nên Riko không còn cách nào, đành nghe và làm theo, vội vã chạy xuống bếp làm bánh.

Hikaru biến thành dạng thú nhồi bông, nhảy lên bàn và “xem” Riko làm bánh, miệng không ngừng hỏi chuyện và chăm chọc Riko.

Hì hục làm bánh cộng thêm những lời thêm bớt của Hikaru, Riko cũng làm xong chiếc bánh sô cô la hình trái tim, nhớ tới bánh của Asuka tặng, hắn làm hình tương tự, khẳng định tình cảm mình dành cho nó.

Mang xuống phòng khách, thấy Rumi đang ngồi đọc manga.

“Rumi tiểu thư, tôi... tôi mời tiểu thư”

Riko sợ nó sẽ bảo mình biến thành con gái để tặng cho đúng ngày, nên rón rén nói.

Rumi vừa nghe được là món bánh tình yêu đã thành công, nó để quyền manga qua một bên rồi, mỉm cười háo hức nhìn chiếc bánh xinh đẹp trước mặt bàn.

“Ồ... hấp dẫn quá Riko... mắt mắt”

Rumi quên luôn là mình bảo hân trở thành con gái, vội ăn luôn bánh vì bụng còn đói, vừa ăn vừa khen ngon.

Riko xem như là làm được việc nó yêu cầu, trong lòng cảm thấy vui vẻ và phần chần chừ hơn mọi khi, vì chiếc bánh đó chính tay hân dành cả tình cảm của mình để làm chúng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Sóng Gió ập Đến

Một tuần học mới lại bắt đầu, tuần học này có khá nhiều trắc trở với Riko.

Sau giờ học, Riko mang com lên trường cho Rumi ăn, khi trở ra ngoài gặp ngay Umeko cùng hầu gái vừa bước vào.

Umeko nhìn thấy Riko, mọi suy nghĩ trong cô hiện về loài cáo thần hung ác, cô xem thêm được trên mạng, nhưng sau đó cô không dám nghĩ vì được biết loài cáo có thể thấu được suy nghĩ của người thường.

Rumi đã ở trong nhà vệ sinh trước đó rồi, hiện giờ trong căn tin chỉ có hân và Umeko cùng hầu gái.

Nawata cũng buồn về chuyện của Riko, nên từ hôm nay cô đã ra ngoài chỗ thường nghỉ trưa rồi ăn bento.

“Umeko tiểu thư”

Riko thấy biểu hiện khác lạ của Umeko, nhưng không hiểu được suy nghĩ, vì có rất nhiều suy nghĩ khác nhau xảy ra trong đầu Umeko, khiến Riko bị rối loạn đầu óc và không suy ra được suy nghĩ cuối cùng.

Umeko làm rớt cây bút xuống đất, sau đó Riko nhặt lên, nhưng vì lo sợ, nên cảm xúc của Umeko không mấy tốt dành cho hân, gạt lại cây viết trên tay về run sợ, rồi cùng hầu gái đi lướt qua Riko, cũng không nói lời cảm ơn.

Nó cũng nhìn thấy cảnh cuối cùng, cảnh mà đối với nó nghĩ là nên thấy, khẽ mỉm cười vì nó không cần biết Umeko có ý gì, hoặc cô ta là bạn “thân” mình, Umeko muốn tạo ấn tượng hay bất kỳ điều gì với Riko, bản thân nó vốn không quan tâm rồi.

“Riko ăn com thôi”

Rumi bước tới bàn ngồi và gọi Riko để hân không ngại ngùng nữa.

Riko lấy lại vẻ mặt như lúc đầu, miệng mỉm cười nhìn về phía nó:

“Vâng, tiểu thư”

Ngay từ đầu nó đã cảm thấy Umeko làm bạn thân, đối với cảm xúc của nó là có vấn đề, chẳng qua là nó không nói làm gì, chỉ nhận lời cho có thôi.

Từ sáng giờ, ngồi trong lớp nó thấy Umeko có vẻ thần thờ, cũng không nói chuyện với nó như trước đó, giờ đây nó vừa thấy cảnh đó thì chắc lại liên quan đến Riko.

Tiết học chiều xong sớm, nó đã đi ra ngoài cổng và được Riko đưa về, trên xe nó hỏi chuyện khi trưa.

“Riko, người không hiểu được suy nghĩ của Umeko à?”

Rumi nghĩ là thân thì sẽ biết được.

Riko cười cười nói:

“Umeko lúc đó trong đầu rất nhiều suy nghĩ, tôi bị rối nên không nghĩ được gì?”

Rumi nghĩ lại thì lúc đó Umeko cũng rất lạ, mà nó chỉ quan tâm sơ sơ, hoặc không quan tâm nữa.

“Vậy à, người có nghĩ lý do là vì người không? Bản mặt lúc đó Umeko rất ngạc nhiên khi thấy người, giống như cô ta thấy ma ấy”

Câu nói vô tư và hồn nhiên, Rumi không ngờ lại khiến Riko buồn đến thế, chẳng khác nào xem hân chỉ là người dư thừa, người ngoài, nghĩ lại người

ngoài cũng đứng, Riko cũng đâu phải người ở thế giới này.

Umeko liên tục tìm hiểu về hai loài vật này, cô cũng tìm thấy rất nhiều bằng chứng, chứng minh các loài này rất có thể hại bạn ở bất cứ đâu.

Những ngày học tiếp theo, Umeko luôn lẩn tránh Riko, nhìn thấy là đi nơi khác và còn làm lơ, xem như Riko chưa từng tồn tại.

Một buổi trưa vài ngày sau đó, Umeko bây giờ khá thân với Nawata và còn bảo cô tới dạy võ cho mình.

Đặc biệt là Riko không thể hiểu thấu được suy nghĩ của cô, đó là điều khiến hấn băn khoăn và khó chịu.

“Umeko, tôi có chuyện muốn nói với cô”

Riko vì không chịu được cảnh này, đành phải nói lời gặp mặt trước, vừa thấy Umeko về tới dinh thự, Riko liền đứng trước cổng và hỏi chuyện.

Xung quanh nơi này cũng hoàn toàn vắng người, nên hai người có thể nói chuyện mà không bị bất cứ ai quấy rầy.

“Người... hồ l...”

Umeko định nói hấn là hồ ly tinh chuyên đi lừa gạt người, nhưng chợt bịt mồm mình lại vì không muốn bị phát hiện, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Riko khẽ nhủ mảy, lời cô vừa nói dường như chạm tới một cái gì đó là riêng tư và bí mật, vậy nên Riko có lẽ hiểu ra một chút gì đó.

Tay Riko giữ chặt tay Umeko và dùng thủ thuật để hai người vào sân bên trong dinh thự, lúc này Riko mới nhìn Umeko bằng ánh mắt ngạc nhiên và oán hận.

“Umeko, cô biết tôi là ai rồi à?”

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, một dải hoa anh đào quấn vào nhau thành hình xích sắt, chạy vòng quanh người Riko, tâm trạng hấn không ổn chút nào, nếu như vì chuyện đó mà khiến Umeko kỳ thị, Riko sẽ cho cô biết tất cả.

Umeko vội ngã nhào ra đất, hầu gái tới đỡ cô dậy, còn gọi thêm vệ sĩ cao cấp tới bảo vệ, cô hầu gái nhìn tâm nói hấn là yêu quái, điều mà hấn cực ghét và căm thù con người.

“R... Riko... cáo... chín đuôi”

Umeko mấp máy môi nói được câu nói, trong lòng cô vô cùng sợ hãi, bây giờ chính cô cũng bị con quái thú này quấy rầy rồi, suy nghĩ của cô phải chỉ lúc đó không chạy tới dinh thự, không trả hoa cho Hikaru, không ngó lơ hấn vân vân và vân vân.

Trước mặt cô bây giờ chính là hiện thân của hồ ly, con vật mà cô luôn sợ hãi thời gian qua, cô đang oán hận bản thân mình đã làm gì, mà khiến mình rơi vào tình cảnh này, những tên vệ sĩ bắt đầu vây kín Riko.

Riko biến hình thành một con cáo, đôi tai mọc lên, cái đuôi mọc phía sau, mái tóc dài tới hông, bộ quần áo quân gia được đổi thành bộ yukata màu trắng bạc kim, một thanh kiếm sắc bén trên tay Riko.

Cả đoàn vệ sĩ vô cùng sợ hãi, trước con vật này không giống người cũng không giống cáo, chỉ thốt lên một câu:

“Q-Quái vật”

Rồi sau đó xông lên đánh hấn, Riko không phải là người bại trận, cũng không dễ dàng bỏ qua cho người dám nói mình là quái vật, càng ghét những người biết được thân phận của mình lại cố gắng xa lánh.

Đôi mắt Riko, một bên màu bạc kim và bên kia màu xanh, vô cùng sắc bén, đôi mắt xanh nhìn vào có thể thấy, cả một biển nước lấp lánh, nhìn đôi phương, nếu yếu tim có thể ngất đi vì sợ, giờ thanh kiếm ra và “đẹp yên” những tên mới gọi mình bằng cái tên khiếm nhã.

Kết thúc xong, Riko quay sang hai người con gái đang co rúm kia, Riko khẽ nhìn với ánh mắt ghét bỏ và khinh thường.

“Cô đã hài lòng chưa, những người gọi tôi là quái vật thì đều không được yên thân, cô biết chứ?”

Hai tay cầm chắc thanh kiếm, để chuẩn bị tiến hai cô gái lên tây thiên thỉnh kinh, giọng nói chắc chắn là phải làm được, cũng không bị cảm xúc lung lay.

Hầu gái dang hai tay trước mặt cô chủ, bảo cô chủ chạy đi, còn cầm cây gậy gần đó giơ lên cao và đập thật mạnh xuống người hấn, nhưng... hầu gái đã ngã xuống chỉ bằng một đường kiếm của Riko.

Umeko sợ hãi ôm hầu gái lay lay xem còn tỉnh không, đường kiếm sắc bén khiến cô không còn hơi thở.

Tình cảnh bây giờ thật khiến người khác sợ hãi, dàn vệ sĩ cũng không một ai còn tỉnh, chỉ còn một mình Umeko chống chọi với Riko, cô cầm cây gậy lên, nhưng đôi tay run rẩy không ngừng.

“R... Riko, người vốn là một con hồ ly giết người, ta hận người, đáng lý ta không nên thích người, ta nên sớm biết được thân thế người, chỉ vì ta...”

Umeko nói lời nào là cay đắng lời nói đó, Riko nghe cũng biết cô đang rất sợ hãi, nhưng Riko cảm thấy đã tâm Umeko lớn hơn người bình thường, nếu như cô hối hận thì hẳn sẽ tha mạng cho cô.

“Umeko, giờ cô biết thân thế tôi cũng chưa muộn, cô có biết tôi là cáo thần được rất nhiều người dòm ngó, họ nâng niu, thờ phụng còn tôn sùng như thế nào? Cô nghĩ ai cũng có âm mưu ích kỉ như cô, sẽ có được tôi sao? Dù là cô thích tôi thế nào chăng nữa, bản thân tôi vẫn rất oán hận cô.”

Nỗi buồn phiền lớn nhất của Riko là bị con người khinh thường, hăm hại dùng mọi âm mưu đạt được mục đích, nhưng sau khi tình thế thay đổi lại lật giọng còn cố làm ra vẻ không quan tâm.

Umeko bị lật tẩy một cách dễ dàng, sự thực thì trước đây việc làm bạn thân với Rumi, cũng chỉ là một âm mưu để có được trái tim Riko, nhưng từ khi biết chuyện thì cô đã hoàn toàn thay đổi.

“Người, Riko người nghĩ nói vậy thì được gì, tôi chỉ giả dạng làm người tốt để được người chấp nhận, bản thân người chưa một lần nhìn tôi, cũng chưa bao giờ đối xử tốt với tôi giống như Rumi.”

Những trò lừa người, cách diễn sâu rất đạt của Umeko, đã khiến mọi người đều tin tưởng toàn diện, còn nghĩ cô thật sự cần được che chở, rất yếu đuối.

Lột bỏ bộ đồng phục học sinh, bây giờ Umeko đã khác, không còn là cô gái nhút nhát yếu đuối, mà là một người rất mạnh mẽ.

Cô khoác trên mình bộ đồ màu đen ôm sát cơ thể, chiếc áo thun sát nách hở rún, quần đen bó dài tới chân, Umeko giống như nữ hoàng của bóng đêm.

Tay cô cầm xích sắt, dùng sức đánh nhẹ cũng khiến đối phương bật máu, bao tay da màu đen Umeko lột xác hoàn toàn.

Bên ngoài, ngay trước cổng là Nawata đến để dạy võ cho Umeko, phía trên bờ tường là Rumi và Hikaru, thân nhiên ngồi xem kịch hay, quả đúng như suy nghĩ của nó, Umeko không phải là cô gái bình thường.

“Umeko, cuối cùng thì cô cũng cho mọi người biết được thân thế thật rồi nhỉ? Tôi đã nói mà, từ khi gặp cô tôi đã thấy cô không tầm thường, nay mới được chiêm ngưỡng, cũng một năm rồi, lâu quá đấy?”

Rumi nhảy từ bờ tường cao ba mét xuống dưới mặt đất, chân vừa bước lại hai người miệng nói, Hikaru thì biến thành thú bông đậu trên vai nó, vì đã biết nên cậu không phải giả dạng nữa.

Vừa nghe tiếng thì cả ba người là Riko, Nawata và Umeko vô cùng ngạc nhiên, quay người ra nhìn nó, Nawata nhanh chóng ẩn nấp xem diễn biến.

“R... Rumi, cô... cô cũng ở đây sao?”

Umeko xem làm rớt xích sắt xuống đất, vậy là từ nay cô chẳng còn ai diễn kịch chung với mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Rumi Đấu Với Umeko

Riko cũng rất ngạc nhiên, nhìn qua tên Hikaru chắc cũng hiểu lý do vì sao nó ở đây? Hikaru tâm trạng khá buồn, vì người mình thích nhưng không được ở bên, cứ ngỡ là một cô gái dịu dàng, hiền lành, nhưng sự thật đâu ai ngờ.

Ngay lập tức Umeko thấy Hikaru nhìn mình, đôi mắt có vẻ buồn và tiếc nuối, định mấp máy môi.

Hikaru nhanh chóng biến thành dạng người như mọi khi, nhìn Umeko ánh mắt chán ghét, vô tâm.

Umeko chợt nghĩ, giờ đối thủ đồng gấp ba lần, bản thân mình cũng không đánh lại họ, chưa cần nghĩ nhiều hơn thì Rumi chen ngang.

“Umeko, tôi thấy cô cũng biết võ, có khi đấu với tôi lại thành ngang cơ hơn là Asuka, cô thấy sao?”

Rumi muốn thử sức với người con gái này, có vẻ sơ qua thì suy nghĩ cô ta rất mạnh mẽ, còn sức lực thì chưa ai biết được, đấu mới biết.

Umeko mỉm cười, môi cong lên hình bán nguyệt, miệng nói, sự thật thì cô cũng muốn thử đấu với nó.

“Được thôi, cô đã ngỏ lời, thì làm sao tôi từ chối được, nhưng tôi có điều kiện đối với người thắng cuộc!”

Ba người đứng nghe yêu cầu của Umeko, nó trầm nghĩ chắc chắn liên quan đến Riko.

Umeko thấy khuôn mặt nó nhìn qua hần, miệng nhếch lên nói:

“Phần thưởng dành cho người thắng chính là Riko, nếu tôi thắng cậu ta sẽ phải ở bên tôi, tuân lệnh theo mệnh lệnh của tôi mà không được trái lệnh và ngược lại, tôi sẽ không gây rắc rối hai người, điều đặc biệt hơn, tôi sẽ không nói bà của Rumi biết cô đang nuôi một con cáo và một con sói.”

Umeko từng gặp và nói chuyện qua một lần với bà của Rumi, tuy nhiên thì cô phát hiện ra người bà này rất mê tín, nếu chỉ cần nói cháu bà đang ở chung với “thú vật” thì chắc chắn bà sẽ không chấp nhận.

Rumi và Riko cả Hikaru nghe cũng có một chút lo lắng, ba người nhớ lại hoàn cảnh lúc gặp bà của nó, không ai nhắc tới chuyện thần thánh, nhưng giờ nếu để một người như Umeko nói, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Rumi cười nhạt một cái, giọng trở nên lạnh như băng:

“Umeko, đấu xong thì sẽ biết kết quả!”

Nó chuẩn bị tinh thần vào chiến đấu, không nói ra nhưng nó vẫn còn một chút cảm giác đề phòng, Umeko và nó chưa từng giao đấu, cũng chưa từng biết thực lực của đối phương, điều này khiến nó lo lắng.

Umeko cũng có chung cảm giác như nó, dù sao trước nay ai cũng biết Rumi tốp một là người vô cùng mạnh mẽ và giỏi võ, cô chưa từng giao đấu nên cảm giác giống đối phương là đương nhiên.

Sau đó hai người chuẩn bị vào đấu, Umeko lại lần nữa lên tiếng:

“Rumi, cô không dùng vũ khí gì sao? Hừ... nếu mà tôi thắng thì cũng chẳng về vang gì?”

Umeko không nghĩ là nó đánh nhau mà không cần vũ khí.

Rumi cười khẩy, bình thường nó chiến đấu đa số sử dụng vũ khí “tự nhiên”, còn nếu tham gia thi đấu ở cuộc thi ra mắt người kế nhiệm, thì có vũ khí sẵn.

Riko nhanh tay đưa Rumi thanh kiếm của mình, cúi đầu nói:

“Rumi tiểu thư, nếu không chê thì dùng thanh kiếm này của tôi, cũng là một thứ vũ khí không thua kém Umeko”

“Cảm ơn người”

Rumi nhanh tay mở thanh kiếm, vừa xong thì Umeko trên tay cầm xích sắt lao nhanh về phía Rumi.

Dùng dây xích quật lên trước mặt Rumi, nó nhanh chóng nhảy lên không trung để né đòn, chiếc xích quật mạnh xuống đất, khiến thềm gạch dưới sân bung lên vỡ tan tành.

Rumi lao về phía Umeko, dùng thanh kiếm giơ lên cao và chém xuống tóc Umeko, cô nhanh chóng dùng xích đỡ lại, cảnh tượng hiện giờ là hai cô gái dùng lực rất mạnh vào vũ khí đối phương, nên không ai bị thương.

Sau đó Umeko cảm giác yếu thế, dây xích trùng xuống mà thanh kiếm Rumi dần tiến gần mặt mình, cô chợt nghĩ là quá xem thường nó, mới vài chiêu đầu mà nó khiến đối phương không kịp trở tay.

Rumi cười nhạt một cái, nhìn lên đôi mắt Umeko, cảm thấy lửa giận trong con mắt ấy dâng trào, nó khẽ nhủ mảy rồi dùng sức bật ngược người về sau, dùng thanh kiếm của Riko chống xuống đất.

Vì Umeko dùng rất nhiều lực kéo căng xích đang trùng xuống lên, nếu đối phương không mạnh thì sẽ bị bật người về sau, và có thể bị thương nữa.

Rumi được học tất cả các chiêu thức võ nghệ, các chiêu thức thấu được tâm lý đối phương, biết được bước võ tiếp theo và dùng cách nào né kịp thời, Rumi đều được các võ sĩ hàng đầu giảng dạy.

Umeko tiếp tục chạy nhanh tiến về Rumi, lần này cô không “choi đùa” nữa dùng dây xích sắt vung lên cao và đập mạnh xuống đất, mặt đất rung chuyển, các bộ đá cũng bay lên cao và mang theo những cơn bụi mù, hướng thẳng về Rumi.

Sử dụng cây kiếm của mình, Rumi xoay tròn đỡ những hòn đá đang hết sức tiến về mình, tay cầm kiếm hoạt động với tốc độ rất nhanh 360 độ, người thường chỉ nhìn thấy một hình tròn chứ không thấy thanh kiếm.

Nhận được lệnh nên Riko và Hikaru chỉ đứng im và xem, không dám tiến đến giúp nó, Nawata đứng bên ngoài cũng hết sức ngỡ ngàng, không ngờ nghe danh đã kính nể, nay được tận mắt chứng kiến còn khiến cô ghê sợ nó nhiều hơn.

Chưa đầy hai mươi giây sau, nó đã xử lý hết đám đá và bụi mù kia, trang phục hôm nay Rumi mặc trên người, chính là đồng phục đi học, vì Hikaru nói vậy nên nó không kịp thay đồ khác.

Áo trắng dài tay, cà vạt đen được nó nói lỏng, chân váy màu đen “ngắn” xộc nhẹ, đôi tất màu đen dài tới qua gối, đôi giày đen.

Umeko không ngờ là nó làm được điều đó nhanh tới vậy, cô tiếp tục quấn dây xích thành hình xoắn ốc, sau đó dùng làm roi quật mạnh lên người Rumi, nó nhanh chóng bật người ra đằng trước, sau đó xoay một chày đá thẳng vào lưng Umeko.

Bị đá mạnh từ sau, cô mất đà, lấy dây xích làm vật đỡ, máu trong miệng phun ra, hốt hoảng nhìn về phía sau mình, một tay giữ chặt dây xích “ờ dạng gậy” một tay giữ ngực.

Nhưng Umeko chưa chịu thua, vẫn cố gắng sử dụng chiêu cuối, dùng toàn bộ lực biến sợi xích thành những mảnh nhọn hai đầu, chạm nhẹ có thể chảy máu, phi thẳng đến nó.

Rumi ngã người về đằng sau, dây xích bay thẳng qua người nó, sau đó nó đứng thẳng người dậy xoay tròn về sau, dùng chân đạp mạnh dây xích văng vào cửa nhà, vỡ tan.

Tay cầm thanh kiếm, chưa tới một giây, thanh kiếm đã kề cổ Umeko.

Rumi miệng cong lên hình bán nguyệt, nhìn vào sâu đôi mắt Umeko, nói bằng giọng khinh thường.

“Umeko, tôi quên chưa nói cô, cho dù là con gái nếu đã đấu với Rumi này, không có chuyện tôi nhẹ tay hoặc tha cho người đó khi chưa chịu thua.”

Qua lần giao đấu này, nó cũng biết được thực lực của Umeko, tính ra chỉ được năm điểm, chỉ vì quá kích động và muốn được giành chiến thắng, nên đã dùng quá sức, nó cộng cho cô thêm một điểm, tổng là sáu.

Riko và Hikaru vô cùng hài lòng với những gì nó làm, quả là gia tộc Sakurai luôn đứng vị trí nhất cũng là đương nhiên, cũng không ai dám thay đổi, hơn hết sức chiến đấu của Rumi là mười điểm, nếu sử dụng thêm thực lực bản thân chắc chắn điểm còn tăng hơn nữa.

“Rumi... tôi... thua”

Mãi một lúc sau, khi hoàn toàn trở lại trạng thái ban đầu, Umeko mới nói được một chút, trong tâm trí cô suy nghĩ, không nên động vào nó, từ học lực cho tới đấu võ hay những chuyện khác, cô đều không đua được với nó.

Nó thả lỏng thanh kiếm và lui về sau, cũng không muốn hại chết cô ta, chỉ cần cho tỉnh ngộ là được, nó nhàn nhạt đi tới trả kiếm cho Riko, còn cảm ơn rất nhiều vì thanh kiếm đã giúp nó bảo vệ tính mạng.

Rumi học lực chỉ đứng thứ hai, nhưng Umeko luôn phải cố gắng rất nhiều, học hỏi rất nhiều thì mới được, còn nó thì không chỉ cần nó lên lớp hàng ngày mà chỉ cần học bài cũng đạt kết quả bao người muốn, nếu mà Rumi học như Umeko thì cô đúng là không có cửa đấu lại.

“Rumi tiểu thư giỏi thật đấy, là thần nhưng tôi lại rất ngưỡng mộ tiểu thư.”

Hikaru biến thành dạng thú bông, vẫn là yêu thích cái vai của nó, mà ngồi chễm trệ trên đó khen nó.

Riko thì vui mừng, vì Rumi chiến đấu “vì mình”, tuy là có một chút ảo tưởng sức mạnh, nhưng với Riko đó là điều khiến hẳn rất vui.

Ba người ra về, bỏ mình Umeko ngồi thần thờ tại đó, lát sau thì hầu gái của cô và dàn vệ sĩ tinh dầy, nhanh chóng xoa đầu rồi nhìn cảnh vật xung quanh, khiến họ miệng mở to hết cỡ, hầu gái nhìn thấy Umeko chạy ngay về phía cô hỏi han.

“Cô chủ không sao chứ ạ! Máu, cô chủ để tôi đưa vào trong”

Hầu gái không biết chuyện gì xảy ra, cô chỉ nhớ lúc đó giờ gây lên đánh Riko, sau đó cô ngất đi và tỉnh lại là hoàn cảnh bây giờ, dàn vệ sĩ kia cũng trong trạng thái “ngủ đông” tương tự.

“Orochi-san, không phải cô đã, cả dàn vệ sĩ nữa”

Umeko ngạc nhiên, khi tưởng bọn họ đã chết, hầu gái nhanh chóng đưa cô chủ vào trong phòng nghỉ rồi nói chuyện vừa rồi, giống như cô đã ngủ một giấc rồi tỉnh.

“Vậy là bọn họ không cố ý hại chết chúng ta!”

Umeko chợt cảm thấy áy náy, khi đã nghĩ xấu họ như vậy, cô nằm nhắm mắt ngủ.

Về dinh thự của mình, nhưng tâm trạng Nawata rồi bời, cầm cốc trà có chút run tay, mới được chứng kiến hai sự việc mà cô đoán là khó quên.

Một là việc nó đánh võ rất giỏi, bất kể ai cũng không so bì được với thể võ đó, mặc dù Nawata cũng được học võ từ nhỏ, nhưng cũng không nhận biết được thể võ tiếp theo của đối phương, nhưng nó thì biết.

Việc thứ hai lại quan trọng hơn, đó là hai người vệ sĩ cao cấp kia không phải là người bình thường, nãy cô còn được chứng kiến quá trình biến đổi từ người thành động vật, còn cả con thú bông “xinh xắn” màu tím.

Đôi mắt cô ánh lên một tia sáng, rằng cô muốn có hai thứ vật này, nhưng cô không dùng kẻ sách là đầu võ với nó, mà cô dùng hạ sách “dụ dỗ” nó.

Thực ra thì cô có tham vọng muốn đứng vị trí cao hơn, nên cô sẽ dựa vào hai tên này, để làm một vài chuyện, đặc biệt là cô vẫn như mọi khi, tán tỉnh hắn, cho dù thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vịt Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Mùa Xuân Của Ký Ức

“Mùa xuân năm ngoái, đó là lúc chúng tôi gặp nhau. Về đượm buồn khi ngắm cây anh đào nở hoa của cô ấy, đã khiến tôi chú ý”

Shinobu Kaori Yabu, là em trai của Asuka, cậu em năm nay học lớp mười, có một nét mặt rất duyên, tuy chỉ là gia cảnh nghèo khó, nhưng cậu lại có được vẻ điển trai, rất nhiều bạn nữ theo đuổi, nhưng cậu chưa ưng ý được ai.

Yabu nhớ lại mùa xuân năm ngoái khi lang thang trên con đường hoa anh đào, vô tình gặp Rumi.

Một năm thì có một mùa xuân, cây cối nở hoa, cảnh vật cũng chỉ toàn là hoa anh đào.

Rumi rất thích ngắm hoa đào nở, mỗi năm nó thường tới một mình, chỉ một mình nó mà không có ai khác, nó đứng thẫn thờ suy nghĩ về quá khứ, thực ra thì quá khứ của Rumi, trước nay chúng ta thấy đều là niềm vui, nhưng tận sâu trong đó là một nỗi buồn.

“B-bạn đang khóc ư?”

Yabu nhìn khuôn mặt đầm chiêu của Rumi, khiến cậu cảm thấy yêu mến nó, hơn nữa vẻ mặt đỏ ửng lên, rớm nước mắt, Yabu không cảm lòng được, cậu nhẹ nhàng bước đến bên nó.

Vì khung cảnh quá yên lặng, chỉ có tiếng trái tim, tiếng thở và tiếng gió thổi.

Bất chợt một giọng nói lạ hoắc cất lên, Rumi có một chút giật mình, lấy tay lau vội nước mắt, nhìn qua người cất tiếng nói vừa xong.

“T-Tôi không có khóc”

Rumi nhìn cậu con trai, khá nhỏ tuổi theo suy nghĩ của nó, đeo một cặp kính gọng màu nâu, tương tá rất thư sinh.

Yabu thấy cách nói ấp úng, tay còn lau nước mắt, thì tất nhiên cũng hiểu được chút chút, vội lấy trong túi ra chiếc khăn màu trắng, chia về phía Rumi, giọng nói nhẹ nhàng:

“Nếu không chê, bạn cứ dùng nó”

Chiếc khăn do chính cậu đan, cậu luôn mang bên người, nhưng lại không sử dụng đến.

Nhìn qua cái tên cà nhây này, khiến nó phát bực, cố gắng nói lớn hơn cho Yabu đủ nghe thấy:

“Tôi đã bảo là tôi không có khóc mà. Cái đồ hóng hờ...”

Yabu không quan tâm lời nói của nó, mà cười híp mắt, cầm chiếc khăn để trước mặt nó.

Rumi chưa kịp nói xong thì nhìn thấy bộ dạng vừa rồi, cũng không biết từ chối thế nào cả, đành nhận cái khăn còn hỏi một câu trước khi rời đi.

“Tên người là gì?”

Cậu nhóc vui vẻ hiện lên khuôn mặt khi nó cầm chiếc khăn của mình.

“Yabu. Shinobu Kaori Yabu. Còn bạn”

Vì Rumi chưa nghe họ tên của Asuka, nên không hề biết hai người là chị em.

“Tôi là Rumi”

Rumi nói xong thì điện thoại reo, là Riko gọi, vậy nên nó chỉ kịp chào tạm biệt rồi trở về.

Chỉ còn mình Yabu đứng đó, trong đầu suy nghĩ: “Cô ấy thật đẹp. Nhưng mình đã...”

Trở về thực tại, Yabu đang trên đường đi học về, vẫn chưa quên được Rumi, còn thất vọng và chán nản hơn, vì lần gặp đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng cậu gặp nó.

Dinh thự nhà Sakurai lúc tám giờ sáng.

Mọi người không biết đây thôi, Rumi là một cô gái được sinh ra đã được hưởng vinh hoa phú quý, sống trong nhung gấm lụa là.

Nhưng cũng có những thứ mà Rumi “không thể có được”, nếu không tự lực cánh sinh.

Trong phòng khách, Rumi đã cố tình để hộp bánh quy ngon nhất thế giới trên nóc tủ cao ngất ngưỡng.

Và để lấy được thì phải có chiều cao lý tưởng, Rumi lại yếu về chuyên môn đó.

Hikaru nằm trên phòng game của nó, và chơi game suốt ngày, chơi chán thì cậu lấy anime nó thuê về xem, không thì lại đi đọc sách hoặc đi dạo quanh dinh thự.

Riko đang quét dọn dưới nhà bếp, chỉ còn mình Rumi đang dùng ánh mắt căm thù nhìn chiếc hộp bánh ngon ở xa tầm với.

Sau đó Rumi dùng sức đứng thẳng người, kiễng chân và giơ hai tay lên bám lấy tủ, để có thể với tới được hộp bánh.

Kết quả là nó ngã ngổ bệt xuống đất, miệng còn kêu đau nữa, nhưng ngay sau đó tiếp tục đứng dậy và cố gắng để lấy.

Riko nghe thấy tiếng kêu thì lập tức xuống nhà, chỉ cần đứng yên thì Riko cũng có thể với tới được nóc tủ và lấy hộp bánh cho nó.

“Của tiểu thư đây. Chúc cô ngon miệng.”

Riko đưa trước mặt Rumi và còn cúi đầu chúc nó ăn ngon, cũng biết được chiêu trò nên mỉm cười.

Rumi làm thế là để khẳng định xem mình cao thêm được bao nhiêu, vì nó phát hiện ra trong dinh thự này có rất nhiều thứ không với tới được.

“Cảm ơn người, lần nào ta cũng thất bại cả”

Nó chẳng thèm cầm hộp bánh, ra sô pha mới thay màu đỏ ngồi xuống, nhanh tay cầm lấy truyện và nằm dài ra đó xem.

Riko mỉm cười một cái, sau đó để hộp bánh trên bàn, mở ra để cho nó đọc truyện rồi với tay ăn, Riko nói:

“Rumi tiểu thư đừng nói vậy, chẳng phải tuần nào cô cũng rất cố gắng đấy sao? Tôi tin là cô sẽ cao lên được thôi”

“Ồ, ờ, mong là như người nói”

Rumi nhàn nhạt đáp, mắt chăm chú vào cuốn truyện trước mặt.

Riko sau đó đi lại gần nó, rồi chỉnh đốn tư thế nằm của nó.

“Tiểu thư à, tiểu thư mặc váy ngắn thì nên ngồi nghiêm chỉnh lại, nếu không để người khác thấy quần trong của tiểu thư.”

Riko không có vẻ gì là ngại, mà dùng hai tay gấp chân nó vào, rồi đỡ người nó ngồi dậy, tư thế rất chỉnh đốn, mặc dù là nó có mặc quần váy bên trong nhưng Riko vẫn không muốn nó “phơi hàng” như thế.

“Oh”

Mặt Rumi đỏ ửng lên vì ngượng.

Sau đó Riko xin phép ra ngoài làm vườn, còn lại mình Rumi đọc truyện và ăn bánh quy ngon nhất thế giới.

Tòa dinh thự này quá rộng lớn so với Rumi, cửa vừa to lại vừa nặng, hành lang thì dài tít tắp, mà cơ thể Rumi thì quá nhỏ bé, việc học võ cũng không có lợi ích gì trong việc này.

Mới đầu Rumi định tu sửa lại dinh thự, nhưng vì nó là người vô-cùng-bảo-thủ, nên mọi chuyện khó khăn hơn, cảm giác của Rumi khi sống trong một căn nhà tu sửa, chẳng khác nào bị chìm đắm trong thất bại.

Trong ngôi nhà này, địa vị của Rumi khác hẳn với những người phục vụ tầm thường như Riko và Hikaru. Thế nên, khi nào Rumi cũng mang một vẻ mặt khó chịu.

Riko đứng thờ thẩn suy nghĩ về thời gian ở trong tòa biệt thự này, hẳn cũng học hỏi được ít nhiều, “Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó”

Lát sau Rumi lẫn-trốn Riko đi ra ngoài, vừa đi nó vừa lẩm bẩm:

“Thật là, sao mình chẳng lớn thêm được tẹo nào chứ? Ngày nào mình cũng uống sữa mà. Không tài nào hiểu nổi. Suy cho cùng, thì có đứa cũng gặp rắc rối như mình”

Giọng nói và vẻ mặt của nó vô cùng khó coi, lại còn bước nhanh hơn bình thường, nên nó lạc ra ngoài đường lộ khi nào không hay, nhìn ngang ngó dọc cũng chẳng biết đường về, mà người mà nó nghĩ cũng như nó chính là Botan.

Nó cảm thấy con đường này có chút quen quen, đành đi theo tâm trí mách bảo, con đường Rumi đi tiếp là hướng tới tiệm CD của Botan.

Bên trong tiệm có hai cậu con trai, đang nói chuyện với nhau.

“Botan, hình như lúc nào anh cũng khoác cái vẻ mặt khó đăm đăm ấy nhỉ? Sao vậy?”

Yabu cũng gặp qua Botan vài lần, nhờ việc tới đây mượn đĩa thay bà chị mình, lần này tới đây cũng vậy.

Botan đọc báo mà vẻ mặt lúc nào cũng nhăn nhó, giống như tờ báo ấy nói về chuyện xấu, nếu không thì là một vụ chiến tranh nào đấy, Yabu thấy quán có khách mà chủ quán chẳng tiếp đón nồng nhiệt gì cả.

“Im đi, Yabu. Anh khác bà chị suốt ngày luyên thuyên cái thứ tình yêu vợ va vợ vắn của em. Con người sống là để chiến đấu.”

Mắt vẫn dán vào cái tờ báo mới mua lúc sáng, miệng nhai kẹo không ngừng dè dỏm lên nói.

Sau đó Yabu hỏi về Rumi, vì cảm thấy nhớ, nếu so sánh thì tuổi Yabu nhỏ hơn, nhưng nhìn cái vẻ mặt ngây thơ của nó, cậu nhóc cứ nghĩ bằng tuổi.

Botan bỏ tờ báo xuống, liền sau đó nhìn Yabu, nói bằng giọng thành thạo nhất.

“Muốn biết thì em đi mà hỏi nó ấy?”

Yabu nhìn qua hướng khác, mắt có chút đỏ lên.

“Em hỏi bằng niềm tin à! Dám cá là giờ chắc cô ấy chẳng nhớ gì về em đâu!”

Cậu nhóc biết gia thế khủng của nó, nên không dám tới mà cũng chẳng có duyên để tới.

“Rumi nó không phải là bạn đồng trang lứa với em sao? Thật không hiểu nổi, em mê nhỏ thô lỗ đó ở điểm nào chứ?”

Botan cũng chả hiểu nổi, mắt thăm mý của Yabu để đầu mà cứ khẳng khẳng cho rằng nó còn nhỏ tuổi.

Yabu tức tối nói lớn.

“Cái thể loại ngày ngày được một cô hầu gái dễ thương phục vụ 24/7 như anh thì biết quái gì chứ. Đừng nói linh tinh!”

“Ai nói anh quan tâm tới Kasiya-san chứ, mặc dù chị ấy dễ thương, nhưng cũng là hầu gái của anh”

Botan thực ra cũng có chút tình cảm với hầu gái, nhưng ngại không dám nói ra, sợ mọi người chê trách.

Yabu tuy nghèo, nhưng chưa một lần đòi hỏi cao sang gì, nhưng mà có chút buồn vì ông trời bất công với mình.

Hầu gái Kasiya-san đã nghe thấy, nhưng vẫn tiếp tục việc lau dọn đĩa của mình, chỉ tỏ ra thờ ơ và không quan tâm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Mà Lùn Quá!

Rumi đã vào từ lúc nào, còn thấy cái cảnh cãi nhau ở ngay bàn tính tiền, nó có chút bức xúc và khó chịu.

Nãy nó tiếp tục đi trên con đường đó, và nó dừng lại thì bên tay trái mình chính là tiệm đĩa của Botan, mỉm cười, vì người cần gặp nhất ngay lúc này đã xuất hiện.

Rumi bỏ qua cậu nhóc kia, nhìn thẳng vào mắt Botan và nói hất ra đây với nó một lát.

Vì bị kêu bất ngờ, Botan cũng chẳng từ chối, đi ra khỏi chỗ ghé ngồi, và đứng trước mặt Rumi.

Yabu vui mừng, vì được gặp nó ở đây.

“Sao? Có chuyện gì?”

Rumi đặt tay lên cằm mình, sau đó nhìn chăm chăm vào Botan, nhìn từ dưới lên trên dò xét, con trai mặc quần kaki, màu đen, áo phông màu xanh, mái tóc màu nâu, đôi mắt đen láy, nhưng sau đó nó phản nhanh gọn một câu.

“Mày lùn quá”

Nếu so ra thì nó và Botan cao như nhau, nếu chênh lệch chắc chỉ là con số nhỏ, nó tìm Botan cũng chỉ vì muốn xem hấn ta cao lên được chút nào chưa, nhưng nhìn đi nhìn lại thì vẫn không thể thấy điểm khác biệt.

“À... MÀY THÍCH GÂY SỰ À?”

Botan không kìm được con tức giận, cảm giác nhói trong tim khi nghe nó chê mình, lại còn trước mặt hầu gái và Yabu, càng làm cậu tức hơn.

Botan cứ nghĩ nó tìm mình có chuyện gì, ai ngờ lại chê hấn thảm như thế, đôi mắt hấn đỏ ngầu, nảy lửa, bàn tay nắm thành nắm đấm để sẵn sàng hạ gục đối phương.

Tuy nhiên điều đó, chẳng khiến Rumi sợ sệt hay gì khác cả, vẫn còn thanh thoi nói một câu:

“Không, tao chỉ muốn xác định xem mày bé con tới đâu thôi? Vậy thôi bai”

Làm xong việc của mình, Rumi nhanh chóng rời khỏi đó, đi ra tới cửa còn nghe loáng thoáng giọng nói, chua ngoa và tức hộc máu của Botan:

“MÀY VỪA NÓI CÁI GÌ HẢ? LẦN SAU ĐỪNG HÒNG TỚI QUÁN TAO THUÊ ĐÃ”

Botan còn chưa hết tức giận, bình thường hay cãi cộ với nó là vì mượn đĩa mà phải đi đòi, còn lần này cậu tức không nói nên lời, quay sang nhìn Yabu, giọng nói vẫn không suy giảm:

“Đấy, nó đấy! Lúc nào cũng đồng bóng. Em thấy nó hay ho ở điểm nào chứ?”

Yabu ái ngại gãi đầu nói:

“Thì ngầu đấy thôi. Mà em có chút chuyện phải làm rồi. Thôi về nha”

Nói được một câu rồi Yabu cũng rời khỏi đó, lâu lâu buồn chán thì cậu nhóc thường tìm tới Botan tâm sự.

Yabu ra ngoài vì tìm nó, nhìn ngang ngó dọc thì thấy nó đang hờ hững đi, cậu nhóc đi theo sau, vì cậu ngại nên không dám đối mặt với nó, cũng chẳng dám gọi nó dừng lại.

Rumi trong đầu suy nghĩ, tuy thẳng Botan bé choắt, nhưng dường như bản thân nó còn bé hơn, mà dạo này hình như Botan cũng lớn thêm được chút ít.

Từ lúc ra khỏi, Rumi cảm thấy có người đi sau mình, bực tức nói:

“Mà này, cậu theo đuôi tôi này giờ đấy. Muốn gì đây?”

Rumi dừng chân lại, xoay người nhìn về cậu con trai kia, trong đầu nó suy nghĩ... chưa từng gặp người này.

“Phải chăng cậu là... một tên quấy rối? Vậy thì đừng trách tôi”

Cắt câu nó định dùng tay đập mạnh vào mặt đối phương, nhưng sau đó biểu hiện của cậu con trai lại khác.

“À... không? Không phải?”

Yabu vội vã xua hai tay thật mạnh, suy nghĩ thời gian qua đã cố gắng tìm cách được gặp Rumi, nhưng cậu lại không thể vì hoàn cảnh không cho phép, cậu mền nó từ lâu, đến hôm nay mới có cơ hội nói...

Thế nhưng biểu hiện của nó có chút khó chịu và tức tối, lại còn nghĩ cậu chính là những tên xấu chuyên đi lừa lọc những cô gái.

“Vậy thì cậu là gì?”

Nó khoanh tay mặt nhìn nghiêng đi chỗ khác, chỉ vì hôm nay nó hơi buồn, mà đi ra ngoài lại không nói ai, cũng không biết lát về Riko có giận hay không.

Yabu buồn nhiều hơn, cậu... từ ngày hôm đó... cậu luôn muốn được gặp nó, thế mà giờ thấy bộ dạng nó dường như không nhớ mình là ai.

Bất chợt nước mắt Yabu chảy xuống, cậu không kiềm chế được cảm xúc của mình, cậu không biết làm gì trong lúc này, miệng run run nói:

“Mình vẫn luôn... Mình... mến bạn?”

Rumi thấy biểu hiện khác thường, giọng nói và khuôn mặt đỏ hồng lên, lấp sau cặp kính, nhưng những giọt nước mắt thì không che được, Rumi ngạc nhiên tột độ, không nghĩ là mình đã làm gì, một người đi theo mình, lại... khóc lên như thế.

“C... cậu đùa cái kiểu gì vậy?”

Yabu giữ hai vai Rumi vào bờ tường gần đó, miệng nói nhưng mặt còn đỏ lên, nước mắt vẫn không ngừng chảy.

“Không phải tự nhiên đâu, mình...”

Rumi nhú mày, lần đầu tiên có người lạ như vậy, còn làm điệu bộ khiến chính nó cảm thấy khó hiểu, chưa một ai kể cả Riko dám đè chặt vai mình vào tường thế này.

“Không phải tự nhiên là ý gì. Hơn nữa, ban ngày ban mặt thế này, lại ở ngoài đường nữa... Tội đang xấu hổ muốn chết luôn đây.”

Tâm trạng Rumi lại khác, không thấy cậu nhóc này có ý đồ xấu, nếu là người khác thì chắc không đứng trước mặt nó, nói chuyện như thế này.

Mà mọi người đi qua lại ngoài đường, đang nhìn bọn nó rồi cười tủm tỉm, làm nó cảm giác xấu hổ.

Yabu trong đầu nhớ lại cái lần đầu tiên gặp nó, có lẽ là nó không nhớ, nhưng từ hôm đó... hình bóng nó không lúc nào ngừng in đậm trong tâm trí cậu.

“E... Mình xin lỗi”

Cậu nhóc thấy mình quá lỗi, nhìn mọi người phía sau đang cười, Yabu vội bỏ hai tay ra và lùi về sau vài bước, sau đó nói xin lỗi nó.

Sau đó Yabu nhớ ra chuyện, cả người cậu như rớt xuống địa ngục, hình như cậu vừa mới bột miệng tỏ tình với nó, giờ không biết làm sao, lại còn khóc tu tu nữa, cậu tự cảm thấy mình là thằng con trai vô dụng nhất toàn vũ trụ này.

Rumi đứng ở trạng thái ban đầu, nhú mày nhìn Yabu, miệng nói:

“Nhìn cậu vừa khóc, vừa nói bậy chỉ khiến tôi bức mình hơn thôi, cậu có chuyện gì nói mau đi. Không thì tôi đi đây”

Yabu thoáng nghĩ đây chính là cơ hội trời cho, có một không hai, cậu cũng không được bỏ cuộc, cho dù nó nói thế nào đi chăng nữa, đôi chân nó bước được hai bước, thì cậu nhanh chóng nói:

“Cậu... cho mình chuộc lỗi được không?”

Yabu bây giờ đoán được là mình không là gì của nó, thì thôi hôm nay cậu cũng đành nên muốn được đi chơi đâu đó, dành thời gian một ngày ở cùng nó.

Rumi dừng bước chân lại, quay người lại nhìn cậu con trai kia thêm một lượt, xem cậu ta có ý đồ gì nữa không.

“Chuộc lỗi thế nào? Mà tôi cũng không chấp nhận chuyện vừa rồi, nên đừng lố bịch như thế chứ”

Nói xong, Rumi xoay người bước đi, nhưng nhớ lại câu nói mà nãy cậu ta nói với mình, lần nữa nó dừng bước chân lại, và nói tiếp:

“Hơn nữa, một thằng nhóc như cậu không hấp dẫn được tôi đâu, đừng có tốn công cũng vô ích thôi”.

“Bạn có muốn... muốn đi tàu điện cùng mình không?”

Yabu đã được xem qua về sở thích “lạ” của nó, thông qua hỏi thăm nhiều lần với Botan, một lần cậu được biết là nó rất thích đi tàu điện, nhưng gia thế của nó thì chỉ toàn là tàu Shinkansen và các loại tàu ngầm cao cấp, còn tàu bình thường thì nó chưa bao giờ được đi.

Cậu cũng rất lo lắng, sợ nó không đồng ý vì chuyện này quá tầm thường, một lần nữa đợi chờ sự đồng ý của nó, khiến Yabu cảm thấy mình thật thảm hại.

“Được”

Rumi bỗng chốc xuất hiện hai cái tai mèo trên đầu, và đó là dấu hiệu đồng ý, vì đề nghị này quá sức hấp dẫn với nó, mơ ước được một lần đi tàu điện mà chẳng có ai đi chung, lần này là cơ hội.

Cậu nhóc vui mừng vì cuối cùng cũng làm được việc mà nó ưng ý, vội vã dắt nó tới tàu điện.

Hai người đứng ở bên ngoài ga tàu, có một lối đi vào bên trong mua vé, có một vài người đang đi vào và đi ra lối đó, nó nhìn một lượt và nói:

“Vậy ra đây là ga tàu điện. Ôi trời, tôi vẫn thường thấy nó trong manga, nhưng ai mà ngờ nó lại có thật chứ”

Rumi vui vẻ đi gần tới nơi thu vé vào bên trong, tâm trạng nó rất hào hứng, những chi tiết đó nó thấy trong truyện tranh, cũng chưa từng nghĩ là thực tế lại

giống tới bảy tám phần như thế.

“Nhìn bạn vui thế này, mình cũng cảm thấy vui lây”

Yabu đứng phía sau, nhìn những biểu hiện ngó nghiêng nhìn, rồi còn đi qua đi lại, vừa nói vừa cười, khiến cậu thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tôi... Nên Bỏ Cuộc Hay Tiếp Tục

Sau đó Rumi đính chính lại, giọng trở nên cộc lốc hơn:

“Tôi không có vui đến mức đó đâu? Chỉ là tôi lịch sự thôi. Nói thiệt đấy, vui có một chút thôi”

Nói thì nói vậy chứ, trong lòng nó đang vui cười tùm tùm đấy, được đáp ứng yêu cầu mình mong ước hơn mười mấy năm, ai mà chẳng vui.

Yabu không hiểu được tâm lý con gái, hơn nữa nó cũng có tài che giấu được suy nghĩ, vậy cậu không hiểu được suy nghĩ trái ngược của nó, nên nói lời xin lỗi.

Sau đó nó bỏ qua, rồi nhìn thấy lối đi vào trong, Yabu có nói nó đợi đã, nó vui vẻ và quên bém lời nói của cậu, liền đi vào nhưng vừa mới đi tới cửa...

Hai cánh cửa nhỏ ở nhà ga, chốt đóng vào chặn ngang người, nó ầm ức nhìn cánh cửa và hai cục thanh sắt hai bên, cũng không có lối vào nào thay thế cả.

Nó đoán là cánh cửa bị hỏng, nhưng sau đó nó vừa lùi về sau vài bước, thì cánh cửa tự động mở ra, nó mỉm cười lại như lúc đầu, nó đoán là máy đã bình thường trở lại, nên không định “trèo rào” hoặc là dùng một bước để nhảy qua.

Vừa tới đó nó lại bị cánh cửa chặn lại lần hai, nó ức chế, nhìn qua Yabu:

“Nó bắt nạt tôi, ga tàu điện bắt nạt tôi, nhưng không dễ đâu, tôi sẽ...”

Yabu không hiểu nó định làm gì tiếp theo, nhưng thấy bộ dạng khi này của nó đáng yêu làm sao, cậu lại vui vẻ hơn một chút, lấy trong người ra hai tấm vé.

“Nếu không có vé thì không được lên tàu đâu?”

Sau đó cả hai qua được, nó đứng bên trong cùng Yabu đợi tàu đến, ngay trước mặt hai người chính là đường ray rồi, chỉ cần tàu dừng là họ có thể lên đó được.

“Thì ra tàu điện hoạt động như thế à! Giờ chỉ cần đợi tàu về ga thôi, rồi chúng ta có thể lên...”

Đứng chờ trong tâm trạng háo hức, muốn được nhìn thấy con tàu và lên tàu, nó chợt nghĩ nếu có người thu vé thì ít ra nó cũng biết được, còn chỉ hoạt động bằng máy, chẳng nói năng gì thì ai biết là cần mua vé.

Nhưng chưa nói xong câu nói, một chiếc tàu khác trạm vừa mới đi qua, đi với vận tốc ánh sáng, nhanh như gió, khiến vấy và tóc nó phải bay tung lên.

Tàu điện vừa chạy qua xong, đầu óc nó cảm thấy xoay như chong chóng, nhưng còn ầm ức nói:

“Vô lý... Nó nhanh quá, biết lên kiểu gì bây giờ?”

Yabu quen rồi nên cậu cảm thấy bình thường, từ từ giải thích cho nó hiểu:

“Thì đó là tàu điện siêu tốc mà. Lúc về ga, nó sẽ dừng lại cho chúng mình lên, bạn đừng lo”

Nó hiểu ra vấn đề rồi, nên tâm trạng bớt lo hơn, ngồi cái ghế đá gần đó chờ chuyến tàu kế tiếp, một lúc sau thì cũng có tàu để hai người lên.

Vì là ngày bình thường, nên tàu khá vắng khách, khoang tàu của nó và cậu nhóc chỉ có tầm bốn người, nó ngồi nhìn ra bên ngoài, không ngừng nhìn ngang ngó dọc xung quanh, nhìn những ngôi nhà, những khu rừng khi tàu lướt qua, còn được nhìn cả biển khi tàu đi qua cầu.

Yabu cũng coi như mình làm được việc có ý nghĩa với nó.

Dừng toa tàu là tới thị trấn khác, cả hai xuống ăn bánh, ở đây có một tiệm bánh ngọt khá ngon, mà Yabu hay thường ăn, mua lấy hai cái rồi mang cho nó.

Nó cũng phải tấm tắc khen ngon, vì là người khá kén chọn món ăn như nó, mà có thể ăn hết cả một cái bánh ngọt, thì cũng đủ biết bánh đó ngon tuyệt vời.

Sau đó hai người lại tiếp tục đi chơi trò chơi, mà nó chơi cực ngẫu và giỏi, trò nào nó cũng giành chiến thắng, đặc biệt nó toàn chơi trò bắn nhau thôi.

Yabu giới thiệu nó một loại kem “đá” có từ thời xưa, nhưng lại được mọi người hiện nay rất ưa chuộng, loại kem này hiện có trên tất cả các cửa hàng kem trên thế giới, có thể tìm và mua ở bất cứ tiệm kem nào.

Dạo quanh thị trấn một vòng, hai người đi tới bờ hồ, ở đây lại có thêm các trò chơi mới, và một lần nữa thu hút nó với trò đập vịt đuổi nhau.

“Oa, vui ghê” Rumi vờn vai người một cái, lâu lâu được thư giãn đúng là tuyệt vời.

“Nhìn thấy bạn vui, mình cũng thấy vui lây”

Tâm trạng của cậu vui theo nó.

Sau đó Rumi nhớ ra là trời đã về chiều, thật không ngờ đi cả ngày rồi, mà cũng không mang theo điện thoại gọi Riko, nhưng sau đó nó thay đổi tính cách.

Rumi suy nghĩ, bản thân mình đang làm gì ở đây thế này, mình đang vui về ư, nếu mà để Riko thấy, chắc chắn là hấn ta lại nghĩ mình ghét cậu ta, nên mới đi ra ngoài, lại còn cười vui về với tên con trai khác.

Yabu khó hiểu nhìn nó, chẳng lẽ nó chán nên muốn về, nhưng vẫn còn một trò chơi kết thúc buổi hôm nay, Yabu đành xấu tính bỏ qua suy nghĩ đó, giọng nói trở nên vui vẻ:

“Đường kia có thuyền đấy, bạn có muốn chèo thử một vòng không?”

Rumi không nỡ từ chối, cả ngày hôm nay hai người thật sự rất vui vẻ, hơn hết nó cũng không có tình cảm gì đặc biệt dành cho Yabu, chỉ là đi chơi những trò chơi mà nó thích.

Rumi gật đầu đồng ý.

Yabu chèo thuyền còn Rumi ngồi trên thuyền, cái hồ này cũng có một vài cặp khác chèo thuyền cùng nhau, nhưng cách khá xa hai người, Yabu hai tay cầm tay lái chèo, giọng nói trở nên vui vẻ hơn.

“Đây là lần đầu tiên mình đi chơi thuyền cùng một bạn gái đó? Hôm nay thực sự là một ngày rất thú vị với mình! Bạn... không thấy vui sao?”

“Không, vui lắm. Lần đầu tiên tôi được đi chơi với người bạn bình thường như vậy”

Rumi dùng một ngón tay chạm xuống dòng nước mát lạnh, tâm trạng nó khá buồn, vì cả ngày mà Riko không đi tìm mình, nhìn lên Yabu đang rất vui vẻ, nụ cười ấy nói lên tất cả.

Nếu như gia thế của dòng tộc Sakurai không cho phép nói chuyện, hay quen biết người khác, thì giờ đây Rumi đang làm điều tồi tệ đó, nếu để người của dòng tộc biết thì nó sẽ bị phạt.

Vậy nên dự tính trong đầu nó, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nó đi cùng cậu nhóc, nó cũng bỏ qua việc tuổi tác hay cách gọi không theo đúng trình tự mà nó biết.

“Yabu, cậu đừng có cố gắng tiếp cận tôi, dù cậu có cố gắng đến mấy, thì tôi cũng đã có người trong lòng rồi. Cậu sẽ không bao giờ chạm được trái tim tôi đâu?”

Rumi không muốn Yabu vì nó mà bị tổn thương, cũng như vì nó mà để ai trong dòng tộc thấy được đều bị phạt nặng.

Người trong lòng của nó, không nói ra nhưng mà bản thân nó đã xác định được rồi, đó chính là Riko.

Yabu thoáng buồn, lúc gặp nó từ năm ngoái cho đến giờ, cậu luôn mong muốn gặp lại nó, từ sáng giờ đi chơi cùng nó, chính bản thân cậu cũng không ngờ tới, nếu nói là sau này, hay mãi mãi, cậu chỉ muốn giây phút này dừng lại.

Tuy là nói thế, nhưng cả ngày hôm nay cậu cũng đủ cảm thấy rất vui vẻ và thú vị với nó, chỉ cần thế này cũng đủ khiến cậu bớt nhớ nó, cậu cũng không dám mơ ước cao sang gì thêm, chỉ mong nó luôn cười như vậy.

Khi Yabu nghe nó nói có người trong lòng, tuy rằng cậu rất buồn, nhưng cậu cũng mong chàng trai ấy chắc chắn tốt hơn cậu, và quan tâm chăm sóc cho nó nhiều hơn cậu.

Hai người ra về, Hikaru đã chờ đợi đón nó phía trước, nó cũng nói Yabu biết cậu là ai, nên không ai hỏi gì thêm.

Lúc chuẩn bị lên xe, Rumi có quay người lại nói với Yabu:

“Khăn tay. Tôi vẫn còn cầm chiếc khăn tay của cậu, đúng không? Lần sau nếu gặp lại, tôi sẽ trả cậu, vậy chào nhé”

Rumi mỉm cười vẫy tay, rồi lên xe, Hikaru cũng chào rồi chờ nó về dinh thự.

Còn lại mình Yabu đứng đó, cậu cũng cười và gật đầu, suy nghĩ miên man vài chuyện hôm nay. Sau đó điện thoại cậu reo là chị cậu gọi về ăn cơm.

Xoay người về phía ngược lại, Yabu lướt tiếc quay đầu nhìn, trong lòng cậu nhóc dấy lên một cảm giác quen thuộc kỳ lạ, nếu cho cậu cơ hội nữa... chắc chắn cậu không bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Riko Đến Mùa Rụng Lông (Cửu Vĩ Hồ Trại Lông)

Về tới dinh thự, Hikaru cũng không biết Riko làm gì mà cứ ở lì trong phòng, từ sáng đến giờ cũng không mở cửa nấu ăn hay dọn dẹp, nói chung cả ngày nay Riko không bước chân ra khỏi cửa.

Hikaru cũng không thể lên vào phòng hấn, vì hấn đã làm một màng chắn an toàn.

“Riko, người làm gì trong đó vậy, mau ra nấu ăn cho ta, cả ngày nay chưa ăn gì, ta đói rồi”

Rumi cố gắng nói thật lớn, vọng vào bên trong nhưng cũng không ai đáp trả, cửa thì không thể mở được, một phần vì Riko khóa trong, phần nữa là cánh cửa phòng ở dinh thự quá lớn và nặng.

Riko thời gian này, hấn ta là cáo nên sẽ bị rụng lông, vì sợ bộ dạng xấu xí nên không dám ra ngoài, nghĩ lại thì trên đầu Riko bây giờ đã “bị trọc lóc” vì rụng tóc, cũng phải kéo dài đến một tuần để tóc mọc lại như ban đầu.

“Riko, không mở cửa là ta tự xông vào đấy, có chuyện gì người nói rồi bọn ta giúp cho?”

Một lần nữa tâm trạng Rumi khá sốt ruột với hấn, im lặng không đáp trả càng khiến nó lo lắng hơn.

Mãi lâu sau mới thấy Riko lên tiếng:

“Rumi tiểu thư, tôi không sao đâu, một tuần nữa tôi không ra ngoài được, tiểu thư hãy gọi đồ ăn tới nhà”

Giọng nói khá yếu ớt, kèm theo sự mệt mỏi, Riko thật chẳng muốn để nó thấy bộ dạng của mình, đầu thì trọc lóc, còn mọc hai cái tai và cái đuôi, nhìn cứ như người ngoài hành tinh.

Rumi và Hikaru đứng ngoài chẳng hiểu hấn nói gì, có chuyện gì mà hấn phải ở trong đó cả gần một tuần, nó vô cùng lo lắng, cố gắng đứng ngoài cửa và hỏi thêm.

Nhưng cũng không moi men được thông tin khác, nó đành dùng hạ sách cuối, nếu Riko không nói thì nó sẽ đuổi ra khỏi dinh thự.

Riko vô cùng hoảng loạn, hết cách rồi, nếu để hấn ra ngoài thì hấn thật sự không biết đi đâu, trước nay hấn có nhà để về, có người để chăm sóc, bây giờ mà hấn lang thang ngoài đường, chắc chắn lại bị vướng phải những người không ra gì, hấn sẽ trở về thành người của năm trăm năm trước.

“Rumi tiểu thư, thực ra thì tôi... đến mùa rụng lông, nên tôi...”

Riko bắt lực đành nói ra sự thật, nhưng lại nhận được giọng cười khinh bỉ của Hikaru, cùng là loài thú thần, nhưng Hikaru không bị rụng lông như Riko, chỉ bị “rụng đuôi” khi tới mùa thôi.

“Hikaru, người cười gì?”

Hấn định chạy ra đập cho Hikaru một trận, nhưng sau đó cậu nín cười và giải thích:

“Rumi tiểu thư, không cần lo lắng đâu, bây giờ chắc chắn đầu của hấn giống như mấy người đi tu thôi, chỉ tầm một tuần là tóc mọc lại, vậy nên hấn ta không muốn tiểu thư thấy bộ dạng xấu xí của mình, nên mới trốn trong đó không chịu ra.”

Hikaru giải thích cũng làm Riko khá hài lòng, ở bên trong nhưng hấn gật đầu và đồng ý những gì Hikaru nói, chỉ một tuần thôi, là hấn sẽ bình thường trở lại.

Rumi nghe xong, và đang tưởng tượng đến mấy ông sư trong chùa, và cố gắng ghép hình ảnh của Riko vào trong đó, dù sao thì nó cũng không quan trọng là xấu hay đẹp, nó cũng quen dần với có thêm vệ sĩ và người thường ngày nấu cơm mình ăn.

“Được rồi, Riko ngồi cứ ở trong đó đi, khi nào đói thì bảo ta mang đồ ăn cho, ta lên tắm rồi nghỉ ngơi”

“Vâng”

Thời gian này Riko cũng không biến hình thành người bình thường được, chỉ ở dạng thú bông “nhưng không lông”, và ở dạng thần, nhưng không có tóc, hai cái tai cũng trụi lông.

Rumi cũng coi như là bớt lo lắng cho Riko rồi, nếu hần không gặp nó một tuần thì có Hikaru chờ nó đi học cũng không sao, sau đó nó đi lên phòng.

Miệng nó mỉm cười vì Riko.

Sáng sớm hôm sau, Rumi ngồi uống cà phê do Hikaru pha chế, vì Riko đang dưỡng “lông” trong một tuần nên thời gian này Hikaru thay hần đảm nhiệm vài việc trong nhà, mà chủ yếu chỉ có pha cà phê cho nó, và chờ đi học thôi.

Đột nhiên Botan đến, và Hikaru nhìn cậu con trai này, cũng trạc tuổi nó, xem xét qua suy nghĩ thì cậu này không có ý xấu, nên Hikaru cho vào.

Rumi nhìn Botan, cũng chẳng hiểu chuyện gì mà cậu ta tới đây, không lẽ vì chuyện hôm qua, nó nhanh miệng hỏi:

“Thế mày lại tới đây tay không làm gì, tao bận lắm cũng không có nhiều thời gian tiếp mày đâu, mà không lẽ vì chuyện hôm qua?”

Botan nhớ lại chuyện hôm qua lại tức ói máu, nó luôn khiến cho người khác phải bức tức vì bản thân nó, cách nói chuyện vô duyên của nó, chẳng giống ai cả.

“MÀY... mà thôi tao không nhỏ nhen chấp nhặt chuyện vặt với mày, tao hỏi luôn, thế hôm qua mày và Yabu có chuyện gì vậy?”

Botan nhớ lại mới sáng sớm nay, chị của Yabu là Asuka tới hỏi mình, lý do vì sao từ hôm qua đến giờ Yabu kỳ quặc lắm, cứ như người mất hồn, khác lạ so với ngày thường, giống như vừa mới xảy ra chuyện gì đó có ảnh hưởng rất lớn tới tinh thần vậy.

Mà Botan nhớ lại Yabu và Rumi hôm qua có gặp nhau, rồi Yabu còn hỏi thăm về nó, nên Botan tới đây tìm nó dò hỏi tung tích.

Rumi vừa cầm cốc cà phê, thổi qua cho bớt nóng sau đó đưa lên miệng uống, chưa kịp nuốt thì Botan “mắng rón” làm nó phụt hết số cà phê trong miệng ra, lấy tờ giấy lau lau, mắng Botan xối xả.

“Chuyện gì là chuyện gì. Thậm chí tao còn không biết cậu ta là ai nữa cơ?”

Nhớ lại chuyện hôm qua, nó thấy có lỗi với Riko nhiều hơn, đang lúc hần chịu đau đớn nhất thì nó lại đi chơi vui vẻ với người con trai khác, mà có một nỗi buồn đó là cậu nhóc đó nhỏ tuổi hơn mình, thế thăm quá đi.

“Ồ, thật à!”

Botan nhìn biểu hiện khác thường của nó, có cảm giác nhột nhột, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó, trong đầu Botan nảy ra ý định đi hỏi tên quản gia của nó, nhưng chưa kịp làm gì thì Rumi đã nổi khùng lên:

“Này nhá, tao cấm mày bép xép với Riko”

Rumi thấy cái bản mặt tên này là biết hần nghĩ cái gì, lâu lâu đầu óc Rumi lại nổi lên sự thông minh tột đỉnh.

“Oá! N... nó đọc được suy nghĩ của mình”

Phút chốc không xem trước ngó sau, Botan đã bị nó nắm thóp một cách nhanh chóng, hoảng hồn khi nó đọc được suy nghĩ của mình, thế mà nó còn không tha cho cậu, câu nói sau của nó còn độc hơn.

“Mày dám dở trò, tao cho dựng ngay một cửa hàng khổng lồ, cạnh tranh cho mày sập tiệm luôn.”

“Ồ... ờ! Tao biết rồi! Tao chỉ hỏi thế thôi, bai nhá”

Botan nhanh chóng ra mở cửa về, còn ở lại thì chắc nó sẽ thực hiện ngay điều vừa rồi, với nó thì chuyện gì cũng có thể làm.

Hikaru cũng vừa hay đi lấy nước mang tới cho Botan, hai người chưa hề gặp nhau cũng chưa hề biết nhau.

Đứng nhìn nhau khá lâu, cho tới khi Rumi cất tiếng gọi từ bên trong, Botan mới rời ánh mắt lên người Hikaru, sau đó thoáng nghĩ, tên này cũng là vệ sĩ của nó, rồi Botan rời khỏi dinh thự.

Hikaru mang nước vào trong và mỉm cười hỏi nó:

“Rumi tiểu thư có chuyện gì à, cậu con trai hỏi nãy chắc là bạn của tiểu thư?”

Vừa bước vào cửa thì Hikaru đã thấy bản mặt nhăn nhúm của nó, giống như vừa mới làm điều sai trái, hơn nữa bộ dạng của cậu con trai này ra khỏi cửa, cũng đang trong trạng thái lo lắng và sợ hãi.

Hikaru tưởng nó sẽ trả lời cho cậu, nhưng ai ngờ biểu hiện của nó lại khác thường như vậy, còn vô cùng giận dữ.

“Bạn, ai thêm làm bạn với cái tên lùn đấy, nó là tên phiền phức, láu cá còn làm những việc mà người khác tức sôi máu”

Nó liên tục chửi mắng tên Botan là đồ đàn, đồ ngốc lại còn thích phá đám người khác, vân vân.

Hikaru đứng gãi đầu vì không biết nên làm gì với hoàn cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Riko Thật Đáng Hận

Thời gian qua, Rumi dường như trở lại với cuộc sống bình thường, giống như cuộc sống của tám năm trước, khiến nó cảm thấy chán nản.

Một cảm xúc trong nó là nhớ hấn, trước đó thì Riko có nói thêm rằng bản thân cậu cũng không xác định đúng được thời gian “lông” mọc lại, có thể hơn một tuần hoặc là vài tuần nữa.

Cũng được hơn một tháng từ khi Riko không rời khỏi phòng, Rumi trên lớp học, Hikaru thì lái xe đi dạo khắp phố, đi đường cậu thêm ăn món nào, liền dừng lại vào ăn ngay lập tức.

Rumi ngồi học thì cũng như bao ngày bình thường khác, dường như mọi thứ đang dần trở về quỹ đạo cũ của nó, Umeko hay Nawata gặp nó cũng chỉ chào nhau một cái giống như bạn bè bình thường.

Sau chuyện hai cô biết Riko và Hikaru là thần, với Umeko thì không nói làm gì, vì cô giờ cũng tập trung vào học và cũng chỉ xem nó giống như người bạn cùng lớp, cũng không còn thân thiết như dạo trước.

Nawata thì đang có một kế hoạch khác, nên đối với cô thì trước nay cũng không thân thiết với nó lắm, nên bây giờ cũng không khó xử khi gặp nó.

Giờ ra về, Rumi đứng chờ Hikaru cũng khá lâu, gọi điện nhưng cũng không ai nghe máy, nó định đi bộ về thì... có chút bất ngờ vì người trước mặt... chính là Riko:

Riko mở cửa xe bước xuống, mỉm cười nhìn Rumi, nó ngạc nhiên hỏi:

“Riko, ngươi hết bệnh rụng lông rồi à!”

Rumi có chút vui vì hấn đến, cứ tưởng phải vài hôm nữa mới được gặp hấn, trong phút chốc “không tự chủ ấy” và kèm thêm một chút nhớ, Rumi chợt chạy nhanh tới ôm hấn.

“Rumi tiểu thư, cô sao vậy! Tôi... thật xin lỗi làm cô buồn và lo lắng.”

Cảm xúc của Riko, thật không ngờ Rumi lại thích mình, chính bản thân Riko cũng rất ngạc nhiên và lo lắng.

“Riko, tôi... rất nhớ cậu.”

Điều cần nói, thì cuối cùng Rumi cũng nói ra được, cảm giác ở cùng Riko nhưng không được gặp, khiến Rumi vô cùng khó chịu, giờ đây chỉ mong sao gặp được hấn để nói điều mà nó mong đợi.

Riko ngạc nhiên và bất ngờ, nhưng sau đó dùng bàn tay mình nhẹ ôm và xoa đầu nó, sau đó gật đầu mỉm cười nói:

“Rumi tiểu thư, tôi cũng rất nhớ cô.”

Riko ôm nó vào lòng, khẽ mỉm cười vì đạt được mục đích, một chút bất ngờ khi nó dễ khóc đến vậy, những giọt nước mắt nóng hổi chảy trên má nó, chính bản thân Rumi cũng không ngờ lại khóc như trẻ con vậy.

Sau đó Rumi buông Riko ra, hai tay nó cầm túi xách để phía sau, hai má nó đỏ lên vì ngượng, chợt nhớ “Hình như mình vừa tỏ tình với hấn, ôi ngại chết mất thôi”

Riko nhìn biểu hiện khác thường của nó, mặt thì cúi xuống, một chân xoay xoay cục đá dưới nền, chợt nghĩ “Đúng là biểu hiện của con gái lúc tỏ tình với trai, cũng rất đáng yêu”

“Rumi tiểu thư, cùng tôi tới nơi này chứ?”

Riko xem như thực hiện được kế hoạch một, không ngờ vì tình yêu mà nó nghe lời đến vậy, ngay lập tức gạt đầu và lên xe cùng với hắn.

Hikaru vẫn còn đang ăn uống trong nhà hàng, quên bém cái điện thoại dưới xe, nên cậu cũng không tới đón nó.

Riko chờ Rumi tới một nơi khá xa thành phố, đó là ngọn núi cao sau trường học, nhưng khoảng cách cũng rất xa, nhìn thì chỉ thấy đỉnh núi.

“Riko, chúng ta đi đâu vậy?”

Ngồi trong xe, tuy là nó ngại ngồi, nhưng vẫn chăm chú nhìn ra con đường và thấy lạ.

“Rumi tiểu thư đã gạt đầu là đi cùng tôi rồi đấy, không được thất hứa đâu, cũng sắp tới rồi, Rumi tiểu thư đừng lo lắng quá!”

Vì lỡ hứa là theo hắn, nên Rumi một lần nữa không nói gì mà chỉ ngồi im cho Riko chờ mình, đi càng vào sâu trong khu rừng hơn.

Mãi lâu sau Riko mới dừng xe lại, tại một ngôi nhà tranh khá tối và bụi bặm, Riko nhanh chóng xuống xe và mở cửa xe cho Rumi xuống, hai người đi vào bên trong, một tia sáng đèn dầu xuất hiện.

“Riko, đây là... đèn của người ngày xưa à?”

Rumi đi từ ngoài vào, nhìn không bỏ sót chỗ nào, tới khi vào tận đây cũng vô cùng ngạc nhiên, không ngờ còn có nơi “tối tăm” như vậy, mà suy nghĩ đây là đèn của hắn cũng chỉ là không biết nói gì.

Riko giống như có một mũi tên đâm thẳng vào ngực mình, nơi tồi tàn này mà là đèn ư, thà hắn chịu lạnh sương gió ngoài trời còn hơn.

“Rumi tiểu thư, chẳng phải tiểu thư nói nhớ tôi sao, tiểu thư có đồng ý ở với tôi tại nơi này không, chỉ một đêm nay thôi?”

Riko không quan tâm Rumi nghĩ gì, nhưng hắn muốn nó ở đây “cùng hắn đêm nay”, hắn sẽ khiến nó có nhiều niềm vui mới.

Nó nhú mày nhìn Riko, hắn ta muốn làm gì vậy, bất mãn nó nói.

“Riko, người bị làm sao vậy, về dinh thự của ta được mà, nơi này sương gió lạnh, ta không chịu được.”

Dứt câu nói thì Riko mở chiếc áo khoác trên người mình, trùm lên người nó rồi mỉm cười, thơm nhẹ lên trán nó, dỗ ngọt:

“Vòng tay của tôi sẽ khiến tiểu thư ấm áp hơn đấy! Tôi sẽ luôn ở bên bảo vệ tiểu thư.”

Bên trong căn nhà rách nát, có một chiếc chiếu và một ngọn đèn dầu, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có hai người trong này, nơi này nằm sâu trong khu rừng, bên ngoài cũng chỉ một màn đêm u tối.

Riko mở chiếc túi màu đen, bên trong rất nhiều đồ ăn, hắn bày ra trên nền sau đó cả hai cùng ăn.

Rumi cảm thấy Riko rất lạ, cũng có rất nhiều câu hỏi trong đầu, nhưng không dám hỏi hắn, chỉ sợ làm hắn buồn, mà nó nhìn qua một lượt trong căn nhà tranh, quả là xập xệ, nhưng trái tim nó lại ấm áp lạ, vì được ở bên người mà nó thích.

Riko cười gian tà, đi tới ngồi xuống bên cạnh nó, sau đó lấy đầu nó đặt nhẹ lên vai mình, một tay nắm tay Rumi, trong miệng nói ra những lời, giống như là một liều thuốc ngủ.

“Rumi tiểu thư, tôi thật sự thích cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, thời gian sống chung với cô, tôi đã có tình cảm đặc biệt này mà hôm nay tôi mới dám thổ lộ, tiểu thư đừng trách tôi nhé?”

Rumi cả người run lên, toàn cơ thể nóng bừng bừng, khi hòa lẫn sự dịu dàng chăm nom, lại còn nói những lời ngọt ngào của hắn, Rumi nhẹ gạt đầu, bàn tay nắm chặt tay hắn hơn.

Riko bỗng chốc rờ nhẹ lên má nó, rồi dừng lại ở bờ môi mọng, hắn đặt nhẹ nụ hôn lên đó, mỉm cười.

Nó mở mắt to hơn nhìn Riko, nhưng nó lại không buông ra mà để im như thế, nhưng nó khẽ nhú mày một cái, Riko vẫn nhắm nghiền đôi mắt lại và hôn nó.

Bàn tay Riko chọt “mò lung tung trên người Rumi”, làm nó giật mình buông Riko ra, nhưng hắn lại cố chấp mà ôm chặt nó và hôn mãnh liệt hơn.

“Um... Riko... um... người làm gì thế, thả tar a... um...”

Vào thế bị động, Rumi không cách nào chống trả, sau đó Riko vội vòng tay ra sau lưng, kéo khóa áo đồng phục ra, nó cảm thấy khó chịu, tên này muốn gì đây chứ.

“Rumi tiểu thư, tôi yêu cô, cô cũng vậy mà, phải không, thế nên cô để tôi thêm yêu cô nhiều hơn được không?”

Miệng nói nhưng bàn tay lại hoạt động linh hoạt, khóa áo đã cởi ra hết, để lộ ra bộ lưng trắng nõn, Rumi mở to con mắt nhìn Riko, nhưng nó vẫn ở thế bị động, dù có vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát ra được.

“Um... thả ta ra.”

Riko lại tiếp tục điều chỉnh tư thế với chiếc váy đồng phục của nó, lần này nó không thể nhân nhượng được nữa, thật không ngờ hán ta đưa mình tới nơi này lại giờ thủ đoạn tới như vậy.

Riko vẫn rất say đắm trong nụ hôn vừa rồi, và bàn tay không ngừng hoạt động, nó tức không chịu được, nhưng trái tim nó đau vô cùng, bản chất thật của hán giờ mới phát ra, đáng lý ngay từ đầu, nó không nên tin tưởng vào hán như vậy.

Vật lộn gần một phút sau, ngay lúc Riko không đề phòng, nó dùng sức cuối cùng của đôi chân mình, mà đạp phăng hán ra một góc.

Vì bị đạp mạnh nên Riko tạm thời bất động, lợi dụng lúc này Rumi nhanh chóng sửa soạn chỉnh tề quần áo của mình, nhanh chóng chạy ra khỏi nơi đó.

Một tiếng sấm chớp trên trời, kèm theo đó là những hạt mưa nặng hạt rơi xuống đất.

Rumi chạy thật nhanh, vừa chạy nó vừa khóc, lại vừa hận hán, thật không ngờ bản chất thật của hán lại tàn ác như vậy, nó thề là từ nay sẽ không bao giờ quan tâm tới hán nữa.

Một lát sau Riko tỉnh dậy, nhìn quanh không thấy nó, môi cong lên cười đều, mở điện thoại lên và gọi cho người bên đầu dây.

“Hoàn thành xong nhiệm vụ!”

“Tốt, giờ người có thể rời khỏi đó, tiền đã cho người mang tới nhà cô rồi, nhớ những gì tôi dặn?”

Người bên đầu dây, giọng nói và sắc mặt vô cùng vui vẻ và hạnh phúc, hoàn thành xong việc, nhẹ thả người ra sa lon và ném ngay chiếc điện thoại vừa xong vào sọt rác.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Không Phải Tôi Nhịn Cô

Rumi chạy hoài nhưng không nhìn thấy được ánh sáng, trời mưa càng lớn, Rumi đành ngồi gọn dưới hốc của một gốc cây khá to, nghĩ tới hành động vừa rồi, nó lại khóc thương cho thân phận mình.

Nó đã lọt vào giữa khu rừng sâu, ở đây có khá nhiều thú dữ và toàn là những loài thú ăn thịt, ngồi khóc một lát thì nó nghe có tiếng bước chân rầm rầm, nghe rất nặng nề, sau đó nhìn ra ngoài.

Một con tinh tinh đang đi kiếm ăn, nhìn nó vô cùng to lớn, đặc biệt hơn là nó đang đánh hơi được con mồi, Rumi căng mắt ra nhìn, con vật dường như xác định được hơi người, nhìn xuống cái hốc cây dưới chân mình.

Rumi vì được học tất cả các sách nói về động vật, nên nó chợt bật miệng và mồm lại, để con vật không nghĩ được.

Tinh tinh chuẩn bị cúi tới mặt đất, thì một con gấu trúc to lớn xông tới, hai con nhìn nhau tóe lửa, rồi xông vào đánh nhau, lợi dụng lúc này Rumi liền chạy thoát ra khỏi đó.

Thật khổ thân cho nó, cả người ướt đầm vì dầm mưa, đường đi xuống dốc núi lại trơn trượt, nó cứ thế ngã nhào cả người lăn xuống dưới.

Sau khi nó tỉnh dậy, khung cảnh trước mặt nó thấy rất lạ, đây không phải phòng nó, trước nay nó chỉ ở phòng của mình và chưa từng tới nơi khác, lát sau nó nghe được giọng nói của con gái.

“Rumi, em tỉnh rồi à! Em làm sao mà cả người lấm lem thế kia, còn có cả mấy vết xước trên chân và tay nữa?”

Giọng nói này là của Asuka, vì nhà của cô cũng gần gần ngọn núi, nơi mà Rumi ngã xuống.

Buổi trưa, Asuka đang nằm ngủ, nhưng lạ thay là cô nghe thấy được tiếng hét rất lớn từ ngọn núi này, cô cũng nghĩ khoảng cách từ nhà tới ngọn núi cũng gần chục cây, cô làm gì có giác quan thứ sáu đâu mà.

Nhưng đôi chân cô có linh cảm không lành, vội vã đạp xe tới và vừa dừng xe dưới chân núi thì đã thấy một cô gái, quần áo lấm lem, còn có một ít máu chảy ở tay và chân, lật người lên mới biết là nó, Asuka vô cùng lo lắng, toàn thân nó lạnh cóng, giờ cũng không thể đưa nó về dinh thự, nên cô mang về nhà rồi chữa trị, cho đến chập tối thì nó mới tỉnh.

Rumi nhìn lại cơ thể, những vết chảy xước đã được băng bó lại cẩn thận, bộ quần áo trên người cũng không phải của nó, vội dùng ánh mắt nhìn lên Asuka.

Cô có chút tức giận, dù sao mình cũng cứu nó mà đến lời cảm ơn cũng không có, nhưng cô không giận vì nó đang bị thương, nhẹ giọng nói:

“À, quần áo của em ướt với bẩn nên chị giặt rồi!”

“Tôi không mượn Hamster đạo chích cứu! Tôi về đây!”

Nó vừa cố đứng dậy đi, đầu gối bị co giãn mạnh nên nhẹ xước thịt và chảy máu, nó xem nữa thì ngã, may sao Asuka biết trước nên đỡ nó ngồi dậy, nói:

“Bây giờ, chân em chưa đi lại được, tạm thời em cứ ở đây nghỉ ngơi đi, mai rồi chị đưa em về dinh thự. Bên ngoài trời vẫn đang mưa to, em mà ốm ra đây thì không ai cứu em đâu.”

“Tôi không cần ai cứu, trước nay tôi sống một mình quen rồi, không cần cô quan tâm?”

Miệng nói nhưng trong suy nghĩ của nó, có phần dịu hơn một chút, chẳng qua vì tính “kiêu ngạo” nên nó không muốn hạ thấp bản thân.

Asuka nghe thấy bụng nó sôi lên, thì cười nhẹ rồi bảo nó ngồi im trên giường đó, còn cô ra ngoài lấy đồ ăn.

Vì tối nay em của cô ngủ tạm nhà Botan vì mưa lớn, nên căn nhà này chỉ còn hai người.

“Em ngủ phòng chị, chị qua phòng em chị ngủ, nếu đau chân thì cứ gọi nhé đừng ngại, chị ở ngay phòng đây thôi.”

Mãi thì mới dụ được nó ăn chút cháo và uống thuốc hạ sốt, bây giờ thì Asuka cũng không nhỏ mọn mà tức giận hay chấp nhặt với nó, dù sao nó cũng đang bị thương, cũng chẳng thể đấu khẩu với cô.

Đội Asuka ra ngoài, Rumi mới nhìn sơ qua phòng ngủ này, xem xét một hồi lâu sau, nó phán một cách nhanh gọn, “Cái phòng bé như cái lỗ mũi”.

Nó ngồi xuống cái giường, mà chẳng thấy êm ái tẹo nào, nhìn sơ qua các vết thương trên người mình, rồi nó thở dài, trong đầu nó nhớ ra việc mới xảy ra, khiến tâm trạng nó lại buồn.

“R... Rumi, em tâm sự với chị được không?”

Asuka qua phòng em trai mình, nhưng không ngủ được, nhớ ra chuyện chưa hỏi nó vì sao lại bị như thế, cô đành ôm gối chần mèn qua phòng mình, mở cửa vào thấy nó vẫn còn ngồi đó.

Rumi gạt cả mình, ở dinh thự của nó, người ra vào đều gõ cửa xin phép, ở đây lại khác nên nó nhú mảy nhìn Asuka.

“Có chuyện gì mà cô ôm mền qua đây, không lẽ cô không có tay gõ cửa trước khi vào phòng người khác à!”

Asuka nghĩ, “Đây là nhà mình chứ đâu phải tòa nhà khủng bố đó đâu mà cô ta lớn giọng thế, nhưng thôi nhìn kĩ lại giờ cô ta bị thương nên không chấp.”

Rumi thấy Asuka nhìn cơ thể mình một lượt, còn nhìn chăm chú vào các vết thương, nó hiểu ra nhanh chóng, rồi nổi khùng lên quát:

“Cô đừng nghĩ là tôi bị thương rồi viện cớ này nọ, cứ sống thật với Hamster đạo chích của mình đi.”

Asuka nghe thấy nó nói mình là đạo chích, lại phần nộ không kém, mặt tối xầm lại, giọng nói rất hùng hổ.

“Chị không muốn em cứ mãi xem là đạo chích này, đạo chích nọ, chị có tên đằng hoàng đây, Asuka, Shinobu Kaori Asuka!”

Và cứ thế, đến đêm mà phía nhà này vẫn chưa ai chịu ngủ, hàng xóm lâu lâu cũng giật mình vì giọng nói vàng oanh của hai cô gái.

Mãi cho tới khi khát khô cổ, thì mới dừng, Asuka nằm dưới đất còn Rumi nằm trên giường.

“Rumi... nói chị nghe chuyện xảy ra được không?”

Asuka nằm nhìn lên nó đang quay người vào trong, chưa bao giờ cô nghĩ nó sẽ lâm vào hoàn cảnh trớ trêu này, tiếp xúc qua nhiều lần, cô thấy nó không phải người xấu, chỉ vì khuôn mặt lúc nào cũng khó coi, nên mới thế.

“Tôi đã nói là không có chuyện...”

Nằm quay mặt vào trong, nhưng suy nghĩ của nó là không muốn nhắc tới chuyện đau lòng đấy, cũng không muốn nhớ tới hấn nữa, nhưng nó chưa nói hết câu thì Asuka đã chen ngang.

“Chị biết là mình không giúp được gì cho em, nhưng ít ra em cũng nên tâm sự ra, để trong lòng nhẹ nhõm hơn, chị rất thích nghe tâm sự của người khác, vì bản thân mình sẽ hiểu hơn về họ.”

“Chị không cần tỏ ra mình là người tốt đâu, không có đạo chính nào tốt bụng cả? Chị mau ngủ đi, tôi không muốn làm phiền tới người khác!”

Dứt câu thì nó cũng kéo chăn lên nửa đầu, nhắm mắt lại ngủ... nhưng nước mắt nó chảy xuống gối.

Riko vẫn đang dưỡng lỏng ở trong phòng, hấn đang rất vui mừng vì mai là được gặp nó, hơn một tháng qua hấn rất nhớ nó, muốn được nhìn nó cười, nhìn nó ăn đồ ăn hấn nấu, được chở nó tới trường, hấn rất mong điều đó, nên hấn đã đi ngủ từ sớm.

Hikaru vì ăn quá no, mà quên giờ giấc và thời gian, cậu cố gắng dùng thuật biến hình về tới phòng mình và chìm vào giấc ngủ.

Ngày mới lại tới, những tia nắng đầu tiên chiếu vào mặt nó, làm nó bừng dậy, lồm cồm mở mắt dậy, nhìn qua căn phòng một lượt, không phải phòng mình, lắc nhẹ đầu suy nghĩ về sự việc tối qua.

Giọng nói của Asuka ngoài cửa cất ngang suy nghĩ của nó:

“Rumi, em dậy rồi thì ra đây ăn sáng với chị, à đồng phục của em chị để trên bàn đấy, em thay rồi lát chị đưa em tới trường.”

Asuka chợt nghĩ, “Có em gái tuyệt thật đấy, mình sẽ trở thành người chị đảm đang nhất hệ mặt trời.”

Nhưng nụ cười tắt ngấm khi nó bước ra với đồng phục trường:

“Tôi đón taxi tới trường, không cần phiền tới chị đâu, thế nhé, tôi đi đây.”

Sau đó nó tức tốc ra khỏi căn nhà đó, nhưng đi được vài bước nó quay lại, vừa hay nó thấy Asuka ngồi một mình bên mâm cơm, khuôn mặt cô ủ rũ lạ thường.

“Asuka... cảm ơn chị!”

Nó không biết nói điều gì hơn, sau đó nó đi luôn không quay người lại.

Asuka chợt cười tủm tỉm, đứng ngoài cổng cười một mình, cứ như là ăn phải nấm, Yabu từ phía sau đi tới cũng không hiểu chuyện gì mà bà chị mình cười nhiều thế, nhưng mùi thơm trong nhà làm cậu nhóc này đói, chẳng quan tâm chị mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thời Gian Đó! Đâu Phải Ngẩn!

Rumi tới trường học như thường lệ, sau khi tan giờ học... thì người đầu tiên mà nó thấy chính là hấn... Riko đang đứng ngay trước mặt nó.

Bản thân nó thất thần năm giây, sự việc quái gì xảy ra vậy, sau đó nó từ từ đi tới sân và...

“Rumi tiểu thư, tôi nhớ tiểu thư lắm!”

Vẫn là bộ dạng vô cùng đẹp trai, Riko cầm một tay nó lên, hôn nhẹ vào ngón áp út, quỳ một chân xuống, và nói những lời nhớ nhung với nó.

Bây giờ bản thân nó cũng không muốn dính dáng gì tới hấn, vội giật mạnh lại bàn tay mình và nhìn hấn bằng ánh mắt hận thù.

“Ngươi tới đây làm gì?”

Nếu để đánh đổi một lần, nó thề là không bao giờ muốn gặp lại hấn nữa.

Riko vẻ mặt hết sức ngạc nhiên, không hiểu nó nói chuyện gì cả, thời gian qua hấn mong mỏi được gặp nó, mà giờ đây nó lại nói điều này, nhưng hấn vẫn

nhấn nhẹn đáp trả.

“Rumi tiểu thư, tôi tới đón tiểu thư về.”

Giọng nói, vẻ mặt ánh mắt và mọi thứ, Rumi cảm thấy chán nản khi hắn cố tình tỏ ra ngu ngơ, khờ khạo không biết chuyện xảy ra.

Nó thấy sinh viên chăm chú nhìn hai người, vậy nên nó quyết định để hắn chờ về dinh thự rồi xử lý.

Chiếc xe đắt giá đậu ngay cửa chính của dinh thự.

“Rumi tiểu thư, tiểu thư bị làm sao vậy ạ!”

Riko thấy nó hùng hổ xuống xe và đi vào, cũng không thèm nói năng gì với hắn, khiến hắn lo lắng đi theo sau hỏi.

“Ngươi... từ nay đừng xuất hiện trước mặt ta nữa!”

Nó nói ra những lời đó, bản thân cũng rất đau lòng, nhưng nó không thể làm khác, nếu quá nhẹ tay với người này chỉ khiến nó cảm hận hơn thôi.

Riko nghe như vừa có tiếng chớp dật đầu đó, hắn không nghe nhầm đấy chứ, Rumi nói hắn không được xuất hiện trước mặt nó nữa, là sao, là ý gì, hắn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nó, rồi nhìn qua cổ tay và đùi có dán miếng dán cá nhân, lại khiến hắn thêm lo lắng.

“Rumi tiểu thư, tôi đã làm gì sai sao? Những vết thương trên người tiểu thư là...”

Nó tức điên lên, có phải hắn cố tình giả ngây để chối tội không, chuyện rành rành như thế mà hắn còn muốn nó nhắc lại, suy nghĩ chuyện hôm qua vụt qua trong đầu nó một cách nhanh chóng, nhưng nó không thể tha thứ cho hắn.

“Không ai muốn ngươi quan tâm, ngươi đúng là tên cáo vô liêm sỉ nhất mà tôi từng gặp, mau cút khỏi nhà tôi mau, đồ quái vật!”

Nó vô cùng phẫn nộ, mắng hắn nó cũng đau lòng, nhưng nó hận hắn nhiều hơn thế.

“Rumi tiểu thư.”

Riko vừa nghe câu nói đau nhất mà hắn từng nghe, nó gọi hắn là quái vật, cái đó chẳng phải hạ thấp bản thân hắn sao.

Đóng sầm cửa lại, Rumi ngồi thu mình trên giường và khóc, nhìn thấy hắn là hình ảnh hôm qua lại hiện về, khiến nó càng hận hắn nhiều hơn.

Hikaru chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả, vội vã đi hỏi Riko, hắn ta cũng chẳng biết nói gì, vì từ lúc đi học về nó đã nổi đóa lên như vậy rồi.

“Riko, ngươi lại làm chuyện gì để Rumi phật ý vậy, thật là.”

“Ta cũng không biết nữa, rất nhiều suy nghĩ trong đầu cô ấy, ta khó mà nhận biết được.”

Hikaru thở dài rồi nói tiếp.

“Ta nghĩ ngươi tạm lánh tạm chỗ nào một vài hôm đi, đến khi nào Rumi bình tĩnh lại thì ta kêu ngươi về, hiện giờ cô ấy rất giận, nếu ngươi còn ở đây, càng làm con giận của cô ấy lên đỉnh điểm thôi, đợi ta dò hỏi được thì ngươi hãy trở lại.”

Riko thấy thường ngày Hikaru ngốc lăm mà sao giờ lại thông minh như thế chứ, nhưng thấy cũng hợp lý nên đành nghe theo.

Sau đó Riko cầm một ít tiền tiêu vài hôm, đợi khi Hikaru làm được chuyện rồi hắn quay lại sau, nụ cười gian tà trên môi Hikaru.

Riko lang thang ngoài đường, cũng không biết nên đi đâu và về đâu, ngồi tạm trên cái ghế trong công viên rồi thở dài.

“Cứ nghĩ là được gặp Rumi tiểu thư, ai ngờ mọi chuyện lại xảy ra thế này, giờ mình biết đi đâu về đâu đây.”

Riko cầm số tiền trong người, nhưng vừa mới ra khỏi dinh thự không bao lâu thì hắn gặp đủ thứ chuyện.

Nào là một cậu bé vô tình làm vỡ bình hoa, rồi khóc um lên vì không có tiền trả, Riko chi một ít tiền ra cho cậu bé. Sau đó lại gặp phải một cô bé không có tiền mua quả sinh nhật tặng mẹ, đứng nhìn rất lâu ngoài cửa hàng bán quà, vân vân.

Số tiền mà Riko cầm đi nay đã hết, nhấn túi, bây giờ hắn thật sự là người vô gia cư, không nhà ở, không tiền trong người.

“Riko, anh ngồi đây làm gì vậy? Thời tiết dạo này chuyển lạnh về đêm đấy, anh không mặc ấm dễ bị cảm lắm.”

Nawata đi dạo quanh dinh thự, ai ngờ bị lạc ra tới tận đây, cô mặc trang phục giản dị, khoác thêm chiếc khăn len màu đỏ, nhìn cô khá dễ thương.

“À. Nawata, là cô à... hi hi... tôi đi dạo thôi.”

Riko chẳng thể nói là nó đuổi ra khỏi nhà được, xấu hổ lắm, bịa đặt ra lý do củ chuối này.

“Hi hi... anh có biết là anh lạ lắm không? Trời tối rồi lạnh thế này ai đi dạo lại mặc phong phanh như anh, đây anh khoác tạm chiếc khăn này vào, em mới đan, cũng không biết tặng cho ai.”

Nawata cầm chiếc túi nhỏ xinh, lấy ra chiếc khăn len màu caro, rồi choàng qua cổ Riko, ở khoảng cách gần, tim Nawata đập nhanh hơn, má tự dưng đỏ ửng lên.

“Cảm ơn cô nhiều.”

Trong giờ phút này, Riko chắc chỉ dám đánh liều mà nói với Nawata là nó không cho mình ở dinh thự, vậy nên hẳn đang vô gia cư.

Nawata mỉm cười rồi kêu hân về dinh thự của cô ở tạm vài hôm, đợi khi Rumi nguôi giận rồi về cũng không sao.

Riko một lần nữa cảm ơn Nawata rồi cùng cô về dinh thự.

Đã ba ngày kể từ khi hân rời khỏi nó, Hikaru vẫn không hỏi thăm được manh mối nào, dường như nó cố tình giấu.

Nhưng ba hôm nay người vui nhất chắc chắn là Nawata rồi, cô được Riko đưa đi học và đón về, hơn nữa còn được hân giúp cô việc nhà, vì Riko không muốn ở không.

Các công việc nhà, và nấu ăn Riko đều làm giống như ở dinh thự của nó.

Hikaru không có Riko nên cũng cảm thấy buồn và chán nản, ngờ ý nói nó cho Riko về nhưng nó nhất quyết không đồng ý, hơn nữa nó còn nói:

“Đừng bao giờ để tôi thấy mặt hân ta! Người chán thì đi ra ngoài ở với hân luôn đi.”

.....

Bây giờ đi học, nó tự lái xe tới trường, ăn uống cũng kêu người mang tới, cũng chẳng nhờ vả Hikaru chuyện gì, nó sống với cuộc sống trước đây.

Nó vừa đi ra ngoài lấy xe, đột nhiên nó lại nghe thấy giọng vui vẻ của Nawata.

“Ừa, Riko... anh tới khi nào thế, chờ em có lâu không?”

Niềm vui của Nawata giờ khiến cả trường kinh ngạc, thật không ngờ Riko bây giờ đây lại là quản gia của cô, lý do gì lại rời bỏ Rumi.

Mọi người dùng ánh mắt khó hiểu nhìn ba người, nhưng sau đó nó dùng đôi mắt sắc lạnh như xuyên thấu lòng dạ của những kẻ nhiều chuyện kia, học sinh tức tức ra về.

“Chào Nawata tiểu thư, mừng cô đi học về, mời cô lên xe!”

Bây giờ hân cũng chẳng còn là người của nó nữa, nó hẳn tâm đuổi hân, suốt một thời gian dài cũng không tìm hân về, có lẽ trái tim nó đã thay đổi rồi.

Riko đứng nhìn nó thật lâu rồi lên xe chở Nawata về, còn nó thì nhanh chóng ra xe rồi phóng về dinh thự.

Nếu như ngày thường, chỉ cần nó xuống xe là có người cúi đầu, trong bữa ăn có người bung bê, khi uống trà có người rót mời.

Giờ lại khác, mọi thứ đều trống trải với nó, tất cả những lúc có Riko hình ảnh đó, hiện về trong trí tưởng tượng của mình, Rumi ngồi nhìn tách trà do chính tay mình pha.

Khuôn mặt đầm nước mắt của nó, có thể nhìn thấu qua ly trà kia, tự lẩm bẩm một mình.

“Khoảng thời gian đó, đâu phải ngắn!”

.....

Hiện tại dinh thự chỉ còn mình nó ở, nhưng có một điều là nó đã đủ mười tám tuổi, và hiện giờ nó đang có trọng trách lãnh đạo cả một gia tộc lớn, công việc của nó cũng tăng lên đôi chút.

Trước kia, thời gian rảnh thì nó ngồi xem hoạt hình, hoặc vẽ tranh hay là đọc manga, rồi chơi game.

Nhưng bây giờ, rảnh thì nó thường tới dinh thự lớn bên Dubai giải quyết một số vấn đề của gia tộc, chỉ khi nào có chỉ thị của bà, thì nó mới được về dinh thự.

“Rumi, cháu không ngủ được sao?”

Trong căn phòng lớn bên Dubai, căn phòng giống như phòng của công chúa, Rumi ngồi thẩn thờ nhìn trắng, nhìn ngoài trời và... nghĩ về hân.

Cố gắng để quên hân, nhưng trái tim nó lại không thể quên, rất buồn và cũng rất hận.

Bà của nó thấy ánh đèn khi nào cũng khuya mới tắt, khiến bà lo lắng, chuyện hân là thần nó cũng nói với bà, nó đã kể hết toàn bộ chuyện cho bà nghe, điều đáng mừng là bà không mắng nó, cũng không trách cứ nó, mà bà nhẹ mồm cười, nó làm rất đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Cho Dù Ghét Mình Thì Cũng Đừng Dừng Nụ Cười Đấy Chứ!

Chương 57

Nó thật hạnh phúc khi có người bà thấu hiểu mình như vậy, nó mỉm cười đáp trả:

“Đạo này hơi nhiều việc, nên cháu cũng chưa muốn ngủ sớm.”

“Cháu vẫn còn nhớ Riko à! Bà thấy chuyện đó cũng không có gì đáng trách cả, cũng chỉ vì tuổi trẻ bồng bột thôi mà.”

Bà cũng khá hài lòng về hân, nghe quãng thời gian hân ở cùng nó, chăm sóc và bảo vệ nó không màng tính mạng, là bà rất ưng ý rồi, còn chuyện đó thì... bà nghĩ thời tuổi của mình cũng vậy thôi.

“Lúc đó... lúc đó thật sự cháu rất sợ, khuôn mặt hân, cả ánh mắt hân giống như con thú hoang tìm mồi, cháu không dám tưởng tượng thêm nữa, vậy mà ngay hôm sau, hân lại làm như không có chuyện gì, chỉ cần thấy hân, hình ảnh đó lại xuất hiện trong đầu cháu, đôi lúc cháu muốn mình quên đi, nhưng sao lại khó đến vậy chứ.”

Vừa khóc Rumi vừa kể tâm sự của mình, chỉ có bà mới giúp nó quên đi chuyện buồn, cũng chỉ có bà mới có thể khiến nó có được phương án giải quyết thôi.

Bà đặt đầu nó gối lên đầu gối của mình, rồi nhẹ nhàng xoa đầu an ủi:

“Thời còn trẻ, bà cũng từng như cháu, cũng bị một người thân cận bên mình ức hiếp, bà cũng chỉ biết chống cự rồi bỏ chạy, nhưng sau đó người đó tiếp tục đuổi theo và tìm bà khắp nơi, người đó thật sự yêu bà nhưng vì tính bà quá bảo thủ nên... ông ấy đã mất mạng.”

Chiến tích lấy lòng như vậy, đúng là không kể thì uổng phí quá, bà của nó từ chối và người đàn ông đó đi tìm, nhưng không may là đã không giữ được tính mạng, thế nên bà cũng rất ân hận, giờ điều này xảy ra tương tự với Rumi.

Nó chợt nhớ lại, hân ta đâu có đuổi theo mình, cũng đâu có chết đâu, vậy nên nó càng khẳng định hân là đồ sở khanh, dê xồm và biến thái.

Ngồi với nó một lát, phía ngoài cửa có người gọi bà, vậy nên bà bảo nó ngủ sớm mai còn đi học, nó mỉm cười nghe theo.

Một chiếc phi cơ riêng, lái tự động chở nó từ Dubai tới trường học, ai cũng ngỡ ngàng và ngưỡng mộ, tuy nhiên thì ánh mắt nó vẫn rất khó coi.

Các tiết học của nó diễn ra trong êm đẹp, nhưng cho tới giờ ra về.

Bình thường thì nó thấy Nawata và Riko đứng với nhau dưới sân trường, chuyện đó là quá bình thường từ khi nó đuổi hân đi.

Chợt nó thấy Riko có biểu hiện gì đó rất lạ, ghé tai Nawata rồi nói thì thầm, sau đó hân quay sang nhìn nó, miệng hân nhếch lên cười, nụ cười mà nó thấy “rất đều”, nó quay mặt đi vì có chút khó coi, làm như mình ham chuyện lắm hay sao ấy.

Rumi thầm nghĩ “Cho dù ghét mình thì cũng đừng dừng nụ cười đấy chứ!”

Sau đó một chiếc siêu xe dừng trước cổng, một tên vệ sĩ xuống mở cửa cho nó, nó vội đi tới, lướt qua hai người nó cảm giác hơi nhột, quay mặt lại thì thấy Nawata nhìn nó, đôi môi mỉm cười nhưng ánh mắt không thiện cảm.

Ngồi thờ thần trên xe, nó chỉ nghĩ tới nụ cười vừa xong của Nawata, tìm nó có chút đau.

Nhìn ra cửa kính bên ngoài, đôi mắt nó mở to hết cỡ... cứ tưởng mình nhìn nhầm, một chiếc siêu xe chạy ngang, mà người lái xe không ai khác chính là hân Riko...

Riko đi đón Nawata, nhưng sau đó dừng đèn đỏ, thấy bên đường có ánh mắt nhìn mình... đôi mắt buồn của hân nhìn nó.

Nó xoa xoa mặt rồi mắt của mình hai lần, để nhìn người kia nó nghĩ “Mình suy nghĩ lung tung nên nhìn nhầm sao? Chẳng phải hân ta đang ở cùng Nawata đó.”

Đèn xanh tới, hân và nó hai con đường ngược nhau, lại phải cách xa nhau lần nữa, nhưng Riko lại thờ dài, miệng lẩm bầm. “Lâu rồi nhưng tiểu thư vẫn rất xinh đẹp.”

Sau đó hân tới trường và thấy Nawata đứng ngoài cổng vẫy tay, hân cười nhẹ, nếu như ngày đó hân không được cô cho ở, thì giờ không biết ở đâu, nói chung thời gian qua Nawata cũng chăm nom hân rất tốt, nên hân biết ơn cô, cũng nghe theo những gì cô nói.

Nó trở về dinh thự, nó suy nghĩ về sự hiện diện của hai Riko cùng một lúc, sau đó Hikaru từ phía sau đi tới.

“Rumi tiểu thư, cô có chuyện gì sao?”

Thời gian qua, Hikaru vẫn thường tới bên hân, và cũng thường xuyên ở bên nó, chăm nom và thông báo tình hình cho hân.

Nó cũng không nghe những gì Hikaru nói, sau đó nó nhớ ra chắc cậu là thần cũng biết được chuyện này, vội vã quay người lại hỏi.

“Hikaru, thần có thể phân thân được sao?”

Rumi chăm chú nhìn vẻ mặt nhăm nhúm của Hikaru, không lẽ câu hỏi của nó khó hiểu sao, nên nó nói lại.

“Ý ta là các người có thể ở hai dạng người cùng một thời điểm không?”

Hikaru thực ra không phải không hiểu ý nó, chẳng qua là cậu đang nhớ lại xem thần có thể làm được điều đó không, nhưng nghĩ lại, là thần chứ không phải thánh, không thể làm được điều nó.

Hikaru lắc nhẹ đầu, tay vuốt cằm nói.

“Theo như tôi được biết, thì chúng tôi chỉ biến được ở dạng người này sang người khác, ngoài ra biến ra hai thần giống nhau thì chúng tôi không làm được.”

Rumi khẽ nhún mày suy nghĩ.

“Vậy thì người vừa nãy đứng với Nawata và người lái xe đó là hai người sao, không lẽ mình hoa mắt nên thấy hai Riko.”

Nhưng suy nghĩ ấy lại là manh mối giúp Hikaru đi thông báo với hân.

Lát sau nó lên phòng, rồi xuống ăn trưa, nó lại suy nghĩ rồi hỏi lại Hikaru, vì nó nhớ tới một manh mối nào đó.

“Hikaru, Riko có đeo khuyên tai không?”

Câu hỏi rất ngây thơ của nó, khiến Hikaru phun hết số cả phê trong miệng, có phải nó bị ốm không, hôm nay toàn hỏi những điều lạ thôi.

“Hân ta ghét nhất là đeo bông tai, cho dù hân biến thành con gái thì các thứ như trang sức, nữ trang của nữ giới hân không bao giờ động vào.”

“Vậy sao?”

Nó nhớ lại Riko lúc đứng với Nawata bên tai phải có đeo khuyên tai màu đen, tuy không nhìn rõ hình thù, ngay lúc Riko cười đều thì nó thấy.

“Vậy là sao nhỉ? Không lẽ lúc đó hân tàng hình rồi lái xe tới đón cô ta, mà việc gì phải làm thế, ban ngày mà tàng hình chẳng khác gì, lạy ông tôi ở bụi này.”

Rumi nghĩ nghĩ rồi lên phòng mình nghỉ ngơi, còn Hikaru tức tốc đến bên Riko thông báo tình hình.

Dòm ngó xung quanh không có ai thì Hikaru mới biến thành thú bông, rồi nhảy lên vai Riko, từ khi cậu làm “nội gián” giữa nó và hân, thì cậu luôn biến thành thú bông đi thông báo tình hình cho hân, ngay sau khi mà có người tới thì Hikaru liền chui vào túi áo Riko.

Riko đang tỉa cây ngoài vườn, giờ này Nawata ngủ trưa, các vệ sĩ khác cũng ở khá xa chỗ hân, vậy nên không ai làm phiền hai người nói chuyện.

Hikaru tức tốc kể chuyện khác thường của nó vừa xong, tay cầm kéo nhưng hân làm rớt cả xuống đất, cũng may sao Hikaru nhanh chóng chạy từ trên người hân xuống rồi đỡ lấy.

Riko hoảng loạn nói:

“Có hai người như ta à! Bảo sao sáng nay đi đường ta thấy Rumi nhìn mình khá lâu, lâu lâu còn dụi mắt nữa, khiến ta cũng vô cùng lo lắng.”

Hikaru nhẹ nhàng đặt kéo xuống đất rồi tiếp tục leo lên vai Riko nói:

“Vậy khi người tới Nawata có đứng với ai không?”

“Không, Nawata ra từ sớm đứng vậy tay với ta thôi?”

Riko nhớ lại, một chút rồi nói, thấy Nawata rất bình thường, cũng không có biểu hiện gì lạ cả.

Hikaru tiếp tục chất vấn hần:

“Ta hỏi lại người, người có thích đeo khuyên tai không? Rumi thấy người đứng cùng Nawata lúc trưa, cô ấy còn thấy một bên tai có đeo khuyên đấy.”

Riko cười nhẹ, nhưng sau đó bản mặt hần hần lại khó coi, quát thẳng vào mặt Hikaru:

“Người nghĩ ta thích xài mấy loại đó sao? Dù gì cũng là thần, là con trai chính cống đấy.”

Sau đó thì hai người cũng bắt đầu vào chuyện chính, Hikaru còn nói thêm nó có nhớ tới tối hôm nào đó, nó thấy được sự việc gì đó rất kinh khủng nên nó rất lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Động Vào Tóp 1 Thì Không Xong Đâu

Chương 58

Nằm trong phòng suy nghĩ vẫn vơ, sau đó nó nhận được điện thoại nên đã ra phi cơ riêng để tới Dubai.

“Có chuyện gì vậy bà”

Nó tới phía sân thi đấu ngay trước mặt có đông đủ mọi người, không hiểu chuyện gì xảy ra mà bà gọi nó gấp vậy.

Sân mà nó đứng cũng chính là sân thi đấu, mà gần hai năm trước nó từng ra mắt lễ kể nhiệm của dòng tộc.

“Rumi, cháu giải quyết được chứ?”

Bà ngồi trên cái ghế được trạm trổ bằng vàng, có hình phượng hoàng, tay bà chỉ ra phía giữa sân, có năm tuyển thủ võ sĩ cao cấp của tóp năm tỷ phú, muốn so tài với nó.

Nó nhìn theo hướng chỉ tay, khẽ nhủ mày nhìn năm người, hai nữ và ba nam, cũng vì bây giờ nó là người gánh vác trách nhiệm cao cả, nên cũng biết được những người dưới sân kia là ai.

“Bà cứ để cháu giải quyết ạ”

Bà mỉm cười hài lòng, chuyện này cũng xảy ra không thường xuyên, vì tóp một thì không cần phải khiêu chiến.

Nhanh như chớp, nó dùng một chân đạp mạnh xuống đất rồi nhảy lên không trung và bay thẳng về phía năm người kia.

Họ cũng có đôi chút bất ngờ, cho dù là bật nhảy thì cũng không cao và xa được như nó vừa làm.

“Các vị võ sư, cho tôi được hỏi, nếu thắng trong cuộc tỉ thí này, chúng tôi được lợi gì không?”

Giọng nói, cử xử và cả ánh mắt của nó hoàn toàn thay đổi, cả khuôn mặt nó toát lên một vẻ lạnh lùng khó tả, chỉ thấy đối phương khẽ chau mày nhìn nó rồi nhìn lại những người xung quanh.

Trận tỉ thí này là do chính những người kia đề bạt, tất nhiên là tóp một sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu nào của những người đó cả, chỉ cần trong tầm kiểm soát và chấp nhận được, thì chắc chắn đại gia đình Sakurai sẽ đáp ứng đầy đủ.

Một trong số năm người lên tiếng, đó là giọng của võ sĩ nam:

“Chào tiểu thư, chúng tôi tới đây vì đây là cơ hội để được nghe danh tiểu thư võ nghệ rất giỏi? Chỉ cần được đấu với tiểu thư, thì chúng tôi cũng mãn nguyện.”

“Hừ, đơn giản vậy sao? Tôi còn tưởng, phải có lý do nào đó thì các người mới tới.”

Rumi trong lòng nhẹ thở dài, cứ nghĩ là họ muốn tranh giành chức vị với nó, hoặc là có ý muốn lật đổ tốp tỷ phú để lên dẫn đầu.

Ngay sau đó, một võ sĩ nữ cũng lên tiếng.

“Rumi tiểu thư, chúng tôi đều là vì ngưỡng mộ tiểu thư nên mới tới, nhưng cá nhân tôi thì có một yêu cầu nho nhỏ, mong được tiểu thư đáp ứng nếu như tôi thắng cuộc.”

“Được, cô cứ nói.”

Rumi nhìn người con gái trước mặt mình, trang phục của một võ sĩ cao cấp của tốp tám tỷ phú, nước da ngà sang nâu nhạt, giọng nói và cách hành lễ cũng rất tôn trọng người khác, nó có chút hài lòng, lắng nghe yêu cầu của cô ấy.

“Nếu như một trong năm chúng tôi thắng tiểu thư, thì cô có thể mở một lớp dạy võ cho chúng tôi được không?”

Nó dùng ánh mắt “xem tướng mạo, đoán tính cách” qua cô gái này, với nó thì yêu cầu này cũng có thể chấp nhận được, nhưng nó đoán là bọn họ muốn được vào tốp tỷ phú này làm cận vệ.

Sau đó nó quay mặt nhìn sang bà của mình, ám chỉ hỏi ý kiến, bà nó mỉm cười gật đầu, và thế là yêu cầu được thực hiện.

.....

Buổi chiều Riko đi chợ nhưng lại suy nghĩ về chuyện Hikaru vừa nói, hần đang nghĩ tới việc là tìm nó hỏi, nhưng lại sợ nó không chịu nói, có khi nó càng giận dữ hơn, rồi lại chẳng muốn gặp hần nữa.

Hần mua đồ ăn cũng khác ngày thường, nhìn thấy món gì là lấy cũng không cần chọn lựa kỹ càng như trước, miệng thì không ngừng thở dài.

Rời khỏi khu chợ, hần lại đi lang thang như người cụt mắt hồn vía, sau đó hần cũng dừng lại ngồi tạm cái ghế đá ven đường nghỉ ngơi.

“Riko, cậu đi chợ về à?”

Asuka vừa tan lớp học, cô cũng mới ăn xong cây kem ngon tuyệt trong quán, tung tăng đi về thì nhìn thấy hần ngồi phía trước.

Nghĩ lại thì cũng gần một năm cô chưa gặp hần, trong phút này mọi cảm xúc của cô lại ùa về, những hình ảnh lần đầu tiên, hay những hình ảnh tỏ tình và thất bại... tất cả như một cuốn băng tua chậm trong đầu Asuka.

“Asuka, cô mới học về à!”

Riko nhìn lên cô rồi khẽ thở dài, thời gian qua hần tuyệt nhiên chẳng nhớ tới cô một chút nào cả, cũng từ hôm Valentine tới giờ, hần cũng chưa gặp cô, nhưng lại không suy nghĩ nhiều về cô.

Giờ phút này, hần thoáng nghĩ không biết cô ta lại giờ trò gì nữa đây, nhiều lần gặp Asuka, cũng thành thói quen, mà mỗi lần gặp cô, thì hần luôn rơi vào hoàn cảnh trái ngược, nên định đứng dậy bước đi thì cô lại hỏi.

“Anh không khỏe trong người sao? Anh định đi về à, đường về dinh thự đâu phải hướng đó.”

Asuka nghĩ khá nhiều, nhưng cô giờ đây sẽ không yêu hần nữa, thấy hần bước chân đứng dậy ngay khi thấy mình, chợt cô cảm thấy buồn, chắc vì hần nghĩ gặp cô giống như sao chổi, lúc nào cũng làm hần khó xử.

Nhưng chợt nhớ là đường về dinh thự phải đi hướng ngược lại chứ, đâu phải hướng đó đâu, mà hần còn quên cả giỏ rau nữa, nên cô nhắc nhở hần.

Hần cảm ơn cô rồi nhanh chóng rời đi theo hướng ngược lại.

Và rồi Asuka chợt nhớ ra là hỏi thăm chuyện của nó trước đây, vì cô muốn biết tối hôm đó nó xảy ra chuyện gì, còn cả chiếc khuyên tai đen mà nó làm rớt ở nhà Asuka nữa, cô cũng muốn trả lại.

“Riko, cho tôi phiền cậu một chuyện được không? Cậu có thể trả cho Rumi chiếc khuyên tai này, nói với em ấy là tôi xin lỗi vì đã có ý định bán đi lấy tiền.”

Asuka lấy trong cặp mình chiếc khuyên tai đen, hình trăng khuyết, trước kia cô từng thiếu nên chưa trả lại nó, mà vô tình mang đi cầm, lấy tạm tiền xài, nhưng sau đó cô đã chuộc lại.

Riko dừng chân lại và đi tới, hần cũng không hiểu ý Asuka lắm, nhìn chiếc khuyên tai được bọc kỹ trong bì bóng, và khuôn mặt hối lỗi của cô, khiến hần

cũng vui chút chút, cầm lấy cái bị đó rồi nhìn lên Asuka hỏi.

“Rumi làm rách khuyên tai ở nhà cô, em ấy từng đến nhà cô ở sao?”

Hắn cũng vô tình hỏi và có chút lạ, xưa nay nó có đi nhà ai ngủ đâu, đặc biệt là nhà Asuka, dù sao hai người cũng từng đối đầu nhau.

“Ừm... mà em ấy không nói anh sao? Hôm đó em ấy còn bị lăn từ trên núi xuống, cả người bị bầm tím và chảy xước, nhưng tôi hỏi thì em ấy lại không chịu nói chuyện xảy ra.

Asuka vô tư nói, thật không ngờ ánh mắt của hắn lại mở to hơn đến vậy, nhìn lại chiếc khuyên tai đen, rõ ràng nó không bao giờ đeo khuyên tai, hơn nữa đây không phải màu và kiểu dáng mà nó thích.

Chợt nhớ tới những lời Hikaru nói, rồi nhớ lại ngay hôm hắn khỏi bệnh rụng lông, hắn đã thấy biểu hiện lạ của nó, lại còn nói hắn vô liêm sỉ, trên người nó còn có các vết xây xước nữa.

“Asuka, tôi không rõ chuyện gì, chắc là em ấy giấu tôi, cô có thể kể lại chi tiết cho tôi chuyện hôm cô gặp Rumi được không? Tôi đang cần gấp lắm.”

Hắn thả luôn giỏ rau xuống đất, lay mạnh hai vai Asuka và khẩn khoản yêu cầu cô kể chi tiết, không bỏ sót một cái nhỏ nào, kể cả về mặt biểu hiện, giọng nói và câu từ mà nó nói, hắn không muốn sót một chi tiết nào.

“Ừ... ừm”

Asuka cũng không nghĩ hắn lại mất bình tĩnh như vậy, nên gạt đầu rồi bắt đầu kể lại... chuyện là hôm đó trời mưa, và rồi... và rồi.

.....

Bà của Rumi và mọi người đều mỉm cười trong lòng, vì nó đã giải quyết nhanh gọn lẹ bốn trong số năm võ sĩ cao cấp.

Giờ chỉ còn một võ sĩ nữ, cũng chính là cô gái vừa đưa ra lời đề nghị rất khiêm tốn với nó.

Trên tay hai người đều cầm kiếm, cả hai lao vào nhau như hổ đói.

Cô gái xem qua bốn người kia, thì cũng biết được các chiêu thức mà nó ra đòn, thế nhưng khi đánh với nó thì lại khác, cô lại không nghĩ ra được là chiêu thức tiếp theo của nó là gì, cũng không thể có được sức lực mạnh như nó, đánh với bốn người tài giỏi, sức nó lại chẳng yếu đi, mà ngược lại còn tăng lên vài phần.

Chỉ cần một bước nhảy của nó, là có thể khiến đối phương chịu thua, nhưng ngay lúc nó nhảy lên và cầm thanh kiếm, kẻ cổ cô gái, một luồng khí rất mạnh... nhập vào người cô gái.

Một tia sáng màu đỏ xoẹt qua trong đôi mắt đen, cô gái lập tức dùng kiếm đỡ, dùng lực trong bàn tay đẩy mạnh người nó lui về phía sau.

Mọi người cũng khá bất ngờ về hành động vừa rồi của cô gái, cứ tưởng đã kết thúc trận đấu rồi chứ, ai ngờ sức mạnh từ đâu mà một người con gái đang rơi vào thế bị động lại thành chủ động hơn.

Sau đó nó dùng một chân đỡ phía sau, nó ngồi một chân còn một chân quỳ xuống đất, ánh mắt nó nhìn cô gái ấy khác lạ, nhưng một cảm giác thích thú khác trong cơ thể nó, thầm nghĩ “Cuối cùng mình cũng tìm được đối thủ”

Cô gái kia dường như bị mất bản năng ban đầu, cơ thể mạnh hơn gấp nhiều lần, chính cô cũng không hiểu lý do, bốn người vừa đấu xong thì xì xầm, ai cũng bất ngờ vì bình thường, cô ấy là người yếu nhất trong số họ, nhưng hôm nay lại thành ra thế kia.

Cả hai đấu gần như ngang sức, trận đấu vẫn diễn ra dưới tiết trời oi bức, nó cũng gần như mất đi một nửa sức lực của bản thân, còn cô gái kia thì cười nhếch miệng khinh thường nó, sau đó nó không phòng thủ nên bị vết cứa trượt qua eo, tạo thành một đường rách trên chiếc áo trắng, máu theo gân chảy ra.

“Sức của tiểu thư chỉ đến đó thôi sao?”

Cô gái mĩa mai và châm chọc, thấy được sức lực của nó giảm dần, cơ thể cô thì vẫn còn mạnh mẽ như vậy.

“Hừm, ta lại cảm thấy rất vui, từ trước tới nay chưa ai có thể ngang sức với ta giống như cô.”

Một tay nó giữ nhẹ vết thương không chảy máu, một tay cầm kiếm đặt phía sau cánh tay, ánh mắt lạnh như băng, đôi môi nhấp máy nói.

Cô gái cũng có một chút run sợ, không ngờ bị cứa cũng sâu như vậy, mà nhìn nó chẳng chút đau đớn gì, lại còn cười khinh bỉ và mĩa mai.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Truy Tìm Sự Thật

“Dừng lại thôi!”

Tất cả mọi người nhìn theo hướng giọng nói cất lên, đẩy uy quyền và mạnh mẽ.

Giọng nói uy nghiêm của bà nó cất lên, nhìn thấy cảnh vừa rồi, chắc chắn ai cũng biết sức lực của nó tới đâu, không cần đấu tiếp nữa, nhìn thấy vết thương trên eo nó không ngừng chảy máu, khiến bà lo lắng.

“Tóp bốn tỷ phú, coi như chúng tôi thua, chúng tôi sẽ thực hiện yêu cầu của cô là mở lớp võ và Rumi là người đứng lớp giảng dạy, bây giờ các người có thể về.”

Bà bước lại gần sân đấu, hai hầu gái cầm quạt và cận vệ cầm dù lớn đi theo sau, dừng lại trước mặt nó, lập tức có bác sĩ tới và chữa trị vết thương, nhưng giọng nói cô gái một lần nữa làm gián đoạn.

“Không, bây giờ tôi tự tin vào bản thân là mình hoàn toàn giành chiến thắng, nhưng yêu cầu đó quá tầm thường, tôi giỏi như vậy rồi thì đâu cần cô ta đứng lớp.”

Cô gái không chút suy nghĩ hay do dự gì cảm, mà vô cùng phẫn nộ giọng nói rất lớn để cho tất cả mọi người đều nghe thấy.

Bốn vị võ sĩ kia thì không biết nói như thế nào, họ có thể thấy cô làm vậy là hơi quá rồi, hơn nữa còn đặt điều kiện với họ, không sợ cô không được làm vệ sĩ cao cấp của tóp bốn tỷ phú sao.

“Vậy cô muốn gì?”

Rumi lấy cuộn băng trắng trong hộp dụng cụ kia, rồi bó buộc lại vết thương trên eo mình, cũng không cần bôi thuốc, chỉ cầm máu tạm thời đã, là người học võ lâu năm, nó cũng đoán già đoán non được điều mà cô gái sắp nói, chỉ là nó có thực hiện được không thôi, vì vết máu cũng đang bảo mòn làm da thịt, cộng thêm mồ hôi trên cơ thể ngấm vào vết thương, khá đau và rát rât.

Cô gái đi đến gần nó hơn, đột nhiên một tia sáng lóe lên làm nó chú ý... chiếc khuyên tai cô gái đó đeo... có màu đen, hình trăng khuyết, nó nhìn kỹ hơn khi cô gái đẩy nói với nó.

“Tôi muốn cô và tôi đấu nhau, cho tới khi nào cô quỳ xuống xin tha, lúc đó tôi mới hài lòng”

Cô gái mơ ước được đấu với nó, cũng trả thù vụ tối hôm đó với nó, dám đập cô vào góc tường, cô thế là không tha cho nó thêm lần nào nữa.

Bà của nó thấy cô gái này quả là hỗn láo, chỉ là một vệ sĩ của tóp bốn, mà dám bắt nó quỳ xuống xin tha ư, hoang đường, quả là hoang đường, mà tức giận mắng cô ta:

“Cô chỉ là một vệ sĩ, cô nghĩ mình đang nói chuyện với ai? Tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, nếu không rời khỏi đây thì cô sẽ phải chết.”

Mọi người vô cũng phẫn nộ, một khi bà của đại gia đình Sakurai lên tiếng, không một ai dám chống lại, giọng nói của bà mang theo sự khinh bỉ, và nhìn người con gái trước mặt mình rất hèn hạ.

Ngay khi dứt câu nói, toàn bộ vệ sĩ canh giữ bên dinh thự chính, lần lượt cầm cung tên, súng, kiếm, đao, gậy đứng bao vây toàn bộ chỗ thi đấu, số lượng vệ sĩ rất đông, đứng kín cả sân, những người máu mặt thì vẫn ung dung ngồi bên trong xem kịch hay.

Bốn người vệ sĩ khuyên nhủ, nhưng cô gái vẫn không thay đổi quyết định.

Lâu lắm rồi bà của nó mới ra lệnh “chết” nên mọi người từ già đến trẻ rất sợ hãi, nhưng cũng háo hức xem người bị trừng phạt, nhẹ thì bị cắt thịt từng miếng nhỏ, nặng hơn thì bị bắn, nặng hơn nữa thì cùng lúc bị cung tên bắn và bị kiếm đâm.

“Đội đã, tôi sẽ đấu với cô.”

Động từ mạnh phát ra trong miệng nó, vị bác sĩ cũng toát mồ hôi khi tạm thời băng bó được vết thương cho nó, một lần nữa nó không muốn bắt kẻ ai xem thường nó và gia tộc nó.

“Cô chắc chứ, nếu thua tôi lần này, cô sẽ phải quỳ xuống xin tôi tha thứ đấy.”

Cô gái giọng nói đều đều, nhìn nó vẻ thích thú.

Bà của Rumi khuyên ngăn, nhưng nó muốn tự mình giải quyết, trước đây ai cũng sợ khi nhìn nó chiến đấu, và hơn hết ai cũng nể vì nó được vinh danh trong vị trí đầu tiên, nó không muốn vì chút chuyện mà ảnh hưởng tới danh dự đầu bảng của đại gia đình.

Những cô, dì, chú, bác, anh, chị, em, đều rất hài lòng với lời giải thích vừa rồi, trong lòng họ thầm cổ vũ cho nó.

Cánh tay của bà nó giờ lên, những đạo cụ sắc nhọn và vệ sĩ lui xuống đứng xem trận đấu.

Giữa sân chỉ còn nó và cô gái, vết thương nó đã không thể chảy máu nữa, vì được băng cẩn thận.

“Trước khi đấu, tôi có thể hỏi cô một chuyện được không?”

Nó nghĩ lung tung trong đầu rồi nói.

Cô gái không hiểu ý nó muốn gì, nhưng cũng gật đầu coi như là đồng ý.

“Tôi có thể được biết... thân thể thật của cô không? Đôi bông tai của cô, tôi từng nhìn thấy ở đâu đó, rất quen... và dường như còn rất hiếm.”

.....

Một vài suy nghĩ lóe lên trong đầu Riko, sau khi ngồi nghe Asuka kể toàn bộ câu chuyện, hần lập tức đến tìm Hikaru và nói với cậu.

Cả hai bắt đầu suy nghĩ, vì hần đoán chắc là có kẻ giở trò, giả dạng biến thành hần, rồi lừa nó chuyện gì đó, khiến nó trở mặt với hần.

“Ngoài chúng ta là thần và biến được thành người ra, thì không còn ai có khả năng đó nữa mà? Tại sao lại xuất hiện đến hai Riko.”

Hikaru ngồi suy nghĩ phân tích, sau đó cậu cảm thấy nhột nhột quay sang thì thấy ánh mắt long lanh của hần, Hikaru giật mình không lẽ hần ta nghĩ cậu chính là người đó.

Hikaru vội xua tay thật mạnh, bảo chữa hôm đó chính là cậu ăn uống tại nhà hàng, nên không tới đón nó được.

Suy nghĩ để tìm ra kẻ giả mạo, cả hai quyết định lên ngọn núi sau trường và tìm xem có manh mối nào không?

“Riko, người có chắc là nơi này không, u tối quá.”

Cả hai đi sâu vào trong ngọn núi, Hikaru biến thành thú bông, ngồi trên vai hần, hần cũng biến thành cáo thần để tiện cho việc dùng thuật biến hình, và ẩn thân khi gặp con người.

“Ta chắc chắn là nơi này, nếu tên đó là thần, thì không thể để em ấy ở nơi có ánh sáng, với võ thuật của em ấy, chắc chắn đầu lại được.”

Riko chân đi miệng nói, ánh mắt dò tìm đường, chỉ hướng theo bóng tối đi vào gần nơi cuối cùng của ngọn núi.

“Riko, người có nghĩ là người đó biết rõ bản thân người không, Rumi nhận biết mọi thứ rất nhạy bén, nếu như người đó chỉ cần biểu hiện khác người một chút thôi, thì chắc chắn cô ấy nhận ra.”

Hikaru đứng dậy bám cổ áo Riko, bản thân còn run run, nhưng cũng vẫn phải phân tích cho hần để còn nhanh tìm manh mối, rồi rời khỏi nơi oái oăm này.

Riko gật gù đồng ý điều vừa rồi, bước chân Riko nhanh dần và dùng sức chạy thật nhanh, hình như phía trước có ánh sáng nào đấy, hai người chạy theo vệt sáng, càng chạy càng vào sâu trong bóng tối.

Một lát sau khi định dạng vệt sáng không còn, hần dừng lại thở dốc, nhưng Hikaru cả người cứng đờ lại, run như cầy sấy một tay kéo kéo cổ áo hần, miệng thì lắp ba lắp bắp.

“R... Riko... kia là...”

Hikaru nhìn thấy hai con mắt màu đỏ trong bóng tối, vô cùng sợ hãi, bèn chui xuống phía dưới núp trong áo hần.

Riko nhìn lên, bóng dáng con vật có hai con mắt màu đỏ ấy bước ra, nghe tiếng bước chân thôi cũng đủ hiểu con vật này rất to lớn.

Sau khi nhìn thấy toàn thân, thì mới biết đó là con tinh tinh, chiều cao và cân nặng, độ dài rồi ba vòng của con tinh tinh này, gấp mấy chục lần so với hần.

“Riko, người còn đứng nhìn làm gì, mau chạy đi, nó ăn thịt chúng ta bây giờ”

Hikaru ngoi cái đầu lên, một tay thì kéo nhẹ cổ áo ngay trước ngực hần, tay còn lại thì kéo cầm hần xuống, bảo hần rời khỏi đó mau.

Chương 60: Phát Hiện Mới

Sau khi nghe nó hỏi, cô gái cảm giác giật mình, mình vừa để lộ cái gì sao, một tay cô sờ nhẹ lên tai mình, cô đã làm mất một bên khuyên tai, cũng tới căn nhà tranh đó tìm lại, nhưng không thấy.

Cô gái bị nói trúng tim đen, nên vội lấp liếm giả vờ.

“Cô vừa nói gì, tôi không hiểu lắm, khuyên tai đó có rất nhiều trên thị trường, đâu phải chỉ mình tôi có?”

“Vậy sao? Để trả tiền cho nhà thiết kế đứng đầu Nhật Bản, thì cái giá trên thị trường chắc không chỉ mình cô có?”

Rumi ám chỉ chiếc khuyên tai khác chỉ là hàng nhái lại thôi, tiếp xúc với toàn hàng hiệu và những thiết kế nổi tiếng, việc phân biệt hàng hiệu với nó không hề khó, chỉ nhìn qua là nó biết, hơn hết một tên vệ sĩ cũng không ai dám đeo chúng.

Cô gái càng lộ ra vẻ khác lạ, làm Rumi chột thấy thích thú.

“Cô... cô đang tìm cách phân tán tư tưởng của tôi sao? Chúng ta vào đấu thôi”

Những tiếng xì xầm bên dưới, bắt đầu khiến họ càng khinh rẻ cô gái này hơn, vệ sĩ mà dám đeo hàng cao cấp nhất, những thứ chỉ dành cho tiểu thư.

Bốn võ sĩ còn lại cũng bàn tán xôn xao không kém, họ càng khẳng định cô gái này không giống với trước đó, hình như có chuyện gì đó xảy ra với cô.

Rumi và cô gái kia lao vào tiếp tục chiến đấu, thanh kiếm giờ lên, người bên dưới đỡ lấy, lần đấu thứ hai này, nó không còn thấy đuối sức như lần một, nó nhận ra được cô gái này cũng nhìn thấy chiêu thức tiếp theo của nó.

“Cô cũng rất giỏi”

Nó cười mỉa mai cô gái, làm cô gái càng tức hơn, dùng sức của mình bật người ra sau lưng nó, cầm thanh kiếm tiến thẳng tới gáy nó.

Rumi cúi đầu xuống xoay một vòng, sau đó dùng chân đạp mạnh vào lưng cô gái, khiến cô vì một phút ghen ghét mà bị ăn một chiêu mạnh của nó, nằm ra đất.

Cô gái đứng dậy nhanh chóng, rồi cầm kiếm lao thẳng về nó, cô gái không ngờ là lần này sức của cô lại giảm nhanh chóng đến vậy.

Rumi liên tục né đường kiếm của cô gái, dường như cô gái rất tức giận, miệng hét lớn và phi nhanh về mục tiêu, “Cô đi chết đi Rumi”

Trong tiếng hét là cả một biển lửa trời đổ, cô gái không tự chủ được bản thân mình, chỉ biết là cô muốn nó chết, những người ở đây thật không ngờ cô gái này lại ác độc tới vậy, chỉ là thi đấu thôi, vậy mà dám thẳng tay muốn giết chết đối phương.

Nó dùng ánh mắt cực kỳ lạnh, như đâm thủng trái tim cô gái kia, cầm thanh kiếm trên tay, nó cũng dùng sức của mình để đỡ lấy đòn, cô gái dùng tay, nhưng nó nhanh hơn, đánh mạnh vào cánh tay cô gái, có thể nghe được tiếng khuỷu tay kêu “răng rắc”, cô gái dùng chân, nó cũng nhanh hơn, lấy chân mình đánh mạnh vào bắp đùi, nghe được tiếng “răng rắc”, sau đó nó đạp thật mạnh vào bụng, cô gái bị văng ra và nằm đất phun máu.

“Bây giờ, ai là người quỳ xuống xin lỗi đây? Hừ, có khi cô cũng không đủ hai chân để quỳ nữa”

Rumi kéo lê thanh kiếm dưới nền gạch, bước từ từ đến bên cô gái, một khi làm náo loạn “địa bàn” của nó, cũng như dám nói nó chết, thì người nói đó phải chịu cảnh đau thấu xương, nó không giết chết cô gái, chỉ phé võ công và bị tàn phế thôi.

Một vòng hôn bay khỏi người cô gái, nó chột thấy cái gì đó vừa vụt qua, nhưng nhìn lại không thấy gì, còn cô gái kia thì ánh mắt trở lại bình thường, khuyên tai cũng không còn nữa, cô gái nằm bất động.

“Rumi, cháu không sao chứ, mau đi băng bó lại vết thương.”

“Dạ, cháu ổn mà.”

Bà lo lắng cho nó, chẳng thèm đếm xỉa tới cô gái kia, ai cũng nghĩ cô ta đáng bị như vậy, lòng tham của cô gái này quả là độc ác.

Cơ thể nó chột mềm nhũn, đứng cũng không vững nữa, đầu óc choáng váng và nó ngã xuống, nhưng may sao có vệ sĩ đỡ nó kịp thời.

.....

Trở lại ngọn núi sau trường học nó.

Hikaru thì tưởng hẳn đã bị con tinh tinh đó ăn thịt rồi chứ, nhưng chẳng hiểu sao Riko lại nói chuyện với tinh tinh, còn hỏi thăm tung tích của nó, sau đó

con tinh tinh đưa hai người tới hốc cây, chỗ mà nó từng ngồi.

Riko nhìn vào bên trong, không thấy có gì lạ cả, nhưng Hikaru lại thoáng ngửi thấy mùi của nó ở đây, nên Riko hỏi tinh tinh xem biết mùi này ở đâu nữa không.

Con tinh tinh chỉ về hướng tới tằm nhất của ngọn núi, có một căn nhà tranh nhưng do trận mưa tối hôm đó, nên đã bị sập rồi, hấn vẫn muốn đến đó xem có tìm được manh mối nào không.

“Riko, người xem này, ta tìm được chiếc điện thoại này”

Hikaru đang ở dạng thú bông, nên cậu có thể lên vào mấy chỗ ngồ hẻm, và lôi khệ nệ chiếc điện thoại màu đen của nó ra, để lâu nên chiếc điện thoại bị vỡ màn hình và không lên pin nữa, nhưng họ lại khẳng định là nó đã đến đây, và chắc chắn nơi đây đã có người hãm hại nó, là mấu chốt của vấn đề.

Còn Riko thì khẳng định mình chưa bao giờ đưa nó tới nơi này, hấn chợt biến thành người, trong bộ vét đen, tinh tinh hoảng hồn nhìn hấn, nói hấn biết thời gian cụ thể là tối hôm đó, và người đưa nó tới đây hoàn toàn giống hấn, còn chạy xe lớn và sau đó đưa nó vào trong, làm những chuyện thế này, thế kia, đúng vào hôm hấn đang trong thời kỳ cuối cùng để lông mọc lại, trong khoảng thời gian đó, hấn không bước chân ra khỏi căn phòng.

Trở về dinh thự của Nawata hấn ngồi ngoài hiên, không ngủ được vì đang lo lắng tìm ra kẻ giả mạo hãm hại mình, nghĩ tới hình ảnh tinh tinh miêu tả, hấn đập mạnh tay xuống nền, hấn thề khi tìm ra kẻ đó, sẽ không cho tên đó sống, trên tay hấn cầm bông tai nhìn chăm chú vào đó.

“Riko, anh chưa ngủ sao?” Khuya lạnh lắm, anh phải mặc ấm vào chứ.”

Nawata dạo này cũng mất ngủ, vì suy nghĩ một số chuyện, những lúc có hấn thì đầu óc cô lại vui vẻ và tươi tỉnh hơn, để hấn không biết được trong đầu cô có âm mưu gì.

“Ừm, cảm ơn cô quan tâm, tôi chỉ hóng mát một lát rồi vào trong, mà cô cũng không ngủ được à?”

Hấn giấu nhẹm chiếc khuyên tai đi, đôi lúc hấn muốn kể với Nawata chuyện của nó, nhưng một bên lý trí hấn lại không muốn nói, vậy nên hấn chọn cách im lặng.

“À, ừm, dạo này cũng vì vài việc của dòng tộc nên tôi thường ngủ muộn, cũng chỉ có vài việc còn con con thôi, vậy mà cũng khiến tôi đau đầu.”

Nawata giả lấy tay đập đập vào vai, ngáp ngắn một cái, giả một mỏi và đau lưng.

Từ khi có hấn, Nawata thường kể công sức của mình cống hiến cho gia tộc nhiều thế nào, nếu được nói chính xác hơn, thì đó người ta gọi là khoe đấy.

“Vất vả cho tiểu thư quá, cô ngồi đây để tôi xoa bóp cho”

Riko thấy Nawata trong suy nghĩ đều là thật, không giả dối, vậy nên hấn không nghi ngờ gì mà vòng ra sau xoa bóp vai cho cô.

Sau đó Nawata thấy hấn mới cất cái gì đó trong túi, bột miệng hỏi, vì cô lo lắng hấn sẽ tìm ra được manh mối nào đó.

Riko cũng thẳng thắn cho cô xem, còn hỏi là cô có biết ai đeo khuyên tai này mà thiếu một bên không, tiện đường hấn dò hỏi tung tích về kẻ giấu mặt đó luôn.

“Chiếc khuyên tai này rất hiếm có, nhà thiết kế nổi tiếng nhất Nhật Bản đã làm ra và để tặng cho con gái yêu của mình, nhưng sau đó bị trộm mất, cũng không ai tìm ra kẻ ăn trộm đó.”

Nawata biết được thông tin đó sơ sơ, vì chuyện cũng lâu rồi, cô cũng không hề biết chiếc khuyên tai này là Shinoko đeo, nhưng sau đó bị mất một bên.

Riko gật gù đồng ý, và cảm ơn thông tin cô cung cấp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Sự Thật Bại Lộ

Bị mất máu và mất sức quá nhiều nên Rumi bất tỉnh vài hôm.

Nhưng vài hôm đó cũng có rất nhiều thay đổi.

Ngay sau khi Hikaru nói với hắn tin nó bị thương do đấu kiếm, Riko không ở bên Nawata nữa mà tức tốc tới dinh thự lớn của nó, người hắn lo nhất bây giờ chính là nó, hắn chỉ muốn được nhìn thấy nó khỏe mạnh.

Hikaru cũng đã kể chuyện hiểu lầm này với bà của Rumi, nên bà cũng cho người điều tra tung tích về người đeo khuyên tai đó, hơn nữa bà nhớ lại cô gái hôm đấu kiếm, cũng chính miệng nó nói tới chiếc khuyên tai thế này.

Điều lạ là bà cho người kiểm tra, nhưng lại không thấy chiếc khuyên tai nữa.

Những lời nói chân thành, Riko còn quý xuống cầu xin bà cho vào thăm nó, nếu không được nhìn thấy nó bây giờ, hắn sẽ chết, cũng hết cách, đành bảo mọi người lui ra, cho hắn vào thăm.

Ngồi nhìn thân thể bé nhỏ nằm im trên giường, trái tim hắn đau vô cùng, những giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống, hắn cũng chẳng lau đi mà cứ để như thế.

“Rumi tiểu thư, bao lâu nay em không cho tôi được ở bên chăm sóc em, em nói là sẽ sống tốt hơn mà, nhưng sao giờ đây... giờ đây... em lại nằm im như vậy.”

Riko cầm tay nó và nói, trong tiếng nấc nghẹn ngào, bà và Hikaru đứng ngoài cửa cũng không kìm lòng được, lui đi để hắn được tự do nói chuyện.

“Người con gái có đôi mắt long lanh nhìn tôi, ở bên em, tôi luôn làm điều tốt nhất cho em, luôn khiến em được vui vẻ, cũng không ai dám chạm vào em khi không được tôi cho phép, vậy mà... chỉ vì một chút lơ là... lại khiến tôi rời xa em, để em chịu tổn thương tới vậy.”

Hắn dùng một ít phép thuật chữa bệnh của mình, lấy bàn tay rà soát trên người nó, để vết thương mau chóng lành lại hơn, nhưng nó vẫn còn hôn mê chưa tỉnh được.

Riko ngồi ngắm nhìn nó rất lâu, kéo nhẹ lọn tóc vương vào má nó, rồi thom nhẹ lên ngón áp út, một lần nữa cất giọng dịu dàng.

“Rumi, ngón tay này em đã lập lời thề với tôi, em còn nhớ chứ, chưa được sự đồng ý của tôi, thì tôi vẫn có quyền ở bên cạnh em, thời gian qua... em có biết là tôi mỗi ngày đều nhớ về em, mỗi tối đều nhìn lên em ngủ không, em mau chóng tỉnh lại đi, tôi rất muốn được đưa đón em đi học, nấu ăn và pha trà cho em uống. Rumi, em yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giết chết kẻ đã làm hại em.”

Gối nhẹ đầu lên tay, môi hắn còn đề lên ngón áp út của nó, nhắm mắt ngủ.

.....

Trưa của hai hôm sau đó, nghe tin nó nghỉ học vì bị trọng thương, Umeko tới thăm, sau khi cô về thì Nawata cũng vừa tới nơi.

Nhìn nó nằm trên chiếc giường trắng, nhưng vẫn không giảm độ dễ thương xuống chút nào, Nawata nhẹ nhàng cầm bàn tay nó, nhìn chăm chăm vào ngón áp út, bởi vì ngón này Riko từng đặt môi lên, cô cảm thấy ghen tỵ.

Sau đó điện thoại cô reo, là vệ thần cao cấp trước đây từng giúp Nawata chia cách nó và hắn, cô ta tên Shinoko.

“Sao cô gọi tôi giờ này!”

Nawata trách móc cô gái đầu dây, khi không có chuyện gì mà gọi cho mình, khiến cô lo lắng.

“Nawata, không phải cô muốn Rumi bị thương sao? Tôi thực hiện điều đó cho cô rồi, vậy tại sao cô còn chưa trả tiền cho tôi.”

Shinoko không phải là người bình thường, cô cũng là một loại thần như hắn và Hikaru, chỉ có điều, Shinoko là một vị thần bóng tối, rất nham hiểm và độc ác, luôn muốn chia cách tình yêu của con người, bởi chính cô cũng bị tình yêu phản bội.

Nawata đập nhẹ lên trán mình, sự nhớ ra trí nhớ mình thật đáng trách, chỉ suy nghĩ việc hại nó thế thảm mà quên mất trả công cho Shinoko.

“Được rồi! Giờ tôi cho người gửi tiền vào thẻ cô, mọi chuyện đã ổn thỏa, thời gian tới chúng ta nên ít gặp nhau thôi, tránh trường hợp bị nghi ngờ, tôi cúp máy đây.”

Nawata nhanh chóng cúp máy rồi gọi cho người nhà mình, đem tiền chuyển vào thẻ của Shinoko.

Cúp máy của Nawata, Shinoko mỉm cười nhẹ, thật không ngờ con người lại vì tình yêu mà hại chết lẫn nhau, cô cười thật lớn ngay trong chính hang động của mình, nơi đây chỉ một màn đêm u tối, xung quanh rất nhiều sọ đầu lâu và xương người.

Shinoko dự định xong vụ này, sẽ hút cạn máu của Nawata như bao người khác, nhưng vì cảm thấy cô bé này còn có thể lợi dụng được nên tạm tha.

“Chuyện gì vậy nh?”

Rumi suy nghĩ trong đầu, mình mới nghe được cuộc nói chuyện quý báu vừa rồi, nó đã tỉnh từ lúc Nawata bước vào, nhưng chợt nó cảm thấy cô có biểu hiện lạ, tự dưng cầm tay nó rồi nhìn chăm chăm vào ngón áp út.

Lát sau thì điện thoại cô reo, nên nó giả nằm ngủ để nghe cô nói chuyện.

Nawata quay người sang nhìn nó, giọng nói của cô trở nên khinh rẻ và cười mỉa mai nó nhiều hơn.

“Rumi, cô bị thể này còn nhẹ đấy, nếu người ra tay là tôi... thì chắc cô đang ở một thế giới nào đó rồi. Cũng chỉ vì tình yêu của tôi thôi.”

Nói xong Nawata cầm túi ra về, về mặt trở về với cô thiên kim ngày nào, yếu đuối thực nữ.

“Thật là... thì ra là cô bày trò à! Shinoko.”

Rumi cũng đoán được trong đầu chuyện này, từ khi cô gái vô sĩ kia có nguồn sức mạnh dồi dào, nhưng nó chưa biết ai là người hại mình, nên không có manh mối truy tìm, nhưng giờ... nó nhắc lại cái tên mà Nawata nói chuyện tiền qua thẻ Shinoko.

“Vi Riko à! Có vẻ người bị bại lộ thân phận rồi.”

Nó nghĩ bản thân nó cũng có tình cảm với Riko, huống chi là người con gái khác, nó cũng muốn giữ hân bên mình, nhưng có vẻ xung quanh có quá nhiều kẻ thù.

Qua ngày hôm sau thì nó mới có thể bình phục hoàn toàn, và đi lại như bình thường, vạch bụng lên xem vết thương thì đã thấy không còn vết sẹo nào, lát sau Hikaru và bà đi vào có nói trong thời gian nó nằm đó, Riko là người thường xuyên tới chăm nom.

“Vết thương trên người tiểu thư cũng là Riko dùng thuật cho mau lành.”

Hikaru đưa cốc trà thảo mộc của Riko pha cho nó uống, và kể công sức của hân mấy ngày qua, vì còn sợ nó ghét, nên hân không dám ở lâu, hiện tại thì Riko đang ở bên dinh thự của Nawata.

“Vậy sao? Phiền cậu nói cảm ơn hân giúp tôi.”

Sau đó nó uống ngụm trà, thật không ngờ hương vị quen thuộc này làm nó thấy dễ chịu tới vậy, hương vị đã lâu lắm rồi nó mới được thưởng thức, cả cơ thể nó giống như có một luồng sức mạnh, chảy âm ỉ bên trong mà giờ mới phát tiết.

“Đó là trà thảo mộc do Riko pha, cậu ta nói rất tốt cho tinh thần, còn pha cho bà một cốc nữa, mùi vị đúng là không chê vào đâu được.”

Bà ngồi cạnh giường, vuốt nhẹ tóc nó và nói, những điều này bà được Riko nói lại, cũng cực kỳ hài lòng về hân.

Nó mỉm cười, nó cũng cảm thấy tinh thần tươi tỉnh hẳn lên, sau đó bà quan tâm hỏi han cơ thể nó còn bị thương hay đau chỗ nào không, Rumi nhẹ lắc đầu lại trở về vẻ mặt vui vẻ như trước.

“Rumi tiểu thư, chuyện của Riko, chúng tôi đã điều tra, có người có tình biến thành hân rồi hãm hại tiểu thư, vào hôm đó, sự thật là thời kỳ cuối của mùa dưỡng lông, hân không bước chân ra khỏi cửa.”

Hikaru không muốn hai người có hiểu lầm thêm nữa, bèn nói toàn bộ sự việc, giải thích chi tiết từ đầu tới cuối, cả lúc Hikaru và Riko tới ngọn núi sau trường và tìm thấy điện thoại của nó.

Về mặt căng mắt ra nhìn, vênh tai lên nghe, nó hoàn toàn mất đi sức sống, thật không ngờ nó bị lừa ngoạn mục tới vậy, nghĩ tới Riko nó nhớ ngay tới Nawata đằng sau chuyện này, ngay lập tức nó qua dinh thự của cô, Hikaru cũng đi theo sau nó, dùng thuật định thân nên hai người đã có mặt trước cửa lớn của dinh thự.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cuộc Chiến Tay Đôi

Nawata đang uống trà thảo mộc do Riko pha, ở cùng Rumi, Riko làm những việc gì thì ở bên cô cũng làm điều tương tự, tất nhiên là do Nawata nói hân phải làm như thế.

Hầu gái của Nawata tức tốc chạy thật nhanh lên gọi cô chủ, vì được dặn dò và cũng biết chuyện trong cuộc, nên cảm giác run sợ khi Rumi tới.

“C... cô chủ? Cô chủ... có... có...”

Hầu gái chạy nhanh, kèm thêm sự sợ hãi nên vừa gặp Nawata là ngã nằm ra đất, Riko được Nawata dặn dò không cần quan tâm tới người hầu, nên hân không tới đỡ hầu gái dậy.

Bộ dạng hoảng loạn của hầu gái làm Nawata có dự cảm không lành, xém chút sắc trà, nhưng trước mặt Riko vẫn phải tỏ ra không biết chuyện gì, từ tốn uống trà và hỏi:

“Có chuyện gì! Cứ từ từ nói”

“Dạ là... là R... Rumi tiểu thư tới.”

Giọng nói hầu gái sợ sệt, nói tên nó còn lắp bắp.

“Người nói sao? Rumi tới... khụ... khụ.”

Nghiền ngẫm được câu nói vừa xong, Nawata liền sắc trà và Riko là người đưa giấy lau miệng cho cô.

Riko cảm thấy vui mừng khi nó tới, hần thoáng nghĩ không lẽ nó đã hiểu ra chân tướng và muốn hấn về bên nó, hấn sẽ hoàn toàn đồng ý hai chân hai tay.

Niềm vui trong suy nghĩ của Riko, ngược lại Nawata bắt đầu rối trí, khi không nó lại tới đây, mà cô còn vừa lo vừa sợ, nhìn qua hầu gái hỏi lại.

“Thế cô ấy ở đâu! Đưa tôi tới đó.”

Ba người đi ra sân trước, vừa mở cánh cửa ra là đã nhìn thấy ngay Rumi và Hikaru đứng trước mặt.

Rumi mặc áo thun trắng ôm vào ngang bụng, quần đùi xanh ôm sát đôi chân, mái tóc nâu nó cột thấp, để phồng hai bên, một cái nơ màu đen cài nghiêng một bên đầu nó, đôi giày hiệu rosata màu trắng, nhìn thoáng qua là biết Rumi toát lên mùi của quý tộc.

Hikaru và Riko trang phục vẫn như mọi ngày là bộ vét đen của quân gia cao cấp.

Nawata ở nhà, cô mặc chiếc váy xòe hai dây màu hồng, có vài họa tiết hoa thêu cầu kỳ trên váy, mái tóc xoắn như sợi mì tôm được cột lệch một bên, đi đôi guốc gỗ cao ba phân.

“R... Rumi, sao hôm nay cô lại tới đây?”

“Hò! Tất nhiên là có chuyện thì tôi mới đến, chứ cô nghĩ tôi có nhiều thời gian tới thăm cô sao, mực cười.”

Rumi vừa thấy Nawata cất giọng, cũng đủ hiểu cô ta đang lo sợ chuyện lộ tẩy, nên nó cũng rất thích thú, vừa khỏi bệnh nhưng nó cũng muốn đấu với cô.

Nawata trong đầu óc cô cảm thấy sợ hãi rất nhiều, nghĩ những chuyện đã xảy ra, may sao Riko đang đứng ngăn ngó nhìn nó, nên không quan tâm tới suy nghĩ của cô.

“Vậy... có chuyện gì? Tôi giúp được gì cho cô thì tôi sẽ giúp.”

“Cũng không phải yêu cầu quá đáng gì? Chúng ta đấu một trận, cô thấy sao?”

Nó đoán là Nawata đã biết hấn là thần, nhưng cô cố tình không nói và chỉ biểu hiện mình là tiểu thư yếu đuối, thực nữ... hôm nay nó sẽ cho cô biết bản chất thật của cô, vừa hay nó đã nghĩ ra được cách dụ cho Shinoko đến.

Ở đây bây giờ có Riko và Hikaru, nó đoán chắc chắn họ sẽ phát hiện ra Shinoko.

“Chẳng phải cô mới khỏi bệnh sao? Đấu như vậy chẳng khác nào tôi thắng cũng không vinh dự.”

Nawata bỗng chốc thờ dài một cái, cô cứ nghĩ nó đã phát hiện ra cái gì rồi, chỉ là đấu võ thôi thì không thành vấn đề, nhưng vẫn sợ vì nó mạnh hơn, suy nghĩ một lát sau đó cô mỉm cười.

“Nawata, cô nhìn trên người tôi còn vết thương nào nữa không? Cô đừng lo chuyện đó, tôi là người thách đấu trước cơ mà.”

Nó nhẹ vạch áo lên, để lộ ra là da trắng nõn, nó chỉ chỗ mấy ngày trước bị cứa sâu, nhưng giờ đã lành lại như bình thường rồi.

Riko nãy giờ chỉ đứng nhìn nó và khi thấy nó lật áo lên, hấn khẽ mỉm cười vì da thịt của nó thật thu hút người khác, còn lại vết thương thì hấn cũng chữa lành rồi, xem xét sơ qua thì sức lực hiện giờ của nó rất tốt, giống như ngày thường.

“Vậy thì... nếu tôi thắng thì sẽ thế nào?”

“Nếu cô thắng... từ nay về sau, tôi sẽ không làm phiền hai người, và chuyện tình yêu của cô, tôi sẽ không truy cứu.”

Rumi vừa mở miệng nói ra điều chắc nịch, bản thân nó cũng rất lo lắng nếu Nawata giở trò, nhưng mục đích nó tới đây đâu phải chỉ là thách đấu, nó nhìn biểu hiện của Nawata, cô ta hình như đang rất dăm chiêu, nó nhìn ra được điều đấy, sau đó nó lại nói ra câu sau.

“Ngược lại, nếu cô thua, Riko sẽ trở về bên tôi và hơn hết... đại gia đình Kindaichi sẽ rời khỏi tốp tỷ phú.”

Trước đây Nawata lo sợ và có chút ghen ghét, vì đại gia đình cô nằm ở tốp mười tỷ phú, cũng như suy đoán của cô, thì chỉ cần một câu nói của nó cũng có thể khiến cô rớt tốp, nhưng thật không ngờ, nó lại nói ra điều đó.

“Chuyện này...”

Nawata vẻ mặt lo lắng, giọng nói ngập ngừng, cô bắt đầu cảm thấy ớn lạnh với điều vừa nghe, hơn hết còn nhắc tới tình yêu của mình, không lẽ nó... nó nghe được mình nói chuyện hôm tới thăm bệnh sao.

Hốt hoảng nhìn lên Rumi, khuôn mặt ấy vẫn không có gì thay đổi, vẫn rất chăm chú nghe cô nói.

Rumi lên tiếng, cắt ngang cái suy nghĩ khó hiểu của Nawata.

“Cô cũng có thể không đấu với tôi, nhưng tôi sẽ không để yên cho những chuyện đó, tôi sẽ điều tra cận kề, tìm ra tất cả mọi chứng cứ, đến lúc đó, cách mà tôi trả thù, không đơn giản là loại khỏi tốp đâu. Đây là những người có trọng trách bảo vệ gia tộc, chắc cô cũng biết được điều này.”

Rumi không muốn dài dòng và đôi co nhiều với Nawata, nghĩ lại những chuyện mà cô ta làm, càng khiến nó tức giận hơn, càng khiến nó muốn trả thù mãnh liệt hơn.

Trong lúc nó chịu đau đớn nhất, lúc nó đang nằm dưỡng bệnh thì Nawata như xát muối vào trái tim nó, càng làm vết thương trong lòng nó rỉ máu, nó hận và rất hận cô, lần này coi như nó cảnh cáo.

“Cô... Thôi được, tôi đồng ý đấu với cô”

Nawata dường như không còn sự lựa chọn nào khác, cô nghe rõ mồn một những lời nó nói, thật sự cô cảm thấy run sợ, cách trả thù của nó chắc chắn sẽ rất đau đớn.

Hikaru và Riko thì hiểu những điều nó nói, cả hai không nói gì, với Riko khi nào cũng vui mừng, còn vui hơn khi nó đề cập với Nawata, nếu thắng thì hẳn sẽ về bên nó, vì chỉ cần có nó thì mọi chuyện sẽ được giải quyết êm đẹp.

Lập tức dưới sân và dưới chân mọi người nổi lên một vòng tròn, được gọi là vòng thi đấu cá nhân, ở mỗi dinh thự có một cách đấu khác nhau.

“Chỉ cần cô muốn dừng lại, lúc nào tôi cũng đáp ứng được cho cô.”

Nawata mạnh mẽ nói, sau đó ba người không thi đấu thì đứng ra phía ngoài, Rumi cười nửa miệng đáp trả cô.

“Để tôi xem chúng ta ngang sức tới đâu?”

Sau đó hai cây gậy bóng chày dài hai mét, ngoi thẳng lên từ dưới đất, được Nawata và Rumi sử dụng làm vũ khí, nó nhẹ mím cười vì lần đầu tiên sử dụng vũ khí của kẻ địch, mà nếu không thì nó cũng không có vũ khí.

Hai người lao vào nhau bằng vận tốc ánh sáng, rồi cả hai quệt qua nhau, nó đánh nhẹ vào bả vai của Nawata, bản thân mình thì không vấn đề gì cả.

“Cô cũng khá lắm, Rumi”

Nawata có chút đau nhẹ, nếu nói về việc học võ, thì cô cũng được học từ năm lên bảy tuổi, thế nhưng nói đúng thì lần đầu tiên cô sử dụng võ nghệ để chiến đấu thế này.

“Nawata, tôi thấy sức cô đang yếu dần thì phải, tốt hơn hết là cô nên tập trung đấu với tôi, hơn là suy nghĩ lung tung đi. Hay là cô mong muốn rời khỏi tốp tỷ phú tới vậy, để tôi lập tức đáp ứng cho cô.”

Vừa cất giọng lạnh nhạt và vô tâm, nó cầm gậy lao nhanh về Nawata, sau đó bất cẩn nên Nawata ngã nhào ra đất, nhưng hai tay cầm gậy giờ trước mặt đỡ lấy gậy của nó ở trên.

Nawata dùng chân đẩy nó lùi ra sau, nhưng nó cũng tự mình xoay một vòng lùi lại, Nawata liền lăn một vòng và ngồi dậy, tay cầm gậy lao về nó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cử Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cử Vĩ Hồ Trở Mặt

Cả hai đấu qua đấu lại cũng một lúc lâu, sức của nó thì không giảm đáng kể, chỉ có Nawata sức lực đang yếu dần đi.

Điều mà nó mong muốn đã tới, ngay lúc nó dùng chiêu cuối để cho đối phương thua, Nawata một tay giữ ngực, một tay cầm gậy đỡ cơ thể không bị ngã,

cô vừa mới để cơ thể khỏe lên một chút.

Trước mặt cô là nó đang cười chế giễu và lao nhanh về mình, cô mở to mắt ra để chứng kiến, vì nó rất nhanh nên cô không thể nào chống cự được, ngay lúc nó gần tới sát người cô, lập tức... một luồng khí của bóng tối, bay nhanh trong gió và nhập thẳng vào người Nawata, một tia sáng màu đỏ xẹt qua mắt cô.

Sức mạnh trong người cô đột nhiên tăng cao, Nawata hét lớn rồi dùng gậy đỡ mạnh chiêu vừa rồi, nó cũng bị văng ra cách đó một đoạn.

“Đó là...”

Riko và Hikaru đều vừa thấy vết khí u ám đó luôn vào người Nawata, cả hai là thần có thể nhìn thấy và xác định được, luồng khí xấu đó.

Rumi mỉm cười vì cuối cùng thì người nó cần đấu cũng tới, nó nói:

“Shinoko, giờ chúng ta chính thức đấu với nhau rồi chứ? Tôi chờ cô lâu lắm.”

Đấu với Nawata, nó chỉ dùng sức lực không nhiều, bởi nó biết sức của cô ấy thua xa nó, nếu muốn thắng thì tất nhiên phải chiến đấu rất nhiều lần với những võ sĩ tài giỏi.

Shinoko sau khi nhập vào người Nawata, cô thật không ngờ là bị nó phát hiện, cũng bất ngờ vì đây là chiêu trò của nó, nhưng sau đó cô dừng đánh lại, ra khỏi người Nawata, cô biến thành hân và nói chuyện với nó.

“Rumi, cô biết tôi rồi sao, nụ hôn hôm đó của cô, thật khiến tôi lưu luyến đấy”

Shinoko cười nhạt, bị một con nhò lừa, cô nhớ lại lần giả dạng làm hân, đến và đưa nó vào rừng sâu, rồi hôn lên môi nó, làm những chuyện bại hoại khác, mục đích cũng là vì Nawata nhờ vả.

Rumi nhìn Shinoko giả dạng hân chợt nhớ lại, những hình ảnh đó lại một lần nữa khiến tâm trí nó rối lên, trong tim rất hận người hại mình, nhưng trước mặt kẻ thù, kẻ đang tự ngạo mạn kia, nó lại không yếu đuối như thế, mạnh mẽ đáp lời.

“Hờ! Cô tưởng tôi giống cô sao, nụ hôn đó thật kinh tởm, một người vì tình yêu của mình mà dám hãm hại lẫn nhau, tôi khinh thường.”

Nawata được hầu gái đỡ dậy, cũng có chút võ nghệ, nên cô hồi phục nhanh chóng, với lại nó đánh cũng không mạnh tay, sau khi nghe những lời đó, trước mặt tất cả mọi người, cô ghét nó nhưng ngược lại cô cảm thấy bẽ mặt.

“Chuyện này... Cô dám giả dạng tôi rồi hãm hại Rumi tiểu thư sao? Hôm nay thì tôi thế là không để cho cô sống sót.”

Riko không quan tâm Nawata có biết hân là thần hay không, hân vô tư biến hình, mặt đất khẽ rung chuyển, những cánh hoa anh đào kèm theo gió, cuốn lại thành đường xích, quấn quanh người Riko.

Mái tóc màu bạch kim mọc dài xuống, hai cái tai cáo mọc lên, một cái đuôi bạch kim cũng mọc ra sau mông, bộ quần áo vét được đổi thành yukata màu trắng, một thanh kiếm màu đen xuất hiện trên tay hân, nhìn hân bây giờ đây mới đúng là một con Cửu Vĩ Hồ.

Nawata và hầu gái một lần nữa sợ hãi, biết hân không phải người, nhưng cả hai không ngờ, bộ dạng thật sự của hân lại đáng sợ đến vậy, cả đôi mắt hai màu bình thường, nhưng hiện giờ đôi mắt ấy long lanh trong suốt.

“Cửu Vĩ Hồ, người nghĩ là ta rảnh rỗi đi làm mấy chuyện đó sao? Cũng vì có người khẩn khoản cầu xin, nên ta mới mềm lòng đồng ý.”

Shinoko chợt nghĩ, đến nước này thì Nawata hết giá trị lợi dụng, nên cô không muốn giấu diếm gì cả, cười mỉa mai, lũ con người thật dễ lừa.

Riko dùng thanh kiếm xuống, đôi mắt long lanh ấy một lần nữa nhìn Shinoko dò hỏi.

“Ai là người sai khiến cô làm chuyện đó, tôi sẽ cho người đó chết.”

Câu nói phát ra từ miệng hân, nhưng Nawata thì bần rùn chân tay, đứng không vững nữa.

“Cửu Vĩ Hồ, người quả thật ngốc tới vậy sao? Người nghĩ ai là người muốn người và Rumi rời xa nhau nhiều nhất, thời gian qua người ở cùng với kẻ thù mình mà không nhận ra à.”

Shinoko thấy vẻ mặt tái nhợt của Nawata, cô cười nửa miệng, cố tình nói những lời khó nghe.

Riko nhìn qua Nawata, người mà thời gian qua hân ở cùng, thấy vẻ mặt khác lạ, cả người đứng mà không vững, khuôn mặt đôi mắt dường như ngẩn lẹ.

Nhưng sau đó Riko chợt nhớ ra, là trong suy nghĩ của Nawata không hề có chuyện đó, vậy nên hân vẫn tạm bênh cô.

“Tôi thấy thời gian qua, Nawata trong suy nghĩ không hề đề cập tới chuyện này, hay là cô tự bày trò.”

Rumi nghe thì cảm thấy mình đang làm trò hề, nói tới mức vậy mà hân vẫn không hiểu ra sao, hay là ở chung lâu nên phát sinh tình cảm, nó thờ dãi.

Shinoko cười lớn thành tiếng, sau đó cô biến thành dạng ma nữ của mình, cô khoác trên người một bộ áo choàng màu đen tuyền, một cây gậy có hình quả cầu tròn bên trên, mặt cô ta có hình xăm đầu lâu nửa mặt.

“Cửu Vĩ Hồ, ngươi ngây thơ quá rồi đấy, ngươi có thể nghe được suy nghĩ người khác, nhưng chỉ cần cô ta không nghĩ tới chuyện đó, tất nhiên ngươi cũng không biết được, hơn nữa cô ta thích ngươi, nên muốn ngươi ở bên mình.”

Shinoko vẫn rất vô tư nói, và nghiêng mặt nhìn sang Nawata, về mặt đang vô cùng giận dữ, thật không ngờ người phản bội lại chính là người của mình.

“Chuyện này... Nawata, cô thích tôi sao?”

Riko dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Nawata, trong đôi mắt ấy nếu không lầm thì hẳn đã từng tin tưởng tuyệt đối vào Nawata, suốt một thời gian dài.

Nawata bây giờ phải chịu ánh mắt dòm ngó của tất cả mọi người, cô cảm thấy dường như mọi người đang xa lánh cô, chỉ có hầu gái là vẫn còn bên cô và đỡ cơ thể cô không bị ngã.

“Riko, nếu đúng như thế thì sao? Thật sự tôi rất thích cậu, ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

Đến nước này, Nawata không còn sự lựa chọn, mọi thứ quay lưng với mình, nên cô phải cầu cứu Riko, thời gian cô quan tâm, chăm sóc hẳn, mong sao hẳn hiểu.

“Nawata... cô thích tôi, nhưng cô biết là tôi không thích cô, lẽ tình nhân năm ngoái, cô tỏ tình tôi... tôi đã nói là có người thích rồi, người đó chính là Rumi tiểu thư.”

Riko không ngại mà nói ra tình cảm của mình trước mặt mọi người, giống như hẳn đang tỏ tình trực diện với nó, Rumi cảm thấy ngượng, thật không ngờ chính miệng hẳn nói ra lại vui đến vậy.

Shinoko lúc này mới lên tiếng, thay cho Nawata, vì cùng là người phụ nữ bị phản bội, nên cô hiểu tâm trạng Nawata.

“Chính vì ngươi không thích, nên cô ta mới nhờ tôi ta chia cách hai người, để được ở bên ngươi, cô ta đã không từ thủ đoạn nào, ngay cả khiến Rumi bị trọng thương, cũng nằm trong kế hoạch thôi.”

Rumi cười nhạt vì đúng theo những gì nó nghĩ, quả nhiên là Nawata vì tình yêu không từ thủ đoạn, chắc cũng vì hẳn từ chối nên cô mới nảy ra điều tồi tệ này, nhếch miệng cười.

“Shinoko, lần đó đấu với tôi, chắc cô chưa hài lòng phải không, giờ chúng ta đấu chính thức, cho dù cô là thần thì con người chúng tôi không chịu thua đâu.”

Tay nó cầm cây gậy bóng chày, lao nhanh về phía Shinoko.

Shinoko cũng không chịu thua, cầm cây gậy thần của mình, giơ lên cao và phóng xuống một tia sét, nhưng nó né tránh kịp thời, tia sét lao xuống đất, nổ tung chỗ đất đó.

Sau đó nó bật người lên cao, giơ thẳng cây gậy xuống đầu của Shinoko, bằng rất nhiều sức lực của mình, cô dùng gậy đỡ lại, cảnh tượng bây giờ là nó đang chông cây chuối, còn Shinoko đang đỡ.

“Cô hình như đang đuối nhỉ? Sức lần này của cô tụt dốc quá, còn thua cả lần đấu trước, cơ mà cái gậy này của cô chỉ có mỗi một chiêu là phun sấm sét thôi sao?”

Rumi thoáng nghe được tiếng bụng Shinoko kêu lên, nó cũng đấu vài chiêu mà thấy cây gậy này yếu quá, ngoài cái nó nói ra thì cây gậy thần này giống như bình thường, có khi còn yếu hơn gậy của nó.

Tuyệt chiêu của Shinoko với cây gậy đúng như lời nó nói, nghe nó chê mình làm cô tức sôi máu, lâu nay cô chưa được uống máu, nên có chút đói.

“Cô dám khinh thường Shinoko bóng tối này sao? Cô cứ đợi rồi xem, tôi sẽ khiến cô tâm phục khẩu phục.”

Shinoko vô cùng giận dữ khi có người chê bai mình, nên sử dụng sức mạnh vào cây gậy và làm ra một tiếng sét thật lớn, và tạo ra lốc xoáy dưới mặt đất.

Hai người đấu dần lạc vào trong rừng của dinh thự Nawata, sân chính giờ chỉ còn ba người, Hikaru thì lên đi theo nó để phụ giúp nếu cần.

“R... Riko, tôi xin lỗi anh, tôi không cố ý làm những chuyện đó đâu?”

Nawata khóc, nước mắt cô chảy xuống má, cô hối hận vì cô đã làm sai, chỉ mong hẳn tha thứ cho cô.

Riko ánh mắt không còn dịu dàng như lúc đầu, mà trở nên độc ác, đôi mắt của Cửu Vĩ Hồ, nhìn thấu tâm can người khác.

“Bây giờ cô nghĩ xin lỗi là xong mọi chuyện sao? Chính cô gây nên chuyện này, cô còn muốn giết cả Rumi tiểu thư... chỉ nghĩ tới đó thôi, là tôi cũng đủ hiểu bản chất con người cô, thật không ngờ... tôi đang sống chung với một người tàn ác.”

Chương 64: Mọi Chuyện Có Thật... Là Đã Kết Thúc

Riko rút thanh kiếm trong tay ra, cho dù là con người, thì hấn cũng sẽ không buông tha cho kẻ dám cả gan hãm hại mình, hãm hại người con gái mà hấn yêu thương.

Thời gian ở bên Nawata, hấn đã quá chú quan, nghe theo những lời mật ngọt, khiến hấn vô cùng tin tưởng cô, cứ nghĩ cô là người yếu đuối và tốt bụng, nhưng đằng sau sự việc tốt cô ta làm là đây.

Nhắm đúng mục tiêu là Nawata, mặc cho cô ta khóc lóc, mặc những lời cầu xin tha thứ, hấn vẫn không dừng lại, đôi chân dần chạy nhanh hơn và nhảy lên cao, gior thanh kiếm lên trên và dùng sức chém mạnh vào người Nawata.

“Không được làm hại cô ấy.”

Umeko dùng xích sắt của mình, quấn vào thanh kiếm của hấn và bật người hấn ra sau, đứng trước mặt Nawata.

Umeko cũng đã chứng kiến toàn cảnh, cũng thật bất ngờ khi Nawata là người độc ác như vậy, nhưng dù sao cái chết này cũng không thỏa đáng, nên để cô ta xám hối lại một lần, đưa cô ta loại khỏi tốp đó cũng là một cách trừng phạt rồi.

“Umeko, đây không phải là chuyện cô nên xen vào, MAU TRÁNH RA, NGAY CẢ CÔ TÔI CŨNG DÁM GIẾT CHẾT, NẾU CẦN ĐƯỜNG TÔI.”

Lần đầu tiên họ thấy Riko nổi giận thật sự, bản chất Cừu Vĩ Hồ thật sự là hấn, người đang đứng trước mặt hai cô gái, họ cực kỳ sợ hãi, bản tính dịu dàng thường ngày với Rumi, hiện giờ họ không nhìn thấy nữa.

“Riko... người có nên để Rumi giải quyết chuyện này không? Cô ấy luôn có cách làm đúng và thỏa đáng.”

Umeko nhìn vào đôi mắt ấy, cảm thấy ánh mắt đã dịu lại, cô mới thở phào nhẹ nhõm, Riko quay người về sau, để hấn không nổi cơn giận dữ.

Umeko quay sang hỏi thăm Nawata, và đỡ cô đứng dậy, trong lòng Nawata thầm cảm ơn Umeko.

Lát sau thì Rumi cũng khiến Shinoko chịu thua, cánh tay bị nó đánh cho bị thương và cả hai trở về chỗ cũ.

“Cô... cũng tới đây rồi sao? Hôm nay đông đủ thật đấy.”

Rumi nhú mảy nhìn Umeko, giọng nói của nó trở nên bất cần, nó cũng không quan tâm ai tới, miễn sao nó xong việc là được.

“Rumi tiểu thư, tôi thật hổ thẹn khi không...”

Riko có ý định khiến Nawata phải trả giá bằng cái chết, một chân hấn quỳ xuống, hai tay cầm lên một bàn tay của nó, thom nhẹ lên ngón áp út, điều này hấn cũng chỉ làm với mỗi mình nó.

“Rumi, tôi xin lỗi vì tôi phá đám, nhưng tôi nghĩ Nawata không nhất thiết phải chết, loại khỏi tốp cũng là một hình phạt rồi, hơn nữa... R... Riko cũng sẽ về bên cô, nên cô không cần hại chết cô ấy.”

Umeko nói đúng ra thì vẫn còn tình cảm với Riko, chỉ là không nói ra thôi, giờ phút này, khi nhắc tới cái tên Riko, trái tim cô có cảm giác đau kỳ lạ, cô cũng từng vì tình yêu mà giao đấu với nó, và nó cũng tha cho cô.

“Hờ! Hại chết. Tôi có ý định đó sao, mà Riko và tôi có hiểu lầm, giờ được giải quyết, điều chắc chắn là Riko trở về bên tôi rồi, cần cô phải nhắc lại sao, hình như tôi thấy cô vẫn còn lưu luyến Riko của tôi thì phải?”

Rumi cười nhạt chêu Umeko, thật không ngờ, nó nói trúng tim đen nên Umeko liền đáp trả vội vã.

“Hừm... cô nghĩ là tôi còn thích Riko sao, cô đừng mơ tưởng quá.”

Riko cũng không cần quan tâm tới người khác, giờ trái tim hấn đang nở hoa dồn dập, trước mặt mọi người nó đã nói hấn được về bên nó, hấn vui lắm.

“Thì chính miệng cô thừa nhận rồi đó... mà thôi, tôi không truy cứu nữa, chuyện hôm nay tôi cũng giải quyết xong, đúng là chỉ có chiến đấu mới nhẹ nhõm được.”

Sau đó Rumi nói thêm trước khi rời khỏi đó.

“Nawata... lần cuối tôi nói với cô, nếu cô còn dám động vào tôi và người của tôi, thì cái giá phải trả không đơn giản vậy đâu... có khi cô lại đang ở một thế giới nào đó rồi... cô còn nhớ câu nói đó chứ!”

Rumi có chút đau lòng, giọng nói của nó trở nên lạnh nhạt, nhớ tới câu nói Nawata nói khi nó nằm dưỡng bệnh, giờ nó trả lại câu nói “vực thẳm” ấy dành cho cô. Nawata bỗng chốc run sợ, ánh mắt nó vừa nhìn mình, khiến cô giống như con cừu non, vô thức cô gật đầu thật mạnh.

“Shinoko, tôi hẳn khoan một chuyện, chiếc khuyên tai đen mà cô đang đeo, cô lấy ở đâu vậy!”

Cùng lúc đó Riko đưa ra chiếc khuyên tai còn lại và nói đó là của Asuka gửi cho nó, suy nghĩ một lát thì nó cũng hiểu, chắc chắn Asuka nói chuyện nó ở lại qua đêm nhà cô.

Còn chiếc khuyên tai này chắc là khi giằng co với Shinoko, đã rơi lên người nó mà nó không hay biết.

Shinoko mỉm cười, vừa đấu xong với nó, nhưng cô cảm thấy rất vui vẻ, lại rất thích thú với nó, hơn nữa thật sự là sức mạnh của cô thua xa nó rất nhiều, Shinoko chỉ luôn i lại vì mình là thần, nếu không có nguồn sức mạnh đó thì cô chỉ là một người bình thường.

Rumi đã tha cho Shinoko ở phút chót, vì nó không muốn ở tuổi của nó mà xảy ra án mạng, tấm lòng nó sẽ “bao dung và nhân từ” mà tha cho những kẻ “yếu” khác, cũng chỉ vì họ muốn có tình yêu với Riko, phải hạ mình để làm điều này, xong vụ này, nó đoán là không ai dám động vào nó nữa.

“À, khuyên tai này ta lấy trộm của nhà thiết kế nổi tiếng, tất nhiên là nhiều năm về trước, mà ta thì không muốn trả lại họ, vì màu và hình thù này rất hợp với ta.”

Shinoko hiện giờ không còn cảm giác hận thù nó, nói không đùa, ngay lúc chiến đấu, nó dò hỏi được mục đích thực sự để giúp đỡ Nawata, chắc chắn không vì tiền, Shinoko sẵn sàng nói là vì máu, tất nhiên nó không để Shinoko hút máu Nawata, mà nó cho cô hút máu của mình, nó cũng không muốn ai biết nên nhờ cô giấu kín.

Shinoko cũng rất ngạc nhiên, khi nó làm thế, người muốn hại chết nó vậy mà nó còn cố gắng tha thứ, cô cũng không hút nhiều, chỉ cần nó ăn uống nhiều “đồ ngon” là hồi phục nhanh chóng, hơn hết bản thân Shinoko cũng cần ăn uống thức ăn, thay vì hút máu người.

“Cũng may thời gian quá lâu để tìm ra kẻ lấy cắp, nên cô cảm lấy mà dùng luôn đi.”

Rumi ném nốt chiếc khuyên tai còn lại cho cô, mỉm cười cô đeo lên tai và nhìn qua Nawata.

“Nawata, tôi và cô giờ không phải cộng sự, cũng không phải là người quen biết gì, thật không ngờ cô có người bạn tốt như vậy, mà không biết trân trọng. thôi... tôi cũng phải trở về nhà của mình, hẹn gặp cô sau nhé Rumi.”

Trước khi rời khỏi Rumi còn nói với Shinoko một câu.

“Khi nào đói thì cô cứ đến dinh thự của tôi, sẽ không thiếu đồ ăn cho cô đâu?”

Shinoko cười lớn trong gió, mọi người chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy người.

“Cảm ơn tiểu thư nhiều lắm, và cả nụ hôn ngọt ngào đó nữa.”

Nó nghĩ lại rồi lại tức giận, nhưng nén lại, thở hắt một cái rồi nhìn mọi người, trời cũng về chiều không nên ở đây lâu hơn.

“Nhờ chiếc khuyên tai nên tôi mới tìm ra được kẻ hại mình, mọi chuyện đến đây cũng ổn rồi, tôi không muốn gây thêm thù oán với ai, tốt hơn hết là hãy sống đúng với bản chất thật của mình, tôi không có nhiều sức để mà đấu nhau đâu, cùng là con người... không nên hại nhau nữa, chúng tôi về đây.”

Nó nhìn Nawata và Umeko, hai cô gái cũng đang chăm chú nhìn nó, nghe những lời nói vừa rồi, họ cũng thấy ái ngại và có lỗi rất nhiều với nó, đúng là tính cách của nó rất đáng để họ học hỏi.

Kể cả là kẻ thù thì sau khi đấu xong, nó cũng khiến người ta vừa quê vì mình thua nó, vừa buồn vì đã lỡ làm điều xấu sau lưng nó, và cách giải quyết rất êm đẹp, mọi người cảm thấy ngưỡng mộ nó, thế nhưng vẫn không hiểu sao, bên nó không có nhiều bạn bè.

“Riko, Hikaru, chúng ta về dinh thự thôi... À xin lỗi Riko nghe, tôi đã trách lầm cậu.”

Nó cười tươi nhìn qua hấn, chợt hấn khóc ròng rã rồi ôm lấy nó, thời gian qua hấn nhớ nó rất nhiều, giờ đây thì hấn có thể được ở bên chăm sóc nó rồi, hấn lắc lắc đầu nói:

“Không, người có lỗi là tôi thưa tiểu thư, tôi không nên để tiểu thư một mình, sang năm tới mùa rụng lông, tôi nhất định đội tóc giả để được ở bên cạnh em.”

Thật không ngờ những lúc thế này, Riko lại thông minh tốt độ, nó và Hikaru mỉm cười, “Sao không nghĩ ra sớm hơn chứ, sẽ chẳng phải khổ tâm thế này, haizz...”

Hai cô gái cũng mỉm cười hài lòng, đúng là Rumi có người không màng tính mạng để bảo vệ cũng rất thỏa đáng, họ chỉ cầu mong là mình cũng sẽ tìm được người như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Bức Tường Ngăn Cách

Ba người nhanh chóng về dinh thự của nó, vì nó còn trong thời kỳ dưỡng bệnh nên công việc chính bên Dubai tạm dừng một vài ngày.

Trên suốt dọc đường đi, nó cảm thấy tâm trạng mình vui vẻ hẳn lên, nhớ tới cái ôm của Riko, nó chợt ngượng không dám nhìn hẳn.

“Rumi tiểu thư, được trở về với em, tôi vui lắm.”

Riko lái xe, nhưng tâm trạng lại hướng về nó, hẳn cũng gọi nó là em từ đây về sau, Hikaru thì không biết lấy đâu ra đồ ăn, và đeo cái tai phone, mở nhạc đùng đùng ngồi phía sau xe và ăn.

“À... ừm, tôi cũng vậy, cảm ơn cậu thời gian qua đã không giận tôi.”

Nó áp úng nói được chút chút, mặt đỏ lên trông thấy.

“Không được ở bên em, tôi cảm giác mất mát rất nhiều thứ, tôi cũng rất buồn, rất nhớ em.”

Riko nhẹ cầm bàn tay của nó, thoáng giật mình rồi nhìn sang Riko vẫn nhìn ra ngoài đường lái xe, nó nhẹ quay mặt đi, tay cũng không rút lại, tay kia nó giữ ngực mình vì... tim đập rất nhanh.

Về tới dinh thự là nó được Riko mở cửa xe cúi đầu, đúng là cảm giác ngày xưa, thích thật đấy, nó suy nghĩ lẩm bầm trong miệng.

“Vậy... lát nữa cậu nấu vài món ăn, tôi lên tắm rồi xuống.”

Ngay lúc nó quay mặt đi, gần tới cửa lớn, đôi chân nó không tự chủ mà chạy ngược lại hẳn, mục đích của nó là “ôm hẳn”, thế nhưng...

Rumi vừa chạy được ba bước, đột nhiên nó cảm giác như dẫm phải cái gì đó mềm mềm dưới đất, nhìn xuống thì không kịp, vì chất dịch mềm và có màu đen đấy đã bao trùm xung quanh nó.

“RUMI TIỂU THƯ.”

Riko lớn tiếng gọi nó, nhưng hẳn đã chậm chân, giữa hai người đã bị chất dịch đó ngăn cản.

“Đây... là đâu?”

Nó chỉ thấy một màn đêm u tối đang bao trùm lấy mọi thứ, cố gắng bước về phía trước, nhưng vẫn không thấy được chút ánh sáng nào, chợt nó cảm thấy nhột nhột sau gáy, vội vã quay lại nhìn, về mặt hoảng loạn.

Tia sáng nhỏ bé cuối cùng, cũng đang dần khép lại, giống như một màn chắn tạo ra để ngăn cách hai thế giới, nó không biết là ai đã làm chuyện này.

Bàn tay nó khẽ chạm vào thứ đó, xem có tác dụng gì không, mới đầu còn cảm thấy trơn trơn, nhưng sau khi thấy rõ hơn một chút, miệng nó hốt hoảng.

“Một bức tường ư.”

Ánh mắt dần quen với bóng tối, nó nhìn rõ hơn, trước mặt chính là một bức tường, màu xanh rêu, màu bức tường tựa như bị mốc meo và rêu mọc đầy lên.

“Rumi tiểu thư. Rumi tiểu thư... Rumi tiểu thư.”

Riko đứng nhìn bức tường chắn bên ngoài, lòng hẳn cảm thấy đau vô cùng, không biết bên trong đó nó có bị thương hay không, nước mắt hẳn chảy xuống, gọi tên nó trong vô thức, một tay đặt lên bức tường, đứng vị trí mà nó bên trong từng làm.

“RUMI TIỂU THƯ, RUMI TIỂU THƯ... EM CÓ SAO KHÔNG?”

Sau đó hẳn cảm giác hơi thở của nó ở gần mình, hai tay hẳn lập tức tìm tòi trên bức tường, gọi lớn mong sao nó nghe thấy được.

Ngay sau đó Hikaru ở bên ngoài đi vào, thì thấy một bức tường lớn, và hẳn đang làm gì đó nên hỏi.

“Cái gì đây?”

Cả hai lần đầu tiên thấy hiện tượng này, cũng không nghĩ ra ai là người giờ trò, Riko giọng nhẹ hơn lúc vừa xong.

“Ta nghĩ, Rumi tiểu thư đang ở sau bức tường này, Hikaru, phiên người biến thành giấy bay vào trong xem hộ được không? Trên đỉnh có một lỗ hổng, người có thể vào bằng lối đó, ta sẽ ở ngoài này... làm một cái gì đó.”

Ngay tức khắc, đôi mắt Riko sáng rực lên, bộ dạng bình thường cũng đã biến thành một con Cừu Vĩ Hồ, lúc biến hình, một làn gió lớn bao trùm, khiến Hikaru cũng bị gió cuốn bay vào trong.

Hikaru gọi lớn.

“Này, Rumi tiểu thư? Cô có sao không?”

Hikaru bị gió cuốn bay vào trong, rớt từ trên xuống, còn than vẫn là cao quá chừng, nếu ở dạng người chắc là bị đập mông rồi.

“Ta không sao! Đây chỉ là Nurikabe thôi, khi xuất hiện sẽ cản đường con người, thường xuất hiện về đêm, và tạo thành một bức tường, đợi tới sáng là biến mất.”

Rumi được đọc rất nhiều sách về các loài động vật, cũng đọc qua những loài thần bí khó hiểu, nên cũng biết chút chút, nó thật không ngờ loài Nurikabe còn tồn tại, chắc là vì cáo và sói thần còn tồn tại đây mà.

“Chỉ vậy thôi sao?”

Hikaru cứ nghĩ cái gì đó đáng sợ lắm, chỉ là một bức tường cản đường, sau đó cậu nhanh chóng nói với nó là hẳn đang ở ngoài lo lắng cho nó và còn chuẩn bị phá bức tường, khiến nó như nhớ ra.

Những hình ảnh trước đây của hắn hiện về trong trí óc, nó nhắm mắt nhớ lại, cảm giác ấy lại ùa về, khiến nó không thể đứng yên.

“Chào buổi sáng, Rumi tiểu thư.”

“Đối với tôi, một phút xa tiểu thư, dài tựa như vô tận... Điều đó như một giấc mơ đối với tôi rồi.”

“Như cô đã biết đấy, cơ thể của tôi có sức chịu đựng hơn con người, vết thương này có đáng là gì đâu, nếu người bị thương là tiểu thư, trái tim tôi đau biết chừng nào...”

Nó chạy ngay tới phía cửa lớn, ấn cái nút để lấy vũ khí của dinh thự, nó lựa thanh gươm dài sắc nhọn, miệng nói.

“Chỉ cần... Chỉ cần... PHÁ BỨC TƯỜNG NÀY LÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ?”

Một cơn gió, gần như lốc xoáy xoay tròn dưới chân nó, Hikaru cũng bị bay ra khỏi lỗ hổng đó, mái tóc nó cột cũng bị bung ra và bay trong gió, một bộ kimono ngắn, với chiếc áo màu trắng và chân váy màu đỏ, bên hông phải đeo một chiếc mặt nạ hình rồng, được thay đổi cho bộ đồ nó mặc, trên tay phải nó cầm thanh gươm xoay tròn một vòng.

Rumi có chút thắc mắc khi tự dung mình bị thay đổi như vậy, nhưng giờ phút này không còn thời gian suy nghĩ nhiều, nó đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc “chém gọn” bức tường kia, giọng nói nó trở nên lạnh hơn bao giờ hết.

“Có thể người sẽ không chết đâu, nhưng hãy chuẩn bị tinh thần đi.”

Nó chạy thật mạnh về phía trước, tay cầm đao phong chuẩn bị chém, miệng không ngừng nói lớn.

Riko bên ngoài, hai cái tai và cái đuôi cũng đang ngoe nguẩy, đứng cách đó một đoạn lấy đà, và thời cơ đã tới, hắn lao nhanh về phía trước để cứu Rumi.

“Xin lỗi nhé. Nhưng ta chém đây, một chú Cừu Vĩ Hồ cô đơn... đang đợi ta ở ngoài?”

Dứt câu nói của Rumi, cả hai đều bật nhảy lên không trung và giờ cao thanh kiếm của chính mình, dùng sức lực chém mạnh xuống bức tường, hai người chém ngược nhau tạo thành hình chữ X lớn.

Bức tường được phá vỡ, trong không trung, những cánh hoa anh đào bay nhẹ trong gió, cả hai khuôn mặt ngỡ ngàng, đôi mắt mở to nhìn người trước mặt.

“Oa... biến mất kìa”

Hikaru vẫn ở dạng tờ giấy trắng, nhưng vẫn nói chuyện giống như bình thường, cậu nhìn bức tường dần biến mất rồi cuốn theo chiều gió.

“Người...”

Rumi chưa hoàn thành xong câu nói, Riko đã bước tới ôm nó vào lòng mình, cảm giác vừa rồi, hẳn cứ ngỡ xa hàng thế kỉ.

“RUMI TIÊU THU... CÔ VẪN AN TOÀN. RUMI TIÊU THU.”

Riko không kìm được lòng mình, gọi lớn, nói thật lớn và ôm thật chặt như sợ nó đi mất, đôi mắt hẳn nhắm lại, những giọt nước mắt long lanh chảy dài trên khuôn mặt hẳn.

Rumi định nói hẳn không cần lớn tiếng như vậy, nhưng nó lại thấy giây phút này, mình không nên nói gì thì hơn, ánh mắt nó cũng bắt đầu ngấn lệ, khẽ ừm nhẹ trong miệng, “Lo xa quá rồi đấy.”

Sau khi buông nó ra, Riko nhìn ngắm nó một lúc lâu, khiến nó cảm giác ngượng.

“Bộ quần áo này... rất hợp với em đấy.”

Riko cũng không biết là từ đâu mà nó có bộ này, nhưng lại thấy nó mặc trông rất dễ thương và đáng yêu.

“Cũng không biết ở đâu, khi nãy tôi lấy vũ khí tự dung thay đổi thế này.”

Nó cười nhạt, hẳn khen, trái tim nó nở hoa dồn dập, lát sau cái bụng nó reo lên, thế là cả hai mới dừng lại rồi vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hẹn Hò - Cừu Vĩ Hồ Biến Hình

Kỳ nghỉ hè nó cũng được giảm công việc bên Dubai, vì mọi chuyện đã tốt hơn rất nhiều, bà của nó không phản đối khi Riko lại làm quản gia cho nó.

Shinoko, người từng muốn hại chết nó cũng biến thành dạng người, thực ra cô là một con mèo thần, cũng không hại ai cả, những sợ đầu lâu và khúc xương trong hang động của cô, đó là của những con thú trong rừng.

Hiện tại Shinoko phải làm các công việc nhà bên dinh thự tại Dubai, nào là quét dọn, tỉa cành lá, trồng hoa, vân vân, tất cả các loại trà cô đều pha rất ngon, nên kiểm luôn việc đó mỗi khi bà của nó cần.

Kỳ nghỉ hè của nó cuối cùng cũng tới, hôm nay là ngày nghỉ đầu tiên, Riko đã trở lại và... lợi hại hơn xưa.

Dù chưa tỏ tình thật sự, cũng chưa ai nói lời yêu, nhưng cả hai đều biết mình cần đối phương, không lâu sau, hai người bọn họ “hẹn hò”, nói là hẹn hò cho nó trừu tượng, chứ thực ra cảm giác còn khó thờ hơn bình thường.

“Chỉ có hai người, sao mình cảm thấy căng thẳng quá.”

Căn phòng lớn giờ chỉ có hẳn và nó, bình thường thì nó không cảm giác gì, nhưng bây giờ hai người có chút thân thiết hơn, nên nó cảm thấy ngượng.

Riko đang làm một cốc sinh tố hương trà và mời nó dùng, nó cũng vô tư cầm cốc lên, nhưng hôm nay nó lại quên và Riko nhắc nhở.

“Rumi tiêu thư, đó không phải là ống hút đâu ạ!”

Nói xong thì Riko lấy tay cuộn tròn lại, nhẹ che lên miệng cười, biểu hiện lạ lùng và đáng yêu của nó, khiến Riko thích thú.

Rumi thì thấy mình thật ngốc nghếch, nhìn sang Riko.

“Đ... đừng có cười nữa.”

“Thành thật xin lỗi! Vì tiêu thư đáng yêu quá, nên tôi không nhịn được.”

Nghe xong câu nói ngọt ngào của Riko, mặt nó đỏ lên trông thấy, thật không ngờ những lời này phát ra từ miệng hẳn, lại có sức mạnh đến thế, nó không dám nhìn hẳn, mà tự bản thân mình suy nghĩ.

“Không ổn rồi, do căng thẳng quá mà mình hành động cứ như con ngốc, dù bây giờ đã là người yêu, nhưng mình lại còn bảo thủ hơn trước nữa. Mình cứ như người đang giấu diếm một cái gì đó.”

Riko nhẹ thở hắt một hơi vào tai Rumi, khiến nó giật bắn mình, tay bám chặt vào thành ghế.

“Cậu... làm cái gì vậy?”

“Rumi tiểu thư, biểu hiện căng thẳng của em cứ khơi gợi sự nghịch ngợm nơi tôi, khiến tôi không ngừng chọc ghẹo em, nhưng cũng khiến tôi lo lắng nhiều đấy ạ, nếu như em không thích, thì tôi có thể ở dạng khác, để làm em thoải mái hơn.”

Riko nói xong, BÙM... một âm thanh đủ nghe vang lên, những cánh hoa anh đào bay trong gió, tụ hợp thành dây xích, quấn quanh người hắn, một cái tai mọc lên đang ngo ngoáy, mái tóc thì không thay đổi, cái đuôi mọc sau hông, một bộ đồ yukata trắng.

“Tiểu thư có thấy thoải mái hơn với một đứa trẻ không ạ.”

Riko biến mình thành trẻ con, tám mươi tuổi, rất đáng yêu và dễ thương, cả giọng nói cũng hoàn toàn thay đổi, nó phải nhìn cả một lúc lâu, nhớ lại lần ở ngôi nhà trên cây của Tengu, cũng không dễ thương đến như vậy.

“Dễ thương quá...”

Không từ nào diễn tả được hình ảnh của hắn lúc này.

Riko liền đi tới gần Rumi và trèo lên đùi nó ngồi, giờ hai bàn tay chắp lên mặt, hành động không còn gì đáng yêu hơn, da mặt của hắn cũng rất hồng hào.

“Tiểu thư thấy sao ạ?”

Sau đó nó có hơi ngượng, nếu nhìn thêm, nó sẽ bị vẻ ngoài giả nai của hắn thu hút, vội nhắm mắt quay mặt đi chỗ khác, nói.

“T... thật ra thì, đâu phải tôi thấy căng thẳng gì, cậu cứ toàn làm những chuyện vô ích, nhưng đúng là anh “to lớn” không cần thiết, nên hình dạng này quá thật dễ chịu hơn. Tôi có lời khen ngợi đấy.”

Giọng nói thì vô tâm chút chút, nhưng đôi tay không tự chủ được, nhanh chóng chạm nhẹ lên đầu Riko và xoa xoa, mái tóc mềm mượt, cái tai ngo ngoáy càng khiến nó thích thú.

“Thật hân hạnh khi được em khen ngợi.”

Về mặt hạnh phúc, cái đuôi thì nhau vậy, mặc dù ở dạng đứa trẻ, nhưng suy nghĩ thì vẫn là Riko ngày thường, sau đó Riko nghĩ ra chiêu trò.

“Rumi tiểu thư, Rumi tiểu thư, em có yêu tôi không ạ! Xin hãy nói, Riko tôi yêu anh, đi ạ!”

Rumi mở mắt nhìn cậu nhóc trước mặt mình, bộ dạng vô cùng đáng yêu làm nó không nỡ lòng từ chối, lại còn giờ cái giọng trẻ con ra, nó nghe giống như một mũi tên đâm vào tim nó, nếu lỡ từ chối thì đứa trẻ này sẽ đau khổ lắm, nhưng nó vẫn hỏi lại.

“S... sao tự nhiên lại nói thế.”

Riko dùng đôi má hồng hào, giọng nói dễ thương, đôi mắt long lanh khép hờ lại như sắp khóc, hai bàn tay chắp vào nhau nhìn lên Rumi.

“Vậy, em ghét tôi sao?”

Rumi giống như bị một tiếng sét ái tình, trái tim đau mãnh liệt, vội ôm chặt người Riko lại và nói.

“Tất nhiên là yêu rồi, yêu nhiều là đằng khác.”

Hai tay ôm hắn và vuốt ve người hắn, giống như một người chị chăm sóc em trai.

“Vậy, em hãy ôm tôi chặt hơn đi.”

“Được thôi.”

Riko đang tràn ngập niềm vui, nhẹ tựa đầu mình vào giữa ngực nó, cảm giác vô cùng hạnh phúc.

“Hãy vuốt ve tôi đi ạ!”

“Không nói tôi cũng làm.”

Rumi ôm hắn chặt vào người mình hơn, cảm giác của nó cũng hạnh phúc lắm, tim đập mãnh mẽ nhưng âm áp vô cùng.

“Rumi tiểu thư, người của em thật mềm mại và thơm quá.”

Riko cũng ranh ma lắm, một tay ôm nó, một tay thì vuốt ve người nó, chạm tới hông thì cảm giác êm ái trời đất, càng làm hắn thích thú được ở bên nó hơn, được nó ôm ấp và vuốt ve mỗi ngày.

Rumi như lạc vào tiên cảnh, hai má hồng hào, hơi thở nóng rực, những lời khen của hắn, như rót mật vào tai nó, khiến nó không cách nào từ chối, cảm nó dựa vào đầu hắn, mái tóc mềm mượt càng làm nó dễ chịu.

Nhưng... sau đó, một tia sáng lóe lên trong đầu, nó nhớ ra sự việc, nhanh chóng kẹp hai tay vào nách hấn, nhấc bổng lên và đặt hấn ra xuống đất, cách chỗ mình vài bước.

“Khoan đã! Anh đã là một người lớn, mấy trăm tuổi rồi! Tại sao tôi phải cung nụng anh chứ? Phù... xem tí nữa là mình đánh mất bản thân.”

Nó thở hắt một cái, vô tình gọi hấn là anh, hấn vui lắm, sau đó lại dùng ánh mắt ngọt ngào, hai má hồng nhìn nó, giọng nói dễ thương không chịu được.

“Thế có gì sai chứ Rumi tiểu thư.”

Nó hùng hổ lên tiếng, chỉ thẳng vào đứa trẻ sắp khóc, mặc dù trong đầu đang đấu tranh tư tưởng.

“Cái đó không còn có tác dụng nữa đâu nhá.”

Rồi nó ngồi xuống ghế, vắt chéo một chân nói tiếp, giọng trở nên bình thường.

“Thật không tin anh nỏ! Lúc nào cũng thừa cơ hội hả? Hôm nay thì đừng hòng nhé.”

Hai cái tai và đuôi của hấn cụp xuống, khuôn mặt rầu rĩ, giọng nói cũng trở nên buồn chán.

“Thế à... Thật là không may, vậy thì... tiểu thư đợi tôi một lát”

Sau đó Riko vẫn ở dạng đứa trẻ. Riko ôm một cái hộp từ trên phòng mình xuống phòng khách, nơi mà nó đang ngồi chờ.

“Rumi tiểu thư, tôi có cái này muốn cho em xem”

Riko đặt cái hộp đẹp mắt, màu nâu trên bàn, trước mặt nó và nhẹ nhàng mở ra, nhưng vừa mới mở ra thì.

BÙM... một âm thanh vừa đủ cho căn phòng nghe được, nó ngậm kẹo trong miệng chọt nhả ra và nhìn phía trước, một làn khói trắng bao trùm lên Riko.

Sau khi làn khói tắt thì... trước mặt nó Riko... đã biến thành con gái, mái tóc màu bạch kim, có hai cái tai, một cái đuôi và bộ đồ kimono hở ngực, rất sến sị, xem sơ qua thì bộ ngực của Riko bự hơn cả nó.

“Riko... đó là điều anh cho tôi xem à!”

Bản thân nó cũng trầm trồ ngưỡng mộ, thật không ngờ dù ở dạng nam hay nữ, cả dạng trẻ con thì hấn đều rất dễ thương.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cừu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cừu Vĩ Hồ là Con Gái

“Thôi chết rồi... tôi không biến lại được! aaa...”

Riko không thích biến mình thành con gái, thật không ngờ hấn lấy nhầm cái hộp ma quái, nên đã biến thành thế này, sau đó biến thân lại nhưng không được, nhanh chóng nhìn lại cái hộp, bên trong có một tờ giấy.

Hấn đoán đó là cách giải, nhưng lại chỉ là một tờ giấy trắng, thế là xong, hấn hết cách trở về thành người, nó vội vàng nhìn qua hỏi.

“Tại sao anh không thích ở dạng nữ? Tôi thấy cũng rất đẹp mà, có khi còn nữ tính hơn cả tôi nữa.”

Riko thay đổi cả giọng nói lẫn tính cách, cả ngoại hình cũng trở nên dịu dàng hơn.

“Chẳng giấu gì tiểu thư, tôi vừa quyến rũ lại giỏi nữ công gia chánh. Tôi là phụ nữ thì đàn ông sẽ đeo bám, rồi xin cưới thì phiền lắm. Thế nên tôi không muốn làm...”

Hấn thở hắt rồi ngồi giảng giải, nghĩ cách để trở về dạng ban đầu, cũng không có tác dụng.

Nó nghe thì cảm giác hấn đang tự tăng bốc mình lên chín tầng mây sao, nó cười khinh rẻ hấn một cái, sau đó Hikaru về, thấy hấn trong bộ dạng này cũng có chút thích thú, Hikaru cũng biến thành dạng con gái ngay sau đó.

“Riko... thế này thì ba chúng ta có thể tắm chung rồi!”

Hikaru ám chỉ bây giờ mọi người đều là con gái với nhau, việc tắm cùng kì cọ cho nhau cũng là bình thường thôi mà, Rumi nghe thì có chút ngượng, cũng không thèm chấp hai tên kia, vội uống cốc sinh tố.

“Trong dinh thự này, chỉ có một người con gái, Hikaru, người mà dám lén phét tới Rumi, ta không tha cho người đâu?”

Riko hùng hổ tuyên bố, cho dù dạng nào thì họ cũng là đàn ông, chỉ có mình nó là con gái, nên làm gì cũng phải cẩn thận, tuyệt đối không để bề ngoài đánh lừa.

“Xi... ta đi tắm vậy, không nói chuyện với người, mà người đừng quá tự tin vào vẻ bề ngoài của mình, Cửu Vĩ Hồ.”

Hikaru đi từ ngoài vào cũng nghe được hần nói lý do, vì sao không muốn biến thành con gái, thật không ngờ hần lại ảo tưởng tới vậy.

Riko định hỏi xem Hikaru có cách nào biến hần trở về bình thường không, nhưng cái tên đó mới nói câu, làm hần tức lên, nhìn qua nó.

“Rumi, em có cách nào không?”

Nó đang nhìn chăm chăm vào hần, nhìn chăm vào bộ ngực của hần, rồi nhìn lại mình, vẻ mặt ảm ức, chán ghét, nó đứng phắt dậy đi lên bậc thang, không quên nhắc hần.

“Xem cái tờ giấy viết gì, nếu là giấy trắng thì mang ra soi dưới ánh nắng mặt trời, chữ mới hiện lên.”

Rồi nó phi lên phòng sách, nó chưa từng đọc qua cuốn sách nào nói về trường hợp của hần, vậy nên nó lên tìm, coi như giúp hần trở về ban đầu cũng được.

“Hà... sao em không nói sớm?”

Riko vẻ mặt khóc lóc, tờ giấy trắng vừa rồi, hần nhấn tâm xé nhỏ rồi đốt đi, ai ngờ giờ nó mới nói, thế là hần lại không biết cách nào trở về hình dáng ban đầu nữa.

Cả chiều Rumi trên phòng sách, tìm tất cả các loại sách nói về Cửu Vĩ Hồ, ngay sau đó nó thấy một quyển nói về cách hóa giải, nội dung có viết.

“Muốn biến trở lại hình dáng ban đầu, thì phải để người đó nhìn thấy điều gì đó thật kinh khủng và sợ hãi, ví dụ như nhìn bản thân mình trong gương, hoặc cho mặc quần áo ngược với giới tính.”

Ngay bữa cơm tối, nó có đưa hần xem quyển sách vừa rồi, và nói.

“Tôi đã tìm cả buổi chiều, không biết có giúp ích được gì không? Nhưng mà cũng nên thử đi.”

Hần vui mừng xem sơ qua, sau đó dùng bữa xong, ba người mà chủ yếu là nó và Hikaru, bắt tay vào việc thay quần áo cho hần, cho hần mặc trang phục đàn ông, hóa thân thành thủy thủ mặt trắng, hóa trang thành quý dữ, vân vân... và soi trước gương, nhưng không có tác dụng, hần chẳng có biểu hiện gì khác lạ cả.

Ba ngày hôm sau, nó làm việc tại dinh thự lớn, nó cũng nói chuyện của hần cho bà và Shinoko cùng nghe, hai người vui mừng vì họ vừa mới xem tivi, có nói về vấn đề này.

Tại bán đảo Izu, một mảnh thiên thạch đã rơi vào vài ngày trước, đây là nguyên nhân mà suối nước nóng tại bán đảo này bắt đầu có một vài tác dụng tích cực.

Ví dụ như tăng kích thước vòng một của phụ nữ, tắm suối nước nóng khiến đầu óc chúng ta thêm minh mẫn, kết quả học tập tiến bộ rõ rệt, đặc biệt là môn toán. Không chỉ vậy, khoa học còn chứng minh, suối nước nóng còn giúp các vị thần, trở về đúng giới tính thật của mình, con suối này sẽ làm cho phép thuật trở về và hơn hết là thúc đẩy quá trình trưởng thành ở tuổi vị thành niên.

Sau đó là những dẫn chứng về con người, một cách chính xác nhất, được báo chí nhắc tới vì đây là con suối thần kỳ, nên lượng khách tới đây rất đông, hoàn toàn miễn phí vé vào cổng.

“Riko... chúng ta tới bán đảo Izu thôi.”

Rumi, Hikaru và Riko cả Shinoko cùng xuất phát ngay sau đó, bọn họ đi phi cơ riêng của nó, trên phi cơ họ trầm trồ khen ngợi và ca tụng chiếc phi cơ có một không hai này.

“Xin chào các quý khách của dinh thự Sakurai, mời mọi người theo tôi lên phòng.”

Sau khi nghe tin là tốp một tỷ phú tới, khách sạn cao cấp đã chuẩn bị hai phòng cho bốn người, theo yêu cầu của bà, Shinoko và Rumi ở cùng phòng, còn lại là sói và cáo.

Riko vì nhanh chóng muốn đi tìm tới con suối, hóa giải lời nguyền, nên vừa cất đồ là cả bốn đã dạo trên con đường tới suối, Shinoko là người dẫn đường.

“Suối nước nóng gì mà đông người thế này? Còn gì là bí mật nữa.”

Tính cách của nó là không thích tới mấy nơi đông người, nên vừa ra khỏi khách sạn là chẳng muốn đi tiếp rồi.

“Thì quảng cáo rầm rộ trên ti vi thế cơ mà!”

Shinoko cười nhạt nhạt, rồi nhớ lại, cô tới đây cũng là vì phép thuật của cô tự dưng biến mất, nên cô muốn hoàn phép lại, để làm mấy công việc nhà nhanh chóng hơn.

“Nơi này đông vui thật đấy, chúng ta thẳng tiến tới suối nước nóng bí mật thôi.”

Riko tâm trạng phấn chấn hơn hẳn, sau đó Hikaru cũng chen ngang.

“Đã nói là bí mật mà người ta to thể há Riko, không sợ người khác tới làm phiền sao?”

Hắn thấy cũng đúng, rồi không dám nói lớn, tâm trạng có vui cách mấy cũng nén lại trong lòng, bốn người đi được một lát thì thấy cả biển phía trước có đề chữ “Suối nước nóng bí mật”, và hàng bậc thang đi lên trên.

“Không được đi tiếp!”

Một bà lão tóc trắng, đứng trước mặt bọn nó, bà nói giọng mờ ám giống như âm hồn, lại còn vẻ mặt hốt hoảng, hai mắt mở to, bốn người có chút sợ và giật mình, bà lão nói tiếp.

“Sâu bên trong là suối nước nóng bị mảnh thiên thạch rơi trúng, ở đây có một sinh vật lạ không phải con người, rất nguy hiểm.”

Bà lão chỉ hướng vào suối, là bên trong khu rừng u ám của bán đảo Izu, bốn người nhìn lên hàng bậc thang cao ngút ngàn, và dường như không thấy đây vì quá tối tăm, bị những cái cây che phủ đi ánh sáng.

“Sinh vật không phải con người!”

Rumi cảm giác kỳ lạ, Shinoko tiếp tục nói.

“Chẳng lẽ là người ngoài hành tinh, rơi cùng mảnh thiên thạch.”

“Ta cũng không biết được! Nhưng nếu các cháu vẫn kiên quyết đi tiếp... Thì cho bà lão xin mỗi người một trăm ngàn yên”

Bà lão chỉ là người canh cổng của suối, ở đây người vào ra đều phải trả tiền, vì miễn phí về vào cổng thôi, bà muốn họ sợ hãi, còn vào trong suối bí mật thì phải trả tiền.

Bốn người thở dài, tưởng bà lão muốn làm gì, ngay sau đó Riko mở ví lấy ra bốn trăm ngàn yên đưa cho bà lão, và bốn người bước vào sâu bên trong.

Bà lão đứng ngoài lại tiếp tục câu chuyện vừa rồi, kể cho những vị khách khác và thu tiền phí.

“Oa... Nơi này dễ chịu ghê.”

Shinoko ngâm mình dưới nước, cảm giác lâu lắm rồi mới được tắm lại thể này.

Rumi thì đỏ mặt vì ngượng, vì tắm suối nước nóng, không ai mặc đồ cả, nhưng cũng không phủ nhận là chỗ này chẳng có ai, ngoài bốn người bọn họ, đều ở dạng con gái.

Riko và Hikaru, đều biến thành con gái, nên người ta không để vào phòng nam được, vậy nên cả bốn cùng tắm chung, với Shinoko thì không vấn đề gì.

“Rumi tiểu thư... em đoán công dụng của suối này có đúng như ti vi nói không nhỉ?”

Riko thật sự rất háo hức, ngồi ngâm mình cả một lúc lâu, Hikaru còn vừa uống sâm panh vừa ngâm mình thưởng thức suối nước nóng, vì cảm giác được tắm chung với mọi người, khiến cậu cảm thấy vui vẻ.

“Hả... mắc mớ gì, Shinoko gọi đồng phục trường là thầy chứ, có gì hay ho đâu.”

Không hiểu nó bị gì, nhưng mặt nó đỏ như trái cà chua, và nó còn vừa nói điều gì đó rất tồi tệ, lại còn vô tư bơi qua, bơi lại, cảm giác thoải mái và cười một mình.

“Gi... vậy? Em bị sao thế?”

Shinoko hỏi nó, nhưng nó như người say rượu, lơ đãng nghiêng người qua bên này, bên kia mà không ngồi vững.

“Sao chẳng gì? Tôi là người hỏi câu đó mới đúng, sao lại có những năm Shinoko thế này. Chẳng biết tại sao nữa, nhưng dễ chịu quá đi...?”

Đôi mắt nó vừa chớp chớp vài cái, ai ngờ Shinoko biến thành năm người, làm nó như bị hoa mắt, chóng mặt, sau đó cảm giác thoải mái dâng trào, nó bơi

qua bơi lại hưởng thụ.

“Chẳng lẽ tác dụng của thiên thạch là khiến con người có cảm giác giống như bị xay sìn. Thế sao mình chẳng cảm thấy gì nhỉ?”

Shinoko là thần, nên tác dụng này không ảnh hưởng, vì tuổi này bị nhiễm thiên thạch, người mới tắm lần đầu sẽ có cảm giác như nó.

Hikaru và Riko nhìn biểu hiện của nó, không khỏi phì cười.

“Không có tác dụng với người ngốc như Shinoko, hay gọi là người tóc màu đen, mà thích nhuộm sang màu đỏ đầu, còn hai cậu... Riko và Hikaru, mau nhìn lại bản thân mình đi, cũng ngốc giống như cô ấy thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cậu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Anh Làm Cái Trò Gì Ở Đây Thế Này!

Shinoko vô cùng tức giận, nhưng Rumi lại trở nên ngốc không tưởng, lại một mình đùa giỡn bơi lội dưới nước, bơi ngựa mới sốc chứ, Shinoko chợt nghĩ không nên để tình trạng này kéo dài, sẽ không ổn với nó, đành nhìn qua hai người kia, nói với họ là đưa nó trở về khách sạn.

Riko nhanh chóng ngồi trên tảng đá phán xét, hắn đã quán tạm chiếc khăn tắm lên người, hắn muốn thấy nó vui vẻ như thế, nhưng mà không thể để nó càng bị ảnh hưởng sâu quá, sẽ làm cho đầu óc kém minh mẫn, hơn hết là cơ thể nó đang nóng lên, giống như nó bị ốm vậy.

“Phải đấy. Tình hình có vẻ không ổn rồi!”

“Hừ... Riko... người...”

Shinoko không ngờ Riko lại xuống gần chỗ nó rồi ôm nó lên, khi nó chuẩn bị thả lỏng cơ thể mình, chìm xuống dưới nước.

Rumi cảm nhận cơ thể mình bị nhấc lên không trung, mở nhẹ con mắt ra nhìn, nhưng nó không thấy khuôn mặt Riko mà là bà của nó.

“Em thấy trong người thế nào rồi? Rumi tiểu thư?”

Riko mỉm cười khi bế nó lên, toàn thân nó có vẻ hồng hào hơn bình thường, hơi thở khá yếu, và nóng.

“Gi cơ? Bà, sao bà lại ở đây.”

Rumi mơ hồ nói, Riko lại mỉm cười dịu dàng với nó rồi nói:

“Không, tôi không phải bà em đâu, tôi là Riko đây mà!”

Đôi mắt Rumi lu mờ vì tắm suối nước nóng, sau đó là Riko bế nó lên, dần dần nó suy nghĩ về cái tên này, cảm giác quen thuộc, nó nhắc lại ba bốn lần.

“Riko... Riko.”

Lát sau ánh mắt nó trở về trạng thái bình thường, nó mới hét toáng lên, giống như toàn bán đảo đều nghe thấy giọng nó:

“Riko... ANH LÀM CÁI TRÒ GÌ Ở ĐÂY THẾ NÀY!”

Thật không ngờ, hắn đang trong tư thế bế nó, ngượng một cái là nó không mặc đồ, ngay khi vào tới phòng của mình, nó chẳng thèm nhìn ba người cũng không cho Shinoko bước vào phòng, đóng sầm cửa lại, còn nói một câu vô cùng tức giận.

“Thiệt tình, tôi đi ngủ đây! Hết muốn ăn tối rồi.”

Shinoko đứng thờ dài nói, giờ đây thì nó không cho vào phòng, cũng chẳng cách nào vào ngủ, nhưng đói bụng nên Shinoko và Hikaru đi ăn, còn Riko thì vẫn đứng ngoài cửa của nó.

Bên trong phòng, nó vô cùng phẫn nộ, muốn đập phá mọi thứ.

“Thật tình, Riko đúng là hết thuốc chữa? Lúc ở suối nước nóng dám làm mình mất mặt, hơn nữa thấy người ta khỏa thân như thế, lại vô tư chẳng có chút phản ứng nào, ít nhất cũng phải tỏ ra ngượng ngùng chứ! Sao anh ta lại bình tĩnh như thế được.”

Ngồi mạnh xuống giường nệm cao cấp, nó chán nản khi nghĩ về Riko, không biết hắn ta có đúng là đàn ông không nữa, ôm một người con gái “đẹp” khỏa thân trong lòng, lại cảm giác bình tĩnh tới như vậy, nó mắng hắn nào là đồ dâm, đồ ngốc, lấy tay thụi mạnh vào cái gối.

Nó chợt nhớ tới công dụng của suối nước nóng, nó ra chiếc gương ở đó soi mình vào trong gương, còn tạo dáng sexy giống cô gái đã quảng cáo trên tivi nữa, mà sao nó chẳng thấy có tác dụng trường thành gì nhỉ, hay đó không phải là suối nước bị thiên thạch rơi trúng, báo chí chỉ toàn bốc phét.

“Không? Rumi tiểu thư xinh lắm ạ, đáng tiểu thư rất đẹp, hơn nữa mùi hương và nước da hồng khi đó của em, làm tôi không thể nào quên.”

Riko cũng sợ nó, vì hắn dùng phép thuật để lọt vào trong phòng, thấy nó đang tự mình soi gương và tạo dáng, hắn cũng lên chụp được một tấm sách xi nhất của nó, khẽ mỉm cười.

“Riko... sao anh... anh không biết ngưng sao, anh không cảm giác gì sao? Lúc đó tôi khỏa thân đấy, may mà không có ai, không thì mặt tôi không biết giấu đi đâu cho hết ngưng.”

Nó chẳng trách hắn dùng thuật biến thân vào phòng nó, mục đích nó tới một là trưởng thành, hai là vì hắn, thật không ngờ lại không có tác dụng với mình, nó đi ra ban công của phòng, nhìn lên trời.

“Rumi tiểu thư, thực sự lúc đó tôi rất muốn em thuộc về tôi, nhưng bản thân tôi kìm nén rất nhiều, tôi luôn muốn bảo vệ em, không để bất kể ai nhìn thấy bộ dạng đó của em, tôi yêu em, thật sự rất yêu em.”

Riko quỳ một chân xuống, cầm bàn tay hôn nhẹ lên ngón áp út của nó, trái tim hắn rất vui, hắn chưa từng nói điều này, hôm nay dưới ánh trăng của buổi tối, hắn đã tỏ tình với nó.

“Ri... Riko. Anh”

Nó ngơ ngàng nhìn hắn, mỉm cười, hắn đang tỏ tình với nó sao, trái tim nó cũng vui lạ thường.

Sau đó nó nhớ ra là trên khu rừng có một con suối khác, có thể giải được lời nguyện kia cho hắn, vậy là nó và hắn lang thang trên đường lên rừng.

“Rumi, cảm ơn em đã đi cùng tôi.”

Riko đi ngang hàng với nó, trên miệng khi nào cũng mỉm cười.

“Cũng không có gì đâu? Chỉ là đi dạo đêm thôi mà” Con đường lên khu rừng cũng chỉ có ánh trăng làm đèn soi, không một bóng người, vì trời tối nên họ đã ở khách sạn tắt, nhắc mới nhớ Shinoko và Hikaru cũng đang dùng bữa, toàn các món ăn ngon của nhà hàng, người của tỷ phú nên được đặt cách phòng riêng và có người phục vụ chu đáo.

Đến tắm suối nước nóng này, còn có cả Nawata, Asuka và Umeko, nhưng bọn họ không gặp nhau, cũng không chạm mặt nhau, hiện giờ họ cũng dùng bữa ở các phòng khác nhau.

Rumi và Riko đi qua một cây cầu, bên dưới là dòng sông chảy xiết, vì đây là bán đảo, nên sẽ có nước và rừng cây, chỉ có trung tâm là có suối nước nóng và nhà để ở, đột nhiên bầu trời có tuyết rơi, hai người nhìn lên trời cao.

“Tuyết rơi rồi!”

Cả hai đồng thanh và mỉm cười với nhau, Riko biến hình ra một cây dù, đứng phía sau, mở dù che lên đầu nó, quay mặt lại nhìn hắn, ánh mắt cả hai nhìn nhau đắm đuối.

Hai người sải bước vào phía trong khu rừng, đi tới đâu chỉ cần thấy biển chỉ dẫn về suối nước nóng, họ đều dừng lại nhìn và đọc thật kỹ.

“Suối nước nóng Yamabiko, giúp giải lời nguyện bị biến thành con trai.”

Cả hai lướt qua và đi tiếp, một đoạn lại thấy biển chỉ dẫn vào.

“Suối nước nóng Panda, giúp giải lời nguyện biến thành Gấu”

Cả hai gần như rẽ rồi, vì đi qua hai suối nước nóng rồi, nhưng ngay trước mặt là cái biển mà họ cần.

“Suối nước nóng truyền thuyết, giúp giải lời nguyện biến thành phụ nữ.”

Đôi mắt long lanh của Riko, hai tay vỗ vào nhau, và đi vào bên trong, ở đây không có ai nên cũng không mất tiền vào tắm.

Rumi ngồi bên ngoài thành chờ, còn Riko đi vào bên trong, sau khi cởi đồ ra và chìm xuống làn nước nóng, tâm trạng hắn thoải mái hẳn lên, sau đó nhìn ngó xung quanh, thấy một tờ giấy, đã xộc xệch muốn rách, còn có đề dòng chữ.

“Giải lời nguyện bị biến thành phụ nữ, không có công dụng đối với người già.”

Hắn đọc xong, giống như một nguồn lửa bùng cháy trong cơ thể, vội đứng phắt dậy và nổi giận, chẳng khác nào ám chỉ hắn năm trăm tuổi là không thể làm được gì rồi.

“Dám làm bà mầy thất vọng hả?!”

Sau đó hắn phun lửa thiêu trụ tờ giấy, và thiêu rụi xung quanh, trở ra ngoài cùng nó, về mặt thảm hại vô cùng, nó cũng hiểu nên không hỏi gì?

Đã đi đến cuối cùng của con đường, trước mặt nó và hắn là bờ biển vòng quanh bán đảo Izu, bây giờ thì hoàn toàn hết hi vọng rồi, Riko thở dài.

“Rumi tiểu thư, bây giờ chúng ta làm sao đây? Chắc là tôi không thể trở về với hình dáng ban đầu.”

Nó chột nhìn sang hắn, nếu hắn không trở thành nam thì nó yêu hắn chẳng phải là nực cười sao, nhưng trái tim nó còn buồn hơn, thời gian qua cảm xúc yêu thương, hôn giận, hắn luôn khiến nó vui vẻ, hắn làm mọi thứ vì nó, vậy mà giờ đây hắn bị như vậy nó lại chẳng giúp được gì.

“Riko, anh đừng lo, có tôi đây thì mọi chuyện sẽ được giải quyết ngay thôi.”

Sau đó nó và hắn cũng trở về khách sạn, nhưng chẳng may trên đường về, cả hai đi dọc trên khu rừng, nhưng nó lại bị trượt chân ngã xuống ngọn núi bên dưới, vì trời tối không xác định được ở dưới đó là nước hay vực thẳm.

“RUMI TIỂU THƯ”

Riko nhanh chóng nhảy xuống theo và đỡ nó, nhưng hình như không kịp, hắn chậm chân hơn, chỉ nghe thấy tiếng “TỔM” vậy là bên dưới là nước, hắn khê thở dài, nếu là vực thẳm chắc nó không toàn mạng mất.

Ở dưới nước, nó bị rút mạnh nên cơ thể không thích ứng kịp với dòng nước, nó cảm giác khó thở và không tài nào mở mắt để ngoi lên mặt nước được.

Riko bơi ngược xuống phía sâu bên dưới, để tìm nó, sau khi nhìn quanh cũng thấy một vệt sáng, hắn phi nhanh theo và gần tới nó, nhìn thấy cánh tay giơ lên, hắn nắm chặt lại và kéo mạnh nó vào người mình.

“Rumi tiểu thư, tôi không để em chết đâu, em phải ở bên tôi.”

Hắn thấy miệng nó phùng lên, chắc đang thiếu không khí để thở, hắn không suy nghĩ mà ôm nhẹ nó, đỡ mặt nó lên và hôn nhẹ lên môi nó, thổi mạnh vào miệng để nó có khí thở.

Và theo truyền thuyết, thì con trai hôn con gái, lời nguyện sẽ bị hóa giải, cho dù người đó biến thành dạng nào, hắn biến thành dạng nam bình thường, ôm chặt nó vào và đưa nó lên mặt nước, đặt nó nằm trên nền đá.

“Rumi tiểu thư, em tỉnh lại đi.”

Riko đặt hai tay lên ngực nó, và ấn mạnh xuống, trong lòng sốt ruột nhiều hơn, hắn hô hấp nó vài lần, nước trong miệng nó ứa ra, lúc đó nó mới tỉnh.

“Rumi, em tỉnh rồi, làm tôi lo quá.”

Riko ôm luôn nó vào lòng, cảm giác ấm áp vô cùng, sau đó thì nó cũng nhắc là hắn trở về bình thường rồi, nhưng nó hỏi hắn lý do, hắn lại chẳng hé răng nửa lời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Những Lá Thư Từ Quá Khứ

Sau sự việc ở bán đảo Izu, thì mọi thứ lại trở về bình thường như cũ, cũng sắp tới Tết Nguyên đán, Riko không muốn giấu chuyện kia, hắn lập tức lấy đúng cái hộp của mình dành cho nó, đã kiểm tra kỹ lưỡng và ôm xuống dưới nhà cho nó xem.

“Rumi tiểu thư... em còn nhớ, tôi nói là biết em từ lâu rồi không, những bức thư này, là chính em viết cho tôi.”

Riko lấy trong chiếc hộp ra, bên trong có rất nhiều bức thư, mà từ quá khứ trước đó, nó viết lại và gửi cho hắn, nó cũng thoáng bất ngờ, sao lại nhiều tới như vậy chứ.

Riko nghĩ trong đầu, khi nó đang chăm chú đọc thư.

“Em là người thích ở nhà, và làm những việc theo sở thích của mình... sau đó chúng tôi nói chuyện về văn học, âm nhạc, hội họa và cả những lĩnh vực xa lạ khác, cũng dần trở thành chủ đề nói chuyện.”

Nó mở ra và ngồi đọc từng bức thư một.

“Mùa hè sắp qua rồi! Thời tiết mùa hè luôn làm em cảm thấy khó chịu... Nhưng em cũng coi nó như một điểm mốc. Đến lúc này nhìn lại, em nhận ra mình vẫn chẳng thay đổi gì cả.”

Nó bắt đầu qua lá thư thứ hai, Riko chợt mỉm cười.

Em ấy là một người rất nhạy cảm. Đó là cảm nhận của tôi qua những lần trao đổi qua thư. Tinh tế, nhạy cảm và thuần khiết. Đôi khi hơi vụng về một chút, nhưng đó cũng là một phần của em ấy. Em ấy nhận ra cả những sự việc nhỏ nhất mà người ta thường không để ý.

Vì không thể cảm động trước cùng một thứ với em ấy... tôi chỉ còn cách phải tưởng tượng.

“Gần đây, em bắt đầu thử uống cà phê. Nhà em có một con chim biết nói, dù không giỏi nói chuyện, nhưng nó luôn nói chuyện với em.”

Rumi tiếp tục qua những lá thư tiếp theo, nó cảm giác thật ấm áp và vui vẻ, những dòng chữ này, nó đoán là nó của kiếp trước, chỉ nhìn qua chữ viết, có chút giống nó, nhưng cái nó thấy đúng hơn chính là tính cách của nó.

“Mùa xuân lại đến rồi! Sắp gặp bạn học mới, làm em lo quá. Em thích học lắm, được học những điều mình không biết, thật là vui. Mà nè! Quyền sách đó. Em thích bài hát đó lắm.”

Nhưng rồi tôi đã cố gắng tưởng tượng mình chính là người ấy, điều không ngờ là điều đó khiến tôi mơ mộng, tôi mới đầu chỉ giả tưởng để tự mình làm em ấy vui vẻ, tôi đã thử đặt mình vào rất nhiều vai khác, cũng chưa một lần đánh mất chính mình, vậy mà... tôi đã bị em ấy thay đổi.

Những mảnh giấy vô tri, nhưng lại có sự sống và tràn đầy cảm xúc... Dù đó là tôi bắt chước em ấy, dường như cảm xúc của tôi đang được mở ra, một Cửu Vĩ Hồ đã không hoàn toàn chỉ có máu và cái chết, chính em ấy đã cho tôi sự sống, cho tôi tình yêu thương.

Nhưng khi gặp em ấy ngoài thực tế, tôi thật không ngờ lại khác xa với sự tưởng tượng của tôi, chợt nghĩ phải chăng em ấy cũng nhờ người khác viết thư, một đứa trẻ thì không thể viết được những cảm xúc như thế.

Dù không nở một nụ cười... nhưng em ấy lại được bảo vệ, yêu thương rất nhiều, hoàn toàn khác xa với một người chỉ biết chém giết như tôi.

Sau đó hẳn nhận ra, em ấy không hoàn toàn vô cảm như hẳn, dù nhỏ tuổi nhưng rất nhạy cảm với mọi việc xung quanh. Có ai biết điều đó không? Có ai nhận ra điều đó không?

Bên trong cơ thể nhỏ bé đó là một tâm hồn quá khác với tôi... và sự khác biệt đó khiến trái tim tôi đau nhói. Cảm xúc này, chỉ riêng cảm xúc này... là thuộc về bản thân tôi.

Tôi chỉ muốn dõi theo em ấy... Điều mà tôi chưa từng nghĩ đến. Từ kỳ nghỉ hè đấy... em ấy bắt đầu viết nhiều hơn về bản thân. Kể cả sự vụng về của em ấy, tôi cũng thấy chúng thật đáng quý. Em ấy đã mở lòng với tôi hơn, điều đó khiến tôi rất hạnh phúc, sau đó em ấy muốn tôi viết về bản thân mình, đó cũng chính là lần đầu tiên tôi tưởng tượng ra mình là một con người, không phải Cửu Vĩ Hồ.

Để không làm tổn thương sự trong sáng của em ấy, tôi đã bỏ qua nhiều chi tiết. Tôi biết việc mình đang làm là sai... nhưng lúc đó, tôi không bận tâm đến điều đấy. Cả thế giới như chỉ còn hai chúng tôi.

“Từ trước tới nay, em đều cảm thấy anh thật xa vời, nhưng lần đầu tiên, em đã cảm thấy anh gần hơn một chút, lần đầu tiên em cảm thấy mình được tiếp xúc với con người thật của anh, cho dù anh không phải con người.”

Thứ đáng thương đó chính là tôi, em ấy đã nhận ra, xin cảm ơn em Rumi, tôi muốn ở gần bên em hơn ai hết.

“Mình thật sự không muốn Rumi tiểu thư tổn thương, những lời nói đó như khắc sâu vào tâm trí mình, lá thư viết về bản thân mình, cũng chính mình bịa ra, để em ấy không nhận ra mình không phải người, vậy mà mình đã bỏ em ấy, lúc em ấy cần mình nhất, chạy đi tìm mình khắp nơi, vậy mà mình chỉ trốn dưới gốc cây anh đào tự dần vật bản thân, mặc cho em ấy đang khóc ngoài kia, giờ đây, khi đối mặt với kết cục, mình lại sợ.”

Sau khi đọc xong toàn bộ thư, nó nhìn lên Riko, đôi mắt ấy, nụ cười ấy.

“Tôi đã biết em từ lâu, tôi đã luôn muốn gặp tiểu thư.”

Chợt một dòng quá khứ cũ ủa về, nó nhớ tới mình khi còn bé, có viết thư cho một người xa lạ, nhưng qua thư nó lại cảm giác người đó rất thân thuộc, cảm giác mở hòm thư, đón nhận những bức thư, dù là mùa đông thì cũng khiến trái tim nó ấm áp.

Nhưng sau đó lại là ký ức nó bị bỏ rơi, bị chính người viết thư bỏ rơi mình, một mình mình chạy tìm, nhưng người ấy nhất định không chịu lộ diện, mặc cho mình gào thét cỡ nào, người ấy cũng xem như không có sự tồn tại của mình.

Những suy nghĩ đó Riko hiểu hết, thấy hết trong đầu, hẳn cúi đầu mình, cảm thấy mình phải gánh chịu sự việc tồi tệ này, trong quá khứ, nó đã rất muốn ở bên hẳn, vậy mà hẳn luôn muốn xa lánh nó, hiện tại thì hẳn lại không muốn rời xa nó, còn một lá thư cuối cùng, nó mở ra và xem qua bên trong.

“Cho dù anh ấy có ghét mình, có xa lánh mình cỡ nào, mình vẫn luôn muốn ở bên anh ấy, Cửu Vĩ Hồ.”

Vì nó sợ sẽ quên hẳn, và mong muốn hẳn đi tìm mình, nên nó đã viết những lá thư này, và để vào chiếc hộp, gọi là chiếc hộp thời gian, để dù có cách xa nhiều năm đi nữa, thì nó vẫn mãi còn một quá khứ đẹp nhất.

“Cửu Vĩ Hồ... là anh sao? Những bức thư này, là của tôi viết cho anh à!”

Nó nhìn lại những lá thư được cất giữ một cách cẩn thận, cũng có chút động lòng, còn có cả những lá thư xin lỗi dành cho mình.

“Vâng... đúng rồi thưa tiểu thư, nhưng tôi thật xin lỗi, vì thời gian đó lại nhấn tâm làm trái lệnh tiểu thư.”

Riko quỳ một chân xuống đất, hối lỗi với nó về lá thư, và cả về quá khứ nữa.

Nó suy nghĩ, tại dinh thự này, một Cửu Vĩ Hồ được gọi là hậu duệ của thần linh, đã chung sống với nó, tự nhận mình là nhân viên Secret Service.

Gần đây, nó được biết chính anh là người mà nó chờ đợi từ hàng nhiều thế kỷ qua, bằng cách trao đổi qua thư... qua đó nó hiểu được một chút về con người anh, nhìn những bức thư được anh ấy giữ gìn cẩn thận, nó không đành lòng phá hỏng nó.

“Anh có thể giữ chúng, vì tôi đã gửi nó cho anh.”

Nó sắp xếp lại những bức thư cho đúng như ban đầu, nhẹ đóng hộp xuống và nhìn về hấn, nhẹ giọng nói, nó cảm thấy Riko rất vui và hạnh phúc, hấn cười với nó trong hàng nước mắt rung rung, rồi lên phòng cất thật kỹ hộp thư vào một nơi chỉ có hấn biết được.

“Thế rồi tôi đã hạ quyết tâm... muốn cảm ơn anh ấy”.

Rumi nhấp ngụm trà, thư giãn cười nhẹ trong miệng, nó muốn tự mình viết một bức thư cảm ơn hấn, và tặng hấn một chiếc bánh coi như quà xin lỗi.

Nhớ lại thời gian qua thì nó chưa làm gì cho hấn, gây phiền hà cho hấn mà chưa xin lỗi hoặc đại loại thế.

Đột nhiên Botan và một câu nhóc tầm mười tuổi của mình tới, còn có cả Asuka và Yabu.

Hai chị em đi từ bên ngoài vào cũng vô cùng ngưỡng mộ, mắt mở to hết cỡ để không bỏ qua một chi tiết nào xung quanh.

“Các người tới đây làm gì? Tôi đang có việc bận rồi.”

Nó định lên phòng mình, sử dụng những lá thư mà nó mua cách đây mấy năm, để viết một bức thư cảm ơn, nhưng rồi bọn họ tới.

“À... Rumi, thực ra bọn tôi tới là có chuyện muốn làm”

Botan từ từ kể lại...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hộp Thời Gian

Sáng hôm qua, Botan trở về dinh thự của bố mẹ để tham gia mừng sinh nhật của cậu em út.

Sau khi kết thúc lễ sinh nhật, em út của Botan là Tabiru ngồi một mình ở sau vườn, vẻ mặt có vẻ buồn chán.

“Sao em ngồi đây, hôm nay sinh nhật em mà!”

Botan rất quý mến cậu em này, vì cậu bé là người vô tư, trong sáng, còn hay cười, nhưng giờ đây lại khác.

“Anh Botan... có phải mẹ em mất, sau này bố em lấy người khác không?”

Tabiru rất yêu quý bố hiện tại của mình, cậu bé mất mẹ nhưng cũng chỉ mong có một mình bố nuôi cậu thành người, mà không cần phải lấy vợ mới, cậu bé chẳng thể gọi một người phụ nữ không sinh ra mình là mẹ được, sẽ cảm thấy có lỗi với người đã mất.

“À... để xem nào?”

Botan suy nghĩ một lát, cũng rất hiểu tính cách của thằng bé, nếu không hài lòng chuyện gì, thằng bé thường ghét người đó, cậu không muốn hai cha con bất hòa.

Tabiru nhìn thẳng vào mắt Botan và hỏi.

“Nếu bố em chết, có thể tái sinh được nữa không? Nếu kiếp sau bố em kết hôn với một ai đó không phải mẹ em, liệu có phải bố sẽ thành bố của người

khác không?”

Điều dễ hiểu là cậu bé này không muốn bố mình quen biết hay cười người khác ngoài mẹ và Tabiru, cậu bé chỉ muốn bố mãi là của mình thôi.

“Anh...!”

Botan cứ nghĩ cậu nhóc này hỏi chuyện cha còn bình thường, ai mà ngờ lại đến nước này, thật là, suy nghĩ của trẻ con bây giờ phức tạp ghê, Botan cảm nín.

“Nhóc nghĩ về chuyện này từ bao giờ?”

Botan không biết nói sao với thằng nhóc.

“Cũng mới đây thôi ạ! Em tình cờ nghe được bố em nói với một vài người.”

Tabiru buồn bã, ngồi thụp xuống đất, Botan chỉ nhìn thằng nhóc, chuyện xa vời như vậy mà cũng nghĩ ra được, mình còn chưa nghĩ ra là tối nay ăn món gì nữa đây.

Một giọng nói nấp sau lùm cây vang lên, dường như người này đã nghe toàn bộ câu chuyện.

“Vậy cùng chôn hộp thời gian thôi.”

Người cất giọng không ai khác, chính là Hikaru, vì ở dinh thự bây giờ chỉ có hai người kia đang rất hạnh phúc, Hikaru không muốn làm phiền không gian riêng tư nên đã đi lung tung đâu đó, một lần vô tình cậu đi tới tiệm băng đĩa của Botan, hai người hỏi thăm nhau vài câu, cũng coi như là quen biết.

“Hikaru, cách xuất hiện rồi nói thêm vào đều đường đột quá đấy...”

Tabiru và Botan giật bắn mình, ngồi bẹp ra đất, tưởng tượng họ cũng không nghĩ là có người ở đây, mà Botan cũng nghe Hikaru kể chuyện thần bí nên biết cách mà cậu ta có mặt ở đây, chắc là đi buôn chuyện.

“Nếu đã lo như vậy, em hãy viết thư cho bố xem”

Hikaru bước ra từ lùm cây, làm vẻ mặt vô cùng bí hiểm, Botan cũng nói tên tuổi và những điều cần để hai người này biết nhau.

Tabiru nghe cũng có chút gì đó thích thú, cách ăn mặc và diễn đạt của người anh này làm cậu bé mến mộ, còn thắc mắc nên hỏi lại.

“N-Nhưng hộp thời gian thì liên quan gì ạ!”

Hikaru ra vẻ thần bí, cười tươi nói, việc này cũng nhiều người làm để dành cho kiếp sau, nhưng bản thân Hikaru thì chưa thử lần nào, chỉ nghe tên Riko nói là kiếp trước Rumi từng viết thư cho hắn, vậy nên cậu rủ mọi người làm chung.

“Thì để kiếp sau của bố em đọc chúng chứ gì?”

“Kiếp sau... của bố”

Tabiru tỏ vẻ mặt ngây thơ nhìn lên Hikaru. “Đúng rồi. Viết như là, đừng cười ai ngoài mẹ nhé!”

Và kết quả là năm người đứng trước mặt nó đây, Hikaru vừa lộ diện là người thứ năm, nhưng Hikaru lại ở dạng đứa trẻ, để được ngồi lên vai của Tabiru, có vẻ cậu rất thích cậu nhóc này.

Hikaru nói trò chơi này phải tập hợp nhiều bạn bè, càng đông càng vui và càng thú vị, hơn hết vùng đất để chôn hộp thời gian này chỉ có đất ở dinh thự của Rumi mới không làm phai nhạt đi chiếc hộp.

Botan vậy là đi rủ thêm Asuka và Yabu theo, một lát sau còn có cả Shinoko, Nawata và Umeko cũng được Hikaru mời tới.

Vì cũng gần sang năm mới, nó cũng không muốn phiền lòng ai, vậy nên nó đồng ý, đất của dinh thự rất nhiều, đào bao nhiêu hố cũng được, và nó cũng đang thừa phong bì và giấy vậy nên cũng tham gia, nói mọi người xuống trước, nó có chút việc sẽ xuống sau, họ còn nhắc nó bảo Riko tham gia chung nữa.

Botan cũng khá bất ngờ về nó, nếu như ngày thường thì nó đã nói “không quan tâm rồi”, vậy mà cái trò giống như con nít ba tuổi này, lại thu hút nó nhiều tới vậy, còn nói sẽ viết thư và gói kèm hộp bánh rồi mới xuống được, Botan đoán là dành cho Riko, sau đó Botan mỉm cười, cậu cũng không để bụng mấy chuyện đó đâu.

Sau đó Hikaru và mọi người ra phía rừng và bắt đầu, Hikaru dở la bàn và dò tìm hố đất và phong thủy tốt nhất, đó là dưới gốc cây cổ thụ lâu năm nhất khu rừng, Botan và Yabu bắt đầu đào lên một hố tầm sáu mươi cen ti mét, Hikaru không đào vì sợ con giun đất.

Mà mới đào có hai phút thì hai người dừng lại nghỉ mệt, còn chẻ đất của dinh thự nó cứng quá, Shinoko và Tabiru ngồi chống cằm chán chường nói.

“Ế... Không làm nhanh là tôi chán đó nhé!”

Lát sau có Umeko tới trước và tiếp đó là Nawata cùng hầu gái của mình đi vào, vì còn ái ngại nên không nói với nó, cũng không gặp nó và Riko, ngay khi đưa bức thư thì hai người lập tức ra về.

Rumi hoàn thành xong hai bức thư, một dành cho hân, còn lại là gửi nó trong tương lai, có nhờ người gửi tới một hộp bánh, nhớ lại cái lần làm bánh tặng hân hôm Valentine, nó không dám thử lần thứ hai. Cầm thư mang xuống dưới gốc cây chỗ mọi người, nhưng trước đó thì nó ghé qua phòng hân gõ cửa.

Cốc... cốc... cốc.

Nó thăm nghĩ chưa lần nào gõ cửa phòng hân, cũng thoáng bất ngờ vì một lát sau mới thấy hân ra mở cửa, còn mặc trang phục bình thường nữa, không phải bộ vét đen, mà là áo len dài tay và quần tây, nó thoáng thấy tóc hân còn ướt, chắc là mới tắm ra, nó mỉm cười, rồi sau đó kể chuyện cho hân nghe về chiếc hộp thời gian.

“Hikaru làm chiếc hộp thời gian sao?”

Riko cũng không hiểu chiêu trò của Hikaru, nhưng hân nghĩ cũng giống như chiếc hộp thư của nó viết cho hân, còn giữ đến tận hôm nay, hân nhìn nó.

“Ừ? Cậu ta còn nói muốn anh tham gia luôn. Còn đây là... Cũng chẳng có gì đặc biệt đâu.”

Nó cầm chiếc hộp và lá thư đang sau gờ ra trước mặt hân, khuôn mặt nó trở nên ửng hồng, lần đầu tiên tặng quà viết thư đưa cho người đối diện, khiến nó có chút không tự tin.

Riko cảm lấy, trên miệng không ngừng vui mừng, biết ơn nó rất nhiều.

“Ôi trời... em đâu cần phải làm như vậy... còn cái này... từ lúc nào mà...”

Riko ám chỉ chiếc bánh đó, nó mau chóng giải thích là vừa gọi người ở tiệm bánh mang tới, cũng không có gì phải lo đâu.

Lần đầu tiên Riko được nó tặng quà, mà còn rất chân thành như vậy, nhìn chiếc hộp bánh đẹp mắt màu hồng và lá thư có một cái ghim màu trắng, bản thân hân không khỏi bay lượn trên chín tầng mây.

“Xin cảm ơn em, tôi sẽ gìn giữ chúng cẩn thận.”

Đặt nhanh hộp quà xuống, Riko cầm hai tay nó lên, bộ dạng cảm ơn thân thiết và chân thành, nhưng khuôn mặt cả bộ dạng nó thì thảm hại vô cùng, nó cũng biết được tính của hân, là đồ quan trọng hân nhất định cất giữ cẩn thận, nên quà nó gửi là chiếc bánh, hân cũng sẽ cất qua mấy thập kỷ mà không sử dụng chúng, nên nó nói bằng giọng thân thiết, cho hân hết vọng tưởng.

“Đã bảo ăn đi mà.”

Nó rời bàn tay hân ra và quay người đi nói.

“Thôi, tôi ra vườn đây? Gặp anh sau nhé!”

Riko có chút lạ, nó cũng tham gia hộp thời gian sao, sau đó hân có hỏi nó là bị mọi người ép buộc không, nó vô tư nói là vì thừa giấy, mực nên cũng tham gia, chẳng nào cũng rảnh, với lại chôn trong dinh thự của nó thì nó yên tâm hơn.

“Vậy... Em có thể xuống dưới trước và đợi tôi không? Tôi cũng sẽ tham gia.”

Nó mỉm cười trên suốt dọc đường đi ra sau vườn, Shinoko lại dắt tay nó đi tới phía mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nhắm Thư - Anh Yêu Em?

Vừa hay mọi người đã đào xong cái hố chôn cất hộp thời gian, Botan thấy nó tới thì nhẹ hời.

“Thế? Viết gì hả?”

Nó thoáng giật mình, tra khảo mình hay sao mà hỏi, cầm trong tay lá thư và hơi hột trả lời.

“V-Vì chẳng biết kiếp sau sẽ thế nào?... nên tao viết vài mục tiêu cho bản thân thôi.”

Bức thư gửi từ năm này qua năm khác, nó chỉ miêu tả sơ sơ về con người và tính cách của nó thôi, vậy nên không có gì quan trọng cả, nhưng nó còn viết vài điều về hắn, nên sợ người khác đọc.

Tabiru kê một hòn đá và ngồi viết thư, cậu bé suy nghĩ và đặt bút viết.

“Con có rất nhiều điều muốn viết và bỏ vào hộp thư, con sẽ viết một lá thư về kiếp sau của bố... chỉ có bố là bố duy nhất của con thôi nhỉ?...”

Hikaru hiểu được tình cảm chân thành của Tabiru dành cho bố của mình, cậu khóc mà giống như cậu đang cười.

“Hạnh phúc bên nhau mãi về sau chẳng.”

“Điều cười mãi nguyên đó là sao? Lại biết trước cái gì rồi hả?”

Rumi thấy Hikaru có vẻ hiểu thấu tình cảm của mọi người hơn bản thân mình, nó có điều khen dành cho cậu, rồi Hikaru cũng sẽ tìm được người con gái yêu thương mình thôi, còn sống được lâu thì sẽ còn nhiều cơ hội.

“Phải chăng là ý tốt của ông anh, lúc đầu tôi cứ sợ vì chả biết người nghĩ gì trong đầu chứ.”

Asuka và Yabu đều có ý tưởng của riêng mình, Yabu vẫn không thôi bỏ cuộc về nó, nhưng có lẽ kiếp này cậu không thể làm gì được, đành để dành cho kiếp sau, còn Asuka thì chỉ mong sao kiếp sau có được một dinh thự thật khủng bố như nó, còn chuyện tình cảm của mình và Riko thì cũng chỉ mong hắn tìm được người yêu thương hơn mình thôi.

Shinoko mong muốn kiếp sau sẽ là một người phụ nữ bình thường, được đàn ông yêu thương và chiều chuộng mình, được ăn sung mặc sướng, không phải lo nghĩ chuyện tiền bạc.

Thư của mỗi người đã được để đầy đủ trong chiếc hộp, ngồi nhìn ngắm lại, Hikaru nói:

“Vậy là đủ rồi nhỉ?”

“Khoan đã? Vẫn còn của Riko”

Rumi nhớ ra là hắn làm gì trên phòng mà lâu xuống quá vậy, làm mọi người cùng nhau ngồi chờ, đang lúc tâm trí nó tắt bật suy nghĩ thì Botan thấy lá thư của nó, hình như là nó để nhầm rồi, cầm lá thư lên, nhìn thấy dòng chữ. “Gửi Riko”, Botan quay sang đưa nó xem.

“Rumi, lá thư này có nhầm không đấy? Không phải cô định gửi cho Riko sao? Nhầm với bức thư định cho vào hộp thời gian chẳng? Ngượng ghê... Mà trong đó viết gì vậy?”

Rumi mở to mắt nhìn bìa thư có ghi rõ ràng là gửi hắn, vậy mà chỉ một phút nông nổi nó đã để nhầm, nó suy nghĩ tất cả những câu từ viết trong bức thư “Gửi Sakurai Yukari Rumi tương lai”

Chiều cao, cân nặng, tính cách, sở thích, vân vân, là những cái quen thuộc để nhận dạng, sau đó nó mới nhớ tới cái nội dung quan trọng.

“Dinh thự này trước nay có mình mình sống, ở một mình cũng quen, vậy mà... khi gặp anh ta, mình đã cảm thấy muốn thay đổi, có thể mình sẽ làm tổn thương tới anh, cũng có thể chính mình sẽ bị tổn thương... nhưng mình sẽ không chạy trốn để được ở một mình nữa, mình muốn hoàn thiện bản thân hơn, mình muốn ở bên Riko, vì mình yêu anh ấy.”

“Cửu Vĩ Hồ, dù anh không phải con người, nhưng thời gian chung sống với anh, em cảm thấy anh còn tốt hơn họ, bản thân em là một cô gái chưa hoàn thiện, nhưng vì anh, em sẽ thay đổi bản thân, em sẽ cố gắng thật nhiều để đáp lại khoảng thời gian qua chăm sóc em, em yêu anh.”

Sau khi chỉ nhìn bìa lá thư và suy nghĩ trong đầu, Rumi cả khuôn mặt xám xịt lại, thảm cảnh xảy ra, chưa bao giờ nó cảm thấy mình làm điều này.

“Ahhh!”

Nó hét toáng lên, toàn khu rừng có những đàn chim “đang ngủ” cũng bật dậy và bay tán loạn khi nghe nó hét, toàn thân ừ rũ xuống, chống hai tay và đùi, để mạnh người xuống đất.

Botan ức chế, nó hét làm Asuka, Yabu và Tabiru đứng không vững nữa, người liêu xiêu theo tiếng hét của nó.

“Tự dưng làm sao thế?”

Shinoko cũng thoáng giật mình, không thể nhập tâm suy nghĩ của nó.

“Sao thế, Rumi, hiếm khi thấy em mất bình tĩnh nha.”

Hikaru cũng tham gia, cậu biến thành dạng người bình thường.

“Có khi hắn chưa đọc thư đâu, tiểu thư mau gọi thử xem”

Một tia hi vọng cuối cùng cũng xuất hiện trong đầu nó, nhanh mở điện thoại và ấn thật nhanh, trong giờ phút này tay nó sử dụng điện thoại giống như thần gió, bấm tìm và gọi chưa đầy một giây.

Vừa nghe bên kia mở nghe là nó liền nói xen vào.

“Vâng”

“Đừng đọc bức thư”

Nó thở dốc và mọi người im lặng lắng nghe câu trả lời từ bên kia, không khí im lặng đến lạ, ai cũng thấy biểu hiện hốt hoảng của nó, nên họ mong là hần chưa đọc, để nó bình tĩnh trở lại, Riko mỉm cười rồi lên tiếng.

“Tôi đọc rồi!”

Hần bảo nó xuống trước, rồi mình xuống sau là thưởng thức bánh của nó và đọc thư, trên tay hần cầm lá thư, vừa đọc xong dòng chữ cuối cùng thì điện thoại kêu là nó gọi, hần cũng định đi xuống dưới, nhưng khi nghe nó hỏi, hần có chút bất ngờ.

Chỉ cần nhìn bên ngoài, hần không cần phải nhìn tên, vì đoán chắc chắn là nó gửi cho mình, nên nhẹ mở ra xem, mới đầu hần cứ tưởng nó viết những điều đó dành cho hần, cái gì mà chiều cao, cân nặng, sở thích đâu phải giống hần, sau đó chợt nghĩ nó chơi chiêu trò, đánh lừa thị giác, tiếp tục đọc xuống dưới, những dòng chữ cuối, đọc tới đâu thì hần mở con mắt to hơn tới đó.

Rumi nghe hần nói, toàn thân trắng bệch, người đơ như tượng, nhắc điện thoại trên tai xuống, không cần nhìn nó cũng tự ấn được cái nút tắt.

“Aaa!”

Lần này nó hét còn đáng sợ hơn lần trước, chuyện gì thế này, đầu óc nó như một đàn ong cất tiếng kêu vò vè xung quanh.

Mọi người cũng hoàn toàn hiểu câu trả lời thông qua tiếng hét kinh khủng kia, họ bắt đầu ngồi phân tích cho nó hiểu, để nó bớt buồn hơn.

Đầu tiên là Botan.

“Tôi cũng hao hao đoán được cô viết cái gì rồi. Đừng có lo. Hần cũng muốn ở bên cô là chắc mà. Sao phải nghĩ lắm”

Tiếp đến là Hikaru, giọng nói vừa cười vừa nói, cũng không biết thật hay đùa nữa.

“Chắc không đây? Hay cảm xúc của Riko chỉ là sự tôn kính. Dù sao cũng là Cửu Vĩ Hồ năm trăm năm tuổi mà.”

Sau là Shinoko.

“Nhưng chị không nghĩ hần là loại người như đó đâu. Mà lo quá đi...”

Tabiru lấy trong túi ra cây kẹo mút, bảo nó ăn không, giờ này nó đâu còn tâm trí nào để ăn kẹo đâu.

Hai chị em Asuka và Yabu thì chỉ an ủi nó, cũng không làm được gì, thấy nó ủ rũ thế này, cả hai cũng buồn.

Botan tiếp tục nói.

“Thôi thôi, đừng vậy mà. Cơ mà cứ ngồi đợi ở đây, Riko sẽ xuống không biết chừng đấy.”

Và nó lại gạt mình, đôi mắt sắp khóc chợt mở to hơn, nó vẫn chưa chuẩn bị tinh thần gặp hần, vội đứng phắt dậy, chạy nhanh hướng ra ngoài cổng lớn, miệng nói.

“Tôi đi du hành đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: (Kết) Ngày Chúng Ta Bên Nhau. Cho Dù Là Kiếp Trước, Kiếp Này Hay Kiếp Sau, Thì Em Vẫn Muốn Ở Bên Anh Riko

Nói xong thì nó lao thật nhanh, dùng chân bật nhảy lên những cái cây để thoát ra ngoài nhanh hơn, trời về chiều dần, nó lại chui vào cái nhà đồ chơi, dành cho trẻ em ngoài công viên.

Những lúc thế này, nó chỉ có thể tìm một nơi tối tăm nào đó ngồi và suy ngẫm lại việc xảy ra.

“Tại sao lại xảy ra việc này... Cứ như mình thổ lộ tình cảm với anh ta vậy, mình có muốn vậy đâu.”

Nó từng nhớ trước đây, cũng vì một lần nó ghen với hấn, nên cũng trốn ở chỗ bóng tối, hấn sẽ không tìm được, giờ nó ngồi thu mình bên trong và dần vật bản thân, chợt nó khóc... những giọt nước mắt chảy dài trên hai gò má, nó khôn tự chủ được bản thân mình.

Nó nhớ thường ngày nó không bao giờ nói chuyện thân mật kiểu như vậy, toàn là... luôn không kiểm soát được cách nói khó chịu của mình, ngày nào cư xử của nó hoàn toàn ngược lại.

“Ờ, nói gì vậy chứ? Đừng có tưởng bờ nhé!”

Nó chỉ cảm thấy cảm ơn hấn thôi, vì hấn cho mình dũng khí để thay đổi, vậy nên nó muốn hoàn thiện bản thân... và báo đáp lại hấn, dù chỉ một chút.

Đột nhiên điện thoại trong túi nó rơi ra, nó chợt nhớ lại, đã tắt nguồn lâu vậy rồi, ít nhất cũng phải báo với hấn là nó vẫn an toàn, để hấn không phải lo lắng, cũng hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Nó mở điện thoại lên và rồi... lại giống như lần trước, liền có cuộc gọi ngay sau đó, tay nó run mà văng điện thoại ra xa một đoạn, lọ mọ bò tới cầm lên, là cuộc gọi của Riko.

Rumi bắt đầu nghĩ ra các chiến lược tác chiến với hấn, như là, tôi không sao? đừng có tìm tôi, hoặc phương án khác như: lá thư đó chẳng có ý nghĩa sâu xa gì đâu, phương án ba: Hề, bức thư đó hả? Chẳng có ý gì sâu xa đâu nha, nên đừng suy nghĩ nhiều quá.

Nghĩ hết cách, nếu không nghe thì tín hiệu bị tắt mất, chỉ cần trả lời thật tự nhiên là được, nó vội mở nghe đặt lên tai, giọng nói hùng hổ giống như tuyên chiến với kẻ thù.

“Lá thư đó chẳng có ý nghĩa gì sâu xa đâu? Tôi chỉ muốn anh biết, tôi là tiểu thư quan trọng cần được bảo vệ như thế nào thôi, đừng tưởng những gì trong thư là thật.

Riko nhận được giọng nó thì mừng vô cùng, lần trước hấn cũng lâm vào cảnh này, nên có biết nó ở đâu, nhưng tới công viên cũ thì không thấy, làm hấn lo lắng lại hỏi lại.

“Bây giờ em đang ở đâu?”

Nó cũng vô tư thờ đốc rồi trả lời, bản tính của nó với hấn đúng là không thể thay đổi, nó muốn ở bên hấn.

“Ồ công viên Karuita. Nói chung là tôi không có tình cảm đặc biệt gì với anh đâu nha.”

Mặt mũi, đầu óc nó xoay như chong chóng, kết thúc câu nói thì nghe được lời đáp trả của hấn.

“Vâng, tôi biết”

Nó bình tĩnh lại hơn một chút, ngồi xuống và suy nghĩ, sao anh ta biết, đằng nào thì cái có rành rành ra đó rồi mà.

Riko tiếp tục nói, hôm nay hấn không muốn dùng thuật biến hình về trước mặt nó hoặc sau lưng nó, mà hấn nhẹ nhàng bước trên con đường và nói chuyện với nó, hấn cũng muốn nói ra tâm tư, tình cảm của mình dành cho nó.

“Rumi tiểu thư đã nói như thế mà, hơn nữa tôi đâu có vô sỉ đến vậy, tôi biết vị trí của mình chứ, con người tôi, vị trí của tôi và cách mà tôi đã leo lên đến đây. Tôi là kẻ đã làm những việc thậm chí còn không dám cho em biết.”

Riko dừng lại rồi nói:

“Với một kẻ như tôi... được ở bên phục vụ em, đã là hạnh phúc lắm rồi, áy vạy mà em lại viết thư và nhắn tin cho chính tôi... Đối với tôi, nó thật ý nghĩa biết chừng nào. Đó đã là hạnh phúc tột đỉnh rồi.”

“N-Nhưng...”

Rumi định chen ngang, vì hấn nói vậy là quá hạ thấp bản thân hấn rồi, đâu cần phải hạ mình tới vậy, nhưng Riko lại nói luôn.

“Áy vạy mà... khi nói chuyện với em, tôi lại không thể ngừng nghĩ về những hạnh phúc lớn hơn. Tôi không mong muốn nó...nhưng nghĩ sao là quyền tự do, đúng không? Em hiểu chứ? Tôi là một con người như vậy.”

Riko nói toàn bộ suy nghĩ của mình, cũng nhờ nó rất nhiều nên hấn mới có được cuộc sống như hôm nay, hấn cảm ơn nó còn không hết, hấn đã dừng chân tại trước cổng công viên mà nó ngồi đó rồi.

Nhìn ngó vòng quanh, chỉ có một căn nhà dành cho trẻ con ngay trước mặt mình, hắn bước tới và đứng trước.

Nó trầm nghĩ, Riko, hắn căm ghét chính bản thân mình, phần nào đó nó cũng nhìn ra được rồi... vì hắn luôn xem nhẹ bản thân, vì đôi mắt hắn luôn giá lạnh và vì hắn trông thật cô đơn.

“Tôi hiểu, tôi hiểu chứ! Vì tôi cũng căm ghét bản thân, nhưng tôi đã mong muốn thay đổi. Khi thích anh, tôi đã nhận ra được đúng khí ấy, chính anh đã trao nó cho tôi.”

Nó cất điện thoại vào túi, nhìn ra ngoài trời, một màu vàng nhạt của buổi đêm, nó đứng trên nóc của mái nhà đó, bóng của nó che lấp cả người Riko, hắn đứng dưới và nhìn lên.

“Rumi tiểu thư.”

Riko nhìn thấy khuôn mặt nó, dường như sắp khóc, đôi mắt của nó khiến hắn không kiềm nén được cảm xúc trong lòng.

Nó đứng trước mặt, nhìn xuống có một cảm giác khác lạ, làn gió mát nó suy nghĩ nhiều hơn, vì nó làm tổn thương nhiều người, nếu được trao cho hắn một chút dũng khí, để nó chịu tổn thương một chút cũng không sao, nó sẵn sàng làm điều đó.

“Tôi thích anh, cho dù... anh không thể thích bản thân mình. Tôi... vẫn thích anh. Tôi thích anh! Tôi thích anh...”

Rumi nói lại câu đó nhiều lần trong miệng, nước mắt nó lăn dài trên hai gò má, hai tay nó giữ ngực.

Riko cúi đầu xuống, miệng cười hình bán nguyệt, sau đó gơ hai tay rộng ra và bay lên đỡ nó xuống mặt đất, áp sát nó vào người mình, hắn ôm nó chặt cứng.

“Rumi tiểu thư! Tôi yêu em! Tôi yêu em. Rumi tiểu thư. Tôi yêu em, yêu em rất nhiều...”

Riko mỗi cái ôm chặt là hắn nói yêu nó một lần, Riko cũng vô thức mà khóc cùng với nó, hai người đứng “tò tỉnh” và ôm nhau khóc thầm thiết.

Trong suy nghĩ của nó: “Nếu... lời của tôi có thể trao cho anh sức mạnh... thì tôi vui lắm! không có niềm vui nào lớn hơn.”

Vì Rumi không được cao lắm, nhìn nó giống như một đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi, nên Riko bế nó gọn ghẽ trên cánh tay mình, còn ngửi mùi thơm trên tóc và cơ thể nó nữa.

“Rumi tiểu thư, đây cứ như một giấc mơ vậy. Khi nhận được lá thư đó... tôi đã tự nhủ rằng không được hiểu lầm, bằng không tôi sẽ không giữ được bình tĩnh. Nhưng thật ra... tôi gần như đã hạnh phúc đến chết.”

Riko nhìn lên khuôn mặt đỏ ửng của nó, càng khiến hắn thích thú muốn hôn lên hai gò má đó, không để chờ lâu, hắn ôm chặt nó và hôn lên trán, lên má... và hôn dưới môi, từng hôn môi nó hai lần, nhưng lần này làm hắn không muốn rời.

Vài hôm sau, mọi người đã có một kỳ nghỉ ngoài biển rất vui vẻ, toàn bộ chi phí đều từ dinh thự Sakurai.

Khi trở về nó và Riko còn đi chơi riêng rất nhiều nơi, vì là kỳ nghỉ hè, nên nó được tự do.

“Rumi tiểu thư, hôm nay em muốn đi đâu?”

Riko không mặc trang phục quân gia, mà mặc bộ đồ thường, nhưng lại vô cùng đẹp trai, hắn ngồi trong con xe sang trọng chờ nó đi dạo dạo.

“À... thì”

Làm người yêu chính thức, nhưng nó còn ngại quá, ngồi cạnh ghé lái, mặt nó lại đỏ lên, hắn thì mỉm cười.

Sau đó chờ nó tới trung tâm thương mại, mua vài bộ đồ, và hắn kêu nó mặc thử cho hắn xem.

Bộ nào hắn cũng khen đẹp, mà toàn là mấy bộ hắn chọn thôi, hờ dầy và hờ rún, với hắn thì chỉ thích nó mặc cho mình hắn.

Về dinh thự, lần đầu tiên nó muốn vào phòng hắn “tham quan một chút”, hắn đang bụng đồ uống và mời nó, nhưng nó có chút bối rối.

“Riko... em vào nhờ nhà vệ sinh một lát.”

Riko mỉm cười, “Xin mời ạ!”

Sau đó nó trở ra thì không thấy hắn đâu, một căn phòng khác được hé mở, nó vô thức bước tới gần và mở cửa đi vào trong, túi trên tay nó rớt xuống đất.

Bên trong căn phòng nhỏ bé này, hai bên là lớp tốp và sách của hắn, ở giữa tường toàn bộ là những tấm hình của nó, được hắn chụp ở mọi thời điểm, lúc nó ăn cơm, đi học, đi chơi với bạn, cười đùa, buồn phiền, và còn có một tấm nó cười tươi nhất, chắc là hắn thích nhất tấm này, nên dán ngay ở giữa và bức đó to hơn các bức khác rất nhiều lần.

Rumi không ngờ hán làm tới vậy, phô tô những bức ảnh và dán lên tường, đôi mắt và cơ thể nó bị màn đêm che khuất.

Sau đó bóng dáng Riko ở phía sau, hai mắt hán trở nên lạnh lẽo và u ám.

“Em nhìn thấy rồi nhĩ?”

Nó giật bản mình, quay mặt về phía sau, vẻ mặt hoảng hốt nhìn hán, Riko nhanh tay tới gần, đỡ vòng qua eo nó, một tay đặt lên má nó, nói giọng tự hào và chắc chắn.

“Em đã nói dù thế nào cũng vẫn thích anh, đúng không?”

“Em không biết con người này của anh!”

Nó teo não vì không biết nói gì, đúng là Cửu Vĩ Hồ.

...

Một ngày bình thường như mọi ngày.

Hán vẫn pha trà và mời nó uống, nhưng hôm nay hán cười và nhìn nó nhiều hơn, nó còn e ngại nhưng sau đó đã mở lòng, cười với hán.

Giờ phút này, hán nhẹ quỳ trước mặt nó, cầm hai bàn tay nó lên và nói.

“Rumi tiểu thư, anh có một giấc mơ.”

Nó khẽ nhú mày, rồi hỏi.

“Là gì vậy?”

Riko mỉm cười giải thích.

“Là nói dối cũng được. Dù chỉ là lời nói gió bay trong khoảnh khắc này cũng được. Rumi tiểu thư, anh muốn một đứa con. Anh muốn một gia đình... vào một ngày nào đó.”

Tình yêu thương của gia đình, với Riko đã mất từ năm trăm năm trước, giờ đây đã có được tình cảm chân thành từ nó, mọi hiểu lầm và được hóa giải, hán đã mong muốn được như vậy, mong muốn có một gia đình và một đứa con, người vợ sẽ là nó mà không phải ai khác.

Khoảnh khắc hạnh phúc này, cho dù là một chút, chỉ là hán tưởng tượng, nhưng trái tim hán khắc sâu từ rất lâu rồi.

Rumi chợt nghĩ, đôi mắt nó trở nên ảm áp hơn.

“Tuy không nhìn thấy... nhưng em thoáng cảm nhận được quá khứ của anh. Em đã hình dung ra nó... một quá khứ cô đơn và buồn tẻ... nhưng em không muốn trả lời ngay, vì đây là chuyện quan trọng.”

Thời gian thật kỳ diệu, tôi tin là như vậy, khoảng thời gian anh và em đã đến nơi đây... chúng ta sẽ mãi nhớ về những khoảng thời gian ấy, đây sẽ là một câu chuyện dài, thật dài... về khoảng thời gian dài, thật dài chúng ta bên nhau.

“Cho dù là kiếp trước, kiếp này hay kiếp sau, thì em vẫn muốn ở bên anh Riko.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ngoại Truyện: Phỏng Vấn Nhân Vật

Gần cuối năm, Ban tổ chức muốn cử đại diện, tác giả của bộ truyện này tới phỏng vấn các nhân vật, lấy biệt danh là Sói.

Tại dinh thự nhà Sakurai, trong phòng khách, đã được lịch hẹn từ tuần trước, lần đầu tiên Sói được tới đây, đi từ ngoài cổng vào, nhìn tí con mắt, không rời được quang cảnh, đúng là lần đầu tiên được vào nơi sang trọng.

Dừng trước cửa đã có anh “Cửu Vĩ Hồ” đẹp trai ra mở cửa mời vào *hai mắt Sói sáng rực lên*.

Không để các bạn chờ lâu, vào chủ đề chính thôi, chủ nhà chuẩn bị hai phần bánh cho khách.

Sói – Chào hai nhân vật chính, thật không ngờ Sói được gặp cả hai như vậy đây, đẹp quá *tác giả vẽ tranh rồi nhờ thuật biến họ thành người để phỏng vấn*.

Rumi – Chào Sói, tôi cũng bất ngờ lắm, ở trong truyện mà được ra ngoài thực tế luôn.

Riko – Chào phóng viên Sói, thật hân hạnh cho chúng tôi, khi được làm nhân vật chính của cô *nụ cười thu hút*

Sói - *ôm hai má ngượng ngùng* sau đó tiếp tục hỏi.

Sói – Tôi tới phỏng vấn nhân vật, vào câu hỏi đầu tiên thôi. Món ăn yêu thích của Rumi là gì?

Rumi - Những món nào ăn được đều ngon *ngồi khoanh tay, vắt chéo chân* tính cách không khác trong truyện là mấy.

Riko - Tất cả những món mà tôi làm *tự tin với những gì mình nói*, Rumi không thích ăn cay, hay các loại có hình dạng kỳ cục như dưa chuột, không thích các món quá béo hoặc quá nhiều mỡ, em ấy thích ăn các món ăn đơn giản, nhưng các nguyên liệu được lựa chọn kỹ càng, em ấy thích quần áo màu đen, trắng và xanh dương, mỗi ngày em ấy thường ngủ 7 đến 10 tiếng, riêng các ngày nghỉ thì gấp đôi và đặc biệt, rất thích nghỉ hè để được đọc manga và vẽ tranh,... (=.) *nó và Sói ngồi ăn hết phần bánh, rồi xia răng nghe hần kề, sau đó ngán ngẩm ngáp dài*.

Riko - Sói, Rumi hai người buồn ngủ rồi à, giờ mới sáu giờ mà!

Sói - *không biết ai là phóng viên nữa*, anh có thể nói ngắn gọn ý đầu là được rồi, không cần dài như vậy đâu, tờ báo nào mà ghi cho hết.

Rumi - Con Sói nói đúng đây, anh làm quá lên rồi *cười cười*.

Vừa hay Hikaru đi “kiểm môi” về, nhìn thấy sự việc trước mặt, khá ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào... Sói - Nhà chúng ta có khách sao? Nhìn đi nhìn lại thì cô... đâu phải người Nhật.

Sói - À hi hi, tôi là phóng viên người Việt, lần này được sự chỉ đạo của Ban tổ chức nên tôi tới phỏng vấn hai người này *ngây thơ trả lời, không chớp mắt, không phẫn nộ, rất bình thản*.

Hikaru – Cô thu hút giống người yêu kiếp trước của tôi vậy *hai tay nâng cằm Sói lên thờ nhẹ vào má, dùng nụ cười thu hút*.

Riko – Hikaru cô ấy là phóng viên đây, người tôn trọng người khác một chút đi, trong chuyện đâu có đề cập tới cô ấy.

Rumi – Đúng đây, nếu thêm Sói thì người không còn là nhân vật chính nữa rồi.

Sói - *thở phào nhẹ nhõm, cười trong lòng, vì không ngờ có những người tốt tới vậy*.

Hikaru – Mặc kệ đi, sau bài phỏng vấn, cô đi chơi với tôi chứ *phớt lờ hai người, nhìn chăm chăm vào Sói, chưa từ bỏ ý định*.

Rumi và Riko nháy mắt nhau và thực hiện kế hoạch, có hơi tàn bạo một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng tới ai.

Rumi hỏi Hikaru có thể biến thành thú nhồi bông hay không, cậu biến hình luôn thay cho câu trả lời, Riko nhanh chóng túm cổ áo và nhốt vào trong máy xay sinh tố, miệng nói – “Người còn điều gì trần trụi!”.

Kết quả là Hikaru thành đồng thịt xay, nên ba người vẫn tiếp tục công việc của mình.

Sói – Hừm... ừm, hai người hôn nhau bao nhiêu lần.

Rumi – Ừm-hình như là bốn lần *ngượng đỏ mặt*

Riko – Năm lần, mỗi lần mỗi cảm xúc khác nhau *mỉm cười nhớ lại, nó không nhớ lần bị rút xuống nước*

Sói – Điều gì giữa hai người có ấn tượng mạnh nhất với nhau.

Riko – Được hôn lên môi tiểu thư, trái tim tôi giống như trẻ ra vài tuổi.

Rumi – Được có người phục vụ 24/24 *cười cười nhẹ*.

Sói đang định hỏi tiếp, thì ngoài cửa có tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc”, là Botan, Asuka tới.

Rumi lại chưng bộ mặt không mấy vui, vì mấy người này tới cũng chẳng có gì tốt đẹp cả.

Chưa kịp cho bọn họ nói gì, tác giả Sói nhanh chân chen vào phỏng vấn họ luôn, giờ là hai người và đồng thịt xay kia là tượng.

Sói – Botan một ngày cậu bán được bao nhiêu CD “lậu”.

Botan – À ừm... để xem, tầm năm mươi đĩa, mà chủ yếu là đĩa người lớn và người trung tuổi, còn những đĩa anime thì chỉ có Asuka và Rumi hay mượn *bất ngờ vì có người hỏi mình như vậy, nhưng cũng thành thật trả lời*.

Sói – Hình như cậu thích hầu gái của mình phải không? *rất ngây thơ chìa micro về phía Botan*

Botan - *mặt nhăn nhúm lại, có chút nhột nhột, giọng nói lớn* ai ai nói cô là tôi thích hầu gái của mình.

Sói - *ngây thơ giơ tay lên chỉ vào bản thân mình* tôi là tác giả mà.

Botan - *ngượng* vậy thì đừng hỏi nữa, làm những gì cô thích đi.

Sói – Asuka, trong chuyện cô hay gây khó dễ cho Riko, hiện giờ cô có mục tiêu gì không?

Asuka – Cô nên nhớ chính cô là tác giả đấy, hơn nữa tôi cũng không muốn làm khó dễ người khác đâu, thật là... lần nào gặp tôi thì anh ta luôn có chuyện, bạn đọc chỉ trích tôi là sao chửi cũng đúng lắm, lần sau tôi không làm diễn viên của cô nữa, mà lần sau cô đừng để tôi trong hoàn cảnh tang thương như vậy, nghèo cũng đủ dùng thôi chứ, còn bên kia thì sáng lạng quá đấy, phải chia bớt phần-giàu- cho người khác với chứ. *khoanh tay tức giận, số phận mình trong truyện hèn kém quá, đã được cứu giúp mà còn ăn vạ*.

Sói – (*-*) *không nói được gì vì diễn viên phàn nàn nhiều quá, mà Sói không mời thì ai mời diễn chứ*.

Định hỏi tiếp thì Riko bịt miệng Sói lại, để Rumi vào việc chính.

Rumi – Thế hai người tới đây làm gì?

Botan – À lần trước tôi quên bỏ thư vào hộp thời gian, muốn tới đây nhờ Hikaru bỏ vào lại *giơ bức thư làm bằng chứng*.

Asuka – Tôi bỏ thiếu đôi giày mới mua này *giơ đôi giày màu đỏ làm bằng chứng*.

Hikaru đã biến lại hình dáng ban đầu, nhưng ở dạng con gái.

Hikaru – Hai người theo tôi ra vườn *đi trước dẫn đường*.

Riko, Rumi và Sói đờ như tượng, xây thành thịt mà còn trở lại hình dạng ban đầu, sau đó Sói nhìn hai người và tiếp tục phỏng vấn.

Sói – Điểm yếu của Rumi là gì? Riko – Từ khi tôi về ở dinh thự, thì tiểu thư biết sợ mà *cười thành tiếng*.

Rumi - *không nói lời nào*.

Sói – Gần cuối năm, hai người có dự định nào năm mới chưa?

Rumi – Ăn, ngủ *ngắn gọn xúc tích*.

Riko – Muốn cưới Rumi làm vợ, rồi sinh ra một đàn con, có thể thành một đội bóng đá thì tốt biết mấy *che miệng*.

Tự nhiên một con chim ưng bay vào trong dinh thự, cất tiếng nói thì mới biết đó là Tengu.

Tengu – Nay Riko, khi nào các con của ngươi được mười tuổi, thì cho ta chơi bóng cùng nhé, ta rất thích trẻ con.

Sói – Aaa quên mất Tengu, may quá không phải lên rừng kiếm cậu, ngoài sở thích đó thì cậu còn sở thích nào hơn không?

Tengu - Ừm... hình như là ta chỉ thích mỗi điều đó thôi, à còn nữa, ta thích một bé trai đẹp trai, một bé trai thiên sứ, một bé trai má hồng *đặt hai tay lên má mơ mộng*.

Rumi - *nổi khùng lên* Các người tham lam quá rồi đấy, tôi đâu phải máy đẻ đâu, tôi mới là học sinh cấp ba thôi.

Riko – Nhưng anh thương em nhiều như vậy mà, anh cũng nhiều tuổi rồi, không muốn cô đơn tới già đâu *cầm tay nũng nịu*.

Tengu – Chỉ là ba em bé thôi mà, ta mà đẻ được thì đâu nhờ tới cô.

Sói – Ba người này nói gì vậy nhỉ? (O.O) mà Riko còn già thêm được nữa sao.

Vừa hay Umeko tới tặng quà cuối năm, đó là phong tục của dinh thự Anzai, Sói lại được chen vô phỏng vấn.

Sói – Umeko, sao cô muốn giấu thân phận mình, trong khi mình rất giỏi võ.

Umeko – T-Tôi chỉ muốn làm một người bình thường *giọng nói nhẹ nhàng, cử chỉ cũng nhẹ nhàng*.

Sói – (~~~) Câu trả lời đơn giản ghê, vậy Umeko, cô có muốn tham gia truyện tiếp theo của tôi không?

Umeko – Tất nhiên là không rồi! *rất tự nhiên đặt tách trà xuống đáp trả không vấp vấp*.

Sói – (*-*) CÔ NÓI CÁI GÌ? *nổi lửa*.

Umeko – Đùa thôi, đùa thôi, mà cô định cho tôi làm vai nào nữa đây, nhưng mà phải đánh chém, phản diện hơn nữa *muốn vào vai ác*.

Sói – Tất nhiên sẽ được như ý muốn, đợi lời mời của tôi nhé!

Sau đó tiếng gõ cửa lần nữa cất lên *Cốc cốc cốc*, lần này là Nawata tới thăm nó, để cô chuẩn bị rời sang Pháp sinh sống.

Nghe bọn họ nói chuyện xong thì Sói mới phòng vắn cô.

Nawata – Chào Sói, không ngờ gặp cô ở đây, tôi hâm mộ cô lắm *ôm chặt cứng tác giả*.

Sói – Không có gì đâu, hi hi, nghệt thờ quá *khụ khụ*.

Nawata – Lần sau Sói viết hủ nữ đi, nhân vật chính là hai ta thôi, tôi yêu tác giả có tài lắm *ao ước, ao ước*.

Sói - *suy nghĩ, suy nghĩ*, tôi không viết được truyện đó, cũng không thuộc hủ nữ, nên không có ý tưởng gì, ha ha.

Sau đó Nawata bắt đầu giải thích đủ thứ, đủ kiểu về hủ nữ, nhưng Sói vẫn chẳng nắm bắt được gì, đầu óc hoàn toàn trống không.

Lát sau mọi người tập trung đông đủ, tác giả lại hỏi một câu chốt.

Sói – Dự định trong tương lai của mọi người là gì?

Rumi – Ăn ngủ, đọc manga, vẽ tranh *ngây thơ*.(‘-’)

Riko – Động phòng với Rumi tiểu thư, để tạo ra những đứa trẻ ngây thơ, trong sáng *rất ngây thơ*.(— —)

Umeko – Được làm bạn thân với nhiều người khác, đặc biệt là những người khù khờ, ngu ngốc không đoán được âm mưu và địa vị của người khác.
(^_^)

Nawata – Muốn tìm được một hủ nữ, giống như Sói đấy. (=^_^=)

Botan – Bán được nhiều CD lậu, tự làm nên một dinh thự khủng hơn Rumi.(\$_\$)

Sói - *làm cả đời đi cung*.(^_^)

Asuka – Được giàu có hơn lúc trước.≥^.^≤

Hikaru – Được đi chơi với Sói *ôm chặt người sói rồi dùng thuật biến hình*.

Những nhân vật còn lại không nói gì nữa, mà mặc cho Hikaru đưa tác giả Sói đi, dù sao này giờ Sói cũng nói nhiều quá, họ chưa có thời gian bàn chuyện với nhau.

Hikaru đưa tác giả tới khu rừng trong dinh thự, ngay dưới gốc cây ngàn năm nơi chôn hộp thời gian, đặt Sói ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào Sói.

Sói – (*-*) *vã mồ hôi hột, không biết làm gì lúc này*.

Hikaru – Tác giả cũng có một khuôn mặt đẹp như vậy, cái tướng không được chuẩn lắm, nhưng lại rất dễ thương và thu hút, em làm tôi bị mê hoặc rồi này *một tay ôm eo, tay còn lại vuốt má*.

Sói - *có ai cứu mình không? Hu hu* khóc trong thầm lặng(ㄥ____ㄔ)

Sau đó Hikaru giữ nhẹ khuôn mặt Sói, rồi nhìn thẳng vào đôi môi mọng đỏ, nhắm mắt và... hôn nhẹ lên môi, miệng nói - Tôi tin vào tình yêu sét đánh, dự định tương lai của tôi... là được ở bên em. Tôi sẽ cùng em về Việt Nam, đừng rời bỏ một người như tôi nhé, bởi vì những gì em viết, nhân vật chính vẫn là-tôi-và-em. Anh yêu em nhiều lắm, Sói nhỏ của anh.

Sói – (=.=), (O_O), (T o T), (^_^~)*không còn từ nào diễn tả, mặt đỏ, tim đập mạnh, chắc tình yêu sét đánh là có thật, chuyến đi này không uổng phí xúi nào*.

Nhưng... ngay lúc môi chạm môi, đột nhiên Sói biến thành nam! Vốn dĩ Sói là một nam nhân giả dạng nữ vì *quá đẹp*, nên ai cũng hiểu nhầm vô cớ.

Hikaru - *mặt đen như đít nòi* Buông Sói ra và... *ói*.(@.@)

Sói – *Ôm bụng cười lớn ha ha*.(^o^)

~~~ Hết truyện, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, mà tác giả định viết Phần 2, nhưng không biết có nên không, mọi người cho ý kiến nhé~~~.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Cửu Vĩ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.